

KARGA KRALLIĞI 3

ÖLÜMCÜL YEMİNLER EVI

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI
OLIVIA WILDENSTEIN

OLIMPOS

YA TUCE KRALİÇESİ OLACAGIM YA DA BU UĞURDA ÖLECEĞİM.

Dante Regio'dan daha çok nefret ettiğim pek az kişi vardı. Ama yengem Bronwen, ihtiyar büyükbabam Justus ve Shabbeli büyükanнем Meriam da sivri kulaklı Peri hükümdarıyla birlikte bu nefret listesinin üst sıralarında yer alıyordu. Özellikle de Dante'nin beni kaçırmasına yardım etmelerinden sonra.

Hiçbir Karga'nın –hatta krallarının bile– ulaşamayacağı obsidiyen taşlarla kaplı bir yer altı mahzenine kapatıldığımı fark ettikten sonra hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını anladım. İnsanların da. Ve tabii tarihin de... Hâlâ bana anlatılanlarla gerçekleri bağdaştırmaya çalışıyordum.

Yeni müttefiklerimin kendi hesapları vardı. Benim de öyle. Yine de bir noktada yollarımız kesişiyordu: Hepimiz Dante'nin ölmesi gerektiği konusunda hemfikirdik. Benim asıl isteğimse Lore'a dönmekti. O, beni bulmak için krallığı yerle bir etmeden... ya da insanlığını kaybetmeden önce.

Taçları tabutlara tercih ederdim. Ama eşimin yalnızca bir kuş olarak var olduğu bir dünyada yaşamayı reddediyordum.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-5919-22-9

www.olimposdukkani.com

/olimposyayinlari

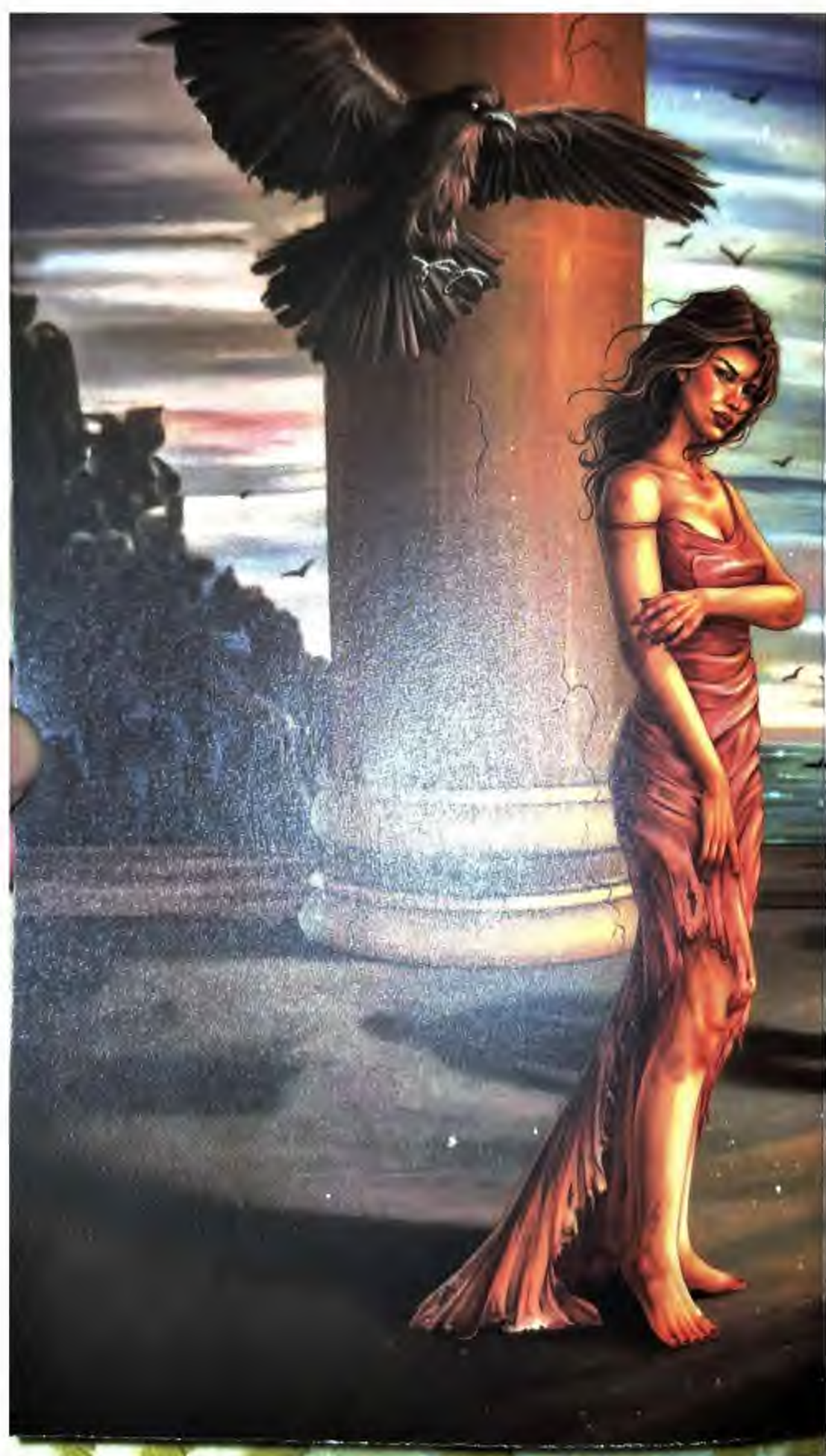
/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayin

OLIVIA WILDENSTEIN

ÖLÜMCÜL
YEMİNLER
EVi

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Ninova

LUCE SÖZLÜĞÜ

Altezza – Ekselansları

basta – yeterli

bibbina(o) – bebek

buondia – günaydın / iyi günler

buonotte – iyi geceler

buonsera – iyi akşamlar

Caldrone – Kazan

Carina – tatlım

castagnole – şekere bulanarak kızartılmış hamur

corvo – karga

cuggo – kuzen

cuori – kalp

dolcca – balım

doltola – sersem

furia – öfke

generalì – general

Goccolina – Yağmur Damlası

grazi – teşekkürler

-ina/o – isimlerin sonuna gelerek sevgi bildiren ek

Maezza – Majesteleri

mamma – anne

mare – deniz

mareserpens – deniz yılanı

merda – siktir

micarola – canım

mi cuori – yüreğim

moyola – eş

nipota – kız torun

nonna – büyükanne, nine

nonno – büyükbaba, dede

pappa – baba

pefavare – lütfen

perdone – affedersin

picolino/a – ufaklık

piccolo – ufak, küçük
princcilsa – prens / prenses
santola – kutsal
scazzola – sokak çocuğu
scusa – affedersin
sergente – çavuş
serpens – yılan
strega – cadı
soldato/i – asker/ler
tare – kara, toprak
tiuamo – seni seviyorum
tiudevo – sana borçluyum
zia – hala, teyze

KARGA SÖZLÜĞÜ

Ab'waile (ovoliya) – ev
adh (av) – gökyüzü
ah'khar (ahkar) – sevgili, sevilen
ag – ve
álo – merhaba
annos dòfain (avnos dufen) – dışkı
bahdéach (bahdok) – güzel
bántata – patates
beinnfrhal (benfrol) – dağ meyvesi
behach (biyok) – küçük
bilbh (bilb) – aptal
bìdh (bay) – yiyecek
chréach (krehok) – karga
cúoco (kuvoko) – Hindistan cevizi
dachrich (dokreh) – inanılmaz
Dádhi (daji) – Baba
dalich (daleh) – affedersin
dréasich (driseh) – elbise
éan (iğn) – kuş

fallon – yağmur damlası
fás – henüz değil
fihladh (*filov*) – gitmek, ayrılmak
fín (*fiyon*) – şarap
fios – bilmek
focá (*foka*) – lanet, siktir
guhlaèr (*guhlair*) – tamam
ha – ben
ha'rovh béhya an ha théach'thu, ha'raì béih (*harof beya an ha tok tu, haray beh*) – Seninle tanışana kadar yaşamıyor, sadece nefes alıyordum.
ha'khrá thu (*hakro tu*) – seni seviyorum
Ionnh (*yon*) – hanım, bayan
ínon (*inon*) – kız evlat
khrá (*krov*) – aşk, sevgi
khroí (*kri*) – kalp
leath'cinn (*lehken*) – yarı karga
Mádhi (*maji*) – Anne
mars'adh (*marsov*) – lütfen
mo bahdéach moannan (*mo badok monan*) – benim güzel eşim
moannan (*monan*) – eş
Mórrgaht (*morgot*) – Majesteleri
mo – benim
moath (*mof*) – kuzey
murgadh (*murgov*) – pazar yeri
né (*neh*) – hayır
o ach thati – ama öylesin
ríkhda gos m'hádr og matáeich lé – biraz daha devam ederse onu öldürebilirim.
rí – kral
rahnach (*ravnok*) – krallık
rih bi'adh (*ri biyav*) – Gökyüzünün Kralı
sí (*sii*) – o (dişi varlıklar için)
siorkahd (*şurkau*) – çember, daire
siér (*siuhr*) – kız kardeş, abla
sífair – yılan
sé'bhédha (*şehveha*) – bir şey değil, rica ederim
tà (*tav*) – evet

tàin (tavn) – popo, kış

tach (tok) – o

Tach ahd a'feithahm thu, mo Chréach (tok ad a feytham tu, mo krehok)

– Gökyüzü sizi bekler, Kargalarım.

tapath (tapof) – teşekkürler

thábhain (havben) – meyhane

thu (tu) – sen

thu leámsa (tu leavmsa) – sen benimsin

thu thòrt mo focèn ánach (tu turt mo foken anok) – lanet olası nefesimi kesiyorsun

tuiladh (tuilov) – daha, fazla

uhlbheist (ulbihayst) – canavar

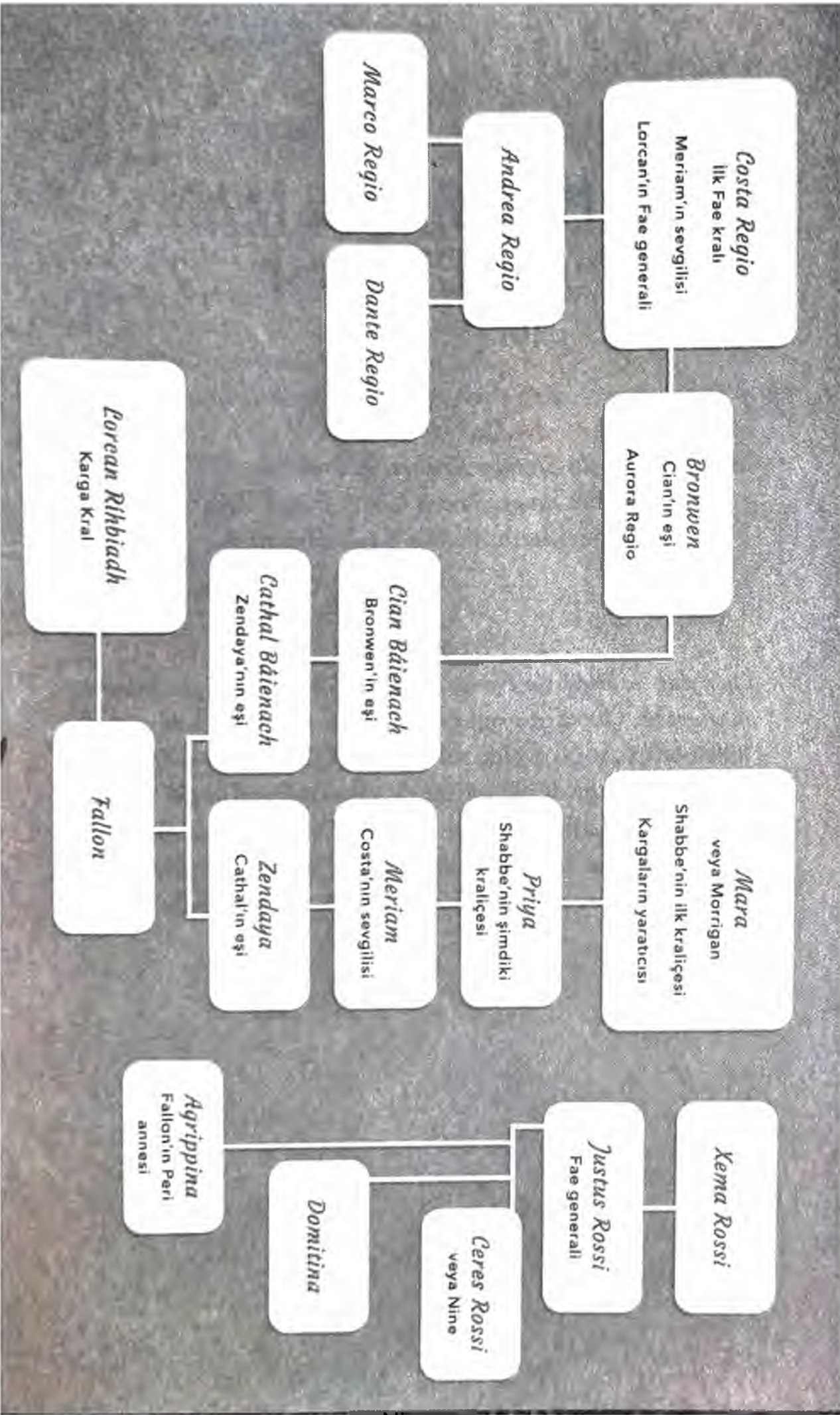
TARİHSEL ZAMAN ÇİZELGESİ

MAGNABELLUM

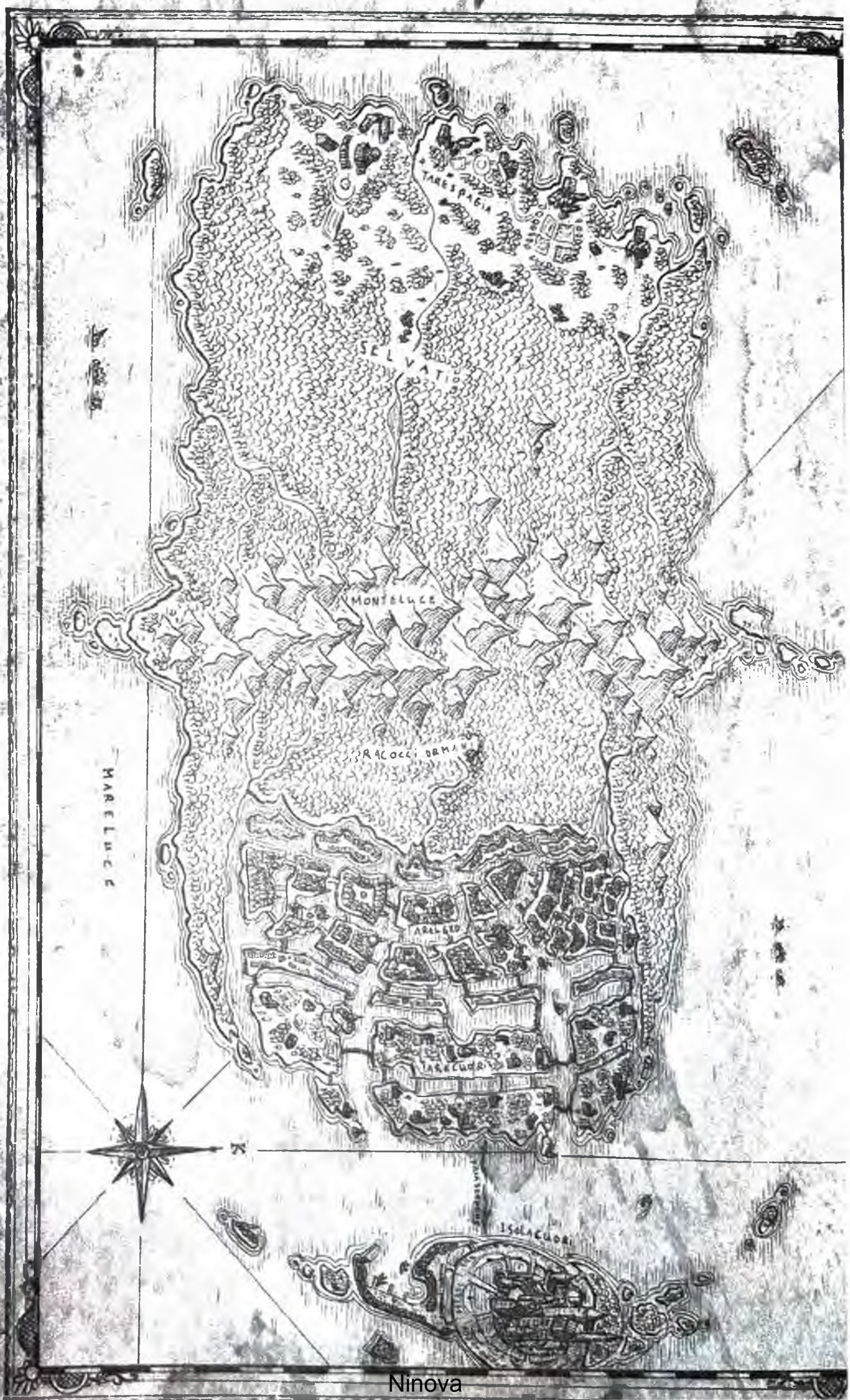
Luce Krallığı'yla Shabbe Kraliçeliği arasında 522 sene önce yapılan büyük savaş. Savaşı Costa Regio kazanmış ve Lucelilerin ilk Fae Kralı olmuştur.

PRIMANIVI

Luce dağ kabilesi ile Faeler arasında 22 yıl önce gerçekleşen muharebe. Costa'nın oğlu, Lucelilere son yüzyıl boyunca hükmeden Andrea öldürülmüştür. Ölümünün sebebinin Kargalar olduğu iddia edilse de aslında kendi oğlu Marco tarafından katledilmiştir. Marco, Lore'u teslim olmaya zorlamak için insanları öldürmekle tehdit ederek savaşı kazanmıştır. Luce Kralı olarak taç giymiştir.

Ninova

*Tacını
hak et.*

GİRİŞ

LORE

Cathal, masamın üzerine serilmiş toprak sarısı Luce haritasının üzerine küçük bir cam şişe koydu. “Mattia bunu enkazın içinde bulmuş.”

En fazla başparmağım kadar olan şişeyi, etrafına sarılmış deri kayıştan tutup kaldırdım. Şişe, eşim olmadan doğan ikinci şafağın gri ışığında sallandı.

“İçinde fazla kan yok ama belki de Bronwen’in bir mühür büyüsü çizmesine yetecek kadar vardır.” Cathal parmaklarını dağılmış siyah saçlarının arasında gezdirdi.

“Mühür mü? Cathal, o kan büyüsü yapamaz ki.”

Generalimin gözlerinin akı kıpkırmızı olmuş, bu da bu iri adama tavrına uygun, şeytani bir bakış kazandırmıştı. “Denemekten ne zarar gelir?” Ben eşimi kaybetmiş olabilirdim ama o hem eşini hem de kızını kaybetmişti.

Hayır. Kaybetmemişti.

O kelimeyi paramparça ettim.

Kadınlarımız bizden alınmıştı.

Onlarsız var olmaya zorlanmıştık.

Bakışlarımı şişeden kaldırdım. “Haklısın. Denemekten zarar gelmez. Daya’nın duvarları delmek için kullandığı mührün şeklini hatırlıyor musun?”

Çenesi kasıldı. Kirli sakalına rağmen eşinden bahsedilince kare şeklindeki kemiğin nasıl keskinleştiği gözümde kaçmadı. “Hayır ama Bronwen hatırlıyor olabilir. Meriam bir zamanlar ona öğretmişti.”

Bronwen'in bir zamanlar Shabbeli büyücüyü anne gibi gördüğünü düşündüm.

"Peki başka" –haritaya öyle dikkatle baktım ki mürekkep bulanıklaştı– "görülerini oldu mu?"

"Benimle paylaştığı bir şey olmadı." Cathal burnunun köprüsünü sıkıp gözlerini kapadı. "Dante, Aoife'ı bir ebedi-Karga'ya dönüştürmediyse ben dönüştüreceğim."

Connor, Fallon'ın vadiye havadan indirilmiş olması gerektiğini söylemişti çünkü öğle yemeğinin ardından meyhaneden ayrılmıştı, yani at sırtında dağdan aşağı inmesi birkaç saatten çok daha uzun sürerdi. Aoife olduğunu düşündük çünkü diğer Kargaların hepsi buradaydı; Imogen hariç.

Cian, Aoife'in Fallon'ı eşimin isteği üzerine vadiye uçurduğuna ikna olsa da Cathal, Aoife'in bunu bencilliğinden yaptığına inanıyordu. Bense asıl niyetinin ne olduğuna hâlâ karar vermemiştim. Aoife, ablasına çok bağlıydı ve onu geri almaya çalışıyor olabilirdi ama aynı zamanda Fallon'a sonuna kadar sadık, gerçek bir dosttu.

Ayrıca her ne kadar Fallon'ı deliler gibi sevsem de onun aceleci ve tutkulu olduğunu inkâr edemezdim, her şeyden ziyade kalbiyle hareket ediyordu.

Aoife'a onu Dante'ye götürmesi için yalvardığını hayal edebiliyordum.

Şişenin deri kayışını sıkıca kavradım. Onu duvara fırlatıp obsidiyen tünelleri aşmak için tek şansımızı mahvetmeden önce masaya geri koydum. "Gabriele hâlâ Fallon'a Regio'yu nerede bulacağını söylediğini inkâr mı ediyor?"

Cathal başıyla onayladı.

"Ona daha fazla tuz verin. Tuzdan boğulması umurumda bile değil, siktiğimin gerçeğini söyleyecek bana!"

O Peri'nin krallığının duvarlarından içeri girmesine izin verdiğimi düşündükçe... Bronwen, onu Tavo'nun öldürdüğünü görmüş olabilirdi ama sanırım onu haklayacak kişi ben olacaktım.

Dante'nin hapsedilmiş arkadaşını ziyaret etmek için gölgelere karışmadan önce ellerimi başımın arkasında birleştirerek Shabbe'ye bakan pencereye doğru ilerledim. "Lazarus'tan haber var mı?"

"Fallon'a obsidiyen tozu vermediğine yemin ediyor."

"Odasını arayın."

"Aradık."

"Tekrar. Tekrar arayın!" Omzumun üzerinden Cathal'ın suratına baktım. "İkimiz de bir bağı engellemenin tek yolunun bu olduğunu biliyoruz."

"Fallon'ın odasında kitaplar var, Lore. İçlerinden birinde obsidiyen tozu kullanımından bahsedilmediğine emin misin?"

Arkama döndüm, onca insanın içinde öfkemi hak eden Cathal olmasa da hedefimde o vardı. "Peki, söylesene, obsidiyen tozunu nereden bulmuş olabilir?"

Sesimdeki sertliği fark edince burun delikleri genişledi. "Belki de Fae topraklarında dolaşmasına izin verdiğinde bulmuştur!"

Münakaşamız havayı... ruh hâlimizi karartıyordu. Ona duvarlarımın içinde ne kadar Karga varsa sorgulamasını haykırmak üzereydim ki yanımızda bir gölge belirdi: Cian.

Eşi duvarlarımızın arasında güven içinde olsa da Cian, Cathal ve benden daha bitkin görünüyordu.

"Lore?" Kara gözleri yerde, bir o yana bir bu yana sürtüp durduğu çamurlu botlarındaydı.

"Ne gibi kıymetsiz bir haber getirdin, Cian?" Gözlerini kapayınca tüylerim diken diken oldu.

"Bronwen seninle konuşmak istiyor."

"Bir şey mi görmüş?" diye sordu abisi.

Cian elini ensesine götürerek dudağını ısırdı. Gözlerime bakamadığını fark edince elim ayağım buz kesti.

"Yüce Mórrígan aşkına, o yapmış," diye mırıldandı Cathal. "Kızıma obsidiyen tozunu veren oymuş."

“Üzgünüm, Lore,” diye mırıldandı Cian. “Ben de az önce öğrendim.”

Dumana dönüştüm ve kalemin karanlık koridorlarında ilerleyerek Cian’ın yeryüzünden silmek üzere olduğum kadınla paylaştığı odaya gittim. Onu çıtırdayan ateşin karşısında oturmuş, Cian’ın beş yüzyıl boyunca ev bellediği ormandaki o metruk kulübeden sırtına bağlayıp çıkardığı sandalyede sallanırken buldum.

Bronwen zayıf olmasına rağmen ahşap, sallandıkça gıcırdıyordu. “Beni parçalamadan önce, Mórrgaht, dinlemek istersin.”

Bana Ekselansları demesinden nefret ediyordum çünkü bu beni babasının benim generalim olduğu, onunla henüz arkadaş olmadığımız bir zamana ve mekâna götürüyordu. Peki, *şu anda* arkadaş mıydık? Bir arkadaş, eşimi zehirleyip onu düşmanımın eline vermezdi.

Kalbim çakmak taşına sürtünen bir pirit parçası gibi yanarken, “Konuş,” diye gürledim.

Beyaz gözlerini benim durduğum tarafa çevirdi. Vadideki katliamdan beri üstümde olan, kana bulanmış göğüs zırhımın üstünde bağladığım kollarımla öylece bekliyordum. Uyumadığım, duş almadığım, yemek yemediğim, hatta bir an bile oturmadığım için göğüs zırhımı çıkarma ihtiyacı duymamıştım. Tek yaptığım taş zeminde volta atmak ve gergin havayı solumaktı.

Yatak odasının kapısı açıldı. “Lore, lütfen.” Eşini gazabımdan korumak için ona doğru yürüyen Cian’ın kol ve bacaklarındaki tüyler henüz yok olmamıştı. Her Karga dumana dönüşebilse de benim dışındakiler bu formu çok uzun süre koruyamıyordu.

Cathal da kardeşinin peşinden içeri girdi, yüzünde damarlarımı dolduran öfkenin aynısı vardı. “Arkamızdan iş çevirmeye nasıl cüret edersin, Bronwen!”

“Sana Shabbelilerin *baktıklarını* söylediğimi hatırlıyor musun, Lore?” Parmakları kucağına, kırmızı elbisesinin kıvrımlarının arasında gizlenmiş, beze sarılı kare bir bohçanın üzerine düştü.

Sandalyesini sallayarak paketi açmaya başladı. “Antoni ile arkadaşlarının Gökyüzü Kalesi’nden ayrıldıkları gün.”

“Ben hiçbir şeyi unutmam,” dedim dişlerimi sıkarak.

Cian onun omzunu tuttu. Omzunu onu konuşmaya teşvik etmek için mi sıkıyordu yoksa orada olduğunu hatırlatmak için mi? Neden bahsediyordum ben? Biz iki zavallının aksine onların zihin bağları kesilmemişti.

“Fallon’a gözlerimi kimin kullandığını hissedemediğimi söyledim.”

Cian gözlerini kapayınca kenarlarında çizgiler oluştu; utançtan mıydı yoksa endişeden mi, bilemiyordum.

“Kim?” Sözcüğüm duman kadar hafif olsa da şimşek gibi çakmıştı.

Bronwen kumaş katlarını birer birer açmaya devam etti. “Meriam.”

Bu iğrenç ismi duyunca hızla ona döndüm.

Sessizlik. Vızıldayan, homurdanan, titreşen bir sessizlik.

“Bir süredir arıyordu. Fallon’ın bebekliğinden beri benim gözlerimi o kullanıyor. Onun büyümesini izledi. Regio zindanında tutsak olduğunu bilmeme rağmen onun bu ilgisi beni hep endişelendirdi. Özellikle de Zendaya’dan sonra...” Gözleri kışın ortasında Monteluce’yi kaplayan buzlar gibi ışıldıyordu. “Daya aramayı bıraktıktan sonra.”

O kumaşın katlarını açmaya devam ederken ben de gözlerimi kısarak dikkatle kucağına baktım. Ne vardı o lanet şeyin içinde?

“Yıllar boyunca Meriam’ın Fallon’ın kaderine engel olup olmayacağını öğrenmek için Kazan’a pek çok kez yakardım ama Fallon’ın kaderi hiç değişmedi ve temkinli olmaya devam etsem de Kargaların Luce’yi yeniden ele geçirmediği bir geleceğin var olabileceği düşüncesiyle kendime eziyet etmeyi bıraktım.”

Her nefesimi uzun uzun tuttuğum için ciğerlerim sancıyordu. “Kazan her zaman haklı değildir!”

“Belki yolculuk konusunda değil ama varış noktası konusunda her zaman haklıdır. Onun rehberliğini dinlemekten vazgeçmek hata olur.”

“Kazan’ın sana çocuğumu Dante’nin kucağına atmanı söylemesinden mi bahsediyorsun?” Cathal’ın iki yanında yumruk yaptığı ellerinin eklemleri sıkmaktan bembeyaz olmuştu.

“Hayır, Cathal.” Kumaş nihayet açıldı, ortaya dağımdan kopmuş gibi görünen gri bir taş parçası çıktı. “Bunu yapan Meriam’dı.”

Cathal’ın gözleri öyle irileşti ki irisleri pembeleşmiş beyaz havuzların içinde ufacık kaldı.

“Meriam’ın Fallon’a ihtiyacı vardı.” Bronwen’in kahverengi parmakları, aşınmış taşın pürüzlü kenarlarında öyle bir saygıyla geziniyordu ki Kazan’ın onun lanet aklını başından alıp almadığını merak etmeye başladım. “Fallon’ın da ona ihtiyacı vardı.”

BİR

Ben kuş falan değildim –en azından henüz– fakat Dante beni lanet bir kafese kapamıştı.

Bu yeni barınağımın –Tarelexo’daki iki katlı evimden daha yüksek bir şarap mahzeniydi– altın parmaklıklarına yapışıp ağrıyan ciğerlerimi yırtarcasına haykırarak küfürler savurdum. Müstehcen konuşma konusunda epey ilerleme kaydetmiştim. Sybille ve Phoebus aramızdaki en ağırbaşlı kişi olduğumu düşünürdü bir de. Büyünün neden olduğu uykudan uyanınca zindanımdakilere ettiğim pis lafları duysalar en yakın arkadaşlarımın çene kemikleri yerinden oynardı.

Hele Lore... Küfürlü konuştuğumu duysa nasıl da hor-murdanırdı.

Şikâyet ettiğini duymak için neler vermezdim.

Nefesini duymak için neler vermezdim.

Elimi göğsüme bastırıp ovuşturarak sızısını geçirmeye çalıştım. Kaburgalarımın arasındaki ağrı o kadar şiddetliydi ki önce taşa, sonra da kemiğe çarpan kafa derimin içindeki donuk zonklamayı bile bastırıyordu.

Kederimi öfkemde boğduktan sonra zindanımın parmaklıklarını sımsıkı tutarak nefretle haykırmaya devam ettim; bağı-rışlarım bu obsidiyen mahzenin köşelerine dizilmiş tozlu şarap şişelerinin diplerinde yankılandı.

Ne kadar zamandır burada kapalı olduğumu hatırlamaya çalıştım ama Dante’nin beni o karanlık tünelde, başka bir ob-sidiyen duvara doğru itmesinden ve Justus’un orada bizi bekle-

diğinden başka hiçbir şey anımsayamıyordum; askerler ve Aoife ortalıkta görünmüyordu.

Dante'nin elinin etli kısmına dişlerimi geçirdiğimi hatırlıyordum, bu onun gırtlğından tatmin edici bir hırıltı kopmasına ama ne yazık ki aynı zamanda boynumu sıkmasına neden olmuştu.

Justus'un başparmağını göz kapaklarımda gezdirdiğini, karanlıkta bakır kokusunu üzerime bulaştırdığını hatırlıyordum. Görüşümü tamamen kaybetmek üzereyken Peri generalinin parmağının ucundaki kırmızı kanı gördüğümde midem bulanmıştı.

Bilincimi kaybetmeden hemen önce, bir Peri'nin, üstelik de bir erkeğin, Şabbe kadınlarına özgü bir güç olan kan büyüsünü nasıl yapabildiğini merak ettiğimi hatırlıyordum.

"Hey, Periler," diye bağırdım hapishanemin duvarlarına yaslanmış, taştan heykelcikler gibi duran askerlere. "Söyleyin bakalım, şu sizin şerefsiz tarla sincabı ve onun sadık köstebeği nerede? Kargalardan saklanmak için başka tünelcikler mi kazıyorlar?"

Dört üniformalı duvar çiçeğı, sırtlarını dayadıkları taşla birleşmişler gibi takılmaya devam ettiler.

Evet, dört. Görünüşe bakılırsa, kilit altında ve havada asılı olmama rağmen kaçmamı engellemek için bu kadar çok safkan erkeğin nöbet tutması gerekiyordu. Herhâlde gururum okşanmalıydı ama öyle hissetmiyordum; öfkeliydim ben. Özellikle de aradan saatler, hatta belki günler geçmesine rağmen ne Justus ne de Dante beni ziyaret etmeye tenezzül ettiği için.

Kafesimi tutan sağlam zinciri incelemek için başımı kaldırdım. Acaba kendimi duvara doğru savurup taşı çatlatmama yetecek kadar uzun muydu? Metal, obsidiyeni parçalayabilir miydi?

En azından birinin dikkatini çekmedi. Belki çarpmanın etkisiyle asılı olduğum hücrenin giriş kapısı bile açılabilirdi.

Denemekle kaybedeceğim tek şey enerjim olacağı ve bende de ondan fazlasıyla bulunduğu için dizlerimi büküp bütün ağırlığımı ayaklarıma verdim. Zincir inledi ve kafes sallanmaya başladı. Bacaklarımı doğrulttum, sonra çömelip altın kafesim bir guguklu saat sarkacı gibi sallanana kadar hareketi tekrarladım.

Kafesimde yalnızca ince bir döşek ve yün bir battaniye vardı, onlar da ayak bileklerime çarptıktan sonra bir dalga gibi geri çekilip karşı tarafa savrularak yere düştü. Gözlerimi yumarsam Scola Cuori'nin bahçelerindeki devasa meşe dallarına asılı tahta salıncaklardan birinde oturuyormuşum gibi yapabiliirdim. Ama gözlerimi kapamadım. Hatta iyice açıp aşağıdaki askerlere diktim. Dördü de yukarı bakıyordu. Daha doğrusu üçü.

Biri yukarıdakileri benim dengesiz davranışlarım konusunda uyarmaya gitmiş olmalıydı.

Kafes nihayet taşa çarptığında ensem terden sıırılsıklam olmuş, gömleğimin yüksek yakası tenime yapışmıştı. Çarpmanın titreşimlerini bacaklarımda hissediyor, bunun üzerine daha büyük bir şevkle eğilip doğrulmaya devam ediyordum.

Kehribar gözlü bir asker, avuç içlerinden ateş püskürtmeye hazır hâlde, "Bu çılgınlığı derhâl durdur, scazza!" diye bağırdı.

"Hiç çekinme," diye homurdandım. "Kafesimi eritiver!"

Mahzen duvarına beklediğimden biraz daha hızlı yaklaşıncı kafesin metal zemini bir sıra şarap şişesini paramparça etti. Mermi gibi etrafa saçılan camlardan korunmak için başımı çevirip gözlerimi yumdum. Fakat üzerime sıçrayan tek şey şarap oldu.

"Lastra, kafesi indir!" diye haykırdı aynı Peri, yeşil gözlü bir askere.

Ben gözlerimi yeniden açarken kafes çok değerli olduğu belli olan bir sıra içkiyi daha deviriverdi. Parmaklıklar büküldükçe metal inliyor ve menteşeler gıcırdıyordu. Birkaç darbe daha indirebilirsem bu lanet şeyi kırıp açmayı başarabileceğimi düşündüm.

Askerin avucundan zümrüt rengi bir sarmaşık çıktı ve parmaklıkların etrafına dolandı. Safkan Fae kafesimin hızını iyi hesaplayamamış olacak ki bir anda o da kendini havada buldu. Bu kadar öfke dolu olmasaydım sırtıtabilirdim.

Aptal Fae duvara çarpıp birkaç eski şişeyi daha raftan indirince zindanı dolduran şaşkın çığlığı kesiliverdi. Şarapla ıslanmış gevşek vücudu birkaç kalp atışı boyunca Tarespagia'nın yabani doğasında bana saldıran kara dişli vahşiler gibi sihirli asmasında sallandı. Ama sonra, bilincini kaybettiği için sihiri söndü ve muhafız yere düştü, sarmaşığı da ısıldayarak yok oldu.

Kehribar gözlü asker onun yanına koşarken bir hava Fae'i de kafesime rüzgâr fırlattı. Ancak rüzgâr büyüğü ulaştığım çılgın hızı kesmek yerine kafesimi döndürmeye başladı. Bu delicesine dönüş yüzünden midem ağzıma geldi, derken tavandan gıcırtilar gelmeye başlayınca midem de yere çakılır gibi oldu.

Kafesin parmaklıklarını iyice sarmalayarak dikkatimi yukarı verdim.

Saçlarım yüzümün etrafını sarıp irileşmiş gözlerimi kamçılasa da tavanı saran çatlakları gizleyemiyordu.

Kafesim düşmek üzereydi.

Büyüm bağlanmış ve kulaklarım da yuvarlak olduğundan bu kadar yüksekte düşmek beni öldürebilirdi. Lore'un da dediği gibi, *focá*.

Tavanda daha da derin bir çatlak belirdi ve yukarı çevirdiğim yüzüme taş parçaları düştü. Hava Fae'ine kafesime rüzgâr estirmeyi bırakması için bağırarak istedim fakat tavan çökerse belki de üstündeki zemin de çökerdi. Tabii tüneller kilometrelerce derine kazılmamışsa... Faelerin büyük kazıları sırasında tembellik etmiş olmalarını umdum.

Döndüm ve sırtımı parmaklıklara dayayarak döşeği inceledim. Botlarımın değebileceği kadar yaklaştığımı hissettiğim anda da kendimi üzerine atıverdim. Döşeğin sazdan yapılmış olması hem iyi hem kötüydü çünkü bir yandan ciğerlerimdeki

nefesi kesmişti ama öte yandan onu etrafıma sarmama olanak sağlamıştı.

Bir ipek böceğinin kozası gibi döşeği etrafıma doladım ve kaçınılmaz düşüşü beklerken ciğerlerime hava çektim. O an geldiğinde, çılgın nefesimi bir ciyaklama eşliğinde bıraktım.

Kafes o kadar hızlı düştü ki şilteye sarılı bedenim serbest düşüşe geçmeden önce esintiye kapılmış bir taç yaprağı gibi havalandı. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve yumuşak kabuğumun içine sokulabildiğim kadar sokuldum.

Etrafımda haykırışlar koptu. Gürültü, mağaradaki o geceye dönmeme neden oldu. Keşke Lorcan'ın dağdaki kalesinden kaçmadan önce onu bulmak için daha çok çabalasaydım. Keşke Bronwen'in beyaz gözlerinden kötü niyetini okuyabilseydim. Keşke kılıcımla Dargento yerine Dante'yi delik deşik etseydim.

Ama bunları yapmamıştım çünkü başkalarına güvenen malın tekiydim.

Kafes yere çakıldı ama her nasılsa... ben çakılmadım. Sanki kanatlı biri beni yakalamış gibi havada süzülüyordum.

Lore? dedim çatlak sesle bağımıza doğru.

Etrafımda tatlı bir ses ya da gıklama duymayınca kurtarıcımın bir Karga değil, Kral'ın kıymetli tutsağını öldürmekten endişe eden bir hava Fae'i olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Gözlerimi epey bir süre açmadım ve kalbimin ağrısı biraz hafiflesin diye derin nefesler aldım. *Senden nefret ediyorum, Bronwen. Senden öyle çok nefret ediyorum ki. Umarım Lore ne yaptığını öğrenmiştir ve umarım senin bizi ayırdığın gibi o da seni eşinden ayırmıştır.*

“Kazan aşkına, burada neler oldu?”

Ah, işte tam da görmek istediğim adam. Bir de öldürmek.

Dante'nin sesi bitkin nabzımı ve ruh hâlimi canlandırırverdi.

“Onu yere bırak, Cato!”

Cato mu?

Bedenim sert zemine düşerken kalbim tekleye tekleye atıyordu.

Benim Cato'm. Eh, benim demeyelim de... *ninem* Cato'su olur muydu?

Şok yüzünden parmaklarım gevşedi ve döşek kötü bağlanmış bir parşömen gibi açılıverdi; o kadar hızlı doğruldum ki damarlarımda akan kan şakaklarımın arasında zonkladı. Orada, kafesimin çentikli parmaklıklarının önünde, uzun beyaz saçlarını örmüş, hep *ninem* yanında hayal ettiğim adam duruyordu.

Ama Cato Brambilla *ninem* yanında olmayı değil, Regioların yanında olmayı seçmişti.

İKİ

Beyaz kıyafetli çavuşa baktım, o da bana baktı. İçimdeki sersem romantik, Marco'nun düştüğü gün Cato'nun büyü-kannemi bulmak için Shabbe'ye gittiğini varsaymıştı. Belli ki Cato, makamını kalbinden daha çok önemsiyordu, o yüzden Peri Krallığı'nın hizmetinde kalmaya devam etmişti.

Siyasi hırs insanların en kötü tarafını ortaya çıkarırdı. Dante'den ufacık bir sevgi ve saygı kırıntısı görmek için demir kuşları toplarken benim de içimdeki kötülüğü ortaya çıkarmıştı. Lore'un Kargalarını toplama yöntemimden pişmanlık duysam da sonuçtan pişmanlık duymuyordum çünkü Lore'suz bir hayat yaşamaya değmezdi.

Taş tavana, kafesimin az önce sarktığı metal kancanın etrafında beliren, örümcek ağını andıran çatlaklara baktım. Bu çatlaklar kelimelerimin geçmesine izin verecek kadar geniş miydi?

Lore? diye fısıldadım onun hükmettiği gökyüzüne doğru.

Askerler tarafından kuşatılmamış olsaydım kendimi eşimin yanına göndermeye çalışabilirdim ama bedenimi terk etmeye cesaret edemiyordum. Ayrıca, sesim bu yer altı hapishanesinden dışarı çıkamıyorsa bilincim de çıkamazdı elbette.

"Spiritler, tavanı kontrol edin." Dante'nin sesi bakışlarımı tekrar onun yüzüne çevirmeme neden oldu. "Deliklerin hepsini obsidiyen harçla kapatın." Yüz ifadesi, giydiği altın zırh kadar soğuk ve sertti. Tarelexo'daki ara sokaklardan birinde bana ilk öpücüğümü tattıran o gözleri parlayan, nazik çocuk yoktu artık. "Aklını mı kaçırdın sen? Ölebilirdin!"

Sanki bunu umursarsın da, Dante Regio. Aslında Peri Kralı bunu umursuyor olmalıydı çünkü Shabbe'yle müttefik olmak için benimle evlenmek istiyordu. "Beni boktan bir kafese tıkarken bir ölümlü olduğumu göz önünde bulundurmalıydın, Dante."

Mavi gözlerini menekşe rengi gözlerime dikti; gördüğü şeyden nefret ettiğini görebiliyordum, tıpkı benim onun dönüştüğü kişiden nefret ettiğim gibi.

"Kapısını açın," dedi sertçe.

Yardakçıları, "Derhâl, Maezza," diyerek kafesime doğru koşturdular.

Kafesime ulaşip ellerini çarpık parmaklıklarda gezdirmeye başladıklarında Phoebus'un, ailesinin kasasını açtığı güne geri dönüverdim. O zırlı kapının ardında yatan şeyin hayatlarımızı sonsuza dek değiştireceğini hiçbirimiz bilmiyorduk.

"Serbest mi bırakılıyorum?" Parmaklarımı hâlâ üzerinde oturduğum döşeyin kenarlarında gezdirdim.

Dante askerlerinin ritmik el hareketlerini izliyordu. "Büyün serbest kalacak, sen değil."

Kalbim önce duracak gibi oldu, ardından da kafesimin kapısından gelen tıkırtıyı bastıran bir gürültüyle, bir savaş atı sürüsü gibi tepinmeye başladı.

Büyüm mü?

Yani...

Yani, beni dünyaya getiren kadınla, Zendaya'yla tanışmak üzere olduğum anlamına mı geliyordu bu? Marco onu pusuya düşürmeseydi beni doğuracak olan kadınla.

Tanrılar aşkına, annemle tanışmak üzereydim!

Menteşeler vahşi nabzım gibi çılgık atıyordu. Bronwen'in beni Dante'nin kucağına attığı gecenin acısını hâlâ içimde hissetsem de şu an heyecanlıydım. Gerçekten çok heyecanlıydım.

"Ayğa kalk," dedi Dante sertçe.

Bakışlarımı, altın kafesimin kapısını yağlı boya bir portre gibi dolduran Peri Kralı'na çevirdim.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Gözlerimi kıstım ve teklifi hakkında düşündüklerimi yüz ifademe yansıttım. Bana bir kez daha dokunacak olursa onu ısıtırdım... *yine*.

Dişlerimin etine gömüldüğü ânın hatırası dikkatimi eline yöneltmememe neden oldu. Herhangi bir yara falan görmeyi beklemiyordum –ne de olsa Dante bir safkandı ve safkanlar hızlı iyileşirdi– fakat yine de elinde sargı vardı. Ya tahmin ettiğimden daha az zaman geçmişti ya da Dante Regio yavaş iyileşiyordu.

Sonunda ayağa kalkarken, “Ne zamandır tutsağınızım?” diye sordum.

Dante’nin gözleri, obsidiyen duvarlardaki oyuklarda yer alan ve üzerlerinden soluk balmumu süzülen mumlar gibi parlıyordu. “Meriam büyüü dolunay varken yapmak zorunda.” Arkasına döndü ve siyah kayanın içine oyulmuş dar bir geçide doğru ilerledi. “Gel.”

“Büyümün bağıni Meriam mı çözecek?” Annemle tanışmaya hazırdım; eşimi, ailemi ve beni mahveden cadıyla tanışmayaysa hiç hazır değildim.

Dante tünelin eşiğinde durup omzunun üzerinden bana baktı. “Bunu benim yapmamı mı bekliyordun?”

“Elbette hayır ama ben...” Dudaklarımı yaladım. “Büyümü bağlayan kişi annem olduğu için çözecek kişinin de annem olacağını düşünmüştüm.”

“Fal, annen öldü. Meriam seni onun karnından koparıp o Peri taşıyıcıya koyduktan kısa süre sonra öldü.”

O peri taşıyıcının bir adı var, diye haykırmak istedim ama dilim damağıma yapışmıştı ve dudaklarımdan dökülen tek şey, kısık sesli bir, “Ne?” oldu.

“Zendaya. Öldü. Meriam onun kanını kuruttu ve cansız bedenini Mareluce’ye attı.”

Dante’nin sözlerini idrak ederken yalpaladım. Düşmemek için uzanıp en yakınımıdaki parmaklığı kavradım. “Bu imkânsız.”

Babam onu hissetmişti, değil mi? Kazan aşkına... hatırlayamıyordum.

“Ne yani, Shabbelilerin ölümsüz olduğuna mı inanıyordun, Fal? Bazılarını öldürmek diğerlerinden daha zor olsa da tüm yaratıklar yok edilebilir.”

“Hayır. Ama... ama...” Sırtımda başlayan ürperti bütün bedenime yayıldı. Fakat aynı zamanda annemin hayatta olduğuna da inanıyordum.

Ben Dante'nin söylediklerine anlam vermeye çalışırken o tünele doğru ilerledi. “Hadi gidelim. Gücünü toplaman için bir ay döngüsü daha bekleme riskine girmek istemiyorum.”

İstesem de peşinden gidemedim çünkü şaşkınlıktan donakalmıştım.

Annem ölmüştü. Babamı düşününce yüreğim ağrıdı. Ah, Dádhi.

Lore birbirleri yanında olmayan eşlerin durumunun pek iyi olmadığını söylemişti. Cathal Báeinach hayatına devam etmeyi mi yoksa bir ebedi-Karga olmayı mı seçecekti? Tüm bencilliğimle yaşamayı seçmesi için dua ettim çünkü onun benimle kalmasını, hayatımın bir parçası olmasını çok istiyordum. Birden çevremdeki obsidiyen duvarlara şükrettim çünkü bu korkunç sırrın Lorcan'ın zihnine ulaşmasını erteleyeceklerdi.

Cato kafesime girdi. “Fallon?” Başka bir şey söylemedi. İyi olup olmadığımı ya da yardım isteyip istemediğimi sormadı ama gri gözlerinde beni umursadığını düşünmeme neden olan güçlü bir ışıltı vardı. Muhtemelen sadece hayal gücüm fazla çalışıyordu. Çavuşun yüreği kulakları kadar keskin ve sivri olmasa da sonuçta Regioları seçmişti o.

O senin arkadaşın değil, diye hatırlattım kendime, güvenimi hak etmeyen başka bir erkeğe daha umut bağlamaya niyetim yoktu.

“Büyünü istemiyor musun? Keyfin bilir.” Dante'nin sesi, bu konuda keyfi pek de yerinde değilmiş gibi çıkmıştı. “Bir ay

daha yer altında kapalı kalırız. Kafeste uyumamak seni mutlu eder diye düşünmüştüm.”

Gözlerim yanıyordu. Gözlerimi kırptırdım ama biriken yaşları uzaklaştırmayı başaramadım. “Tanrılar aşkına, az önce bana annemin öldüğünü söyledin. Bana bir dakika izin versen ölür müsün, anlayışsız denyo?”

“Az önce bana ne dedin sen?” Sesi alçak olmasına rağmen gayet iyi duymuştum.

Söylediklerimi tekrarlama zahmetine girmedim; cezalandırılmaktan endişe ettiğimden değil, beni gayet iyi duyduğundan emin olduğum için. Ne de olsa o bir safkandı.

“Bunu duymazdan geleceğim. Hatta annenin cesedini Fili-aserpens’ten almana yardım bile edeceğim” –Dante yaralı eliyle Isolacuori’den Tarecuori’ye uzanan kanalı işaret eder gibi belli belirsiz bir hareket yaptı– “hatta hemen peşime düşersen onun için doğru düzgün bir cenaze töreni yapmana da izin vereceğim.”

Gabriele’in, Dante’yle öğle yemeği için Isolacuori’ye giderken bana eşlik ettiği gün söylediklerini hatırlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Annemin Filiaserpens’te yattığından bahsetmişti. Demek yalnızca bir varsayım değildi.

Öfkeli bakışlarımı Dante’nin suratına diktim. “Ne kadar yüce gönüllüsün, Maezza.”

Gölgelere gömülmüş olmasına rağmen çenesinin kasıldığı gözümünden kaçmadı.

Cato yumuşak bir sesle, “Fallon,” dedi, beni azarlayacağını düşündüm ama yanılmışım. Kolunu kıvırdı ve başıyla uzattığı kolunu işaret etti.

Ama ben artık sırtımı erkeklere yaslamayı bırakmıştım. Belki de Cato’yu gözden çıkarmakla aceleci davranıyordum. Regiolara yardım etmek için çok geçerli bir nedeni olabilirdi fakat şu anda onun aslında kime sadık olduğunu anlayabilecek kadar sağlıklı düşünecek durumda değildim. Özellikle de etrafımız bu kadar çok askerle çevriliyken.

Önce onun, sonra da diğer muhafızların yanından geçtim. “Anlamadığım bir şey var.”

Peri Kralı, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle ona doğru yürümemi izliyordu. “Neymiş o?”

“Neden büyümü serbest bırakmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsun? Büyümün bağı çözüldüğü anda tam kalbine bir ölüm büyüğü yapmayacağımı nereden biliyorsun?”

Dudaklarında kibirli bir gülümseme belirdi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bu boş bir tehdit değil, Dante.”

Şatafatlı botlarını şingirdatarak bana doğru bir adım attı. Metal mahmuzlarının keskinliğini merak ettim birden. Acaba birinin tenini kesebilecek kadar keskin miydi? Demirden yapılmadıklarını biliyordum fakat Dante’nin boğazına saplanmaları durumunda bir miktar hasara yol açacakları kesindi.

“Meriam’dan sana öğretmesini isteyeceğin ilk büyüünün bu olacağından hiç şüphem yok fakat şunu anlamalısın ki Fallon, büyükbabam sadece müthiş bir kral değil, aynı zamanda ileri görüşlü bir adamdı.”

“Costa Regio pisliğin tekiydi. Tıpkı soyunun geri kalanı gibi.”

Dante avucunu altın göğüslüğüne, normalde kalbinin atması gereken noktaya bastırdı. “Kalbimi kırıyorsun, Fal.”

“Lakabımı kullanmayı bırak.”

“Peki. Moya diyeyim o zaman. Henüz yasal olarak evlenmediğimizin farkındayım ama o işi birkaç saat içinde hallederiz. Sen de bana hiç çekinmeden moyo diyebilirsin.”

“Sana asla *kocam* demeyeceğim,” dedim dişlerimi sıkarak. “Ve sen de sakın bana *karım* falan demeye kalkma.” Sert sesim onun mırıltısını bastırmıştı.

Dante gözlerini kıstı. “Korkusuz birisin, değil mi? Eskiden bu özelliğini takdire şayan bulurdum ama şimdi seni ne hâle getirdiğini görüyorum... çok çocukça.”

Göğsümde kavuşturduğum kollarım kasıldı. “Ama yine de benimle evlenmek istiyorsun... Alnına o kanlı tacı taktığın gün ahlak anlayışını kaybettiğini biliyordum ama onunla birlikte aklını da kaybettiğini düşünmemiştim. Büyümün bağının çözülmesini kabul edebilirim ama seninle evlenmeyi asla kabul etmeyeceğim.”

Dante’nin yüzündeki kemikler derisinin altında yer değiştirmiş, yüz hatlarını keskinleştirmişti sanki. “Kabul edeceksin.”

“Bronwen evet diyeceğime dair bir kehanet mi uydurdu sana? Çünkü öyle bir şey varsa ben de bir kehanette buluna-
cağım. Sonu senin için iyi bitmese de benim için mükemmel bitecek bir kehanet.”

“Kehanetler aptallar içindir.”

Ne sevimsizdi. Kazan aşkına, neden hâlâ takdir edilmeyi bekliyordum ki ben? Özellikle de güneş tacını ondan almaya niyetliyken. “Seni tahta bir kehanet çıkardı.”

“Beni tahta Lore’un küçük *lanet kırıcısına* duyduğu zaaf çıkardı. Xema Rossi’nin korusunda kılıcımı kullanıp senin işini bitirseydim o sonsuza dek gölge kral olarak kalacaktı.”

“Yani planın bu muydu?”

Ağzında bir şey geveliyormuş gibi çenesini bir o yana bir bu yana çevirdi. Muhtemelen vereceği cevabı ölçüp biçiyordu. Kılıcı kınından çıkarıp boynuna saplamama ramak kaldığını hissetmiş olmalıydı çünkü bir adım geri çekildi.

“İkinizin Marco’nun düştüğü gün evleneceğini düşünmüş-
tüm ama Ríhbiadh usta bir manipülatör, değil mi?”

“Konuyu değiştirme.”

“Glace Kralı Vladimir’e kızı Alyona’yla evleneceği vaadinde bulunarak onunla bir ittifak kurdu, böylece sonunda sana karşı hamlesini yapacağı güne kadar niyetinden haberin olmayacaktı.”

Kollarımı göğsümde daha da sıkı kavuşturdum. “Niyeti mi?”

“Seninle büyün için evlenmek.” Dante alaycı alaycı gülüm-
sedi. “Kargalar ne kadar da kurnaz yaratıklar.”

Dante'nin söylediklerinden anladığıma göre Bronwen yeğnine Lore'un benim eşim olduğunu söylememiştii. Yoksa Dante, Karga Kral'ın benim büyüümün peşinde olmadığını bilirdi.

Bunu kendine saklamış olman ne kadar da ilginç, Bronwen.

Müthiş tatlı bir ses tonuyla, hiç de tatlı olmayan bir fikir öne sürdüm. "Belki de Lore'un, benimkine ihtiyaç duymayacağı kadar kuvvetli bir büyüü vardır, olamaz mı?"

Dante'nin egosunu yerle bir etme girişimim, Peri Kralı gülümseyince geri tepiverdi. Sikik herif *gülümsedi*. "Ben de senin insanları kandırmak için naif davrandığını sanıyordum ama aslında rol falan yapmıyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek şimdi?"

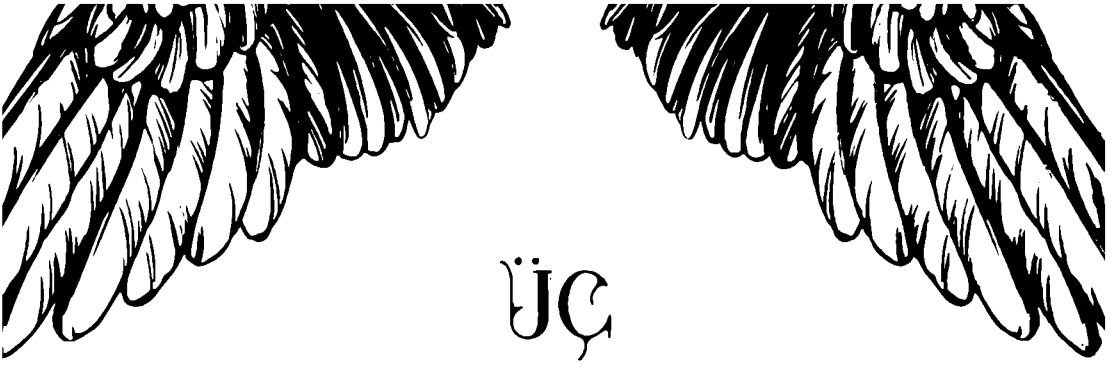
"Kızıl Karga'nın sana söylemediği şeyler var demek." Dante sanki ânın tadını çıkarıyormuş gibi dilinin ucunu dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Eminim tadını çıkarıyordu. "Beni sen aydınlatsan nasıl olur, Maezza?"

"Benim için zevktir, Fal."

Lakabımı kullanmayı kesmesini haykırmak istedim ama büyük itirafını duymak için sessizliğimi korudum. "Eşler –ister insan olsun isterse başka bir şey– Shabbeli eşlerinin kan büyüünü yönlendirebilirler."

ÜÇ

*E*şler, *Shabbeli eşlerinin kan büyüsunü yönlendirebilirler* mi? Dante'nin sözleri beynimin içinde, kıyıya vuran küçük çakıllar gibi oradan oraya savruluyor, sivri uçları kafatasımı delip geride yaralar bırakıyordu. Lore'a güveniyordum. Dante ne söylerse söylesin bu değişmeyecekti. Yine de bu büyük sırrı Peri Kralı'ndan öğrenmek zorunda kaldığım için biraz üzgün ve çokça da kırgındım.

Neden, Lore? Neden bunu benimle paylaşmadın?

Aslında düşününce, böyle bir bilgiyi benimle paylaşması gereken babam değil miydi? O da bunu biliyor olmalıydı, değil mi? Daya'yla sadece birkaç ay geçirmiş olsalar bile bu meseleyi konuşmuşlardır, öyle değil mi? Kargaların böyle bir şeyi bilmemesi mümkün olabilir mi?

Eğer... eğer bu bir yalan değilse tabii! "Sana bu bilgiyi veren Meriam mıydı?"

Dante gözlerini kıstı. "Rossi söyledi ama ondan önce de başkalarından duymuştum."

"Rossi mi?"

"Justus Rossi. Büyükbaban."

Gözlerimi devirdim. Yaptığı uyku büyüsunün beni ne kadar sersemlettiğini düşünüyordu acaba? "O adam benim büyükbabam değil."

"İlginç."

"İlginç olan ne?"

"Ceres ve Agrippina'yı akraban olarak görmen ama Justus'u görmemen."

“Bunu neden ilginç bulduğunu anlamıyorum. Ya da konuyla alakasını nasıl kurduğunu. Ya da neden yeni bir bilgi olduğunu düşündüğünü.”

Eskiden, Dante’yle arkadaş olduğumuz zamanlarda, o Glace’e yelken açmadan önce, bu konuyu pek çok kez konuşmuştuk hâlbuki. Konuştuklarımız aklından mı çıkmıştı yoksa beni hiç dinlememiş miydi? Bu düşünceleri bir kenara bıraktım çünkü artık bir önemi yoktu.

“Peki Justus bu bilgiye nasıl ulaşmış? Meriam koruma kalkanlarını kurduğunda o daha doğmamıştı bile, o yüzden Shabbelilerden öğrenmiş olamaz.”

Dante beni izliyor, noktaları birleştirmemi bekliyordu.

Justus bizi bu tünellere sokmak için kan büyüsü kullanmıştı.

Bu da demek oluyordu ki... Nefesim kesildi. “Ninem Shabbeli mi?”

Dante’nin yüzünde beliren ifadeden ukalalık akıyordu. “Düşündüğün ninen değil.”

Gözlerimi o kadar sık ve hızlı kırıştırdım ki kirpiklerim elmacık kemiklerime çarptı. “Justus, Meriam’la mı evli?”

Dante başıyla onaylayınca birden ürperdim, vücudumdaki bütün kan çekiliverdi sanki.

“Isolacuori’ye yüzerek döndükten ve Meriam’ı zindandan çıkarıp şeye koyduktan sonra...” Konuşmayı öyle aniden kesti ki kalbim küt küt atmaya başladı.

“Nereye?” diye sordum Luce’nin neresinde olduğumuzu söylemesini umarak. Lore’un dağının altında mı? Tarecuori’nin altında mı?

Dante başını eğdi. “Şöyle bir düşününce, Meriam’la evliliği onu şimdi daha da çok büyükbaban yapıyor.”

Sorumu geçiştirdiğinin farkında olsam da “O adam *asla* benim büyükbabam olmayacak, tıpkı o habis cadıyı asla ailemden saymayacağım gibi,” diye gürlemekten kendimi alamadım.

Tıpkı sana da asla kocam demeyeceğim gibi. Bunu yüksek sesle söylememiştim çünkü azı dişlerim birbirine kenetlenmiş durumdaydı fakat bu duyguyu karşı tarafa gayet net bir biçimde aktarmış olacağım ki Dante'nin rahat havası yerini rahatsız bir duruşa bıraktı.

Döndü ve uzun kahverengi örgüsündeki mücevherleri de mahmuzları gibi şingirdatarak aşağı doğru inen tünelde ilerlemeye başladı.

Geride bıraktığımız odanın tavanı inanılmaz derecede yüksekken girdiğimiz tünelde tavan o kadar alçaktı ki Dante'nin başının tepesini sıyrıyor, benimse cildime ve ciğerlerime baskı yaparak etrafımdaki oksijeni azaltıyordu sanki. Ne kadar hızlı ve derin nefes alırsam alayım ciğerlerime bir türlü yeterince hava girmiyordu.

"Dante, bekle!"

Beklemedi.

"Bir anlaşma yapabiliriz!" diye seslendim, inatla kıpırdamadan durduğum yerden; Peri askerler ensemdeydi.

Alaycı alaycı güldü. "Anlaşmalar senin derine işlemiyor ki." *Merda.* Bunu bildiğini unutmuştum.

Sonunda çılgınca koşturmayı bırakıp bana döndü. "Fakat seninle seve seve anlaşma yaparım, şu büyüün bağı bir..."

"Bir cadı anlaşma yaparsa gücü tükenir!" Hızla çarpan kalbim yüzünden sesim sanki nefesim kesilmiş gibi çıkmıştı.

"Hayatına son vermeyi mi planlıyorsun, moya?"

Başım geriye doğru savruldu çünkü hiç öyle bir niyetim yoktu. Son vermeyi planladığım tek hayat onunkiydi. Bir de Meriam'ınki. Ne de olsa başıma gelenlerin sorumlusu oydu. Neyse ki Dante'nin saçma yorumu zihnimi bu daracık ortamdan uzaklaştırdı ve göğsümdeki daralma hissi hafıfledi.

"Büyümü bağlayan Meriam olduğuna göre onun ölmesiyle üzerimdeki etkisi kalkar. Büyülere ya da dolunaylara gerek kalmaz."

“Meriam ölürse koruma kalkanları da yok olur, Regio soyu üzerindeki büyüsü de. Öyle bir şey olmayacak.”

Nabzım yükselirken dilim de dolaştı. “Ne bü-büyüsü?”

“Doğru ya. Sana büyükbabamın dehasını açıklayamadan sözümü kesmiştin.” Konuşurken yüzünde kibirli bir gülümseme vardı.

Söyle o zaman, dememek için kendimi zor tuttum ama Dante cehaletimden zevk aldığı için bunu söylesem de söylemesem de konuşmaya devam edeceğini biliyordum.

“Nonno Costa, Meriam’ı Regio kanının Shabbe büyülerinden etkilenmemesini sağlamaya ikna etti. İşte bu yüzden senin büyüünün bağının çözülmesinden korkmuyorum.”

Eh, o hâlde mahmuz ya da demir bıçakla ölecekti. “Büyümün bağının çözülmesi bedenimi Shabbe kalkanlarının içine göndermez mi?”

“Meriam’ın soyundan geliyorsun, bu yüzden onun kalkanlarına karşı dayanıklılığın var.”

Ne? Çenem öyle hızlı açıldı ki eklemelerimin gıcırdadığını duyduğumu sandım. “Ama annem... annem kalkanlar yirmi yıl önce zayıflayana kadar onların içinden geçemedi. Ve büyük büyükannem, Kraliçe, onları şu anda bile geçemiyor.” Yoksa... “Geçebiliyor mu?”

“Hayır. Ama Meriam koruma kalkanlarını yarattığı sırada kalkanların bu tarafında olsalardı, bu tarafta kalmaya devam edebilirlerdi.”

Bir dakika boyunca aval aval ona baktıktan sonra nihayet ağzımı kapamayı başardım ama zihnimi tırmalayan başka bir soru vardı. “Madem kalkanlara karşı dayanıklılığım var, bu durumda Meriam’ın büyüsüne karşı da dayanıklı olduğum söylenebilir mi?”

“Hayır. Sadece Regiolar dayanıklı. *Ben.*”

“Ve Bronwen,” diye ekledim. “Luce’nin gerçek kraliçesini” —*o hain fahişeyi*— “unutmayalım, değil mi?”

“O, üvey annesiyle buluşmak için taht üzerindeki hakkından vazgeçti.”

“Nasıl yani?”

“Üvey annesi. *Meriam*.” Bir an sonra, “Ortak bir amcamız ve teyzemiz olması ne garip...” dedi.

Bronwen’i alıp istediği gibi turşusunu kurabileceğini söylemek istesem de “Onun teyzen olduğunu ne zamandır biliyorsun?” diye sordum.

“Taç giyme törenimden sonra görüştüğümüzde Meriam beni Bronwen’in kimliği konusunda bilgilendirdi.” Başparmağını, sanki altındaki yarayı yatıştırmak istercesine, avucundaki bandajın üzerinde gezdirdi. “O cadı cephaneliğimdeki müthiş bir silah olduğunu kanıtladı.”

“Ne yazık ki Justus onu daha önce elde etmiş. Düşündüm de neden sahte evliliklerini iptal ettirip onunla evlenmiyorsun?”

“Kan bağıını geçersiz kılan tek şey ölümdür.”

“Orası kolay. Justus’u öldürürsün.”

Başını eğdi. “Bu senin işine gelirdi, değil mi?”

“Hem de nasıl. Sana sonsuza dek minnettar olurdum.”

“Ne yazık ki büyükbaban öylece harcayabileceğim biri değil, minnetine de ihtiyacım yok.”

“Ama onayıma ihtiyacın var. Onayım olmadan benimle evlenemezsin.” Değil mi?

“Bronwen’in dediği gibi, uzun sohbetler için daha sonra bol bol vaktimiz olacak. Ne de olsa Lore’un geri kalan Kargaları da düşene kadar beklemeliyiz...”

“Geri... kalan mı?” Kesik kesik çıkan sesim hırıltılı nefeslerime karıştı.

Başını yana eğdi. “Beş Kargasından birinin şu anda bir demir yığını olduğunu söylemeyi unuttum mu yoksa?”

Hissiz.

Hissizleşmiş gibiydim.

Kulak zarıma hücum eden kan yüzünden, zorlukla aldığım nefesler iyice gürültülü hâle gelmişti.

Demir, diye haykırıyordu zihnim. Eğer Lore demire dönüştüyse o zaman ebedi-Karga olmamıştı. “Askerin kılıcını yağlamayı mı unuttu?” diye mırıldandım.

Dante iki çamur birikintisine benzeyen gözleriyle bana baktı. “Obsidiyen kılıcını Kızıl Karga’ya saplayan kişi askerim değildi. Kumandanımdı.”

Ürperdim. “Kumandanın mı?..” Bir elimi uzatıp avucumu soğuk taş duvara yasladım. “Dargento kurtuldu mu?”

“Dargento mu?” Dante’nin sesi gerçekten şaşırmış gibi çıkmıştı. “Hayır. O adam senin gazabından kurtulamadı.”

“O zaman...” Kalbim küt küt atıyordu.

Söylediğini düşündüğüm şeyi söylüyor olamazdı.

Olamazdı...

DÖRT

“Gabriele’in Gökyüzü Krallığı’na sığındığına sahiden inandın mı, Fal? Bana, en yakın arkadaşına ihanet edeceğine? Kralına?”

Ağzım öyle bir açıldı ki nefes alamadım.

“Benim dostlarım bana senin gibi ihanet etmez.” Dante bana doğru dönüp yavaş yavaş yürüdü. “O Catriona ne kadar da iyi bir arkadaştı, değil mi?”

Gabriele’i yanlış yorumladığımı düşünmekle öyle meşguldüm ki Dante’nin, Dargento’nun saldırısında telef olan zavallı kortezanı kınamasına odaklanacak durumda değildim. O Peri’ye bir şans vermesi için yalvarmıştım, dolayısıyla Lore’un başına gelenlerin tek sorumlusu bendim.

Dehşetten dizlerimin bağı çözüldü ve düşecek gibi oldum. Kanı çekilmiş suratım hızla yere yaklaşırken gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Vücudumun etrafını saran hava düşmemi engelleyerek beni obsidiyene çarpmaktan kurtardı, sonra kollarıma dolanan eller beni nazikçe tekrar doğrulttu.

Göz kapaklarımı araladığımda Cato önümdeydi, karanlığın önünde beyaz bir çizgiyi andırıyordu. Gözleri bile alışılmadık derecede solgun görünüyor, bana o nefret ettiğim, beni buraya, şeytanın ta kendisine ev sahipliği yapan bu cehenneme getiren gözleri anımsatıyordu.

“Nişanlımın Meriam’ın odasına zarar görmeden ulaşmasını sağla. Gün ağarmadan önce!” Dante’nin yoğun sessizliği yaran sesi beni sersemliğimden çekip çıkarıvermişti.

Cato kollarımdan birini bıraktı ama diğerini tutmaya devam etti. Silkinip kurtulmak istedim fakat onunla savaşıacak mecalim yoktu. Üstelik biri beni ille tutacaksa bunun o olmasını tercih ederdim.

“Bunu nasıl yaptı?” diye sordum Dante’ye, hikâyesinde boşluklar arayarak. “Gabriele’in Kargalar fark etmeden içeri obsidiyen sokmasının imkânı yok.”

“Küçük akbabalarını gözünde fazla büyütüyorsun.”

Dante’nin sesi o kadar yakından gelmişti ki başımı kaldırdım. Kahverengi teni ve kızıl-kahverengi saçları yavaşça Cato’nun solgunluğunun yerini aldı.

Onun bu anlamsız, adice hareketleri sinirimi bozmak yerine yatıştırmıştı çünkü insanların sadece güvensiz olduklarında böyle adice davrandıklarını keşfetmiştim. “Nasıl?” diye tekrar sordum.

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Yok, keyfimden soruyorum,” dedim sertçe.

Çenesi kasıldı. “Obsidiyen silahı önce yuttu, sonra da sıçarak çıkardı.”

Yalan söylediğine dair bir işaret görme umuduyla Dante’ye baktım ama yüzüne okunması imkânsız bir maske takmıştı.

“Gabriele tarihe büyük bir kahraman olarak geçecek.”

Kargalar kazanırsa geçemeyecekti ve Kargalar kazanacaktı. Bronwen bunu görmüştü.

“Tarih kitaplarının kazananlar tarafından yazıldığını unuttuyorsun, Dante Regio.” Lore’un bir keresinde bana söylediği bu sözler Dante’nin kaşlarını çatmasına neden oldu. “Söylesene, sonradan sıçarak çıkarıp küçük silahına sürmek için Meriam’ın kanıyla dolu bir şişe de yuttu mu?”

“Gökyüzü Krallığı şekil değiştirenlerin büyüğü dışındaki her türlü büyüğü engellediği için bu oldukça anlamsız olurdu, değil mi?”

Yüce Kazan’a ve Lore’un diyarını her kim büyülediyse ona şükürler olsun. Öyle rahatlamıştım ki az önce vücudumdan

çekilen kan organlarıma geri doldu ve hem uzuvlarımı hem de moralimi kuvvetlendirdi.

“Görevi Ríhbiadh’ı zayıflatmaktı ve bunu başardı.” Dante’nin sert sesi sinirimi bozuyordu. “Kazık çakılacak dört Karga daha var ve Meriam’ın kanıyla dolu şişeler Luce’nin her yerinde hem askerlere hem de sivillere dağıtıldı.”

Bu tehdit beni rahatsız etmeliydi ama eşimin insanlığını kaybetmediğine sevinmekle o kadar meşguldüm ki umursamadım bile.

“Biz sığınağımızdan çıktığımızda, şekil değiştirenler soyu tükenmiş bir doğaüstü ırk hâline gelmiş olacak.”

Kargaları gözümde büyüttüğümü söylüyordu. Ama belli ki o da fazla hafife alıyordu. “En iyi arkadaşını ölüme gönderecek bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim.”

Şakağında bir damarın attığını gördüm. “Gabriele bu göreve kendi talip oldu.”

Son derece sakın bir sesle, “Ama sen onu durdurmadın Dante, bu da onun ölümünden sorumlu olduğun anlamına gelir,” dedim.

“Onu henüz öldürmediler.”

“Onun Gökyüzü Krallığı’ndan canlı çıkmasını mı bekliyorsun?” diye sordum Bronwen’in kehaneti hırsız bir peri gibi zihnimden hızla geçerken: *Bizim ellerimizde ölmeyeceksin, Gabriele; Peri generalinin ellerinde öleceksin.* Bronwen’in sesini zihnimden uzaklaştırdım. Geleceği görebilir ve onu etkilemeye çalışabilirdi ama tamamen kontrol etmesi mümkün değildi.

“O vahşileri tanıyorsam, hayır.”

“O zaman onun ölümü senin suçun.”

Sargılı elini havaya kaldırıp boynumu kavradı, tutuşu beni bu obsidiyen çukura sürüklediği geceki gibi can yakıcıydı. “İğneleyici sözler sana hiç yakışmıyor, Fal.”

Pis yanaklarım çılgın bir gülümsemeyle gerildi. Tanrılar aşkına, korkunç görünüyor olmalıydım. Ne yazık ki Periler korkudan ölemiyordu.

“Bunu geliştireceğimden... emin olabilirsin,” dedim cılız bir sesle.

Boynumu daha da sıktı.

“Şimdi de... beni öldürmeyi mi... planlıyorsun?”

Ayaklarımı yerden kesip başparmağını şahdamarıma bastırdı. “Ben. Gabriele’i. Öldürmedim.”

“Maezza, lütfen. Burada şifacımız yok.” Cato’nun sesi endişeliydi. Gerçekten benim için endişeleniyor muydu yoksa Dante’ye kanını sömürmeyi planladığı kadına karşı yumuşak davranması gerektiğini mi hatırlatmaya çalışıyordu?

Dante’nin parmakları gevşedi ve morarmış boğazıma dolan hava geçtiği her yeri ateş gibi yaktı. Boynumu tutup incinmiş derimi ovuşturdum; gözlerimde öyle bir kin vardı ki Dante geriye doğru bir adım attı. Tabii geri çekilmesinin nedeni, gırtlakımı öldüresiye sıkmayacağına güvenememesi de olabilirdi.

“İşime yarayacağın için şanslısın,” dedi sertçe.

Belli ki şans tanımlarımız çok farklıydı.

“Şimdi hızlan!” Arkasını döndü ve karanlığa doğru ilerledi.

Birkaç dakika sonra dar tünelde karıncalar gibi ilerlemeye devam ediyorduk. Havasız karanlık, duvarların yakınlığı ve ağrıyan boğazım yüzünden ciğerlerim kasılıyordu.

Rahatsızlığımı biraz olsun hafifletmek için göğsümü ovuştururken, “Shabbe’de olacağını sanıyordum,” diye mırıldandım.

Cato’nun bakışları yüzümde gezindi, boğazımdaki kızarıklıklara takıldı. “Luce tacına yemin ettim.”

Yemin derken, bir anlaşma yaptığını mı söylemek istiyordu? Eğer anlaşma yapmışsa bunu Justus’la mı yoksa Dante’yle mi yapmıştı? Bu adamlar onu burada esir mi tutuyordu?

“Kral’a hizmet etmek büyük bir onur. Kraliçesine hizmet etmek daha da büyük bir onur olacak.” Sesi alçak olmasına rağmen karanlık duvarlarda yankılanıyor gibiydi.

“Nebbalı Eponine oldukça güzel biri.” Üstelik kurnazdı da... Sanırım onun aldatıcı cevabını hak etmiştim. Ne de olsa Meriam’ın nerede olduğunu itiraf etmesi için onu köşeye sıkıştırmıştım. Onun yerinde olsam ben de kendimi yanlış yola sürüklerdim.

“Seni kastetmiştim, Fallon,” diye cevap verdi sakın sakın.

Sızlayan göğsümü ovuşturmayı bıraktım. “Modern evlilik törenleri konusunda bilmediğim bir şey mi var benim? Her iki tarafın da söz hakkı yok mu?”

“Var.”

Bir köşeyi daha dönerken, “O zaman neden herkes omurgasız bir kralla evlenmeyi kabul edeceğime bu kadar emin?” diye sordum.

Dante tam önümde durdu ve oldukça iri –zırhı sayesinde daha da iri– olmasına rağmen önündeki odanın ne kadar geniş olduğunu fark ettim.

“Çünkü o omurgasız Kral” –Dante’nin göz bebekleri nefretle büyümüştü– “onu geri çevirmeye kalkarsan senin o küçük yarımlık arkadaşını çelik kılıçla deşecek.”

Dante yana doğru adım atarak kalbimin durmasına neden olan o manzarayla aramdan çekildi.

BEŞ

Antoni yüksek tavanlı bir başka obsidiyen odanın ortasında ağzı bağlanmış hâlde oturuyor, dağılmış açık kahverengi saçlarının altındaki mavi gözleri vahşi vahşi bakıyordu. Bakışları beni bulduğunda nabzım hızlandı. Kolumu Cato'nun elinden çekip kurtardım, sonra da kayışındaki kılıca uzandım. Ben kılıcı çekip Peri Kralı'nın kellesini uçuramadan Cato bileğimi kavradı ve gümbürdeyen kulak zarlarımı aşmayı beceremeyen fısıltılarla beni sakinleşmeye çabaladı.

Çavuşa ters ters bakarak elimi geri çektim, sonra dönüp Dante'ye tokat attım. "Pislik herif! Koduğumun piçi!"

"Fallon, dur!" Cato'nun haykırışıyla birlikte bir toprak Fae'inin avuçlarındaki sarmaşıklar da bana uzandı.

Kollarıma, karnıma ve köprücük kemiğimin etrafına dolanarak beni Marcello'nun şişte kızarttığı domuzlar gibi sarıp sarmaladılar. Çırpındım ama beni saran bağları daha da germekten başka bir işe yaramadı. Sarmaşıklar ayak bileklerime ulaştığında Dante'nin göğsüne doğru düştüm ve yanağım altın göğüs zırhına çarptı.

Lanet olası Peri büyüü.

Dante bir eliyle ensemini yakalayıp diğeriyle saçlarımı kavradı ve başımı geriye doğru çekti. "Bana tokat attığına pişman olacaksın, moya."

"Pişman olduğum tek şey Kışla Adası'nda geçirdiğimiz o ikindi." Ağzımı henüz kapamadıkları için yüzüne ağız dolusu bir tükürük savurdum. Tükürük bana büyük bir haz vererek ince burnundan aşağı süzüldü.

Yakıcı bakışları tehditkârdı ama yine de beni korkutmuyordu. “Denizcinin tırnaklarını sök!”

“Ne?” dedim boğulurcasına. “Hayır!” Saç tellerimin bir kısmını Dante’nin sıkılmış avucunda bırakarak başımı Antoni’ye doğru çevirdim. “HAYIR! Antoni’ye boşu boşuna bunu yapma.” Ah tanrılar, ah tanrılar, ah tanrılar... Ne yapmıştım ben? “Benim tırnaklarımı sök! Benimkileri sök!”

“Kraliçeler tırnaklarına ihtiyaç duyar, oysa mahkûmların onlara ihtiyacı yoktur.” Dante, gözleri dehşetle parlayan Antoni’ye yaklaşan iki askeri izledi.

“Tırnaklarımı yüzünü tırmalamak için kullanacağım, o yüzden onları söksen iyi edersin, Dante.”

Bana sikkın bir bakış attı.

“Lütfen ona zarar verme.” Beni yalvartmasından nefret etmiştim. “Dante, lütfen.”

Bakışları benimkilerle buluştu. Gözleri o kadar soğuktu ki damarlarıma buz yayıldı resmen.

Kirpiklerimde bir damla gözyaşı birikti. “Lütfen, durmalarını emret.”

Yapmadı.

Antoni’nin yaralı iniltileri vahşi çığlıklara dönüşürken benim gözlerimden sıcak yaşlar akıyordu.

Onun için ağlıyordum.

Onunla birlikte ağlıyordum.

İşkence sonsuzluk kadar uzun sürmüş gibi geldi. Ancak Antoni’nin iniltileri dindiğinde, arkadaşımın olduğu tarafa doğru bakmaya cesaret edebildim.

Antoni yana devrilmişti, saçları terden sıırılsıklam olan yüzüne yayılmıştı, göz kapakları sıkı sıkı kapalıydı ve parmaklarının uçları kıpkırmızıydı. Bağlı ellerinin altında yapış yapış bir birikinti oluşuyordu. Bakışlarımı göğsüne çevirdim ve göğüs kafesinin hafifçe inip kalktığını gördüm.

Yaşıyordu. Hayattaydı. Ancak bu, göğsümü döven dehşeti ve suçluluğu dindirmeye yaramamıştı. İntikamını alacağım, Antoni. Yemin ederim.

Öfkeden delirmiş hâlde Dante'ye döndüm. "Sen nasıl böyle zalim birine dönüştün?"

"Senin yüzünden, Fallon. Beni bu hâle sen getirdin. Sen şekil değiştirenleri uyandırmadan önce abimi tahttan indirmek gibi bir derdim yoktu."

"Filiaserpens'i geçtin!"

"Ne olmuş yani?"

"Bu Luce kralları için bir geçiş törenidir! Bu da demek oluyor ki ben sana hediye etmeden önce bile sen zaten tahtı istiyordun, o yüzden böylesine kalpsiz bir adama dönüşmenin suçunu benim üstüme atmaya kalkma."

Alaycı alaycı gülümsedi. "Ben kalpsizsem senin küçük ak-baba Kralın ne oluyor peki? Benim topraklarımda kaç cesedi çürümeye terk ettiğini biliyor musun?"

Eşimin ölümcül olduğunun ve kan döktüğünün farkındaydım. Aynı şekilde, Lore'un kendini bir canavar olarak gördüğünün de farkındaydım ama hiç kimse, elleri beni hâlâ vücuduna kenetlenmiş hâlde tutan adam kadar canavar olamazdı.

"En azından Lore arkadaşlarını koruyor. Kargalarla olan kan davan sona erdiğinde senin hiç arkadaşın kalacak mı acaba?"

Dante'nin ağzı keskin bir çizgi hâlini aldı. "Bu bir kan davası değil, lanet olası bir savaş. Senin sebep olduğun bir savaş."

Sessizce, "Ne erkek ama," diye mırıldandım. "Sürekli başkalarını suçluyor."

"Ne dedin sen?" Gözleri öfkeden kararmıştı çünkü beni duymuştu elbette. Yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki pis nefesi nemli yanaklarıma çarpıyordu. "Beni aşağılamayı bıraksan iyi edersin yoksa hıncımı senin şu küçük denizcinden çıkarırım."

Antoni'ye daha fazla zarar gelmesini istemediğim için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

Ben tam bir dakika boyunca sessiz kaldıktan sonra, “Böylesi daha iyi,” dedi.

Kötü kokan nefesi bir kez daha irkilmeme neden oldu. Burnuma gelen korkunçluğu hafifletmek için dudaklarımı hafifçe araladım. Ağzının içi her zaman böyle bayat deniz yosunu ve çürüyen diş eti gibi mi kokuyordu yoksa bu, aldığı Nebba kimyasalının bir yan etkisi miydi?

Sormamanın Antoni açısından daha güvenli olduğuna karar verdim.

“Seni bağlı tutmak zorunda mıyım yoksa uslu durmaya başlayacak mısın?”

“Uslu duracağım,” diye homurdandım, sonuçta hangi akli başında insan işkencecisine kendisini bağlı tutmasını tavsiye ederdi ki?

Dante saçlarımı serbest bırakırken sarmaşıklar da bacaklarımdan çekildi. Etimin sıkılmış kısımlarına yeniden kan hücum ederken tenim karıncalandı.

“Justus, kasayı aç!”

Tabii ki general de buradaydı. Beni buraya getiren asker alayının bir parçası olmamasına şaşırmıştım zaten.

Ayrıca... “Neden bir kasanın içine giriyoruz?”

Dante elini nihayet sırtımdan çekti fakat sonra beni kolumdan kavradı. “Çünkü en yeni hazinemi orada saklıyorum.”

Meriam’ı mı kastediyordu?

Beni kapının ağzından çekip penceresiz başka bir odaya doğru sürükledi. Yüzeylerin çoğu obsidiyen kaplı olsa da duvarlardan biri, kıvrımlar ve işlemelerle dolu, R şeklinde dev bir akik yüzeyle kaplı som altından bir paneldi.

Dante beni Justus’un sırtı bize dönük durduğu yere doğru çekiştirdi. İtilip kakılmaktan hiç hoşlanmıyordum ama hareketsiz yatan Antoni’ye bakınca dilimin ucuna kadar gelen sözleri geri yuttum.

Arkadaşıma bakarken aklıma, Antoni'nin peşinden giden ve ortadan kaybolan Imogen'le insan asilerin lideri Vance geldi. Onlar da burada mıydı? Yoksa ablasının bir ebedi-Karga'ya dönüşmesinden korkan Aoife endişelerinde haklı mıydı? Dante onların da tünellere girmeye çalıştıklarının farkında olmayabilir diye ona bir şey sormadım.

Kafesim gibi, Acolti kasası gibi, zırhlı altın duvarın kilidi de büyüyle açılıyordu. Justus avuçlarındaki suyu akik kaplı taşlara doğru akıttı. Büyüsünü taşların hepsinde kullanmadığını fark ettim. Suyu kesik kesik fışkırtıyor, alçak bir taşı vurduktan sonra daha yüksek bir taşı hedefliyordu.

Sıralamayı ezberlemeye bile çalışmadım çünkü ne su büyüm vardı ne de taşlara bastırmak için kullanabileceğim bir sopam; o da işe yararsa tabii. Bir noktada metal gıcırdadı ve tavandan zemine kadar uzanan bir aralık belirdi.

Justus sıvı büyüsünü oraya yönlendirdi ve aralık, yetişkin bir bedeni içine alabilecek kadar genişledi. Sonra Justus dönüp mavi gözlerini, bir zamanlar ondan miras aldığımı sandığım gözlerini bana dikti. "Meriam, torunumuz geldi."

Bu sözcük karşısında irkildim. Meriam'la aynı kanı paylaşıyor olabilirdim ama nasıl ki Justus kesinlikle büyükbabam değilse bu kadın da kesinlikle benim büyükannem değildi.

Justus, Dante'nin kolumu sıkan eline dikkatle baktı. "Meriam'ın onunla yalnız görüşmesi gerekiyor."

"Söz konusu bile olamaz, Rossi."

"Fallon'ın büyüsünü sen ona dokunurken çözerse seni tehlikeye atmış olur, Maezza."

"Tamam. Ona dokunmayacağım ama Fallon nereye giderse ben de oraya giderim. Sen o cadiya güveniyor olabilirsin, Justus ama ben güvenmiyorum."

Justus'un çenesinde bir kas seğirdi. "Pekâlâ." Justus başıyla, büyüsüyle ortaya çıkardığı ince geçidi işaret etti ve girmem için elini salladı. "Büyün seni bekliyor, Fallon."

Avucuna dövülmüş iki daireyi görmek beni öyle etkilemişti ki sözlerini zar zor algılayabildim. Luceliler dövme yaptırmazdı ama Luce ordusunun generali yaptırmış mıydı? Ayrıca ben bunu neden daha önce fark etmemiştim? Elbette, eli sürekli kılıcının kabzasındaydı ve onunla sadece iki kez karşı karşıya gelmiştim ama yine de... bu daireler o kadar büyük ve koyu renkliydi ki onları fark etmemek için kör olmak gerekirdi.

Dante'nin kolumdaki eli gevşedi, sonra beni serbest bıraktı. "Hadi gidelim."

Donakalmış hâlde dikilirken kalbim kaburgalarımı dövüyordu sanki. "Hemen, Fallon. Hâlâ dolunay varken."

Birçok kez yutkundum, kulak zarlarım çılgınca atan nabzım yüzünden uğulduyordu. Hissettiğim dehşete bir parça da heyecan katılmıştı.

Büyü edinmek üzereydim. Üstelik duyduğum kadarıyla inanılmaz bir büyüydü bu.

Parmaklarım titriyor, tenim sanki kanım etimden fişkırmaya hazırmış gibi karıncalanıyordu. Parmaklarımı avuçlarımın içinde sıktım ve midem kasılarak hayatımı sonsuza dek değiştirecek olan kadına doğru ilk adımı attım.

İyi yönde değiştireceğine karar vermiştim çünkü görünüşe bakılırsa hâlâ tam anlamıyla bir kötümser olmamıştım. Meriam'ın kadim büyüğü yüzünden büyümüyü Dante'ye karşı kullanamayabilirdim ancak dünyanın geri kalanına karşı kullanabilecektim.

Yaklaşırken başımı kaldırıp Justus'a baktım. Yüzü asıktı, dudaklarının köşeleri aşağı doğru sarkmıştı ve âdemelması sürekli oynuyordu. Azametli Luce generali gergin miydi? Öyle olduğunu, ikinci işimin onu öldürmek olacağını hissettiğini düşünmeyi tercih ettim. Tabii o da kendini Shabbelilere karşı dayanıklı hâle getirmişse iş değişirdi.

Islak mezarından dirilen bir anka kuşundan farksız bu kurnaz adama bunu yakıştıramazdım. Hayır, anka kuşu kendi kızını sakatlayan bir zalim için fazla heybetli bir benzetmeydi.

Justus Rossi bir veba, dokunduğu her şeyi çürüten bulaşıcı bir hastalıktı.

Gözlerim tekrar avucuna kaydı ve aniden birbirine geçmiş iki halkanın bir tür Shabbe mührü, bir çeşit kalkan olup olmadığını merak ettim. Justus'un yerinde olsam parmaklarının ucuna güç doldurmak üzere olan çok intikamcı bir kadınla birlikte olduğum için bulabildiğim tüm büyü kalkanları kullanırdım.

ALTI

Kasa odasının girişine ulaştığımda durdum. Evet, Dante dev kasaya benimle birlikte girmek için ısrar etmişti ama ya bu bir tuzaksa? Ya Meriam güçlerimin bağını çözmeyi planlamıyorsa? Ya asıl planı beni öldürmekse? Ne de olsa –annem öldüğüne göre– Luce’de kalan tek Shabbeli bendim. Kargaları uyandırma yeteneği olan tek kişi.

Gözlerimi kısarak karanlığa doğru baktım ve bir çift gözün ışıltısını gördüm. Geriye doğru bir adım attım ama iri bir bedene çarptım. Başımı çevirince Dante’nin tepeme dikilmiş, gözünü bile kırpmadan ilerideki manzaraya baktığını gördüm.

“Ben... ben...” Dudaklarımı yaladım. “Dar alanları sevmiyorum.” Geri çekilmeye çalıştım ama Dante beni engelledi.

“Kasanın içi son derece geniş, bundan emin olabilirsiniz.” Justus’un sesi sanki az önce geçtiğimiz tünelin diğer ucundan konuşuyormuş gibi geliyordu. “Annem servetini çok genç yaşlardan beri biriktiriyor ve tek bir zerresinden bile vazgeçmiyor. Ne kâr ne de hayır için.”

Bakışlarım dikdörtgen odaya bakan Justus’a kaydı ve bu sefer de bambaşka bir nedenle donakaldım. “Annen mi?”

“Xema Rossi.”

Xema Rossi Tarespagia’da yaşıyordu, yani...

Yani...

Tanrılar. Aşkına! Eponine bana yalan söylememiştii. Lore yanılıyordu. Eponine yalan söylememiştii!

Yaşadığım bu ani aydınlanmayla nabzım birden hızlandı. General’in bakışları yüzüme kaydı ve uzun süre orada kaldı.

Ağzından kaçırdığı sözcükler sayesinde noktaları birleştirdiğimi anlamış mıydı? Bu umurunda mıydı?

“Neden burada, dışarıda görüşmüyoruz?” diye sordum çevremizdeki, zindan gibi görünen yeri işaret ederek.

“Çünkü karım içeride oturuyor ve sana gelemez.”

Karısı... Bu lafı duyunca kalbim tekledi. Aslına bakılırsa Justus ve Meriam birbirlerine inanılmaz derecede uygunlardı çünkü ikisi de kurnaz ve kötü niyetliydi. “Onun seninle evlenmesini nasıl sağladın?”

Justus gülümsedi ama çirkin bir gülümsemeydi bu. “Çok basit. Ya evlilik ya da ölüm dedim. O da evliliği tercih etti.”

Siktir, seni psikopat. “Ne kadar da romantik. Ninemin seninle evlenmesini de aynı manyaklıkla mı sağlamıştın?” Az önce beni hapsedenlerden birine manyak dediğimi fark edince gözlerim irileşti. Yani gerçekten de manyağın tekiydi ama *merda...* Ya o da zedelenmiş egosunun acısını Antoni’den çıkarırsa?

Öfkeden kudurmadan önce onu yatıştıracak bir şeyler düşünmeye çabaladım ama bulamadım.

“Kanımın kanı, kızımın rahminin meyvesi...” Boğucu gerginliğin içinden bana ulaşan ürkütücü tiz ses, gözlerimi tekrar kasa odasının içine çevirmeme neden oldu. “Ortaya çık da sonunda seni görebileyim.”

Meriam gerçektir. Sahiden de gerçektir.

“Cadı ne dedi, Justus?” Dante’nin sert sesi kulağımda yankılandı.

Kaşlarımı çattım çünkü Meriam insanı ürperten bu cümleleri yüksek sesle söylemişti, üstelik Justus da ondan en az bizim kadar uzakta duruyordu. Nebba bileşiği Dante’nin mide sularından daha fazlasını mı etkiliyordu yoksa?

“Henüz Shabbe dilinde ustalaşmadım, Maezza ama sanırım kanla ilgili bir şeyler söyledi.”

Siktir... Ne?! Tüylerim diken diken oldu, vücudumun her milimetresi ürperdi ve cildim bir anda yılan pullarıyla kaplanmış gibi hissettim.

“Luce dilinde konuş, strega!” Dante cadı kelimesini büyük bir tiksintiyle söylemişti.

Bir kalp atışı sonra karanlığın içinden yeniden bir ses yükseldi. “Pekâlâ. Shabbe’nin ve Gökyüzü Krallığı’nın çocuğu, Costa Regio’nun torunu, ortaya çıkın ki kanınızı bağlayayım ve Fallon’ın lanetini bozayım.”

Ben kıpırdamayınca Dante beni iterek öne doğru tökezlememe neden oldu. Normal şartlar altında ona bağırırdım ama şu an şartlar kesinlikle normal değildi.

Ben Shabbe dili konuşuyordum!

Eh, en azından anlayabiliyordum. Sanırım konuşamıyordum. Peki ya konuşabiliyorsam? Sybille ve Phoebus bana uykumda anlaşılmaz şeyler mırıldanıp durduğumu söylerdi hep. Ya Shabbe dilini uyurken konuşuyorsam? Shabbe dilinde rüya görüyor olabilir miydim?

Yabancı bir dili anlıyor olmak bana doğaüstü bir yetenek gibi geliyordu. Üstelik Meriam henüz kanımdaki gerçek büyüyü açığa çıkarmamıştı.

“Fallon, canım, bana gel.”

Hapsedilmiş büyücünün bana canım demesinden rahatsızlık duymam gerekirdi ama aniden çarpılmış gibi hissetmeme neden olan asıl şey ilk ismimi söyleme şekliydi. İki L harfi dilinden ipek gibi dökülmüş, *on* yerine *an* diye telaffuz ettiği son iki harfi gölgede bırakmıştı.

“Abi kraliyet ailesinin soyadı mı, Rossi?” Dante’nin sert mırıltısı zonklayan kulak zarımı titretti.

Abi mi? Meriam ne zaman... Ah, söylediği kelimelerden biri miydi bu? İşin tuhafı, Dante söylediğinde bu kelime zihnimde otomatik olarak tercüme edilmemişti. Aksanından dolayı ola-

bilir miydi? Tabii Shabbe dilini sadece Meriam konuştuğunda anlıyor da olabilirdim.

Sanırım bu tuhaf olurdu fakat kuşa dönüşebilen insanlardan daha mı tuhaftı? Kesinlikle hayır.

“Shabbe’de çocuklar kendi isimlerinden sonra annelerinin isimlerini taşırlar, yani Fallon, Fallon amZendaya olur.” Justus’un yanık turuncu saçları dört asırlık vücudunun sert hatlarını saran lacivert kadifeye yapışmıştı. “Abi, canım demek.”

Kalbim kaburgalarımı dövüyor ve balıkçı ağına takılmış bir yılan gibi tenimi kamçılıyordu.

“Gerçek potansiyelini tatmaya hevesli değil misin, Küçük Kraliçe?” diye fısıldadı Meriam karanlığın içinden.

Ona Dante’nin bizim için planladığı gibi onunla evlenmeye hiç niyetim olmadığını söylemek üzereydim fakat Justus, “Dante, Shabbe dilinde konuşmak konusunda ne demişti, Meriam?” diye homurdanınca tanrılara şükür kendi ipimi çekmem engellenmiş oldu.

Bir zamanlar Sybille’le ben, kıyafetlerimiz baharda çimen lekeleriyle, kışın da çamurla kaplı hâlde teneffüsten döndüğümüzde, eski Müdire Alice’in yaptığı gibi konuşmuştu.

Dudaklarımı yaladım. “Ne dedi o?” Pembeleşen yanaklarımın onu gayet iyi anladığımı gerçeğini ele vermemesi için dua ettim.

Meriam biliyor muydu? Yabancı dil kullanmakta ısrar ettiğine göre biliyor olmalıydı. Diğerlerine söyleyecek miydi yoksa sırrımızı saklayacak mıydı? Neden bahsediyordum ben? Bu kadın neden benimle bir sırrı paylaşmak istesindi ki?

Odayı sessizlik kapladı. “Bağışla beni, Maezza. Costa’nın beni yatağı yerine zindanına attığı gün Shabbe dilindeki tüm kitapları yaktırdığını unutmuşum.”

Meriam’ın bu cümlesi ilk Luce kralından daha da çok nefret etmeme neden oldu; zindan kısmı yüzünden değil –bunu

kesinlikle hak etmişti— tarihi kendi uygun gördüğü şekilde yeniden yazmak uğruna yabancı bir kültürü yok ettiği için.

“Düğün ve bağ çözme törenlerini ay en parlak hâlindeyken yapmalıyız.” Justus atkuyruğunu omzunun üzerinden attı.

Hepsi ayın ne kadar parlak olduğunu nereden biliyordu? Bu zindanın bir yerinde bir pencere mi vardı? Bu mantığa aykırı olmaz mıydı?

“Kasayı aydınlat!” diye emretti Justus bir ateş Fae’ine.

Kehribar gözlü bir erkek hiç konuşmadan yaklaştı, âdemelması boğazında oynayarak avucunda ateş oluşturdu. Kasanın içine doğru daha fazla ilerlemeden alevlerini uzak duvara akıtarak kavisli bir girintiyi tutuşturdu. Alevler parladı, düzinelerce kanala yayıldı ve simsiyah tonozu ışığa boğan çeşitli uzunluklarda çizgiler oluşturdu. Parlayan Luce güneşinin tepesi gözümü öyle kamaştırdı ki alışmam birkaç saniye sürdü.

Ve gözüm alıştığında...

Oda istiflenmiş hazinelerle ışıldamasına rağmen benim gördüğüm tek şey, bir eli kucağında, diğeri kol dayanağında, altın bir tahtta oturan kadın oldu. Justus aile benzerliğimizden bahsetmişti ama onun asla tanışamayacağım anneme ne kadar benzediğini görmeye hiç hazır değildim.

Gelmiş geçmiş en zalim büyücü bana bakıyordu, yay şeklindeki ağzında, çizgisiz yüzüne hançerle kazınmış gibi görünen bir gülümseme belirmişti. “Merhaba, Fallon, canım.”

YEDİ

Kasanın girişinde donakalmış hâlde dikiliyordum. Ciğerlerimdeki hava bile katılaşmış gibiydi.

“İçeri. Şimdi.” Dante elini sırtıma bastırıp beni sersemliğimden kurtardı ve dar girişten içeri doğru itti.

Bu adamın beni itip kakmaya gerçekten bir son vermesi gerekiyordu. Gözlerimi Meriam’dan ayırmak istemediğim için Dante’ye kötü kötü bakmaya kalkışmadım ama dişlerimi sıkıp kanım büyülü hâle geldikten sonra onu nasıl da itip kakacağımı düşündüm.

Meriam’ın pembe gözleri, benimki omuzlarımın hemen altında, onunkiyse annemki gibi beline kadar dökülüyor olsa da birbirinin aynı olan koyu kumral saçlarımın üzerinde gezindi. “Daha yakına gelmesi gerekecek, Maezza.”

Ayaklarımı iki yana açtım. “Biricik torununu selamlamak için bile ayağa kalkamayacak kadar tembel misin, Meriam?”

Küçümseyici sözlerime sessizce, “Sana durumumdan bahsetmediler mi?” diye yanıt verdi.

Kaşlarımı çattım.

Dante oturan kadına baktı. “Büyükannen çok arzuladığı tahtına hapsoldü.”

“Ne demek *hapsoldü*?” Marco’nun Isolacuori’deki tahtından daha küçük olsa da Meriam’ın oturmakta olduğu taht, güneş tahtının kusursuz bir kopyasıydı.

“Onunla bir bütün oldu.” Justus avucunu belime bastırdı. “Kazan’dan ne istediğine dikkat et, küçük Fallon çünkü Kazan her dileği yerine getirir... bazen çok korkunç şekillerde.”

Öylesine şaşkınlık içindeydim ki Justus beni belimden itince cilalanmış obsidiyenin üzerinde kaydım ve az kalsın Meriam'ın kucağına düşüyordum. Justus elini vücudumdan çektiği anda geri çekilmeye çalıştım ama fazla gerileyemedim çünkü General kaçacağımı tahmin etmiş ve tam arkama geçmişti.

“Sana zarar vermeyecek,” diye mırıldandı.

“Bana zarar vermeyecek mi?” Alaycı alaycı gülümsedim. “O kadın kendi kızını öldürdü. *Benim* hayatıma neden son vermesin ki?”

Meriam benimki kadar sivri olan çenesini aşağı doğru eğdi. Neden birbirimize bu kadar benzemek zorundaydık ki? Neden Karga babama daha çok benzeyememiştim? “Neden lanet kırıcıma zarar vereyim?”

“Lanet *kırıcın* mı?”

“Evet. Lanet kırıcım.” Başını eğdi ve kumral saçları kayarak sağ kolunu ortaya çıkardı. Ona baktığımı görünce diğer eliyle saçlarını kavradı ve talihsizliğini daha net görebilmem için buklelerini iyice geriye çekti. “Kazan tarafından başka kimler lanetlendi?”

Kargalar. Bu cevabın dudaklarımdan dökülmesine izin vermedim. Açıkçası kimsenin bu bağlantıyı kurmaması en iyisi olacaktı yoksa beni hayatta tutma meselesini yeniden gözden geçirebilirlerdi.

Dante sabırsızlık içinde soluk verdi. “Sana zarar veremez, Fal çünkü hayatlarınız birbirine bağlı.”

Kalbim atmayı bıraktı ve kulak zarım can sıkıcı bir uğultuyla titreşti. “Bağlı da ne demek oluyor?”

“Kurnaz kızımın son büyüğü ikimizin hayatını birbirine bağlamak olmuştu, yani sen acı çekersen ben de çekerim. Sen ölürsen ben de ölürüm. Zehirli bir okla vurulduğunda dünyanın nasıl titrediğini hissetmedin mi? Çünkü Justus bunu hissetti, değil mi kocacığım?”

“Ben... ben...” Hatırlamaya çalıştım ama o geceye, Lore o vahşinin ellerini kestikten sonrasına dair her şey bulanıktı. “Zendaya öldüyse biz neden hâlâ birbirimize bağlıyız?” Bakışlarımı, sanki gerçek bir metalden dökülmüş gibi hareketsiz bedenini saran elbisesinin altın kıvrımlarında gezdirdim.

“Çünkü Zendaya bizi birbirimize bağlamak için *senin* kanını kullandı. Yani esasında beni sen büyüledin.”

“Hâlâ onun rahminin içindeydin. Yoksa çoktan ann... Agrippina’nın rahmine mi geçmiştim?” Her neyse. “Mesele şu ki ben birinin karnındaki sıvı dolu bir kesenin içinde yüzen bir lekeydim. Lanet damarlarımdan kan çekmeyi nasıl başardı?”

“Bebekler bedenlerimizde olduğunda kanlarımız da birbirine karışır. Zendaya seni karnından göndermeden önce parmağını kesti ve mührü karnının üzerine çizdi... ben ikinizin de damarlarındaki büyüyü etkisiz hâle getiremeden önce.”

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve gözlerim de öfkeyle doldu çünkü annemin hayatını sonlandıran bu olayı son derece canlı detaylarla gözümün önüne getirebilmişim. “Kendi kızını bu yüzden mi öldürdün? Hayatlarımızı birbirine bağladığı için mi?”

“Başkaları bundan çok daha azı için birbirini öldürüyor.” Kucağında olmayan elinin parmakları tahtın kolçağını sıkı sıkı kavradı. “Neden bu kadar şaşırdın?”

Bu kadının derisinin altında ne kadar pislik vardı? Kazan onu altına dönüştürmek yerine çöpe dönüştürmeliydi. Derisini çürütmeli ve organlarını kangren etmeliydi.

Vücuduma giren o zehrin benim kalbimi, dolayısıyla onunkini de durdurabilmesini dileycek hâle gelmişim. Koruma kalkanlarını yıkma gücünü elimde tuttuğumu ruhumda hissettiğimde derin bir nefes aldım. Kargalar kurtulacaktı. Shabbeliler özgür olacaktı. Bu kadar çok hayat tehlikedeyken bir tanecik hayat neydi ki?

Lore'un yüzü gözümde canlanınca yutkundum, sonra bana bensiz bir gün yaşamaktansa tahtsız bin yıl yaşamayı tercih edeceğini söylediğini hatırlayıp bir daha yutkundum. Bu hatıra, Shabbelilerin ve Kargaların içinde bulundukları bu kötü duruma son verme arzumu bastırıverdi. Başka bir yol bulamazsam belki bu fikri yeniden düşünürdüm ama hayatıma son veremeyecek kadar bencildim.

Dante yana doğru pufladı. "Onun büyüsünü boz, strega, sonra da bizi karı koca ilan et."

Burun deliklerim titreşti. "Ben seninle asla..."

"Denizcinin dilini kesin ve bunu demir bıçakla yapın!" diye bağırdı Dante.

"HAYIR!" Üst dudağımda boncuk boncuk terler oluşmuştu. Onları dilimle sildim. "Ona dokunmayın. Dediğinizi yapacağım."

Beni Meriam'a doğru itti. "Bağlarını çöz."

"Önce evlilik büyüsü, Maezza çünkü onun büyüsünün bağlarını çözmek benim çok fazla kan ve enerjime mal olacak."

"Büyümün bağı dolunay varken çözmen gerekmiyor mu?" Bunu o kadar hızlı söylemişim ki kelimeler birbirine karışmıştı. "En iyisi onunla başlamak."

Meriam o tuhaf renkli gözleriyle beni inceledikten sonra bakışlarını Justus'a çevirdi. Onunla yüksek sesle konuşmasa da sessizce iletişim kurduklarını hissettim. Bunu yapabilirler miydi? Santo Caldron, ya zihnimde Dante'nin sesini duymaya başlarsam? Ya onun sesi Lore'ununkinin yerini alırsa?

"Kanlarınızı bağlama büyüsüyle başlamamızı şiddetle öneririm, Maezza. Birkaç dakika sürer."

"Büyüsünün bağı çözülmemişse işe yarayacak mı peki?" Dante çatılmış kaşlarıyla Meriam'a baktı.

"Kanı hâlâ Shabbeli, Majesteleri."

"Peki. Önce onu aradan çıkaralım o hâlde."

Meriam başıyla onayladı. "Sen de yaklaşmalısın çünkü ikinizin de eline büyü yapmam gerekecek."

Dante'nin bedeni kasıldı. Beni kendine ait kılmak için duyduğu derin arzuya rağmen büyücü kadına fazla yaklaşımdan çekiniyor gibi görünüyordu.

Meriam'ın az sonra büyüyle kızaracak ince parmaklarına bakarken hiç istemediğim bu evlilikten bir kaçış yolu bulmak için beynimi zorladım. Aklıma gelen tek şey bayılmaktı. Mükemmel bir fikir değildi ama Sybille ilk kez aybaşı olduğunda ve elbisesinin arkası lekелendiğinde Phoebus'un bir patates çuvalı gibi yere yığıldığını hatırlamıştım. Sybille'in aşağı tarafına aldığı bir demir yarası yüzünden ölmek üzere olduğunu düşünmüştü. Gözlerinin akı görünmüş ve vücudu çok pişmiş bir erişte gibi gevşeyivermişti.

Beyin sarsıntısı geçirmek istemesem de nefes nefese, "Kendimi iyi hissetmiyorum," dedikten sonra planıma devam ettim.

Yere düştükten sonra da ölü gibi kıpırdamadan yattım.

"Ayağa kalk, Fal."

Hayır. Asla. Çürümüş dişlerin o iğrenç kokusu yüzüme yayıldığında ben ölü gibi kıpırtısız kalmaya devam ettim.

"Meriam büyüleri Fallon baygınken de yapabilir mi?"

İçime dolan öfkeyle azı dişlerimi sıktım ve köprücük kemiğimin üzerinde kızgın bir pembelik yayıldığını hissettim.

"Evet," dedi Meriam.

Cadalozun canı cehenneme. Taç fetişi olan ve ağzı leş gibi kokan bir psikopatla evlendirilmek üzereydim, üstelik yere çarptığım kafamda da boşu boşuna bir yumru oluşmuştu.

Ellerini kollarımın altından geçirdi fakat onların yerini daha kısa, nasırlı parmakları olan başka bir el aldı. "Onu ben tutarım, Maezza. Senin ellerinin serbest kalması gerekiyor." Elbette beni kurtarmaya gelen kişi Justus Rossi'ydi. Ne de olsa beni Kralıyla evlendireceği için çok heyecanlıydı.

Dante benden çok değerli bir özgürlüğümü daha çalarken gözlerimi ona bakmanın acısından kurtarmak için bile olsa, ölü rolünü bir süre daha sürdürmek istedim ama gözlerim açılıverdi.

“Ah. Kendini daha iyi hissediyor musun, moya?”

“Hayır,” dedim sertçe.

Dönüştüğü aptal kişinin pis sırtışıyla, “Benim olmaya hazır mısın, Yılan Efsuncusu?” diye sordu.

Başımı eğdim ve ninem hep bana safkanları kesinlikle kıskırtmamayı öğütlemiş olsa da “Asla senin olmayacağım,” diye tıslamaktan kendimi alamadım.

“Başka türlü ifade edeyim.” Dante’nin mavi gözleri nefretle ışıldadı. “*Kanının* benim olmasına hazır mısın?”

“Benim kanım işe yaramaz, o yüzden canın ne isterse yapabilirsin.”

Dikkatini tekrar Meriam’a çevirdiğinde şakağında bir noktanın seğirdiğini gördüm. “Devam et, strega.”

“Kendi avucunu ve Fallon’ın avucunu kes, sonra ellerinizi birleştir ki kan kanla buluşabilsin.”

Dante avucuna hızlıca bir kesik atıp kanlı bıçağı bana çevirdi. Parmaklarımı yumruk yapıp elimi arkama sakladım.

“Avucun.”

Başımı iki yana salladım.

Dante kolumu kavradı ve elimi kendine doğru çekerken omzumu yuvasından çıkardı. “Bana parmaklarını kırdırtma. Ya da Antoni’ninkileri.”

Boğazımdan cılız bir inilti yükseldi ve parmaklarımı açtım. Bıçağı derimin üzerinden hızla geçti. Derim, bir geminin ardında bıraktığı su gibi ikiye ayrıldı ve kışlık çorapların dikişleri kadar ince bir çizgi hâlinde kan akmaya başladı.

Dante kılıcını kınına geri sokmadan hemen önce Meriam başıyla kendi işaret parmağını gösterdi. “Lütfen benim derimi de kes, Majesteleri.”

Peri, sanki Meriam’ın onu kandırmasını bekliyormuş gibi cadının uzattığı parmağını inceledi.

Gerçekten öyle olması için dua ettim.

SEKİZ

Dante, Meriam'ın kılıcı çekip alıvermesini engellemek istercesine silahının kabzasını sımsıkı tutarak kılıcının ucunu ona doğru kaldırdı. Fakat Meriam onun kılıcını çalmaya falan kalkışmadı. Sadece parmağını kan akmaya başlayana kadar kılıcın keskin ucuna bastırmakla yetindi.

Göz kapaklarımın içinde biriken yaşlar dışarı taştı. *Senden nefret ediyorum, Bronwen. Senden o kadar çok nefret ediyorum ki. Umarım Lore senin bağırsaklarını döker.*

“Şimdi el ele tutuşun ve yaklaşın.” Meriam başını eğerek tahtının kolçağında duran elini işaret etti ve kumral saçları sivri omzunun üzerinde dalgalandı. Saçları uzun olmasına rağmen Shabbeli kadın, yıkanmaya ve doyurucu bir yemeğe ihtiyacı olan bir dilenciye andırıyordu.

“Bu bir numara!” diye kekeledim Dante elimi tutarken.

Dante'nin kaşları çatıldı. “Rossi?”

“Numara falan değil, efendim. Öyle olmadığına dair sizinle bir anlaşma bile yapardım ama pek işe yaramaz.”

Sıkıntılı zihnimin bir köşesiyle onun söylediklerini düşündüm. Pek işe yaramaz da ne demekti?

“Lastra, General'e tuz ver,” diye emretti Dante.

“Tuzu kendim yutabilirim.” Justus ceketinin cebinde, duruşmam için Isolacuori'ye getirildiğim gün bana uzattığı altın enfiye kutusunu aradı. Başparmağıyla kutuyu açıp birkaç tuz tanesi çıkarırken kapağına işlenmiş yakutlar ışıldadı.

Justus tuzu yuttuktan sonra Dante, “Bu bir numara mı, Rossi?” diye sordu.

Dante'nin sertleşmiş yüzüne baktım; hem çok iyi tanıdığım hem de hiç tanımadığım bir yüzdü bu. Aklıma pek çok soru geldi ama ilki şuydu: *Beni kullanmak için ne zamandır plan yapıyorsun?*

"Bu bir numara değil, Maezza. Benim Meriam'a bağlı olduğum gibi sen de torunuma bağlı olarak bu mahzenden çıkacaksın."

Kanlı bir cinayet işlenmek üzereymiş gibi avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım, sesimin taşı aşarak iyi birilerinin kulağına ulaşması için dua ettim. Belki Rossi hizmetkârlarından biri...

General arkamdan yanaştı ve avucunu ağzıma kapadı. "Araya girme, Fallon."

Beni Meriam'a doğru iterken, "Appa!" diye bağırdım. *Yapma* demeye çalıştığımı anlaması için dua ediyordum. Tanrım, ya onu cesaretlendirdiğimi düşünürse? Elimi Dante'nin elinden kurtarmaya çalıştım ama derim ter ve kan yüzünden kayganlaşmış olsa da ona kıyasla çok güçsüzdüm. "Avvarıriv, Meeiam, appa..."

"Tanrı aşkına, Rossi," diye homurdandı Dante. "Torununu kontrol altına al."

Meriam kanayan parmağının ucunu serçe parmağımın dibine getirdiğinde tüylerim diken diken oldu ve iliklerime kadar ürperdim.

"Lütfen," diye mırıldandım Justus'un avucunun altından. "Hayır."

Benden yayılan güç dalgası ciğerlerimi sarstı ve aldığım keskin nefesle göğsüm sancıdı.

Meriam birlik ve güçle ilgili Shabbe dilinde bir şeyler söyleyerek parmağını benim parmak eklemlerimin tepelerinde ve çukurlarında gezdirdikten sonra Dante'nin ellerinde dolaştırdı.

Titriyordum. Korkudan. Çaresizlikten. Öfkeden.

Lore'u, eşinin başka bir erkekle evli olduğunu öğrendiğinde hissedeceklerinin yanında benim hissettiklerimin ne kadar anlamsız kalacağını düşündüm. Dante'nin kalbini sökecekti.

Justus boştaki kolunu belime dolayarak beni dik ve sabit tuttu, beni yeni karısının yaşam özünün tenimde yarattığı nahoş sızıya ve yaramın Dante'nin yarasıyla birleştiği noktadaki keskin yanığa katlanmaya zorladı.

Meriam büyülu sözcükler mırıldanmaya, ikimizin de ellerine kan bulaştırmaya devam ediyordu. Son bir çabayla, umutsuzca uzaklaşmaya çalıştım ama beni sıkı sıkı tutan büyükbabamın ve Dante'nin arasında çabam boşunaydı.

Meriam'ın bunu neden yaptığını anlamıyordum. Bu onun bir şekilde o tahttan kurtulmasını mı sağlayacaktı?

İşaret parmağını çizdiği çizgilerin arasında döndürerek hepsini birbirine bağladı ve bu büyüünün yapıldığını hiç görmemiş olmama rağmen tamamlandığını anladım. Üstelik Meriam'ın kanı benim gözeneklerime nüfuz edip yok olduğu için değil, avucumun içinde kaderimi mühürleyen bir karıncalanma hissettiğim için.

Sanki bağırmak isterken suyun altında nefesimi tutuyordumşum gibi ciğerlerim daraldı. Elimi çılgınca çektim ve sonunda Dante'den kurtuldum.

Peri Kralı elini kaldırıp yüzünün önünde sağa sola çevirdi. Onun gözleri şaşkınlıkla, benimkiler de dehşetle irileşti, sonra da karışık kanlarımızın lekelediği noktanın altında birbirine geçmiş iki halka dövmesini görünce umutsuzluğa kapıldım. Elimi çevirdim ve aynı kara halkaların benim tenime de işlenmiş olduğunu gördüm.

Öfkeden kirpiklerim ıslandı, yeni damgamdan daha yakıcı, gözyaşlarımın tuzlu damlalarından daha ıslaktı. Bir yüzükten kurtulabilirdim ama bir dövmeden... Dante'yi öldürene kadar, aramızdaki bağın hatırlatıcısı tenime kazınmış olarak kalacaktı.

İyi tarafından bakarsak –çünkü evet, her zaman iyi yanları bulmaya çalışırdım– Justus’un dövmesinin ne anlama geldiğini artık anlamıştım, bu bir kalkan değildi. O adam hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir acı yaşayacaktı. Onu büyümle parçalara ayırıp sonra da her bir parçasının üzerinde tepinecektim.

“Bitti mi?” Dante nefesini bıraktı.

“Evet.” Meriam’ın sesi beni rahatsız edici düşüncelerimden uzaklaştırmıştı. “Şimdi geri çekil de torunumun büyüsünün bağını çözmeye çalışayım.”

“Çalışayım mı dedin?” Dante dövmeli elini indirdi.

“Bunu zaten konuşmuştuk, Maezza. Lorcan burada değilken, Fallon’ın Shabbeli tarafı Karga tarafıyla fazla karışmışsa, büyümü çekip çıkarmayı başaramayabilirim.”

“Ben de sana Ríhbiadh’ı bu işe dâhil etmenin bir olasılık olmadığını söylemiştim.”

Meriam büyümün bağını çözmek için Lorcan’la çalışmayı mı önermişti? Daha o parmağını bile kesmeden Lorcan’ın onu öldüreceğinin farkında değil miydi?

Tanrılar aşkına. Meriam’ı öldüremeyeceği konusunda onu uyarmalıydım çünkü o ölürse ben de ölürdüm.

DOKUZ

Dante gerilerken ben de nefesimi toplamaya çalıştım ama başaramadım. Kalbim fazla hızlı çarpıyor, bedenimdeki kasların her biri kasılıyordu.

“Boynundaki danteli çöz.” Meriam’ın sesi bakışlarımın tekrar ona dönmesine neden oldu. “Kalbine erişmem gerekiyor.”

Sırtımdaki tüyler diken diken oldu ve botlarım kasanın obsidiyen zeminine yapıştıverdi sanki. Büyüyü istiyordum ama aynı zamanda yaşamak da istiyordum. Cadiya kalbime erişim izni vermek tehlikeli geliyordu.

Ya onu durdurursa?

Ya hayatlarımızın birbirine bağlı olduğu hakkında söyledikleri, koca bir yalandan ibaretse?

Ya...

Bir el boynumdaki bağcıkları kavrayıp çekiştirdi. Bana uzanan bu kahverengi parmakları takip ederek Dante’nin altın zırhının altına giydiği ceketin beyaz koluna, sonra daha yukarıya, onun sert çenesine ve soğuk gözlerine baktım.

“Dokunma bana,” diye gürledim.

Dante bana ters ters baktı. “O zaman kadının dediğini yap, moya.”

Azı dişlerimi gıcırdattım.

Meriam parmaklarını kaldırdı ve bir kez daha onun bana dokunabileceği kadar yakınına gitmemi sağlayacak o adımı atmamı bekledi. “Benden korktuğunu biliyorum, Fallon ama bana güvenmen gerek.”

Alaycı alaycı gülümsedim.

“Bu sana son uyarım, *strega*. Bir kez daha Shabbe dilinde konuşursan dilini keserim.”

Merda. Bir tapınak faresi kadar sessizleşerek Dante’nin çıkardığım sesi duymamış olması için dua ettim. Şöyle haykıran sesi: *Yılan efsuncusu Shabbe dilini pekâlâ anlıyor!* Köprücük kemiğimi ovuşturdum ve bütün dikkatini Meriam’a vermiş olan Dante’ye baktım.

Gözlerimi olabildiğince yana çevirip General’in sarımsı kaşlarından birini kaldırmış olduğunu gördüğümde Dante’nin durumun farkında olmamasından duyduğum rahatlama azalı-verdi. Yanaklarım alev alev yanarken dikkatimi tekrar Meriam’a verdim.

“Bağışla beni.” Meriam avucunu havaya kaldırdı ve ancak o zaman onun da korkunç bir dövmesi olduğunu fark ettim. “Luce ve Shabbe dillerini birbirine karıştırıyorum hep. İki dil de kafamın içinde aynı gibi geliyor bana.” Havaya kaldırdığı parmaklarını geriymiş gibi açtı.

Arkasında ışıldayan Luce armasının pırıltısı, Meriam’ın yağla kaplanmış gibi parlayan parmak uçlarından yansyordu. Kanının beş parmağına da yayıldığını sanmıştım ama gözlerimi kısıp daha dikkatli bakınca o parlak kısımların aslında su toplamış yerler olduğunu gördüm. Muhtemelen yıllarca iğne batırıp durmanın sonucuydu. Beni bekleyen şey de bu muydu? Yeni nasırlar? Ben de eskilerinden kurtulduğuma seviniyordum, saflık işte.

“Fallon’a neden onun kalbine erişmem gerektiğini açıklıyordum.”

Başımı kaldırıp Meriam’ın hangi dilde konuştuğundan emin olmak için Dante’nin bu seferki tepkisini bekledim.

“Bluzunu çıkar, moya.” Dante başıyla, toz ve kahverengi beneklerle kaplanmış kumaşı işaret etti.

Dişlerimi sıktım, bana böyle hitap etmesinden de en az ondan nefret ettiğim kadar nefret ediyordum.

Ben bluzu başımdan çıkarmaya bile zahmet etmeyince Dante siyah kılıcını savurdu, bluzumun bisiklet yakasını yakaladı ve kılıcını aşağı doğru çekerek bluzu yırttı, altındaki çamaşırı da parçalamaya kalktı. Neyse ki çamaşırim yırtılmadı ama bu, nabzımı hızlandıran yeni bir öfke dalgasıyla sarsılmama neden oldu.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?” diye tersledim bedenimin ortaya çıkmasını engellemek için bluzumun yırtılmış kenarlarını çekiştirerek.

Meriam parmağını kıvrarak beni yanına çağırdı.

Ona yaklaşmadığımı gören Justus beni kaldırıp ayaklarımı yerden kesti ve karısına doğru sürükledi, Meriam da parçalanmış bluzumun saçaklarını nazikçe çekiştirdi.

“Büyü Shabbe dilinde söylenmeli. Ben sözleri söylemeye başladığımda kimse sözümü kesmemeli yoksa büyü bozulur.” Meriam bunu söylerken onu kastettiğini belli etmek için Dante’ye bakıyordu.

Dante’nin bir o yana bir bu yana oynattığı çenesi bir çapa zinciri gibi tıkırdadı. “İyi. Devam et. Justus, söylediği her şeyi takip etmeye çalış.”

“Fallon, benden nefret ettiğini biliyorum ama kan bağı büyüsunü yapmam gerekiyordu. Yemin ederim her şeyi açıklayacağım ama önce yirmi iki yıldır sakındığım hüneri sana aktarmama izin ver.”

Ona öfkeyle baktım.

“Buradan kaçmak için büyüne ihtiyacın olacak.”

Ona güvenme konusundaki isteksizliğim o kadar güçlüydü ki kalbimin ritmini bozuyordu.

“Eşini tekrar görmek istemiyor musun?”

Bunu büyümü istediğimden daha çok istiyordum.

“Güven bana, canım.”

Az önce beni manyak bir Peri’ye kan bağıyla bağlayan cadıya mı güvenecektim yani? Shabbe dilinde söylemekten

korktuğum için yüksek sesle *hiç sanmıyorum* deme dürtüsüne direndim. Fakat mucizelere inanmayı aylar önce bıraktığımdan kaçmak... hayatta kalmak için büyüye ihtiyacım olacağının farkındaydım. Sonunda bluzumu bıraktım ve Meriam'ın kanlı parmak uçlarının kalbime ulaşmasına izin verdim.

Kalbimi durdurmasa iyi ederdi.

İşaret parmağının ucu etimle buluştuğu anda, kan bağı büyüsunü yaptığı sırada hissettiğimden bin kat daha güçlü bir sarsıntı kalbimi titretti, yüreğim sıkıştı ve sertleşti.

Sertleşti.

Tenimi titreştiren tek bir kalp atışı bile yoktu artık.

Etrafımı saran altın donuklaşıp Peri ateşinin parıltısı kararken kafamın içine bir fısıltı doldu: Dante'yi kandıramamış olabilirdi ama beni kandırdı.

Seni aptal, aptal kız.

Göz kapaklarımın ardında eşimin yüzü belirdi ve beni duyamasa da aramızda uzanan bağa doğru mırıldandım: *Affet beni, aşkım.*

ON

Göğsümdeki kas topağı o kadar hareketsizdi ki, *İşte bu, tanrıların terk ettiği bu dünyadaki son anım*, diye düşündüm.

Göreceğim son yüzün Meriam'ınki olmasından nefret ediyordum.

Hissedeceğim son erkeğin Justus olmasından nefret ediyordum.

Dante'nin ölümüne tanıklık edecek olmasından nefret ediyordum.

En azından benim büyümü ele geçiremeyecekti. Ölüm ânımda bile tutunacak bir umut bulabilmem ne kadar da ironikti. Ben ve o lanet olası iyimserliğim. Belki de aşırı kötümser olsaydım daha uzun süre hayatta kalabilirdim.

Bir sonraki hayatımda –eğer reenkarnasyon diye bir şey varsa– son derece şüpheli ve negatif biri olacaktım. Kimseye güvenmeyecektim. Sürekli, *Sikerler*, diyecektim.

Eşimin cık cıklandığını duyabiliyordum. Küfretmemden nefret ederdi.

Ah, Lore. Henüz bilincimi kaybetmediğim için, artık var olmayan bağımız aracılığıyla onunla biraz daha konuştum. Ona kahramanlık yapmamasını söyledim. İntikam almaya değmezdim ben. ***Ancak Bronwen ve Meriam'ı kesinlikle öldür. Justus'u da. Bronwen'in kehanetinin gerçek olma ihtimaline karşı Dante'yi öldürme.***

Muhtemelen gerçek falan değildi.

Muhtemelen söylediği her şeyi, o beni katledilmem için yeryüzünün derinliklerine gönderme planını yaparken Lore kendini tehlikeye atmasın diye söylemişti.

İstedğin oldu, seni yaşlı kocakarı. Şimdi geber.

Hayatımın gözlerimin önünden geçmesini bekledim ama gözümün önünden geçen tek şey Meriam'ın irileşip küçülen göz bebeklerinin pembesi oldu. Gözlerinin görüntüsü nasıl hâlâ bu kadar netti? Kaşlarımı çattım çünkü zihnim karanlık –hatta zifiri karanlık– bir yer olmasına rağmen kasa yeniden altın rengine bürünmüştü ve parılıyordu.

Güp-güp.

Başımı aşağı eğdim ve Meriam'ın tuval olarak kullandığı, titreşen derime baktım. Kalbim ne zaman yeniden atmaya başlamıştı?

Sessizce mırıldanmaya, sonra bu mırıltılara yumuşak kelimeler eklemeye başladı. Bunun büyüünün bir parçası olduğunu düşünüyordum ama birden şöyle dedi: “Fallon, beni dinle. Dinle ama seninle paylaştığım hiçbir şeye tepki verme ki diğerleri kulağına aktardıklarımın büyü olmadığını farkına varmasın.”

Gözlerimi kırptırdım.

Karga kanatlarını andıran siyah ve kalın kirpikleri o kadar aşağıdaydı ki çıkık elmacık kemiklerinin üzerinde dalgalanıyordu. “Shabbe büyüünü serbest bırakacağım ama başarısız olmuşum gibi davranacağız. Anladıysan bir kez yutkun.”

Durmamış nabzım boynuma öyle bir kuvvetle çarpıyordu ki yutkunmam saniyeler aldı.

“Anlatacak çok şeyim var ve annenle başlayacağım. O ölmedi. Onu kurtardım ama etrafımızdaki herkesin onun öldüğüne inanmaya devam etmesi son derece önemli.”

Kalbim önce durdu, sonra Marco'nun güneydeki o korkunç günde Lore'a karşı kullandığı toplar gibi gümbürdemeye başladı.

“Anladın mı?”

Yutkundum.

“Annemi birlikte dünyaya getirdiğimiz adamla hiç evlenmemiş olsam da daha önce bir kez evlendim. İlk Peri Kralı’yla. Adını söyleyemem yoksa diğerleri anlayabilir, bu yüzden ondan C diye bahsedeceğim.”

Köprücük kemiğime çizdiği kandan halkaları hissediyordum.

“Annem çok öfkelenmişti ama senin eşin” –omzuma ulaştığında parmağıyla halkların ortasından düz bir çizgi çizdi– “benim için çok mutlu olmuştu.”

Kanlı kıvrımlar içime nüfuz ediyor olmalıydı çünkü altlarındaki deri sanki Meriam ateşle resim yapıyormuş gibi yanıyordu. Ama geri kalan her yerim... her yerim buz kesmişti.

“Belki bilmiyordur, o ve C. çok yakınlardı. Eşin C.’yi aileden biri, hatta bir amca gibi görürdü.”

Lore’un açık bir kitap olduğunu falan düşünmüyordum elbette ama Meriam, büyüyle bağlı olduğum adamın tam bir sır küpü olduğunu ve yanma döndüğümde onu açmam gerekeceğini fark etmeme neden oldu. Bu gece eve, onun yanına dönebileceğim düşüncesi zaten çılgıncasına atan nabzımı daha da hızlandırdı.

Güneş doğmadan önce büyüm olacaktı.

Bu hapishaneden kaçmak için kullanabileceğim bir büyü.

“Sanırım sana C.’nin darbe yapmasına yardım ettiğimi söylemiştir?” Meriam’ın saten gibi pürüzsüz sesi zihnimi içinde bulunduğum mekâna ve zamana geri döndürdü. “Ama benim şekil değiştirenlerin devrilmesindeki tek payım obsidiyenin etkisinin kaybolmasına izin vermemdi.”

“Shabbeli kanının obsidiyen *üzerinde* kullanılmasına izin verdiğin gibi mi?” Ben daha ses çıkardığımı bile fark edmeden bu kelimeler dudaklarımdan dökülüvermişti.

Gözleri irileşti; benimkiler daha da çok irileşti.

Merda.

Başımı kıpırdatmadan gözlerimi sola çevirdim ve Dante’nin mavi gözlerinin göğsümdeki kırmızı damlalara sabitlendiğini

gördüm. Ciğerlerim rahatlamış bir nefesle şişti ama bu nefes Justus'un beni daha sıkı kavraması nedeniyle dışarı çıkmakta zorlandı. Dante sorumu duymamış olabilirdi ama Justus duymuştu. *Focá*.

“Konuşmakla ilgili ne söylemiştim, Fallon? Konuşmama-lısın. Tabii büyüne kavuşmak ve hikâyemin sonunu dinlemek istemiyorsan bilemem.”

Yanıt beklemeyen sorusuyla yeterince azarlanmış hâlde dudaklarımı birbirine bastırdım.

“C.’ye obsidiyen lanetinden asla bahsetmemeliydim ama gençtim ve aşk gözümü kör etmişti; onun kulaklarıma fısıldadığı tatlı yalanlarla sarhoş olmuştum. Beni kanım için kullandığını göremedim. Aşkının açgözlülükle lekелendiğini anlamadım. Ama annem anlamıştı. Evliliğimi bitirmek için Luce’ye geleceği tehdidini savurdu. C. onun hayatlarımıza müdahale etmesini engellemek adına koruma kalkanları oluşturmamı önerdi, ben de aptal bir kız olduğum için onun önerisine kulak verdim ve vatanımla Luce arasına bir bariyer ördüm.”

Meriam, halkına ihanet etmenin cezası olarak altına dönüşmüş hareketsiz bacaklarına baktı.

“C. öldükten sonra beni hapseden kişi, J.’nin babası oldu. O da karısı gibi zalim bir adamdı. O bu dünyayı terk ettikten sonra J.’nin annesi beni bu mahzenden Isolacuori’deki zindana taşıttı. Benim ortadan kalkmamı istiyordu. A., J.’yi gardiyanım olarak atadı. Lanetli bedenimin hiçbir şeye ihtiyacı olmasa da bana yiyecek ve içecek getirirdi. Hatta çok sert geçen bir kış, bana yün battaniye bile getirmişti.”

Arkamdaki erkeğe kayan gözleri yumuşadı. Bu adamdan hoşlanıyor olamazdı, değil mi?

“Beni yanlış anlama, adam benden ve temsil ettiğim her şeyden nefret ediyordu ama Shabbelilerden korkuyordu ve soğuk algınlığından ölürsem koruma kalkanlarının da benimle birlikte yok olacağından endişe ediyordu.” İç geçirdi. “Onlarca

yıl boyunca, ikimiz de diğere güvenmeden bir arada yaşadık. Bir keresinde A. büyü yaptırmak için bana geldi. Lanetimin beni büyüsüz bıraktığını iddia ettim. J. yalan söylediğimi anladı ama beni ele vermedi. Neyse ki A.'nın babasıyla o kadar kötü bir ilişkisi vardı ki sembollerimizi şekillendirmeyi hiç öğrenmemişti yoksa beni büyü yapmaya zorlayabilirdi. Ya da kendi yapmayı denerdi.”

Bir halka, bir çizgi daha ekledi. Kanı iç çamaşıırıma damladı ve ipek kumaşı lekeledi. Belki fazlasıyla şokta olduğum için, belki de vücudum onun kanını olduğu gibi –kan değil de büyü olarak– tanıdığı için midem kalkmadı.

“Birçok kez hayatıma son vermeyi denedim fakat benim cezam yaşamaktı. Kazan'ın bir sonraki âleme geçmeme ancak bütün bedenim altına dönüştüğünde izin vereceğini düşünmeye başlamıştım, o yüzden dönüşümümün daha hızlı olmasını dile-dim. O gece rüyamda Yüce Kazan'ı gördüm. Bana Regiolardan herhangi biri hayatta olduğu sürece lanetimin devam edeceğini söyledi.

“Ertesi gün, kader M.'yi kucağıma bıraktı. Daha doğrusu zindanıma. Çocuk, en çok da eksik bulduğu babasının aksine hayranlık duyduğu büyükbabası hakkında birçok soru sordu. Babasını tahttan indirmekten açıkça bahsetmese de tahtı delicesine istediğini anladım. Ben de ona koruma taşının yerini göstererek tahtı verdim. Ona, o taşı ele geçirenin bütün gücü ele geçireceğini söyledim.”

Gözleri beyazlamasa da Shabbeliler gözlerini ele geçirdiğinde Bronwen'e olduğu gibi donuklaşmıştı. Sanırım Meriam, o an geçmişe dönmüştü ve bahsettiği anıyı tekrar yaşıyordu.

“Fazlasıyla çaresiz olduğu için anlaşma teklifimi kabul etti ve beni Isolacuori'nin en alt katına götürdü. Üzerinde hiçbir işaret olmamasına rağmen taşı buldum. Yaptığım en büyük ikinci hatayı nasıl unutabilirdim ki? Ona taşı duvardan sökmesini söyledim ve gözünü hırs bürüdüğü için dediğimi yaptı.

Taşı çıkardı ve yer sarsılmaya başladı. Sarsıntı o kadar güçlüydü ki taş elinden kaydı ve kırıldı. Nasıl da sevinmiştim, Fallon. Koruma kalkanlarımın sonunda yıkıldığını sanmıştım.”

Gözleri sanki Marco Regio’yla birlikte Isolacuori’nin derinliklerine geri dönmüş gibi bir ışıltıyla uzaklara daldı.

“M. taşın kırıldığını iddia ederek anlaşmamızı iptal etmeye çalıştı. Ama taş o düşürmüştü, bu yüzden anlaşmanın bozulmadığını söylemekte bir sorun görmedim. Her neyse, babasını öldürmesi yönündeki talebim hırsıyla örtüşüyordu, bu yüzden onun da işine geldi.”

Justus’un hâlâ yüzümde olan avucunu dudaklarıma yapıştıran sert bir nefes çektim. “M. beni Isolacuori’nin nemli alt tabakasına terk edip gitti. Tahtımda yapışıp kaldığım için kaçmamdan hiç endişe etmedi. Yeterince yakınımıdaki bir duvara, kalede olup biten her şeyi duymamı sağlayan bir mühür çizdim. Kızımın gelip senin eşini serbest bıraktığını öğrendim ve Luce’yi çevrelemek için bir mühür çizdim. Önce kızımın hamile olduğunu, sonra da A.’nın düştüğünü öğrendim.” Yutkundu ve zarif boğazı titreşti. “Son Regio da gittiğine göre altının eriyip ayaklarımın dibinde birikeceğini düşünmüştüm.”

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım çünkü Marco da bir Regio’ydu.

“Kendimi bu korkunç tahttan kalkmış, taş ve su üzerinde özgürce yürürken hayal ettim. Shabbe’ye yelken açıp Kazan’a ve halkıma yalvararak onlar tarafından affedildiğimi. Bağışlandığımı.” Duyguları sesini boğuklaştırmıştı, sonunda sesi anlamakta zorlandığım bir fısıltıya dönüştü. “Ne hayallere kapılmışım, Fallon.”

Kesinlikle, seni deli cadaloz. Geriye doğru gitmeye çalıştım ama Justus beni olduğum yerde tuttu.

“A.’nın bir vârisi olduğunu ancak M., başında parıldayan bir taç ve dudaklarının arasında küstah bir gülümsemeyle beni almaya geldiğinde öğrendim.”

Meriam'ın bakışları benim kral yaptığım, karşılığında da beni tutsak eden prenze takılınca kaşlarımı çattım. M.'nin A.'nın gerçek oğlu olmadığını mı söylüyordu?

“Bütün gece bekleyemeyiz, Meriam.” Justus’un sesi Meriam’ın bakışlarını tekrar bize doğru çevirmesine neden oldu.

Meriam ona uzun uzun baktıktan sonra gözlerini göğsüne çizdiği kan halkalarına çevirdi. “Lütfen onu bırak ve geri çekil, General. Yoksa büyümün yolunu kesmiş olacaksın.” Kaçmaya niyetlendiğimi anlamış olmalıydı çünkü Justus beni serbest bırakır bırakmaz, “Eğer ulaşamayacağım bir yere çekilirsen, Fallon canım, büyüne kavuşamamakla kalmaz, aynı zamanda annen hakkındaki gerçekleri de öğrenemezsin. Ona ne olduğunu bilmek istemiyor musun?”

Ne kadar alçakça, Meriam. Tabii ki Zendaya’nın başına ne geldiğini öğrenmek istiyordum.

“Muhafızlarımın Luce’deki huzursuzluk hakkında, senin eşinin Kargalarının oraya buraya düştüğü hakkında konuştuklarını duydum. Kızımın Shabbe’ye sığınacağını biliyordum ama bunu yapmak için Kutsal Tapınak’a dönüp koruma kalkanı rününü silmesi gerekiyordu. Bu sefer J.’yle yeni bir anlaşma yaptım.”

Köprücük kemiğime kandan noktalar kondurdu ve ben de karalama mı yapıyor yoksa mühür o kadar karmaşık mı diye düşünmeden edemedim.

“Beni Kutsal Tapınak’a götürmesi ve Faelerin saygı duyduğu o altın putların arasına oturtması karşılığında anneni nerede bulacağını söyledim.”

Tüylerim diken diken olmuştu. Justus ve Dante’nin kötü olduklarını sanıyordum ama Meriam’ın yanında bu iki Peri, süttten çıkmış ak kaşık gibi kalıyordu.

“Amacım kızımı tuzığa düşürmek değil, ona yardım etmektir.”

Alaycı alaycı gülümsedim. Gerçekten de bu saçmalığa inanmamı mı bekliyordu? Altın beynine kadar ilerlemiş olmalıydı.

“Bana inanmazsan bunu anlarım. Ne de olsa ben kendi halkımı tecrit ettim, kızımı yüzüstü bıraktım, bana ait olmayan büyüyü başkalarına verdim ve büyük bir kralın saltanatını sona erdirip alçak bir kralinkini başlatan sırları ağzımdan kaçırdım.”

Minimus’un güneşte parlayan pullarıyla tıpatıp aynı olan pembe gözleri, cesaret verici olmaktan çok tedirgin edici bulduğum bir kararlılıkla sertleşmişti.

“Tüm bunlar için cezalandırılmış olabilirim ama dünyanın geri kalanı da cezalandırıldı ve ben lanetimi hak etmiş olsam da eşin, annen, baban, Shabbeliler, hiçbiri benim sebep olduğum sefaleti hak etmedi.”

O kadar tutkulu konuşuyordu ki Dante kaşlarını çatı.

“Yirmi üç yıl önce her şeyi doğru yapmayı başaramadım. Kızıma beni yok etme şansı vermeyi başaramadım. Başarısız olmaktan bıktım, Fallon canım. Fakat şimdi başarılı olmak için sana ihtiyacım var.”

Benden... benden onu *öldürmemi* mi istiyordu? Onun hayatını büyüyle sona erdirirsem benimkinin sona ermeyeceği bir yol mu vardı? Bu yüzden mi büyümün bağına çözüyordu? Onun hayatını söndürmek için kullanabileyim diye mi? Yani, onun ölmesini istiyordum tabii. Bu birçok şeyi çözerdi.

Dante’nin Justus’a bunun ne kadar da uzun sürdüğü hakkında bir şeyler mırıldandığını duydum. Dikkatinin General’in üzerinde olmasından yararlanarak, “Seni öldürmek beni öldürmez mi?” diye mırıldandım.

“Öldürür.” Gülümsedi, kıvrılmış dudakları öyle bir hüznle doluydu ki yüreğim sızladı. İsteğini yanlış mı yorumlamıştım?

Beni buracıkta öldürecek miydi?

Başparmağını ağzımda gezdirerek dudaklarımı kızıla boyadı. “Kutsal Tapınak’taki o gün, kızımın benim hayatıma son vermesini planladığım gün, bana bir bakış attı ve hayatlarımızı birbirine bağlayan o büyüyü yaptı. *Üçümüzün* hayatını. Yani beni öldürürsen onu da öldürmüş olacaksın.”

ON BİR

Midem çalkalandı, zonklayan göğsümdeki yakut rengi desen gibi düğüm düğüm oldu. Evet, Meriam annemin hayatta olduğunu söylemişti ama şimdi yaşadığına dair bir kanıtım vardı.

O kadar şaşırmış ve rahatlamıştım ki inledim. Ya da inlemeyi denedim. Dudaklarım aralanmadı. Tanrılar aşkına, onları büyüyle mi kapatmıştı? Lanet olası cadı beni felç etmişti! Eminim kıkırdamaya başlamak üzereydi; bana gülünmesini hak ediyordum. Ne de olsa onun kan ağına düşmüştüm.

Ama Meriam kıkırdamadı; iç geçirdi. “Bağışla beni, canım ama ne masalım ne de senin bağını çözme işim bitti.”

Göz kapaklarımı biraz yukarı kaldırdım. Güzel. Bütün bedenimin kontrolünü kaybetmemiştim.

“Büyükannem, *Ölümsüzler plan yaptığında Kazan güler*, derdi. Sonunda bu sözün anlamını Tapınak’ta, annenin bizi bağladığı o gece kavradım. Hatasını fark ettiğinde, benim onun düşmanı olmadığımı anladığında, büyüü değiştirmek için artık çok geçti çünkü seni arkadaşının rahmine göndermişti ve kanın artık o Peri taşıyıcıya bağlıydı. Üvey kızım artık gerçeği biliyor. Yeni kocam, senin yakalanma şartlarını görüşmek üzere bir araya geldiklerinde elinden geldiğince açıklama yaptı.”

Meriam Justus’un her şeyi... her şeyi bildiğini mi söylüyordu? Göz bebeklerim, Meriam’ın parmağının tenimde bir gemi gibi süzülmesini izleyen adama doğru kayd, sonra tekrar cadıya döndü.

“Annenin karnı düzleşmiş ve o kadar çok kan kaybetmişti ki o tapındaki herkes onun çocuğunu kaybettiğinden emindi.

Benden başka kimse onun seni başka birinin rahmine koyduğunu fark etmedi.”

Gözlerini yumdu ve solgun yanağından aşağı bir damla gözyaşı –gerçek bir damla gözyaşı– süzüldü.

“Ayrı hücrelere kapatılmıştık. Annen o zindanda delirdi. Çıglıkları gece gündüz taş duvarlarda yankılanırdı. Çok acı vericiydi. J.’ye onu sakinleştirmeme izin vermesi için yalvardım ama bana hâlâ tam olarak güvenmediğinden bizi aynı odaya koymayı reddetti. Diğer gardiyanlardan duyduğuma göre onun kulaklarına iyileştirici kristaller takıyor ve büyüsü geçince de onları değiştiriyormuş. Bu küçük bir iyilikti ama asla unutmadım. Tıpkı o yün battaniye gibi. Çoğu Peri gibi J. de yanlış yönlendirilmiş ve yanlış bilgilendirilmişti ama kalbinin derinliklerinde iyi bir adamdı.”

Alaycı bir homurtuyla tepki verdim ama sesim sanki nefes alamıyormuşum gibi çıktı.

“Peri Krallığı’na sadık kaldı çünkü onun yerine safkan olmayanları Mareluce’ye atmaktansa korkunç şekilde karada öldürecek birinin getirilmesinden endişe ediyordu.”

Boğulmak daha iyi bir kader değil, Meriam.

Gülümsedi. “Büyükbaban...”

Büyükbabam değil.

“... Shabbe’de daha iyi bir yaşam şansı vermek için insanları tahta üzerinde yürüttü.”

Bir kaşımı kaldırdım ve evet, gözümün üzerindeki bu kahverengi çizgi, işe yaramaz dudaklarımın aksine gayet kıpırdayabiliyordu.

“Yılanların her Peri kurbanı kıyılarıımıza kadar yüzdürdüğüünü ona açıklamış olabilirim.”

Tarif ettiği adamı, büyürken dinlediğim o korkutucu General’le bağdaştıramıyordum. Aynı kişiden mi bahsediyorduk?

“Annenin hayatta kalmasının sebebi o adam. Sen doğduğun gün Z. bunu hissetti ve tırnakları sökülene kadar prangalarını

tırmaladı, sonra da yakarışları, kanlı çığlıkları M.'nin Yule günü partisindeki J.'nin kulaklarına kadar ulaştı. O kadar bitkin düşmüştü ki, J. onun ölüye dönmüş bedenini benim hücreme getirdi.”

Sanki şeklini hafızasına kazımak istercesine parmağıyla çenemin keskin hattını takip etti. Parmağı kanla kaplı olmasına rağmen ben... iğrenmedim.

“O gece, kızımın acısına son vermek için aklıma gelen tek şeyi yaptım.” Yanağından bir damla daha gözyaşı süzüldü. Çenesinden aşağı kaydı ve som altından kucağına döküldü. “Onu özgür bırakmak için.”

Ne yaptın? Soru daralmış boğazımda ilerledi ama daha mühürlü dudaklarımdan dökülemeden yok olup gitti. Yutkunmaya çalışırken boğazım düğümlendi, sonra da kavurucu nefesimde boğulur gibi oldum. Göğsüm, derimden damarlarıma yayılan ateşle yanıyor ve sıcaklık ciğerlerime nüfuz ederek onları kızgın yağla dolduruyordu sanki.

“Nefes al, canım. Yanma hafifleyecek. Nefes al. İşe yaradığını bilmemeliler.” Kışın Mareluce'den kalkan sis gibi buğulu bir sesle, “Nefes al kızım,” diye ekledi.

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikmişti. Başımı yukarı kaldırmaya çalıştım ama boynum olduğu yerde kilitlenip kalmıştı sanki. Demirhanede dövülen çelik bir bıçak gibi ateş omurgamı kasıp kavuruyor, az sonra tepelerine inecek acı çekici için onları eritmek istercesine her bir omurumu tek tek yakıyordu. Dişlerimi sıktım ve boğazımı yırtıp fırlayacakmış gibi gelen çığlığı geri yuttum.

“Kıpırdama.” Meriam parmaklarını dudaklarıma doğru kaldırdı. Gücünün darbesi inerken dudaklarıma daha fazla kan bulaştırdı. Yoksa benim gücüm müydü bu?

Kime ait olursa olsun bu güç vahşi ve acımasızdı, kuyruk sokumumdan kafatasıma kadar sırtım boyunca ilerledi, bo-

ğazımdan bir çığlık koparttı ve bu çığlık hiç ses çıkarmadan sığıtığım dişlerimin arkasında yok oldu.

“Hissedebiliyorum. Neredeyse bitti.” Kanlı parmak uçlarını yanaklarımda gezdirerek acımın izlerini sildi. “Neredeyse bitti.”

Yumruklarımı sıkmaya çalıştım ama dudaklarımdan daha fazlasına büyü yapmış olmalıydı çünkü parmak eklemlerim bükülmüyordu. Tenimin altından yükselen ateş kalbimi sarıdığına gözlerimden daha da fazla yaş döküldü.

Glace denizinin körfezlerine dalmak istiyordum.

Bu yakıcı basıncı azaltmak için derime bir hançer saplamak istiyordum.

Meriam’ın büyüğü içimi küle çevirmeden önce etimi soy-mak istiyordum.

Ve...

Acı kesildi.

Ateş söndü.

Yanma hissi, kanımı harekete geçiren ince bir sızıya dönüştü. Tenimin parlamasını bekleyerek bir vahşi gibi pek çok işaretle süslenmiş çıplak göğsüme baktım; Meriam’ın kanından oluşan halkaların altındaki derim her zamanki gibi buğday rengindeydi.

Bu kadar farklı hissedip bu kadar sıradan görünmek ne tuhaftı.

“Şimdi seni felçten kurtaracağım.” Konuşması yavaşladı. “Bağları çözme büyüm... başarısız olmuş gibi... davranmayı unutma.” Meriam’ın bitkin düşmesine şaşmamalıydı. Kanının çoğu şu anda vücudunu terk etmişti. “Ve Fallon, canım... ben-den nefret etmeye devam etmeyi de unutma.”

Büyüsüzmüş gibi davranmak çocuk oyuncağı olmalıydı. Ne de olsa mühür çizmek hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ama kötü niyetli bir adam tarafından kullanılmış ve diğerleri tarafından da yanlış anlaşılmış bir kadından nefret ediyormuşum gibi davranmak... İşte bu bir başarı olacaktı.

Omzumdaki şeytan sessizce kulağıma yaklaşarak fısıldadı: *Ya sana yalan söylediyse? Bu senin gibi saf bir kızın yalanlara ilk kanışı olmazdı.*

Zihinsel olarak şeytanı omzumdan atıp botlarımın altında ezmiş olsam da sözleri... aklımdan çıkmayacaktı. Meriam'ı soyağacıma dâhil etme konusunda acele etmeyecektim fakat birlikte mahkûm olduğum bu kadın biraz da olsa inanılmayı hak etmiyor muydu? Yani zayıf olmamı isteseydi beni bir silaha dönüştürmesi mantıksız olmaz mıydı?

Botumun tabanının altından incecik bir fısıltı yükseldi: *Ya seni kendi silahına dönüştürdüyse?*

Botumu biraz daha bastırmak yerine hafifçe kaldırdım ve şeytanın omzuma geri tırmanmasına izin verdim çünkü etrafımdaki şeytanlar yerine tanıdığım şeytan tarafından yönlendirilmeyi tercih ederdim.

ON İKİ

Meriam soğuk başparmağını dudaklarımda gezdirdikten sonra göğsümdeki karmaşık desenin üzerinden geçti. Başını iki yana sallayarak bitkin bir hırıltı çıkardı.

“Ne?” Dante’nin duruşu öyle sertleşti ki omuzları altın göğüslükten dışarı fırlayacak gibi oldu. “Ne oldu?”

Meriam’ın dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. “Hâlâ yaz mevsiminde olduğumuzu ve şafağın erken söktüğünü hesaba katmayı unuttuk.” Titreyen elini başına götürdü ve terden parlayan alnını sildi. “Gelecek ay çözme işlemine, mehtap gökyüzünü aydınlattığı anda başlayacağım.”

O konuşurken büyüünün görünmez bağları tenimden uzaklaştı. Bana uçmam için bir çift kanat vermemişti fakat ben kendimi bir kozadan çıkıyormuşum ve uçmaya hazırmışım gibi hissediyordum.

“*Unuttuk* mu?” Dante’nin gözleri pörtledi. “Suçu sakın benim üzerime atayım deme, strega! Eğer fazladan iki hafta daha yer altında kapalı kalacaksak bunun nedeni *senin* başarısız olman.” Dante öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi kılıcını onun altın tahtına vurdu. Öfkesini göstermenin yanı sıra elde ettiği tek şey obsidiyen kılıcını kırmak oldu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ama kimse görmeden onu suratımdan silip bakışlarımı yere indirdim. Gözüm kıpkırmızı halkalara çarpınca tepeden tırnağa ürperdim. Yırtılmış bluzumun kalıntılarını kullanarak kumaş, göğüslerimi bağlayan bant kadar kızıla boyanana dek kanı sildim. Midem

tekrar altüst oldu ve bu sefer öğürdüm. Ağzıma safradan başka bir şey gelmedi ama tanrılar aşkına, canım çok yandı.

Bedenimi bir bulantı dalgası daha sardı ve iki büklüm olduğum gibi kasanın zeminine midemdeki bir damlacık sıvıyı boşalttım. “Biri... kanı... temizleyebilir mi?”

Buradaki tek su Fae’i o olmasa da beni temizleyen kişi Justus Rossi oldu. Işıldayan avuçlarını havaya kaldırmış hâlde vücudumun etrafında döndü. Beni yıkarken bakışları yüzümün her milimetresinde gezindi. Dost muydu yoksa düşman mı? Meriam bunu söylememişti.

Ona güvenemezsin zaten, diye mırıldandı benim sevgili şeytanım. Justus’un, üzerimden temizlediği kanın büyümü ortaya çıkardığının farkında olup olmadığını merak ettim. Justus yüzüme su tuttuğunda gözlerimi yumup dudaklarımı sıkı sıkı kapadım ve Meriam’ın büyüsünün sıcaklığının üzerimden akıp gittiğini hissettim.

“Rossi, bu aptal kılıcı yapan demirciyi Filiaserpens’e attır ve Tavo’ya lanet Luce tacına layık silahlar yapabilecek birini bulmasını emret.” Dante parçalanmış kılıcını beyaz mermer bir büste doğru fırlattı ve büstün kulağının ucunu kopardı.

Yüreğim sızladı çünkü kırılan zavallı kulak bana annemin kulağını, beni evlilik dışı doğurduğu için Justus’un onu cezalandırmak adına demir bir bıçakla kestiği kulağı hatırlatmıştı. Artık Agrippina Rossi’ye ait olmadığını bildiği için pişman mıydı?

“Yılan Efsuncusu, kafesine geri dön!”

Bakışlarımı kırık büstten Dante’ye çevirdim. Kafese kapatılmayı hak eden biri varsa o da oydu.

“Kafes olmasın. Uslu duracağım. Ben...” Neredeyse yemin edecektim ki, artık büyümün bağı çözüldüğüne göre, yeminimin anlaşma yaptığım kişinin derisine yapışacağını hatırladım.

Dante çirkin bir kahkaha attı. “Sen mi? Uslu durmak mı?”

“Maezza, bir öneride bulunabilir miyim?” Justus’un sorusu Dante’yi kasa odasının kapısında durdurdu.

Justus'un benim tarafımda olması için dua etmem aptallık mıydı? Gerçi bunu yaparsa bu onun sadakati konusundaki soruyu da yanıtlamış olurdu. Justus Rossi'nin bize karşı değil de bizimle birlikte çalışması ne kadar çılgınca olurdu, değil mi? Fakat elbette bu, neden ve ne zamandan beri sorularını doğuracaktı.

"İzin verin demirci yaşasın."

Justus Rossi'nin vicdan sahibi olduğunu ummak da buraya kadarmış.

"Obsidiyenin demire işlemesini sağlayan, insan hatasını sifıra düşüren bir tasarım üzerinde çalışıyor..."

"Bana hata yaptığımı mı söylüyorsun, Rossi?" Dante'nin alçak sesi havayı mızrak gibi delip geçmişti.

Justus'un şakaklarındaki kaslar seğirdi. "Elbette hayır, Maezza."

Dante'nin sağı solu belli olmuyor olabilirdi ama ne istediği çok açıktı: Luce'ye hâkim olmak istiyordu. Peki, Justus Rossi ne istiyordu?

Amacı açık olmayan bir adam korkutucu bir düşman demekti. Tek umudum, kurnaz bir kadın olduğu her hâlinden belli olan Meriam'ın, adamın neyin peşinde olduğunu bilmesiydi.

Tanrılar şahit ki... Meriam bizim tarafımızda olabilirdi. Kazan aşkına, Justus kimin umurundaydı?

Meriam'a doğru döndüğümde yarı kapalı gözlerle bana baktığını gördüm. Esnemediği hâlde Dante'nin huysuzlanarak kırdığı büst kadar solgundu. Büstün kime ait olduğunu ancak şimdi anlamıştım: Xema Rossi. Heykeltıraş, kadim Peri'nin sert bakışlarını ve jilet gibi keskin kırışıklıklarını kusursuzca aktarmayı başarmakla kalmamış, omzuna merhum evcil papağanının bire bir kopyasını da eklemişti; şimdiye kadar nefret ettiğim tek hayvandı bu.

Dante sertçe, "Tamam," dedi. "Demirciyi öldürmeyin. Ama yeni birini eğitmeye başlayın." Justus başıyla onaylarken Dante

beni yırtık bluzumdan lekeli süet pantolonuma kadar süzdü. “Fallon’a banyo yaptır ve ergenliğe girmemiş bir Racocci erkeğine benzememesini sağlayacak bir şeyler giydir.”

Homurdandım. “Ben bebek değilim, Dante! Seve seve yıkanırım ama beni başkası yıkayamaz.” Bluzumu kavrayıp Dante’nin boynu olduğunu hayal ederek kumaşı sıktım.

Kasa odasının girişinde dikilirken bakışları bir kez daha üzerimde gezindi. “Bir saniye bile yalnız bırakılmayacak.”

“Elbette, Maezza.”

“Bir şey daha var, Rossi. Kâğıt getir. Çok olsun. Önümüzdeki bir ayı Shabbelilerin bildiği tüm mühürleri öğrenmek için kullanmak istiyorum.”

“Hemen parşömen ve mürekkep getirteceğim.”

“Mürekkebe gerek yok. Fallon’ın kanını kullanacağım.” Zalim bir gülümsemeyle arkasına dönüp kasa odasından dışarı çıktı. “Kaynağından taze taze.”

Nabzım önce katıksız bir öfkeyle, sonra korkuyla yükseldi. Eğer evlenmişsek Meriam’ın büyüünün işe yaradığını anlayacaktı çünkü benim büyümü kullanabilecekti. Shabbeli mahkûm arkadaşşıma doğru baktım ama onun bakışları Justus’unkilere kilitlenmişti. Konuşmasalar da iletişim kuruyor gibiydiler.

Ona baktığımı hissetmiş olmalı ki mırıldandı: “Endişelenme. Ona hatalı semboller öğreteceğim.”

Mühürleri epey biliyor gibi görünen Justus’a yan yan baktım.

“Benim ona doğru olanları öğreteceğimden mi endişeleniyorsun?” Justus’un yüzüne kurnaz bir gülümseme yayıldı.

Gözlerimi kırpıştıtararak baktım.

Ona.

Meriam’a.

Ah. Tanrılar. Aşkına.

Justus Shabbe dilini anlıyordu!

Ve Meriam... gözünü bile kırpmamıştı.

“Gel. Büyükanne'nin dinlenmesi gerek.” Meriam'ın başı nihayet omzuna düşünce Justus önünden yürümeye başladı, duruşu o kadar dikti ki o ilerlerken uzun atkuyruğu neredeyse hiç sallanmıyordu.

Meriam'ın göz kapakları bitkinlikten kapanırken, “O adama kanımın bir mililitresini bile vermeyeceğim,” diye fısıldadım.

Justus durdu ve yanıma geldi, o kadar yaklaştı ki yüzüne bakabilmek için başımı kaldırmak zorunda kaldım. Lore ya da Dante kadar uzun boylu olmayabilirdi ama Justus Rossi de epey heybetliydi.

Kısık sesle, “Eğer reddedersen Antoni'nin ölüm emrini imzalamış olacaksın. Gerçekten bunu mu yapmak istiyorsun?” diye sordu.

Kalbim küt küt atmaya başladı. “Tabii ki hayır.”

Daha yüksek sesle, “O zaman Dante'nin mürekkep hokkası olacaksın,” dedi.

“Ne tür bir oyun oynuyorsun, Generali?”

“Torunumun Luce Kraliçesi olarak kalacağı bir oyun.”

“Ben senin torunun falan...”

“Meriam ve benim evli olmamızla ilgili kısmı duymadın mı yoksa, Goccolina?”

Ninem bana taktığı lakap onun dudaklarından dökülünce iğrençleşmişti. “Bana asla öyle deme.”

Justus'un göz bebekleri ufaldı.

“Luce'yi benim aracılığım ile yöneteceğine inanıyorsan başına başka bir şey gelecek demektir.” Justus gülümsemeye başlayınca ekledim: “Affedersin. Şey mi dedim? Karga demek istedim. Bir Karga gelecek. Düşündüm de, aslında iki tane gelecek çünkü babam Lore'un seni ortadan kaldırmasına yardım etmeye can atacaktır.”

Justus'un gülümsemesi genişledi, kurnaz gözlerinin kenarları kırıştı. Meriam'la evliliğinin eşiği ve babamı onun çirkin kalbini çıkarmaktan alıkoyacağına mı inanıyordu?

Onun bu keyifli hâlinin sebebi kafama dank edince kalbim sıkıştı. Shabbeli kanına erişimi vardı ve onu nasıl kullanacağını biliyordu, üstelik sadece mühür çizmek için değil, aynı zamanda şekil değiştirenlerin hayatlarına son vermek için de.

“Ana dilinde konuşurken fısıldamalısın,” diye mırıldandı, güçlü aksanına bakarak Shabbe dilinde konuştuğunu anlamıştım.

Kirpiklerim havaya kalkıverdi. Konuştuğum dil...

Şaşkınlığımı üzerimden attım. Yeni keşfettiğim yeteneğime hayret etmenin hiç sırası değildi ama *vay canına*, bu harikaydı.

Sessizce, “*Sen* Shabbe dilini nasıl konuşabiliyorsun?” diye mırıldandım. “Büyük ve iğrenç Xema Rossi gizliden gizliye büyücü mü yoksa, benim gibi sen de bir anda mı konuşmaya başladın?”

“Kandan. Ana dil kandan gelir. Benim konuşabiliyor olmama gelince, Meriam ve ben birlikte yıllar geçirdik. Bir gün sana *kendi* hikâyemi anlatırım.” Kasa odasının kapısına doğru yürüdü.

Yüksek sesle ve Luce dilinde, “Kendi kızının kulaklarını kesen bir adamın hikâyesiyle ilgilendiğimi nereden çıkardın?” diye sordum.

Durdu. “Ceres sana öyle mi söyledi?..” Yerde sürünen bir gölge Justus’un çizmesinin önünde durdu. Yüzüne ulaşmasa da Justus’un yüzü sanki öyleymiş gibi karardı. “Agrippina, Rossiler ve tüm Periler için bir utanç kaynağı. Tıpkı annesi gibi.”

Gölge hareketsizdi.

Justus geriye doğru bir adım atarak, “Cato, Yılan Efsuncusu’na en çok sen tahammül edebiliyorsun gibi görüldüğüne göre leş kokusuyla tünellerimizi daha fazla kirletmeden önce ona banyoya kadar eşlik et.”

Muhtemelen şaşırmam gerekirdi ama aklım Cato gelmeden hemen önce Justus’un ağzından çıkan kelimelere takılmıştı.

Annemin kulaklarının ucunu kesen kişi olduğunu inkâr etmek üzere miydi? Eğer niyeti buysa, eğer bunu o yapmamışsa, o zaman beni doğuran annemi o hâle getiren kimdi?

ON ÜÇ

Kasa odasından çıktığımda Antoni'yi iki büklüm olmuş hâlde yerde bulacağımı düşünmüştüm ama karşılaştığım tek şey yapış yapış bir kan birikintisi oldu. Kararmış zeminde yağ gibi yapışkan bir hâlde duruyordu.

Elimi yumruk yaptım. “Nerede o?”

“Onu götürmelerini emrettim.” Cato kan birikintisine uzun uzun baktıktan sonra gözlerini kapattı.

“Nereye götürmelerini emrettin?”

Gözlerini açmadan yüzünü bana doğru çevirdi. “Bir odaya. Yataklı bir odaya.”

“Yerin üstünde mi?”

İç geçirdi. “Hayır, Fallon. Dante’nin buna asla izin veremeyeceğini biliyorsun.”

“Bu tünellerin içinde çok oda var mı?” *Odama* giden koridorun karşısındaki koridora baktım.

“Lütfen bana soru sorma. Nerede olduğun hakkında sana herhangi bir bilgi vermem yasak.”

“Tarespagia’da, Xema Rossi’nin mülkünün altında olduğumuzu zaten biliyorum.”

“Nasıl?..” Ağzı önce açıldı, sonra ince bir çizgi hâlini aldı. “Doğru ya. Kasa.” Bakışları Rossi amblemini taşıyan, artık kapısı kapalı olan altın duvara yöneldi. “Gel. Sana banyoyu göstereyim.”

Cato beni deminden beri baktığım tünele doğru götürdü. Taş pürüzsüzdü, görünürde bir tane bile çatlak, herhangi bir birleşme yeri yoktu ve Kazan aşkına bir tane bulmaya çabaladım

çünkü duvarlardan geçmek için olan mührü nasıl çizeceğimi bulana kadar bir çatlak, özgürlük ile esaret arasındaki fark demek olabilirdi.

Mühür demişken... “Meriam nasıl oluyor da duvarın içinden geçmiyor?”

“Hiçbir duvarın yakınında oturmuyor ama tahtını bir duvara dayamayı başarsa bile bu kaleden çıkar çıkmaz Lorcan Ríhbiadh’ın onu öldüreceğini biliyor. Eh, o ölürse sen de ölürsün.”

“Belki de biri ona hayatlarımızın birbirine bağlı olduğunu söylemeli, değil mi?” Biri derken onu kastediyordum elbette.

“Fallon, gerçekçi ol. O akbabanın herhangi birine açıklama yapma fırsatı vereceğine gerçekten inanıyor musun?”

Eşimin kötü şöhreti karşısında ürperdim. “Lorcan çok sabırlı bir adamdır, Cato.”

“Belli ki sen onun birkaç dakika içinde bir tabur dolusu adamın kellesini uçurmasını izlememişsin.”

“Sen izledin mi?”

Cato’nun solgun yüzü, zayıf meşale ışığında bile görülebilen bir pembeliğe büründü. “Ben... bu tür şeyleri seninle konuşmamalıyım.”

“Aslında konuşmalısın.”

Elini saçlarının arasında gezdirirken birkaç telini kopardı.

“Kralım hangi taburu” –*eşim* kelimesini *kralım* olarak değiştirmiştım– “yok etti?”

“Lütfen, Fallon.”

Kollarımı çıplak göbeğimin üzerinde, parçalanmış bluzuma attığım düğümün hemen altında kavuşturdum. “Bana Lore’un bir sürü askeri öldürdüğünü söyleyip sonra da lafı yarıda bırakamazsın. Ne zaman? Nerede? Ve neden? Ona saldırdılar mı? Hak etmeyen kimseye zarar vermez o...” Nefesimi tuttum. “Kaçırıldığım geceydi, değil mi? Dante’nin mağaranın kapısını kapatmadan önce başını salladığını gördüm.”

“Fallon...” Bakışları önce sağa, sonra sola kaydı. “Sus. Başımı belaya sokacaksın.”

“Bana Luce’de olanları haber verdiğin için mi?”

“Evet. Savaş hakkında konuşmamalıyız.”

“Savaş mı?” dedim boğuk sesle.

Cato sırtını dikleştirdi.

“Savaş başladı mı?” Midem sanki çamurla dolmuş gibi hissediyordum. Kollarımı açıp tutunmak için yanımdaki duvara uzandım.

“Evet. Barışı denedik. Ríhbiadh bizi geri çevirdi.”

Cato’nun *biz* zamirini kullanmasından nefret ediyordum. Kendisini Dante’nin despotik rejimiyle ilişkilendirmesinden de. “Eminim ona geri dönersem Lore daha mantıklı davranacaktır.”

Cato itiraz etti. “Neden o canavara geri dönmek isteyesin ki?”

Çünkü o benim canavarım, diye aklımdan geçirdim ama Cato bunu anlayamazdı. Belli ki Dante tarafından beyni yıkanmıştı, hatta buraya kendi isteğiyle geldiğine inanmaya başlıyordum.

“Haklısın. Beni sömürmeye niyetli bir kralın emri altında yaşamak varken neden bana saygı duyan bir kralın emri altında özgürce yaşamayı tercih edeyim ki?”

“Dante seni kraliçesi yaptı. Bu büyük bir onur ve yanılmıyorsam onunla evlenmek senin hayalindi.”

“Hayalimdi. Geçmiş zaman. Sonra onun gerçek yüzünü gördüm.” Belki yakınlarda pusuda bekleyen başka bir asker olabilir ve sözümü hükümdarına anlatmaya karar verir diye son cümlemi fısıldayarak söylemiştim. “Ayrıca onun benimle evlenmek istemesinin tek nedeni büyülu kanımı kullanmak ve Lore’u kızdırmak.”

“Kraliyet birlikteliklerinin ne kadar stratejik olduğunu sen de herkes kadar iyi biliyorsun. Luce Kralı, Shabbe’yle ittifak kurmak istiyor, böylece koruma kalkanları yıkıldığında Luce nihayet huzura kavuşacak.”

Onun bu gerçeklikten uzak dünya görüşünü duyunca alaycı alaycı gülümsedim. “Shabbe’nin zaten müttefikleri var: Kargalar. Dante onları yok ederse Lucelilerin kavuşacağı tek şey dehşet dolu bir hayat olur.”

Cato azı dişlerini gıcırdattı. Diş minesinden gelen alçak sürtünme seslerini ve tıkırtıları kendi kalbimin öfkeli çarpıntısını duyabildiğim netlikte duyabiliyordum. “Büyükannen birleşmeyi duyduğunda çok gurur duyacak.”

“Kocasından ve onun ailesinden kurtulmak için büyük mücadele veren ninemin, kendi abisini öldürten bir adamla zorla evlendirildiğimi görünce gurur duyacağını mı sanıyorsun?”

Kara kaşları çatıldı. “Marco’yu Ríhbiadh öldürdü. Dante değil.”

“Katilleri karıştırıyorsun, Cato.”

“Marco’nun kafasını Ríhbiadh kopardı ve dağa geri götürdü. Binlerce spirit ve peri bu katliama tanık oldu.”

Bıkkınlıkla iç geçirdim. Arkadaşlarım Dante’yle onun bu işe karıştığı konusunda çenelerini kapalı tutmak için bir anlaşma yapmış olabilirdi ama ben yemin etmemiştim. “Justus’a kalbine bir hançer saplamasını emretseydim ve o da dediğimi yapsaydı katil olarak kimi görürdün?”

“Ne demeye çalıştığını anlıyorum, Fallon ama Dante Kızıl Karga’dan abisini iktidardan düşürmesini istemedi. Sen istedin.”

“Sanırım Dante’nin o dağda olmadığını düşünüyorsun, öyle mi? Nerede olduğunu söylemişti? Tarespagia’da, evlenmesi gereken küçük Glace Prensesi’ni becerdiğini mi?” Ona kur yapmaya geri dönmesini ne kadar isterdim.

“Abisinin gitmesini onun istediğine bizi ikna etmeye çalışabileceğini söylemişti,” diye mırıldandı Cato.

“Öyle mi dedi? Ne kadar da zekice. Dur tahmin edeyim, size bunu tuz yemini altındayken söylemiştir kesin.”

Cato'nun gümüş gözleri çakmak çakmak oldu. "İçinde bulunduğun durumdan hoşnutsuz olmanı anlıyorum ama başkalarını bu şekilde karalamak sana yakışmıyor, Fallon."

"Duymadın mı? Artık bu Karga orospusundan daha aşağılık hiç kimse yok."

Yüzünü buruşturdu. "Kendine öyle deme."

"Yoo, ben demedim; bu yeni lakabı senin yurttaşların buldu. Kızıl fahişe ve Shabbe kaltağı da var."

"Hangi yurttaşlar?"

"Keşke bilseydim ama Dante ve Tavo onları bulup cezalandırmanın önemli olmadığını düşündüler, bu yüzden kimlikleri bir süre daha gizemini koruyacak." Kalbim kinle çarpmaya başladı, ta ki Eponine'in bana Nebba parasıyla Tarecuori'deki küçük mavi evimi restore ettirmeyi teklif ettiğini hatırlayana kadar. *Umarım güvendedir*, diye düşündüm. Ve umarım babasını devirmesine yardım etsin diye benden daha iyi bir müttefik bulmuştur.

"Büyükbaban yakında bir elbiseyle dönecek. Sen yıkanırken burada olmasını istemiyorsan acele etmeliyiz." Cato'nun sesi alçak ve gergindi; hayal kırıklığı mıydı bu, yoksa kasıtlı olarak mı böyle çıkmasını sağlıyordu?

İkincisi olması için dua ettim. Cato nezaketinin yanı sıra zekâsıyla da öne çıkan biriydi. Monteluce'de olup bitenler hakkında söylediklerim zihnine işleyecek ve yanlış hükümdar üzerine bahis oynadığını anlamasını sağlayacaktı.

Tekrar yürümeye başladığımızda, "Eponine'den haber var mı?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Nişanlısının başka biriyle evlendiğinden haberi var mı?"

"Eponine babasıyla birlikte Nebba'ya döndü... şeyden sonra..." Cato ağzından başka sözcüklerin kaçmasını engellemek istercesine dudaklarını ovuşturdu.

"Neden sonra?"

“Burada yıkanabilirsin.” Bir kapıyı iterek açtı ve önümüze başka bir obsidiyen oda çıktı. *Şişe Dibi*’ndeki yatak odalarından daha büyük değildi.

Odanın ortasında bakır bir küvet vardı. Yanında bir lazımlık, onun yanında da düzgünce katlanmış iki havlu bulunan bir raf göze çarpıyordu.

“Havlular temiz. Su da öyle.” Gülümsemeye çalıştı ama dudakları isteğine boyun eğmedi. “Askeri kışlanın içinden çıkarabilirsin ama kışlayı askerin içinden çıkaramazsın.”

Bir kaşımı kaldırdım.

“Hijyen içimize işlemiş.”

Ona bakarak yavaşça başımı salladım. “Bunun kışlayla sınırlı kalması çok kötü. Ordunun temizlik anlayışı Rax’a nasıl da faydalı olabilirdi, düşünsene.”

Cato en azından dürüst davranarak iç geçirdi. “Savaş sona erdiğinde kraliçe olarak ilk işin bunu yapmak olabilir.”

Ülke çapında devam eden bu savaştan bahsetmek tüylerimi diken diken etmişti. Keşke Shabbelilere özgü gevezeliğim dilde başlayıp dilde bitmeseydi. Keşke bu dev tabuttan kaçmak için gereken mührü çizmeyi bilseydim. Justus o mührü bir daha çizdiğinde onu bir şahin gibi izleyecektim.

Cato eliyle nemli odaya girmemi işaret etti. “Ben arkamı döneceğim.”

“Meriam büyümü uyandırmayı başaramadı. Ben güçsüzüm, Cato.”

“Bu daha önce seni Luce’nin altını üstüne getirmekten alıkoydu mu?”

Gülümsedim. Dante’nin cehenneminde uyandığımdan beri ilk kez içtenlikle tebessüm ediyordum.

“Ceres sana *yağmur damlası* yerine *yaramaz* adını vermeliydi.”

Bu yorum kalbime bir yumruk gibi indi.

Gülümsemem solarken Cato ensesini ovuşturdu. “Şimdi ondan bir daha bahsetmek büyük duyarsızlık oldu. Onu öz-lüyor olmalısın.”

“Hem de çok,” diye mırıldandım. Gerçekten de onu çok özlemiştim fakat şu anda bedenimdeki duygu girdabını harekete geçiren ninemle ilgili düşünceler değildi. Marco’nun öldüğü gün Lore’un bana hediye ettiği görünün anısıydı beni sarsan.

Biyolojik annemi ilk kez gördüğüm gün.

Annemin ufak tefek olduğum için hak ettiğimi söyleyerek doğumumda fısıldadığı ve ninemin benimsediği ismi duyduğum gün. Ama adımın kökeni bu değildi. Fallon, Karga dilinde *yağmur damlası* anlamına geliyordu, Goccolina’nın o dildeki karşılığıydı.

Babamla Kuzey Meyhanesi’nde geçirdiğim o kaygısız sabahı hatırlayınca boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak bastırdım. O sabah asırlar öncede kalmış gibi geliyordu şimdi.

Neden bana yağmur damlası adını verdin, Dádhi?

Gülümsemiş, bu da yüzünün sert hatlarını yumuşatmıştı. *Annen... O...*

O?..

Gözlerini kapamış, parmaklarını kapayıp elini yumruk yapmış, ben de uzanıp yumruğunu elimle sararak onu o âna geri döndürmüştüm.

Keder yüzünden daha da çok parlayan ışıltılı gözleri iri-leşmiş ve bana dönmüştü. *Annen senin dünyamızda fırtına gibi eseceğine inanıyordu. Öyle de oldu, değil mi benim küçük yağmur damlam? Annen seninle öyle çok gurur duyacak ki.*

Lore ve benim aksime babam onu tekrar görme umudunu hiç kaybetmemişti.

Onunla yakında yeniden buluşacağını düşünmekten hiç vazgeçmemişti.

Meriam’ın onu kurtardığını düşünmekten.

Yani evet, belki de bunu kendini kurtarmak için yapmıştı ama gerçek şu ki annem hayattaydı. Onunla buluşmak için duyduğum büyük sabırsızlık, her türlü endişe ve düşünceyi gölgede bırakıyordu. Keşke nerede olduğunu bilseydim.

Meriam biliyordu. Birden hokka olarak kullanılmayı dört gözle beklemeye başlamıştım çünkü bu Meriam'ın yanında olacağım anlamına geliyordu. Yanımızda başka izleyiciler varken bunu nasıl soracağımı bilmiyordum ama bir yolunu bulacağımdan emindim. Bu tür şeyleri halletme konusunda epey maharetliydim.

Phoebus ve Sybille'in bu cümlem karşısında gözlerini devirdiğini hayal edebiliyordum. Arkadaşlarımı düşünmek kalbimin kederle çarpmasına neden oldu. Kirlenmiş bluzumu çözerken Gökyüzü Krallığı'nın dışına adım atmamış olmaları için dua ettim.

Cato kapıyı kapamaya başladı, sonra durdu. "Dışarı çıkarsam bir şey yapmayacağına söz verir misin?"

Başımı onaylar gibi sallamakla yetindim, tek kelime edersem sözümün bir anlaşma şeklinde tenine işleyerek ikiyüzlülüğümü ortaya çıkarabileceğinden korkuyordum.

"Çünkü eğer öyle bir şey yaparsan, Yaramaz, cezalandırılacak olan sadece Antoni olmaz."

Ne yazık ki sadık Cato'nun da benim söz dinlemezliğimin bedelini ödemek zorunda kalacağını ben de adım gibi biliyordum. "Hiçbir şeye kalkışmayacağım. Bu Yaramaz lakabı artık kalıcı bir şey mi olacak?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sana yakıştı."

"Ninem bu yeni lakap konusunda ne düşüneceğini merak ediyorum..."

Hâlâ büyük bir aşk beslediği kadının adı geçince Cato'nun âdemelması oynadı. "Kuşkusuz bunu abartılı bulacaktır. Söylediğim çoğu şeyi abartılı bulur zaten."

"Hayır, öyle değil. Yani ninem sadece... daha yaşlı, Cato. Korkunç şeyler yaşamış ve bu onu epey karamsar biri hâline

getirmiş ama bu sadece kendini korumak için taktığı bir maske.” Cato’ya, yeniden bir araya geldikleri anda ninemin tuzla buz edeceği bir umut verdiğimin farkındaydım ama umutla yaşamak umutsuzluktan daha iyiydi, öyle değil mi? “O bir Shabbeli erkek için maskesini indirmeden önce Shabbe’ye yelken açmalısın, gerçekten.”

“Seni burada arkadaşsız bırakmamın sahiden onu mutlu edeceğini mi düşünüyorsun?”

Kişiliğinin değişmeyip iyi biri olarak kaldığını, hem beyninin hem de kalbinin kötülüklere bulanmadığını gördüğüme sevinmiştim. “Antoni var.” Meriam da vardı. Hatta her şeye rağmen Justus bile olabilirdi. Tabii ki bu iki potansiyel müttefikimden yüksek sesle bahsetmemiştim. “Cato, Luce’den çıkabilirsen çık git.”

Kendini kurtar...

“Kraliyeti korumak için yemin ettim, Fallon.”

“Büyülü bir yemin mi?”

“Büyü her şey değildir.”

Yani gerçekten de burada kendi isteğiyle bulunuyordu.

“Her neyse, sakın sakın banyonu yap ama oyalanma. Ve sakın...”

“Bir şey denemeye kalkma. Öyle bir şey yapmayacağımı söylemiştim.”

Yapmayacaktım da. Antoni yanımda olmadan ve Shabbeli Zendaya’nın nerede tutulduğunu öğrenmeden olmazdı. Evet, bir yerde tutuluyordu. Eğer annem kendi iradesiyle saklanıyor olsaydı babam canlandığı anda ortaya çıkardı çünkü onunla birlikte olmaya direnmesinin imkânı yoktu.

Bluzumu çıkardım, sonra pantolonumu indirdim ve iç çamaşırlarımı çıkardım. Banyo suyu serindi. Keşke Cato’nun elementi ateş olsaydı.

Elimde ince bir kalıp sabunla kendimi suya bırakırken parmağımın ucunu ısırarak kan akıtmayı düşündüm. Belki

suya biraz damlatırsam banyom ısınırdı. Ama ya başka bir şey yaparsa? Ya suyu aside dönüştürürse? Ya kan akışını durduramazsam ve korkunç bir büyü yaparsam?

İç geçirerek deney yapmamaya ve temiz sudan en iyi şekilde yararlanmaya karar verdim. Cildimi ve kafa derimi iyice ovaladıktan sonra durulanmak için köpüğün altına girdim. Banyo sessiz olsa da su altında olmanın verdiği sessizlik gibisi yoktu. Başka bir Shabbe özelliği miydi bu da?

Aklımdan bir düşünce geçerken göz kapaklarım açıldı. Artık ölümsüz müydüm? Bir Shabbelinin olabileceği kadar ölümsüz müydüm?

Sonra kirpiklerim daha da yukarı kalktı çünkü küvetimin tepesinde dikilen bir adam vardı ve bana bakıyordu.

ON DÖRT

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak doğruldum. “Beni görmek için bu kadar çok mu sabırsızlanıyorsun?”

Dante sanki azı dişlerinin arasında kabuğuyla falan, bütün bütün cevizler öğütüyormuş gibi çenesini bir o yana bir bu yana oynatıyordu. “Yalnız kalmamalıydın.”

“Sen yıkanırken seyircilerin olmasından hoşlanıyor olabilirsin ama ben hoşlanmıyorum.”

“Çık dışarı.”

“Önce sen.”

Uzun parmaklarıyla bakır küvetin kenarını kavrayarak çömeldi. “Ne kadar bencil bir kızsın. Küçük denizcini hiç düşünmüyorsun. Brambilla, bana...”

“Hayır.” Kapının kapandığından emin olduktan sonra ayağa fırladım ve çıplak bedenimi bu adama göstermekten de ondan emir almaktan da nefret ettiğim hâlde dediğini yaptım. Havlu askısının önünde durduğu için başımla askıyı işaret ettim. “Majesteleri lütfedip bana bir havlu verebilir mi acaba?” Yumuşak ses tonum Dante’nin zaten asabi olan yüz ifadesini daha da sertleştirmişti.

Havluyu raftan aldı ama bana doğru fırlatmadı. Parmakları yanı başında tuttuğu soluk gri havluya kenetlenmiş gibiydi.

Elimi uzattım ama kolunu geri çekti. “Dante, lütfen.”

“Sen benim karımsın.”

Kollarımı sudan büzülmüş göğüslerimin üzerinde kavuşturup kaşlarımı çattım. “Luce yasalarına göre değilim.”

“Ne zamandan beri Luce yasalarını önemsiyorsun ki?”

Şu andan beri.

Dante'nin bakışları çıplak bedenimde gezindi. Beni ilk kez çıplak görmüyordu ama Kışla Adası'ndaki o günden farklı olarak bakışları bu kez bir saldırı gibi geliyordu. Mahmuzlarını boynunun yumuşak dokusuna batırma kararımı iyiden iyiye güçlendiren bir saldırı.

"Madem senin için bu kadar önemli, Justus'a söyleyeyim de bize bir rahip bulsun..."

"Haklısın. Luce yasaları umurumda bile değil." Sesim o kadar sertti ki Dante tekrar bana döndü. "Havlu, Maezza."

"Çok kilo vermişsin. Ríhbiadh seni beslemedi mi?"

Umarım çıkık kemiklerim ona çok itici gelir, diye düşündüm. "Havluyu alabilir miyim lütfen?"

Kıpırdamadan duruyordu. Sadece çenesindeki bir sinir titreşti.

Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyordum ama bu hiç hoşuma gitmemişti. Tam az önceki isteğimi tekrarlamak üzereydim ki havluyu nihayet bana uzattı.

Elinden kaptığım gibi vücuduma sardım. "Neden buradasın? Bir şey mi unuttun?"

"Seni benimle yemek yemeğe davet etmek istedim."

"Tekrar kan içinde kalmayı tercih ederim."

Dante'nin gözleri çakmak çakmak oldu.

Herhâlde beni gırtlaklamak için elini kaldırdı ama kapının menteşeleri gıcırdayınca kolu havada donup kaldı.

"Ceres eğitimin konusunda fazla gevşek davranmış." İçeri Justus girdi, bir kolunda altın tafta kumaş ve ısıltılı tüller vardı. "Görgü kurallarını öğrenmen gerekecek."

"Gönüllü görgü kuralları öğretmenim mi olacaksın yani?"

"Evet, elbette." Sırıttı ama suratında neşe yoktu. "Bu bize, ayrı geçirdiğimiz onca yılı telafi etme fırsatı verir."

Suratından gerçek niyetini okumaya çalıştım ama onun yüz ifadelerine henüz aşına değildim. Gerçekten beni terbiye

etmeyi mi planlıyordu yoksa beni Shabbe'yle ilgili her konuda eğitmeyi mi?

Omuzlarımı silktim. "Bu senin akıl sağlığının cenazesi olur. Aman neys, Nonno."

"Neys mi?" Kalın kaşları çatıldı.

"Yani neyse ne. Tarelexo'da konuşma dilinde böyle diyoruz."

"Luce'nin en iyi okuluna gittin. Küçük bir servet ödedim o okula ben."

"Paranla başka bir yere yatırım yapmalıydın."

"Fark ettim."

"Bana görgü kuralları dersini Meriam'ın vermesine ne dersin? Ne de olsa o bir prenses."

"Hayır," diye karşılık verdi Justus.

"Neden peki?"

"O sana bir şey öğretemez" –sanki konuşulanları anlama konusunda sorun yaşayan bir çocukmuşum gibi her heceyi teker teker söylüyordu– "çünkü o krallığın yüz karası olmanın yanı sıra aklını da yitirmiş durumda. Korkarım senin derslerin bile beklemek zorunda kalacak, Maezza."

"Ne kadar süre?" diye sordu Dante.

"Birkaç gün."

"Birkaç gün mü?!"

"Fallon'ın büyüsunü bağladıktan sonra bütün hafta ölü gibi yatmış."

Gözlerimiz birbiriyle buluşurken nabzım hızlandı.

"Bir hafta mı?" Dante'nin ses tonu kulak zarımı tırmalamıştı.

Dante kanımı parşömene sürmeyeceği için rahatlamış olsam da bir parça hayal kırıklığına uğradığımı da inkâr edemezdim. Meriam bir hafta boyunca kendinde olmayacaksa annemin yerini nasıl öğrenecektim? Justus biliyor olabilir miydi? Bilse bile benimle paylaşır mıydı?

Justus kolundaki elbiseyi silkelerken, "Onunla kalabilirim," dedim. "Yani, zaten beni de kilit altına almak istiyorsunuz."

Beni de o kasanın içine tıkabilirsiniz. Bu çok daha güvenli olur. Ayrıca bu şekilde kafesimi de boşaltmış olursunuz ki bu da bir savaş esiri bulmanız durumunda işinize yarayabilir.”

Justus’un bakışları sertleşti. “Kasada kalmana izin vermek tehlikeli olabilir. Meriam bu tür uykulardan uyandığında epey tahmin edilemez şeyler yapabiliyor.”

“Kıçı bir tahta yapışmış durumda.” Havluyu sertçe çekiştirirken Justus’un bana doğru attığı tüm kemikleri toplayıp onun kafasına geri fırlattığını hayal ettim. “Beni öldürürse onun da ölüp gideceğinden bahsetmiyorum bile.”

“Kafası karışmış hâlde uyanabilir ve hayatlarınızın birbirine bağlı olduğunu hatırlamayabilir.” Kaşları, ağzında ekşi bir erik geveliyormuş gibi çatıldı. “Senin onun torunu olduğunu bile hatırlamayabilir.”

Blöf mü yaptığını yoksa doğruyu mu söylediğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım.

“Morluğun iyileşmiş,” dedi Dante, başıma doğru bakarak. Gözümün üstündeki deriyi ovaladım ve kaçırıldığım gece oluşan şişliğin gerçekten de geçtiğini hayretle fark ettim.

Botlarının üzerinde kıpırdanınca hem mahmuzları hem de saçlarına örülmüş altın boncuklar şingırdadı. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

Ciğerlerimdeki havayla birlikte parmaklarım da donakaldı çünkü bunun tek açıklaması büyüydü.

“Aradan epey zaman geçti, Majesteleri.”

“Onu mahzenden çıkardığımda teninde hâlâ sarılık vardı.”

“Pekâlâ. Onu önceden iyileştirdiğimi itiraf ediyorum. Cüz-zamlı gibi görünen suratına bakmak istemeyeceğini düşünmüştüm. Özellikle de etraftaki tek kadın olduğunu düşünürsek.”

Cüzzamlı surat mı? Neredeyse homurdanacaktım ama Justus Rossi az önce kıcımlı kurtarmıştı, o yüzden cüzzamla ilgili yorumunu duymazdan gelecektim.

“Ne kadar da düşüncelisin, Generali. Hain Lazarus’un Luce’deki sağaltıcı tüm boncukları alıp gitmiş olması ne felaket.”

Gözlerimi kırıştırdım çünkü zehirli oktan sonra sağaltılmaya ihtiyacım olduğunda Lazarus’un bana Dante’nin Kargalara Shabbe kristallerini vermeyi reddettiğini söylediğini çok net hatırlıyordum.

“Onları geri almaya çalışıyorum, efendim.”

“Eh, sen bunu başarıncaya kadar” –Dante eline sarılı gazlı bezin kenarını kavrayıp açmaya başladı– “İyileşmesi gereken bir yaram var. Büyünü kullanabilir misin?”

Justus’a yan gözle baktım ama soğukkanlılığını gayet başarıyla koruyordu.

Bana doğru bir adım attı ve elbiseyi uzattı. “Elbisene kan bulaştırmak istemem.”

Elbiseyi alıp göğsüme bastırınca tül tüylerimi diken diken etti. Dante’nin yarasının iltihaplanıp enfeksiyon kapmasından daha çok istediğim bir şey olmasa da Justus’un gerçekten şifa üzerine bir mühür biliyor olması için dua ediyordum yoksa... eh, yoksa mahvolmuştuk.

Bandaj düşüp de başparmağının etli kısmındaki diş izlerim ortaya çıkınca yüzümü buruşturdum. Yaralardan irin akıyordu, dahası dişlerimin deldiği noktaların etrafındaki deri de Dante’ye zehir enjekte etmişim gibi kararmıştı.

Kendimi zehirli gibi hissetmiştim, evet ama şimdi birden merak etmeye başladım. Gerçekten öyle miydim?

Tabii... tabii bedenimdeki obsidiyen de bu hasara neden olmuş olabilirdi. Ama ya Dante’nin demir ve tuza karşı bağışıklık kazanmak için aldığı kimyasallar onu, kalesini inşa ettiği taşa karşı alerjik hâle getirmişse?

ON BEŞ

Justus gömleğinin içinden deri bir kolye çıkardı, sonra kordona asılı küçük şişeyi açtı ve parmağını Meriam'ın kanı olduğunu tahmin ettiğim yapışkan maddeyle ıslattı.

“Yakabilir,” diye uyardı ve kanı her bir diş izinin etrafına sürmeye başladı.

Dante irkilmedi. Justus'un büyüsüne öyle yoğunlaşmıştı ki sanki nefes bile almıyor gibiydi.

“Bir şey hissediyor musun, Maezza?”

“Hayır.”

Justus iç geçirerek Dante'nin elini bıraktı ve parmaklarını küvete daldırdıktan sonra üzerine 'R' harfi işlenmiş bir mendile sildi. “Bunu duymak istemeyebileceğinin farkındayım ama dozajı düşürmelisin...”

“Ama senin fikrini sormadım, Rossi, değil mi?”

Justus, artık kurduğundan neredeyse emin olduğum parmaklarını işlemeli mendiline silmeye devam ediyordu. “Meriam uyandığında ondan seni iyileştirmesini isteyeceğim.”

“Hayır.”

“Büyü yapmayacak, Maezza.”

Dante'nin sert yüz ifadesi, onun Justus'un güven vermek için söylediği sözler hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu. Sanırım onun yerinde olsaydım ben de Meriam'dan rahatsız olurum. Kan bağı büyüsünü yapmış olabilirdi ama Meriam'ın Dante'nin soyuna yaptığı büyüyü tersine çevirmesine kim engel olabilirdi ki?

Yüce Kazan, bu yapılabilir miydi? Bu hapishaneden kaçmak için can atıyor olsam da hem Meriam'a hem de Peri Kralı'na bu kadar yakın olmamın kıymetinin farkındaydım. Dante onun kendisine dokunmasına izin vermiyor olabilirdi ama benim dokunuşumdan korkmuyordu çünkü büyümün bağının çözüldüğünün farkında değildi.

Saçlarımdan sırtıma doğru sular damlamasına ve hava epeyce soğuk olmasına rağmen artık üşümüyordum. "Hem onun sana dokunmasından korkuyorsun hem de Shabbeli kan bağlama ayinleri yapmasına izin mi veriyorsun?"

"Ben cadıdan korkmuyorum; ona güvenmiyorum. Tıpkı sana güvenmediğim gibi." Dante kirlenmiş sargıyı tekrar eline sarmaya başladı ama sonra sinirli bir hırıltıyla onu söküp attı. "Rossi, git bana temiz sargı bezi ve bir şişe içki bul."

İçki mi? Gündüz vakti içecek kadar çok mu acı çekiyordu?

Basit bir iş için görevlendirilince General'in gözünün kenarı seğirmeye başladı. "Torunumun elbisesini giymesine yardım edebilmem için bu görevi Brambilla'ya verebilir miyim? Bağlanması gereken düğmeler var."

"Yaralı olabilirim, Rossi ama elsiz değilim."

General sırtını dikleştirdi. "Tabii ki değilsin ama kanaman var."

Dante yaralı elini bileğinden kavrayıp altın zırhının önünde getirdi. "O zaman bana bir şifacı bul!"

"Buraya kimsenin girip çıkmayacağını söylediğini sanıyordum..."

"Fikrimi değiştirdim! Bir şifacı işimize fazlasıyla yarar." Dante'nin öfkeli sesi alçak tavanlı odada yankılandı. "Büyükbabamın malikânesinde yanımızda getirdiğimiz adamların on katını barındıracak kadar yataklı oda var."

Kaşlarımı çattım. "Justus senin büyükbaban mı?"

"Ne?"

"Büyükbabanın malikânesi dedin..."

“Costa’yı kastetmiştim.”

Kaşlarımı kaldırdım. Rossi malikânesi Costa Regio’ya mı aitti? Herhâlde çoğu Fae’in ikinci bir evi vardı, o yüzden ikinci bir sarayı olması beni aslında şaşırtmamalıydı. Acaba ne zaman Kargasavar taşla döşenmişti? İnşa edilirken mi?

Dante yaralı elini havaya kaldırdı. “Ne bekliyorsun, Rossi? Bana hemen bir şifacı bul!”

Justus çenesini öyle bir sıktı ki azı dişlerinin tıkırdadığını duydum.

“Fallon’ın giyinmesine ben yardım ederim.” Dante gergin kollarımdaki altın elbiseyi almaya çalıştı.

“Belki de yeteneklerime gereğinden fazla değer veriyorum ama kendi kendime bir elbiseyi giyebileceğime inanıyorum.”

“Havluyu bırak, Fal. Şu işi bitirelim.”

Sertçe yutkunmama rağmen içimde kabaran öfkeyi dindirmeyi başaramadım, sadece boğazımı tahriş eden kocaman bir yumru hâline getirdim.

Keşke bana evlenme teklif ettiği an Lore’un teklifini kabul etseydim.

Keşke evlilik törenine ninem ve iki annemle birlikte katılmayı istemeseydim. Lanet olsun bana ve aptal romantik heveslerime.

Lore’un büyümü kontrol etmek için evliliğimizi hızlandırmak istemesi umurumda bile değildi. Tamam, umurumdaydı ama sadece biraz çünkü evliliğimize kattığım her şeyi bana misliyle geri vereceğinden hiç şüphem yoktu. Ne de olsa Lorcan Ríhbiadh son derece cömertti.

“Neden hâlâ buradasın, Rossi?”

Justus sonunda ağzını açtı. “Özür dilerim. Birkaç gündür uyumadım ve korkarım yorgunluk artık etkisini hissettiriyor.”

“Belki de istediğim şeyle geri döndükten sonra küçük cadının yanında biraz kestirmelisin.”

Justus Rossi’yi hiçbir zaman rahatlatıcı bir varlık olarak görmemiş olsam da Dante’nin önerisine uyması için dua ediyor-

dum. İhtiyar Fae'den pek hoşlanmıyor olabilirdim ama benim sırrımı biliyor ve hâlâ anlayamadığım nedenlerden ötürü de saklıyordu.

"Fallon uyuduğunda ben de uyuyacağım." Bana son bir bakış atıp dışarı çıktı. Kasıtlı ya da değil, kapıyı tam kapatmamıştı.

Dante kapıya doğru yürüdü ve bir an için onun da dışarı çıkacağını düşündüm ama bunu yapmadı. Onun yerine kararmış ahşabı iterek kapıyı kapattı.

"Neden beni giyinmem için yalnız bırakmıyorsun?"

Gözleri kucağıma topladığım elbisemin üzerinde gezindi. "Sen benim mahkûmumsun. Mahkûmların ayrıcalığı olmaz."

"Kazan'ın verdiği bir hak, ayrıcalık değildir, Dante."

Bir kaşını kaldırdı.

"Bu çok küçük bir istek ve açıkçası beni kaçırdığın düşünülürse en azından bunu yapabilirsin."

"Hiç bana vicdan azabı çektirmeye çalışma. Seni buraya büyü yapmak ve Luce Kraliçesi ilan etmek için getirdim. İkisi de kötü şeyler değil."

Benimle dalga mı geçiyordu? "Kraliçen olmak gibi bir arzum yoktu benim."

Yerimde durmak istesem de bana doğru adım atmaya başladığında geri çekildim. Az sonra sırtım taşa değdi. Dante ise... gözlerinde saf bir öfke ışıltısıyla ilerlemeye devam etti.

Sonunda bana ulaştığında, yaralanmamış elini boynuma doladı ve dudaklarını kulağıma bastırdı. "Antoni'yi düşün." Sesi, söylediği cümlelerin aksine yumuşaktı. "Bana saygısızlık etmeye devam edersen ona ne yapacağımı düşün, Yılan Efsuncusu."

Sertçe bastırmıyordu ama sanki soluk borumu eziyormuş gibi hırıltıyla soludum. Ondan nefret ediyordum. Ondan iğreniyordum. Boynuna kandan bir ilmek geçirmek istiyordum ama Shabbe büyüleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Pis kokulu nefesi kulak mememe hızla vurmaya devam ediyor, ona eşlik eden kelimeler gürleyen kalp atışlarımın güm-

bürtüsü yüzünden duyulmaz oluyordu. Burada olmak istemiyordum. Dante'ye katlanmak istemiyordum. Onunla evlenmek istemiyordum.

"Bırak beni," diye mırıldanarak onu ittim fakat onun vücudu taştan, benimkiyse sudan yapılmış gibiydi.

Boğazımı sıkıca kavradı ve aramızda kalan son birkaç milimlik mesafeyi de kapatırken çıplak tenim tül, kalbim de tiksinti yüzünden ürperdi.

Gözlerimi kapadım ve kendimi bu obsidiyen çukurdan, bu iğrenç adamdan uzağa atmaya çabaladım. Zihnim Lore'la, onun nazik dokunuşuyla, tok sesiyle, baş döndürücü kokusuyla doldu. Geçmişte pek çok kez yaptığım gibi ona gitmeye çalıştım ama etrafımı saran obsidiyen levhalar zihnimin hareket etmesini engelliyordu.

Islak kirpiklerim yukarı kalktı ve kalbimdeki bütün zehri bakışlarıma yansıttım. Dante gözlerini kıstı ve gırtlığımı biraz daha sıktı. Bir şeyler daha mırıldandı ama onu yine duymadım.

Üstelik bu sefer nabzım yüzünden de değildi.

Bu kez etrafımdaki yüksek sesli konuşmalar yüzünden onu duymuyordum. Sesler netleşince gözlerimi kırıştırdım, sonra Dante'nin yüzünün yerini Cian ve Giana'nın yüzleri alınca bir kez daha aynısını yaptım.

Ne oluyordu...

Bu bir anı olamazdı çünkü ikisiyle birlikte Adh'Tháb-hain'de hiç oturmamıştım. Başımı eğip aşağı baktım ve eller gördüm. Bu eller benim bedenime bağlıydı ama bana ait değildi. Bakışlarımı pembe yara izleriyle lekelenmiş ince kahverengi parmaklardan uzaklaştırdım.

"Bitti," diye fısıldadı Bronwen aceleyle nefes alırken. "Meriam onun büyüsunü serbest bıraktı. İş tamamlandı."

Tanrılar aşkına, Bronwen'in zihnindeydim!

Ayrıca Bronwen hâlâ nefes mi alıyordu? Lore kaçırılmamda onun parmağı olduğunu öğrenmemiş miydi?

“Lorcan’ı getir.” Telaşlı sözleri zihnimde dönüp duran soruların kesilivermesine ve nefesimi tutmama neden oldu. Lorcan’ı görecektim!

Cian ve Giana bana –Bronwen’e– bakarak gözlerini kırptırdılar, sonra Cian banktan fırlayıp Karga’ya dönüştü, muhtemelen Karga biçimindeyken Lorcan’la paylaştığı bağı kullanacaktı.

Bir an sonra tekrar eski şeklini aldı. “Bakanın Fallon olduğundan emin misin, *ah’khar*?”

“*Tà*, Cian.” Bronwen başını sallayınca oda da sallandı.

Oturdukları masanın etrafında insan biçiminde daha fazla Karga toplandı. Beni koruyan eşler Colm ve Fionn’u, meyhanenin sahibi Connor’la oğlu Reid’i tanımıştım. Ve Lazarus’u! Devasa Fae şifacı da oradaydı, gözlerini ve ağzını çevreleyen kırıksıklıklarda endişe vardı.

Reid Karga dilinde, anlamadığım bir şeyler sordu.

Cevap veren Gia oldu: “Bronwen biliyor çünkü Fallon onun gözlerini kullanıyor.”

Onu Gökyüzü Krallığı’nda görmek...

Güvende olduğunu bilmek...

Ah, Gia. Arkadaşım gri gözlerini tekrar, geniş ve gümüş paralar gibi parlayan Bronwen’in gözlerine çevirdi. “Fallon bizi izliyor.”

Sözleri beni birden, Bronwen’e onun gözlerinden kimin görebildiğini anlayıp anlamadığını sorduğum ve ihtiyar kâhinin hayır dediği güne götürüverdi.

Neden, Bronwen? Neden yalan söyledin? diye sordum şu anda bizi bağlayan her neyse, onun aracılığıyla.

Beni duyduysa bile cevap vermedi. Daha acil sorular, sevmeye başladığım insanların güvenliğiyle ilgili sorular sormak üzereydim ki yan yana duran şekil değiştirenler, kalın bir kara duman bulutunun iki yanına doğru açıldılar.

Duman ona dönüşüyordu...

Bronwen'in gözlerinden çıkıp Lorcan'ın kollarına atılmak için duyduğum özlemle nabzım deli gibi atmaya başladı.

"Nerede o? Ona nerede olduğunu sor." Lore yumruğunu masaya vurdu. Et ve kemikten yapılmış bir yumruk.

Dante yalan söylemişti!

Gabriele, Lore'un Kargalarından birini vurmuş olamazdı çünkü karşımdaki erkek muhteşem ve büsbütündü. "Shabbe bağının eş bağı gibi işlemediğini biliyorsun. Onu duyamadığımı biliyorsun, Mórrgaht," diye cevap verdi Bronwen sakince.

"Dante, onu boğuyorsun!" Büyükbabamın haykırışı beni Bronwen'in zihninden ve Lore'dan koparıp alıvermişti. Nefes nefese, Bronwen'in gözlerini kullanmamı sağlayan büyüü geri almaya çabaladım çünkü bu dünyanın görünmeyen pek çok katmanını aşarak eşime geri dönmekten başka bir şey istemiyordum fakat bu görü parmaklarımın arasından kum taneleri gibi kayıp gitti. Dante'nin sıkmasından ziyade kederden ağrıyan boğazımı tuttum.

Omzunun üzerinden büyükbabamın fal taşı gibi açılmış gözlerini gördüm. Yani Justus'un. General benim ailem değildi. Geride bıraktığım insanlar gibi değildi.

"Ona daha çok özen göstermelisin, Majesteleri. Fallon ölümsüz değil." Justus bu yalanı söylerken sıktığı dişlerini açmamıştı bile.

Bu bir yalandı, değil mi? Ben ölümsüzdüm, değil mi?

"Gırtlığına onu boğacak kadar sert bastırmıyordum," diye homurdandı Dante. "Ayrıca, havasızlık göz bebeklerini beyazlatmaz. Gözleri neden beyazdı?"

"Çünkü eşine ulaşmaya çalışıyordu." Şoktan vücudumdaki her şey donakaldı.

"Eşi mi?" Dante bu kelimeyi tükürür gibi, sanki bir küfürmüş gibi söylemişti.

"Kargaların önceden belirlenmiş bir eşi vardır."

"Ben dün doğmadım, Rossi. Bunu çok iyi biliyorum." Dante'nin burun delikleri genişledi ve gözleri koyulaşarak

alacakaranlıktaki Mareluce gibi mürekkep rengine büründü. “Bilmediğim şey müstakbel karımın da bir eşi olduğuydu. Kim o?” Sesi, sanki gırtlığına bastırılan kişi oymuş gibi hırıltılıydı.

“Kızıl Karga, Maezza.”

Vücudum öfkeden kızardı. Justus Rossi bana nasıl bu şekilde ihanet edebilirdi?

Çünkü sana söyledim, Fallon. O senin arkadaşın değil, diye fısıldadı omzumdaki küçük şeytan. Sesler duyduğum için aslında telaşlanmalıydım ama bu mantığın sesi olduğu için onu hoş karşıladım.

General’e kötü kötü bakarken hakkımda bildiği diğer sırrı ne zaman ifşa edeceğini merak ettim. Dante Regio’ya kanımda büyü olduğunu ne zaman söyleyecekti?

Düzenleme
Ny.özlem

ON ALTI

Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca kimse konuşmadı. Ne Dante, ne ikiyüzlü General ne de ben... Hepimiz birbirimizden sakladığımız sırları özümseyerek sessizce dikildik.

“Ne zamandır biliyordun?” Dante’nin sorusu ağırlaşmış havayı bölüvermişti.

Bu soruyu Justus’a yönelttiğini tahmin ettiğim için sessizliğimi korudum ve biraz daha öfkelenme fırsatını değerlendirdim.

“Az önce anladım, Maezza. Annesini tapmakta pusuya düşürdüğümüz gece, eşini etkisiz hâle getirmeyi başarmamızdan hemen önce onun da gözleri beyazlamıştı.”

Kaşlarımı çatacak oldum. Neyse ki diğerleri kaşlarımı çatığımı fark edemedi yüzümü ifadesiz hâle getirmeyi başardım. Justus gerçekten de eşlerin birbirleriyle bu şekilde iletişim kurduğuna mı inanıyordu yoksa beni mi kolluyordu? Justus’ta bir iyilik kıvılcımı bulmaya çalışma konusunda neden bu kadar ısrarcıydım? Adamın ruhu Racocci kanalları kadar bulanık ve bir o kadar da iğrençti aslında.

“Obsidiyenin Karga güçlerini engellediğini sanıyordum.”

“Eş olma hâli şekil değiştirenlerin gücü değildir. Ama endişelenmeyin, Majesteleri çünkü obsidiyen onların zihin bağlantılarını engelliyor.” Justus’un gözleri buz kadar soğuktu. “Bronwen de Fallon’ı Lorcan’dan ayırıp bize getirmeyi bu sayede başardı.” Çenesini belli belirsiz kaldırdı ve üstün zekâlı olduğunu kanıtlamak istercesine bana tepeden tepeden baktı. “Değil mi, Fallon?”

“Neden bunu teyit ettirmek istediğini anlamıyorum, Generali. Belli ki doğaüstü güçlerin iç işleyişi konusunda gayet bilgilisin.”

“Duvarlar ikisinin arasındaki bağlantıyı kesiyor fakat ek bir tedbir olarak yemeğine biraz öğütülmüş obsidiyen katmamı ister misin, Maezza?”

Ah, bu adamın canı demir yemek istiyordu... Boynuna yakut kaplı bir kılıç saplarken hayal ettim kendimi.

“Eş olarak Lorcan’ı mı seçtin?” Dante’nin sesi kısılmıştı ama sesindeki duygusal tını fark edilmeyecek gibi değildi.

Justus, “Onlar seçim yapmıyor...” diyecek oldu ama lafını kestim: “Evet. Onu seçtim. Ve daima onu seçeceğim.”

Dante’nin zaten kasvete bulanmış suratında dolaşan gölgeler, yüzünü daha da kararttı. Birbirine bastırdığı dudakları ince birer çizgi hâlini aldı ve Rossi’nin az önce ona verdiği haberi sindirmeye çalışarak yutkundu.

Uzun bir sessizlikten sonra, “Sanırım bu, Kuş Kral’ın neden çılgına döndüğünü ve kendi halkı tarafından terk edildiğini açıklıyor,” dedi.

Dante bu sözleri hiç tereddüt etmeden söylemiş olsa da ben daha az önce orada, Gökyüzü Krallığı’nda, Lorcan’ın halkının yanındaydım ve sadece meyhaneyi görebilmiş olsam da eşim sadık şekil değiştirenlerden herhangi birini kaybetmiş gibi görünmüyordu.

Başımı yana eğdim. “Terk edilmiş mi dedin?”

“Kargalar liderlerinin doğru kararlar vereceğine güvenmediklerinden Shabbe’ye akın ediyorlar.” Dante bu haberi paylaşmaktan müthiş bir memnuniyet duyuyor gibiydi. Gabriele’in eşimi yaraladığını bana haber verirken de en az bu kadar mutluydu.

O yalan olduğu için bu kuş göçünün de yalan olduğunu anladım. “Saflarınıza hiç Karga katıldı mı, Dante?”

“Zihni düşmanımın zihnine bağlı olan bir kadınla bunu paylaşır mıyım sence?” Dante’nin eklediği alaycı homurtu,

bana bilmem gereken her şeyi anlatmıştı çünkü sadece yalanı yakalanmış olan bir erkek böyle bir gösteriye ihtiyaç duyardı.

“Zihni düşmanının zihnine bağlı olan bir kadınla yapmaman gereken başka bir şey daha var, biliyorsun değil mi?” Sesimin sevimli çıkmasına özen gösteriyordum. “Onu seninle evlenmeye zorlamak.” Sözlerimin etkisini artırmak için es verdim. “Sence eşim onun olanı aldığını öğrendiğinde nasıl tepki verir?”

Dante sırtıttı ve sergilediği öfke geçmişte beni korkutmuş olsa da şu anda hissettiğim korku ondan on kat daha kuvvetliydi.

“Eşin yakında bir hayvandan başka bir şey olmayacak ve bazı kadınların evcil hayvanlarına rahatsız edici derecede bağlandıklarını duymuş olsam da” –Justus’a bir bakış attı, kesinlikle Xema’yı ve papağanını ima ediyordu, ruhu huzur bulsun– “bir evcil hayvan rahmine vâris yerleştiremez. Bir evcil hayvan sana bir erkeğin sunabileceği şeyleri sunamaz.”

Rahmime bir şey yerleştirmeyi falan düşünmeye kalkmasa iyi ederdi.

“Lorcan Ríhbiadh’m peşime düşmesinden neden korkmadığımı anlıyor musun? Biz buradan çıktığımızda, senin şu tüylü kralın en ufak bir demir ya da bilinç zerresi taşımayan küçük, aptal bir kuşa dönüşmüş olacak ve o iğrenç yarı-insan ırkının geri kalanı da hak ettikleri gibi birer hayvana dönüşecek. Puf diye.” Dante başparmağını orta ve işaret parmaklarının üzerinde gezdirerek parmağını şıklattı. “Kargalar sonsuza dek ortadan kalkacak ve Luce bir kez daha güvende olacak.”

Puf diye ortadan kaybolacak tek şey bu adamın gövdesinden ayrılmış kafası olacaktı.

Uzun zamandır ilk kez birinin başının kesilmesi fikri beni ürpertmemişti. Fakat ben zaten bir adamın kalbini delmiştim. Evet, karanlıktı ama o yumuşak organları ve gergin sinirleri hissetmiştim. Bıçağımın o bedenin içine girdiğini hissetmiştim. Dargento’nun ciğerlerinden nefesinin ve kalbinden atışların çekildiğini hissetmiştim.

Dante bir kez daha sırtıp dikkatini Justus'a verdi. "Bir şifacıyla birlikte mi döndün?" Justus gözünü benden ayırmadan, "Evet," dedi. "Arazimizde yaşayan birini getirdim. Genelde atlarla ilgilenir ama Perileri iyileştirmeyi de biliyor."

Böylece Rossi malikânesinin, Costa'nın yer altı sığınağının üzerine inşa edildiğinin teyit edilmiş olduğunu düşündüm.

Dante yavaşça geri çekildi ama gitme konusunda tereddüt ettiği belliydi. Generaline güvenmiyor muydu? "Fallon'ın giyinmesini sağla, hemen."

"Torunumu hemen giydirip uysallaştıracam."

Uysallaştırmak mı? O kadar aptalca şeyler söylüyorlardı ki obsidiyen Peri beyinlerini eritiyor herhâlde diye düşünmeden edemedim.

Dante başıyla sertçe onaylayarak arkasını döndü ve önünde iki asker bekleyen açık kapıdan çıktı. Siyah saçlı olan bakışlarını kaçırsa da beyaz saçlı olan kaçırmamıştı.

Cato sırtını dikleştirmişti ancak vücudu belli ki yardım etmek için odaya koşma arzusuyla titreşiyordu. Fakat yardım etmek istediği Justus muydu yoksa ben miydim?

"Bir daha uysal olmamın tek yolu o küçük uyku büyüyle beni tekrar bayıltman," diye mırıldandım.

Gidip kapıyı kapattı. Küçük şişenin tıpasını açtığını ve ahşabın üzerine kanla bir düğüm şekli çizdiğini gördüm.

"Ne yaptın sen?"

"Senin küçük Cato'nun kulak misafiri olmasını engelledim."

"O benim Cato'm değil."

"Evet, evet. O Ceres'in. Farkındayım." Homurdanarak ekledi: "O kadını gözünde o kadar yüksek bir yere koymuş ki ona erişmesini imkânsız hâle getirmiş."

Bedenim öfkeyle dolup taşıtı. "Zavallı ve zalim olmaktan zevk mi alıyorsun yoksa bu Luce ordusuna liderlik etmenin gerekliliklerinden biri mi?"

“Seninle nelerden zevk aldığımdan bahsedecek değilim. Şimdi seni kendim giydirmeden önce şu lanet elbiseyi giy, Nipota.”

Yüzüm öfkeyle aydınlandı. “Ben senin torunun falan değilim.” Justus Rossi kendimi ailesinin bir parçasıymış gibi hissetmemi sağlamak konusunda neden bu kadar ısrarcıydı?

Beni giydirmesine asla izin vermeyeceğim için nemli havluyu bırakıp ayaklarımı kabarık tüllerin arasından geçirdim. Düğmeleri kendim ilikleyebilmek için elbisenin arkasını önüme giymeye karar vermiştim.

“Bu iğrenç elbiseyi de nereden buldun bu arada?” Düğmeler korsajla aynı satenle kaplıydı, bu da onları epey kaygan hâle getiriyordu.

“Domitina’nın dolabından,” dedi kapıya dönük hâlde. “Kızım bunu düğününde giymeyi planlıyordu.”

“Domitina evli mi?”

“Hayır. Ablası evlilik dışı bir çocuk doğurunca nişanlısı adının lekelenmesinden korktuğu için töreni iptal etti.”

Domitina’nın anneme kızgın olmasına şaşmamalıydı. Adamın pek de iyi biri gibi görünmediğini kabul etsem de Domitina evlenememesi yüzünden Peri annemi suçluyor olmalıydı.

Justus’un yanağında bir gamze belirdi. Gülümsediğini söyleyecektim ama normalde gamzesi yoktu, neşeli bir adam da değildi, onun için yanağının içini ısırtıyor olması gerektiği sonucuna vardım. “Marco beni generalliğe getirdiğinde, o ser-serinin adını bir güzel lekeledim.”

Onun çocuklarından birini diğerinden daha değerli görmesi, annem adına içimin öfkeyle dolmasına neden oldu. “Yani bir kızının onurunu savunurken diğerinin kulaklarını kestir, öyle mi? Ne biçim babasın sen...”

Yanağındaki gamze kayboluverdi. “Kazan aşkına, Agripina’nın kulaklarını ben kesmedim. En büyük çocuğuma bir kez bile elimi kaldırmadım ben.”

ON YEDİ

Ellerim sonsuz gibi görünen düğme sırasının üzerinde donup kalmıştı. “Kulaklarının ucunun kendiliğinden *kopuverdiğini* mi ima ediyorsun?”

Banyo o kadar sessizdi ki Justus elini pantolonunda gezdirdiğinde parmak uçlarının koyu renkli kumaşa sürtünme sesini duydum. “Ceres, Agrippina’yı kendi kanından oluşan bir birikintinin ortasında, baygın hâlde yatarken bulmuş. Hemen bir spirit gönderip beni çağırdı çünkü... çünkü Agrippina’nın kulaklarının ucunu kestiğini fark ettiğinde ne yapacağını bilememiş. Bunun bebek için ne gibi sonuçlar doğuracağını bilmiyordu.” Yavaşça yutkundum. “Senin için.”

Onun şu anki nefes alma yeteneğine imreniyordum çünkü ben kendiminkini tamamen kaybetmiştim.

“Görünüşe bakılırsa, Ríhbiadh’ın düşüşünden beri, bir süredir epey... çılgınca davranıyormuş. Ceres onun bir Karga’yla ilişkisi olabileceğini ve içindeki çocuğun obsidiyene dönüştüğünü düşünmüştü ama Kargalar ve Periler kan uyuşmazlığı nedeniyle üreyemezler.” İçeriye çöken sessizlik havasız odada yankılanıyordu sanki. “Şekil değiştirenlerin kanında demir var, bu da Peri bebekleri zehirler.”

“Bunu duymuştum.” Gökyüzü Krallığı’na döndüğümde Phoebus beni bu konuda bilgilendirmişti.

“Agrippina sonunda ayıldığında kendisi gibi değildi. Sanki... orada değil gibiydi. Neredeyse hiç yemek yemiyordu. Ceres, Agrippina’nın bu hâle gelmesinin benim suçum olduğunu söy-

ledi. Belli ki kızımıza kılıç kullanmayı öğretmek bir leydi için uygun bir eğlence değildi.”

Neymiş *neymiş*? Justus anneme kılıç kullanmayı mı öğretmiş?

Benim göğsüm tamamen kıpırtısız kalırken onun göğsü hırıltılı bir nefesle yükseldi. “Glac’e yaptığım diplomatik bir ziyaretten döndüğümde Ceres’in çekip gittiğini öğrendim, annenin de.”

“Ninem senin onları reddettiğini söyledi. Utanç duyduğun için onları evden attığını söyledi.”

“Ben öyle bir şey yapmadım.” Omzunun üzerinden baktı. Giyinmiş olduğumu görünce pas rengi saçının birkaç telini kulağının arkasına sıkıştırarak bana döndü. “Büyükannen, Raccoci’ye yaptığım ziyaretler sırasında Agrippina’nın benimle gelmesine izin verdiğim için beni suçladı. Onu halefim olacak şekilde eğittiğim için beni suçladı.”

“Pardon? Halefin mi?”

“Agrippina çok hırslı bir kızdı. Çok da zekiydi. Kılıç kullanma konusunda yetenekliydi. En iyi askerlerime karşı dövüşebiliyordu.”

“Öyle de. Geçmiş zaman kullanma. O hâlâ yaşıyor, Justus.”

“Belki.” Kabaran duygularını bastırmak istercesine dudaklarını birbirine bastırdı. “Bir keresinde o çakal Dargento’ya dersini vermişti. Onu bütün taburunun önünde küçük düşürmüştü.”

Şimdiye kadar sadece çevreye kayıtsız kaldığını gördüğüm kadının Dargento’ya ağzının payını verdiğini gözümde canlandırınca yüreğim acıdı.

“Korkarım bu onun sana duyduğu nefreti artırdı.” Bir an duraksadıktan sonra ekledi: “Görevden alınması için dilekçe vermiştim ama Marco o melezi çok seviyordu.” Gözleri, sanki burada benimle değil de Marco’yla birlikte taht odasındaymış gibi uzaklara daldı. Düşünceli bir ânın ardından başını hafifçe iki yana salladı. “Tanrılar aşkına, keşke yılanlar saldırıdan sonra onu yakalayıp Shabbe kıyılarına sürükleselerdi.”

Karşımdaki adama dikkatle baktım ve neden bilmem, gözümde bir soğan canlanıverdi. Yüzü yuvarlak olduğu için falan değil –genel olarak sert hatları vardı– şaşırtıcı derecede katmanlı biri olduğu için. Tüm bu söyledikleri doğruysa tabii. Eğer değilse o zaman zalim yalancının tekiydi. “Tuz seni etkiliyor mu?”

Başı hafifçe geriye savruldu. “Evet.”

“Yani demir ve tuza karşı bağışıklık kazanmak için o zehirli kimyasalı içmiyorsun, öyle mi?”

“Kendini zehirleyebilecek bir adam gibi mi görünüyorum?”

“Pek sayılmaz ama Dante de öyle görünmüyor.”

“Dante kral olmaya çalışan bir çocuk. Kendini daha güçlü kılmak için hangi mucize iksiri bulsa kullanıyor. Pierre Roy’un onu içmeye ikna ettiği o demir dolu kimyasal, vahşilerin içtiğinden bir kademe daha az zehirli olabilir...”

“Vahşiler mi?” Konunun onlara gelmesini hiç beklemediğim için irkildim.

“Yani seni öldürmeye çalışan vahşi Faeler. Yanılmıyorsam iki kez.”

“Kim olduklarını biliyorum, Justus. Sadece demir yuttuklarını bilmiyordum.”

“Dişlerinin rengini fark etmedin mi?”

Siyah.

“Veya Peri büyüü kullanamadıklarını?”

“Çünkü demir yutuyorlar,” diye fısıldadım ve bu bir soru olmamasına rağmen Justus başıyla onayladı.

“Doğru.”

Eh, bu Dante’nin kötü kokan nefesini ve büyü yapamamasını açıklıyordu.

Demir. İnsanın kendisini öldürebilecek bir şeyi bile isteye yutması için ne kadar çaresiz olması gerekirdi?

“Dozunu kim belirliyor?”

“Kimyasalı kendi kendine alıyor.”

“Demir bileşimini artırma şansın var mı?”

“Onu obsidiyen tünellere getirdiğimden beri ne yaptığımı sanıyorsun?”

Justus Rossi ne sinsi bir adamdı. “Onu daha hızlı zehirleme şansın var mı?”

“Ne yazık ki hayır. Bu onu öldürebilir.”

“Hepimizin istediği de bu, değil mi?”

İç geçirdi. “Evet ama onu öldürecek kişi sen olmalısın yoksa Kazan, Meriam’ın lanetini bozmaz.”

Gözlerim öyle bir hızla açıldı ki kirpiklerim kaşlarıma değdi. İşte bu yüzden onu öldürecek kişi ben olmalıydım... Meriam’m lanetini bozmak için. Peki, onun lanetini bozmak istiyor muydum? Ya kafayı sıyırıp Lore’u tekrar bıçaklarsa?

Kapalı kapının dışında bir tıkırtı duyuldu ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya başladı.

“O geri gelmeden giyinsen iyi olur,” diye mırıldandı Justus.

Düğmeleri iliklemeğe devam ederken, sohbeti Justus’un da bir kuş kafesine atılmasına neden olabilecek o konudan uzaklaştırmaya karar verdim. “Dargento senin kılıcını nasıl aldı?”

“Beni tünellere girerken yakaladı ve hayatta kaldığım haberini yaymakla tehdit etti. Bir anlaşma yaptık. Değerli kılıcıma karşılık onun sessizliği.” Justus’un dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. “Eninde sonunda onu geri alacağımı biliyordum.”

“Onun kendi kılıcı yok muydu?”

“Meriam’ın kılıca, onu elinde tutan kişiyi Karga ve Shabbe büyülerinden etkilenmeyeceği şekilde büyü yaptığına dair onu ikna etmiş olabilirim.” Silvius’un o kılıcı taşıırken kendini nasıl da yenilmez hissetmiş olabileceğini gözümde canlandırırdım ve alaycı alaycı gülümsedim. “Onu güvende tutacağını düşündüğü kılıç hayatına son veren kılıç oldu, işe bak.”

“Bunu yapan kılıç değil, onu kullanan kişiydi.” Justus gururlu görünüyordu. Benimle gurur duyuyor gibiydi. Yaptığımı şöyle gurur duyuyor gibi.

Her ne kadar Dargento’nun hayatına son verdiğim için gurur duymasam da Justus’un övgülerinin hoşuma gitmediğini söyleyemezdim. “Bana gerçekten obsidiyen vermeyi mi planlıyorsun?”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ki bu sürekli sert olan bir general için çok tuhaf bir görüntüydü. “Öğütülmüş karabiber. Benzer renk ve dokuda. Daha lezzetli.”

“Neden Dante’ye Lore’un eşim olduğunu söyledin?”

“Ona Meriam büyünü serbest bıraktığı için Bronwen’in gözlerinden görmeye başladığını söylememi mi tercih ederdin?”

“Hayır. Kesinlikle hayır.” Alt dudağımı ısırdım. “Yani ona söylemeyecek misin?”

“Hayır.”

“Ya sana tuz yedirirse?”

“Gerçeklerden kaçma konusunda epey ustalaştım.”

“Peki ya yeminler? Bir yeminin Dante’nin derisine kazınmasını engelleyecek bir büyü biliyor musun?”

“Kanındaki demir, yeminlerin derisine işlemesine izin vermeyecek kadar yüksek. Daha bu sabah test ettim.” Justus’un dudağının köşesi kıvrıldı.

Elbiseyi ters giydiğim için kumaşın memelerimi ezmesini umursamadan son düğmeleri de iliklerken ninemin nedenini bilmesede kanımın farklı olduğunu nereden bildiğini merak ettim.

“Onları geri almaya çalıştın mı?” diye mırıldandım.

Kaşlarını çattı. “Kimleri?”

“Ninemle annemi?”

İç geçirdi. “Hayır çünkü Isolacuori’den uzakta olmak onlar için daha güvenliydi. Özellikle de sen doğduktan sonra.” Na-

zik ses tonu parmaklarımın elbisemin korsajından kaymasına neden olmuştu.

Ne kadar kafa karıştırıcı bir adamdı...

Kapıdaki mührü silmek için elini kaldırdığında, "Kimin tarafındasın?" diye sordum.

Avucunu kanlı desenlerin üzerinde gezdirirken, "Senin, Nipota," dedi.

Bu kez bana torunu olarak hitap ettiğinde ona kan bağımızın olmadığını hatırlatmadım. Onun soyundan gelmiyor olabilirdim ama aslında Meriam sayesinde Justus'la da kan bağım olmuştu.

Kan ve sır bağı.

Bahsi geçmişken... "Neden Meriam'ın bizim kanımızı birbirine bağlamasına izin verdin?"

"Çünkü kan bağı Prens'in büyüsunü engelleyecek." Elinin ayasıyla son deseni de sildi.

"O işin icabına Nebba kimyasalının baktığını sanıyordum."

"Öyle bir büyü değil," diye mırıldandı.

Ona Kazan aşkına ne demek istediğini soramadan kapının kolunu indiriverdi. Gizlice bizi dinlediği her hâlimden belli olan Cato, az kalsın Justus'un üzerine yığılıyordu.

"En azından bunu gizlice yapıyormuşsun gibi davran, Brambilla. Bir çavuşa yakışan budur."

Cato'nun yüzü kıpkırmızı oldu, açık renk saçları ve üniforması, suratının renginin daha da kırmızı görünmesine neden oluyordu. "Be-ben-ben kapıyı çalıyordum. Ben asla..."

"Sakin ol. Senin rütbeni piyadeliğe indirmekten daha önemli işlerim var."

Az kalsın kahkahayı basacaktım. Neyse ki kendimi tutmayı başardım. Justus'un sözleriyle eğleniyormuş gibi görünmemeliydim yoksa diğerleri bir şeyler fark edip şüphelenebilirdi.

Hücreme doğru yürürken gözüm General'in sallanan at-kuyruğunda olsa da az önce bana geçmişle ilgili verdiği tüm kırıntıları zihnimde sıralamaya başladım.

Annem kendi kulaklarını kesmişti. Bu korkunç ve yürek parçalayıcıydı. Ayrıca bu, onun rahmini işgal etmiş olmamın verdiği suçluluk duygusunu da azaltmıyordu.

Birden, keşke ses geçirmez kozamızı Justus'a annemin zihnini geri getirme umudu olup olmadığını sormak için kullansaydım diye düşündüm. Acaba Meriam bir büyü biliyor muydu? Ya da Zendaya? Belki neden olduğu hasarı geri alabilirdi. O neredeydi?

Justus ve Meriam'a soracağım tüm sorular arasında en acili buydu. O anda, bir sonraki karşılaşmamızda Meriam'la bir anlaşma yapmaya karar verdim. Onun taht lanetini bozmanın karşılığı olarak annemle bir görüşme talep edecektim.

Günler günleri kovaladı ve bu süre zarfında hücremi korumakla görevli spiritler ve askerler dışında kimseyi görmedim. Justus'un gelip kapımı açmasını diledim ama bir kez bile görünmedi. Aynı şekilde yeniden Bronwen'in gözlerinden bakabilmeyi – göz bağlantımız nasıl çalışıyorsa artık– diledim ama ne kadar istesem de Gökyüzü Krallığı'na gitmeyi başaramadım.

Tek eğlencem, Cato ve bir başka asker arkadaşının getirdiği dört direği yerleştirmek için spiral şarap raflarını delen spiritlerin Selvatililer gibi terlemesini izlemek oldu. Direklerin neden yerleştirildiğini anladığımdaysa keyfim kaçiverdi; kafesimi yere değmeyecek şekilde yukarı kaldıracaklardı. Yakın geleceğimde artık dönmek yoktu.

Justus nihayet hücremin kapısında belirdiğinde bir ateş Fae'i direklere ağır zincirler lehimlemeyi henüz bitirmişti. "Meriam uyandı. Dante'nin ilk dersinin zamanı geldi."

Dante'nin mi? Yoksa benim mi?

Sadece Dante'nin diye tahmin ettim, sonuçta büyükanнем aynı derste ona yanlış sembolleri, banaysa doğru sembolleri nasıl öğretebilirdi ki?

Belki de bana büyümü nasıl kullanacağımı öğretmeye niyeti falan yoktu. Ne de olsa onun da en az Justus kadar iyi bildiği bir şey vardı: Büyü yapmayı öğrendiğim anda büyümü de alıp tepelere, daha doğrusu Lore'un dağına kaçacaktım.

ON SEKİZ

Tünelden çıktıktan hemen sonra durdum çünkü önümde kocaman bir ağaç vardı, kalın dalları her yöne doğru uzanıyordu. Ama dikkatimi asıl çeken bu değildi. Hem adımlarımın hem de kalbimin durmasına neden olan şey, en büyük dalın altında duran arkadaşımı görmüş olmamdı.

Antoni budaklarla dolu, kalın bir kökün üzerine oturmuş, el ve ayak bilekleri sarmaşıklarla bağlanmıştı; boynunda da kararmış gümüş gibi koyu, kalın bir pranga vardı. Demirle alçalıp yükselen göğsünün arasında kumaş varsa da pranganın halkaları derisini sıyırmış olmalıydı çünkü boynunda bir kızarıklık oluşmuştu.

Dişlerimi gıcırdatarak pranganın zincirinin dala asıldığı yere baktım, sonra bakışlarımı Antoni'nin boynuna çevirdim. Cildi balık kılçığı gibi soluk, saçları yosun gibi dağınık, gözleri o gece bir okla hayatını kaybeden Catriona'nın gibi hüznü doluydu.

“Bu da ne demek?” diye haykırdım.

“Yarımlık sadece senin bana sorun çıkarma ihtimaline karşı burada.” Dante kapıları ardına kadar açılmış kasa odasının kapısından çıktı, arkada tüm ihtişamıyla Meriam'ın tahtı görünüyordu.

“Sorun çıkarmayacağım.”

“O zaman endişelenecek bir şeyin yok demektir, moya.” Dante gömleğinin beyaz kolunu indirdi, manşetiyle yeşilimsi rengi ve göz yaşartıcı kokusu yüzünden merhemle ıslatılmış olduğunu düşündüğüm sargının üzerini örttü.

“Sana yalvarıyorum, Dante. Onu tehdit etmene hiç gerek yok. Mürekkep hokkaları tarihindeki en uslu mürekkep hokkası

olacağım.” Tırnaklarımı avuç içlerime bastırarak derimde hilal şeklinde izler yarattım.

Justus uzun boylu, yeşil gözlü şifacıya döndü. “Sen gidebilirsin.”

Gözlerimi kırıştırdım çünkü adamı daha yeni fark etmiştim. Burada sivri kulaklar ve uzun saçlar göreceğimi sanmıştım ama Dante’nin yanında duran adamın saçları omuz hizasındaydı ve kulaklarının tepesi yuvarlaktı. Sanırım atlara bakmak, Perilere bakmaktan çok daha az prestijli bir işti. Yine de evcil hayvanlarına ve insanların sivri kulakları olmasına büyük önem veriyormuş gibi görünen ulu Xema Rossi’nin, ahırlarını denetlemesi için bir yarımlik çalıştırması bana garip gelmişti.

“Lastra, adamın sargısını toplamasına yardım et yoksa bütün gün burada kalacak!” Dante belli ki sabırsızlık içinde onun gitmesini bekliyordu.

Belki de adamın beni dikkatle incelemesinden hoşlanmamıştı.

“Gerek yok. İşim bitti.” Adam, krem dolu kutular ve sargı bezleriyle dolu tepsiyi kaldırırken epey yıpranmış görünen pantolonunun üzerine giydiği basit bej keten tuniğin omuzlarının gerilmesine neden oldu. Pantolon o kadar çok yamalanmıştı ki bana küçükken, sürekli bir yerlere takıp sökülmesine neden olduğum için ninemin iki haftada bir yamamak zorunda kaldığı elbiseleri anımsattı.

Dante askerlerinden birine seslendi. “Dottore Vanche’ye odasına kadar eşlik et.”

Şifacının adı duraksamama neden oldu. Bunun epey tuhaf bir lakap olduğunu düşündüm.

“Gel. Meriam bekliyor.” Justus bileğime dokununca bakkışlarımı tuhaf şifacıdan ayırdım.

“Antoni’nin boynundaki zincir açılana kadar olmaz,” diye mırıldandım.

Justus'un gözleri, bedeninin geri kalanı gibi sertleşti. Şefkatli sayılabilecek general gitmiş, yerine Luce'ye korku salan general gelmişti. "Lastra, makaradan uzaklaş!" Ağaca doğru atıldı.

Justus onu serbest mi bırakacaktı?.. "O halatı *ben* tutacağım."

Niyetini anlamaya çalışıyordum ama Dante aramıza girerek General'i görmemi engelledi.

"Rossi'nin arkadaşını yok ettiğini görmek istemiyorsan uslu durman senin yararına olur." Dante kolunu uzattı.

Ona dokunmayı, *Şişe Dibi*'ndeyken hayvan iç organlarına dokunmayı ne kadar istiyorsam o kadar istiyordum.

"Kolum." Sesi sert ve alçaktı. "Koluma gir."

Girmedim.

"Rossi, mahkûmun zincirlerini salla!"

"Hayır!" Justus Antoni'nin halatını çekip zincirin sallanmasına neden olurken ben Dante'nin koluna girdim.

Arkadaşımdan sadece bir homurtu yükseldi ama demir halkalar kirli gömleğinden kayıp derisini yaktığında yüzü acıyla çarpıldı.

"Lütfen ona zarar verme, Generali. Lütfen." Kısık sesim obsidiyen odada yankılandı.

"O zaman bundan sonra sana söyleneni yap yoksa yeni kuklamlarla oynamaya devam ederim."

İhtiyar Peri'nin bu değişken davranışları beni şaşkına çevirmişti. Bir an dostumken bir an sonra düşmanım oluyordu. Onun bu zorbalığı rol icabı yapıyor olması için dua ettim. Sırf yapabildiğini göstermek adına Antoni'yi feda etmesin diye dua ettim.

Dante kulağıma doğru mırıldandı. "Şu büyükbaban ne kadar da acımasız, değil mi? Onun düşmanım olmasını istemezdim." Sargılı eliyle kolumu kavradı.

Boynumda bir ilmek olmamasına ve kollarımla bacaklarıma sarmaşıklar dolanmamasına rağmen Antoni gibi ben de bu adamların ağındaki bir sinekten ibarettim.

Dante beni Meriam'a doğru sürüklerken omzumun üzerinden arkama bakıp Justus'a, *ona zarar verme* diyen bir bakış attım. Bu sessiz yakarışımı anladıysa bile tepki vermedi, sadece kesik kesik nefeslerle giderek çukurlaşan kül rengi yanakları gözlerimi yaşartan Antoni'ye baktı. Tanrılar aşkına, keşke onu buradan çıkarabilseydim.

Dağınık kumral saçlarında Lazarus'un onu demirin zehrinden koruması için hediye ettiği sağaltıcı kristali aradım ama kirli buklelerinin arasında herhangi bir parıltı göremedim. Yani, metal tasma derisini yırtarsa...

Demir, kanıyla temas ederse...

Bu düşüncüyü zihnimden hemen uzaklaştırdım. O kadar uslu duracaktım ki arkadaşşıma hiçbir zarar gelmeyecekti.

"Altın sana yakışıyor." Dante'nin alçak sesi kulaklarıma ulaşmış olsa da kalbime ulaşmadı.

Günlerdir aynı iğrenç elbiseyi giyiyordum. Sürtünen korse ve kaşındıran etek derken Peri giysilerinden *acayip* gına gelmişti..

"Başlayalım mı, Maezza?" Meriam'ın sesi kasa odasındaki mücevherlerin üzerinden bize ulaşmıştı.

Dante beni iterek bir sandalyeye oturttu, sonra kolumu bükerek cam bir kâsenin üzerine götürdü. Belindeki keseden bir hançer çıkardı ve bileğimi kesti. "Henüz değil." Parmaklarını şıklattı.

Askerlerinden biri duvardan ayrılıp bize yaklaştı, parmaklarında siyah kadife bir şerit sallanıyordu. Bunun yaramı kapatacak bir sargı olduğunu düşündüm ama yanılmıştım. Dante akan kanımı durdurmayı falan umursamıyordu, sadece gözümü bağlamak istiyordu.

Acıyla Meriam'a baktım. Teni o kadar soluktu ki gözlerinin rengi iyice belirginleşmişti. Araya girmesi için... Dante'ye kanımın hiçbir gücü olmadığını, dolayısıyla göz bağının gereksiz olduğunu hatırlatması için sessizce ona yalvardım.

"Göz kapaklarına seve seve büyü yaparım." Küt küt atan kalbim yüzünden Meriam'ın mırıltısını az kalsın duyamayacaktım.

“Elimde gayet uygun bir kumaş varken büyüünü boşa harcamana gerek yok.”

Asker yumuşak kumaşla gözlerimi örttü ve öyle bir düğümledi ki her taraf zifiri karanlık oldu, terlemeye başladım.

“Seni temin ederim...” diye devam etti Meriam.

“Fallon’ın büyüünün bağı çözülene kadar sen büyüünü boşa harcamayacaksın, strega.” Dante’nin nefesi, yazın ortasında Raccoci kanallarından yükselen iğrenç rüzgârlar misali nemlenmiş alnımın üzerinde dolaştı.

“Belki de kocam...”

“Denizcinin kaderine karar vermekle meşgul o. Şimdi zamanımı boşa harcamayı bırak ve işe başla, Meriam.”

Kolumu geri çekmeye çalıştım ama Dante, oluk oluk akan kanımla ıslanmış, sıcak bileğimi sıkı sıkı tutmaya devam etti. Midem kalktı ve sakinleşti, kalktı ve...

Kahvaltımla dün geceki akşam yemeğimi çıkardım. Dante’yi görmesem de kolumu kavrayan parmaklarını hedef aldım.

“Siktir,” diye gürledi. “Bana hemen bir leğen sabunlu su getirin.” Sesi fazlasıyla iğrenmiş gibi çıkıyordu.

Güzel.

“Bundan sonra, kanını akıtmadan önce Fallon’ı beslemeyin.”

“Kanımı her gün akıtmak niyetinde değil misin?” diye mırıldandım, boğazım safranın asidi yüzünden tahriş olmuştu.

“Öyleyim, o yüzden ya mide bulantını bastırmayı öğrenirsin ya da damardan beslenmeye geri dönersin.”

“Geri dönmek mi?”

“Yolculuk sırasında seni nasıl hayatta tuttuğumuzu sanıyorsun?” Kolumu kaldırıp köpüklü bir kâseye daldırdı, sonra da kuruladı. Bileğimi başka bir kâsenin üzerine yerleştirmiş olmalıydı çünkü kan akışını artırmak için yarama bastırdı.

Gözlerim yarılan etin kör edici acısıyla yanıyordu ve midem kasılmaya devam etse de başka bir şey çıkmadı. Muhtemelen boş olduğu içindi. “Ağzımı çalkalamak için biraz su alabilir miyim?”

“İşimiz bittikten sonra. Mürekkebimi sulandırma riskini almak istemiyorum.”

Bir gün canını yakacağım ve kanını akıtacağım, lanet olası Dante Regio.

“En kullanışlı mühürlerle başla, strega.”

“Pekâlâ.” Beni dünyadan ayıran tek şey bu ince kumaş olsa da Meriam sanki krallığın diğer ucunda duruyormuş gibi geliyordu. “En önemlisi kilit. Duvarlardan geçmeni sağlar. Bir kare çizmelisin...”

“Mühürleri tarif etme! Onları askerimin tuttuğu levhaya tebeşirle çiz.”

Tebeşirin arduvaz üzerinde çıkardığı ses kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Keşke Meriam o taş tuvali Dante’nin kafasına fırlatabilseydi. Göz kapaklarımı aralayıp kadifeden görmeye çalıştım ama hiç ışık geçirmiyordu.

Tebeşirinin sabit sesi ve sürekli kan kaybediyor olmam göz kapaklarımın ağırlaşmasına neden oldu. Gözlerimi açtığımda kafesime geri dönmüştüm ve bileğim ağrıyordu.

Lore, diye inledim sessiz bağımıza doğru. ***Beni bul.***

Ama saatler geçti ve o beni bulmadı.

Keşke Eponine konusunda beni dinlemiş olsaydı. Bunların hiçbirisi onun suçu olmasa da birden ona öfkeleniverdim. Cato peşinde iki muhafızla mahzene girdiğinde öfkem azaldı.

Dante’nin dersi için beni almaya geldiğini düşünmüştüm, sonra kolunda titreyen soluk pembe ipeği gördüm. Kumaş o kadar şeffaftı ki altında Cato’nun kolalı üniformasının beyazı görünüyordu.

“Dante akşam yemeği masasına gelmeni istedi, Fallon.” Cato gri gözlerini kolundan sarkan kumaşa çevirdi.

“Çok bekler.”

Cato’nun yanındaki muhafızlar ve sarmal şarap raflarının çeşitli yerlerinde oturan spiritler aptal aptal bakakaldılar çünkü kimse Kral’dan gelen bir emri geri çeviremezdi.

Cato iç geçirdi. “Fallon...”

“Aç değilim.”

“Hastalandığından beri bir şey yemedin ve iki gün oldu.”

İki gün. Ben de zaman sadece eğlenirken akıp gider sanırdım... “Beni damardan besleyin.”

“Lütfen, Fallon. Lütfen iştahından fazlasını düşün.”

Beni düşün, Antoni’yi düşün demek istiyordu.

“Pekâlâ,” diye mırıldandım ve yatakta doğrulup oturdum.

En azından bacaklarımı esnetebilecek ve bayat kusmuk kokan bu iğrenç elbiseden kurtulabilecektim. Hatta belki çatal bıçakla bile oynayabilirdim. İkisini de Dante’nin uzun boynuna sapladığımı hayal ettim. Midemin kalkmadığını fark edince böyle bir korkunçluğu rahatlıkla yapabileceğim kafama dank etti.

Cato bakışlarını kolunun üzerindeki pastel kumaşa indirdi. “Antoni de bu akşam yemeğine davet edildi.”

“Konuk olarak mı?”

“Ben... bilmiyorum.” Kolundaki pembe şeyi uzatırken âdeme lması yükselip alçaldı. “Bunu giyeceksin” –gözünün yanında bir kas seğırdi– “bu elbiseyi.”

“Pantolon ve gömlek giymeyi tercih ederim, teşekkürler.”

Cato bir kez daha, bu kez daha da büyük bir *lütfe*le yutkundu.

Bir spirit tünediğı yerden fırlayıverdi. “Canavar efsuncusunun davranışını derhâl rapor edeceğim.”

Cato, “Sana Kralımıza bir şey iletmeni mi emrettim?” diye haykırarak küçük spiriti durdurdu. “Sen benim emrimdesin, Dill. Bunu sakın unutma.”

“Aslında benim emrimde. Sen de öyle, Brambilla.” Justus büyük bir dikkatle incelediğı kapı pervazından uzaklaştı. “Elbiseyi Fallon’a ver ve odadan çıkın.” Onlar gider gitmez, “Dante’yi öldürmeye hazır mısınız, Fallon?” diye sordu.

ON DOKUZ

Justus'un sesi kısık olsa da safkanların kulakları son derece iyi işittiğinden gözlerimi tünelin girişine çevirdim.

"Orada mühür var. Kontrol ettim." Justus kafesime yaklaştı.

"Ama benim yaptığım gibi Shabbe dilinde konuş."

Garip diksiyonunun nedenini otomatik olarak anlamadığımı fark edince bir kez daha irkildim.

"Dante'nin hayatını sona erdirmeye çok hazırım, nonno," diye sessizce cevap verdikten sonra, "Bu Shabbe dilinde miydi?" diye fısıldadım.

Sırıttı ama epey tuhaf bir görüntüydü. Daha önce dudaklarında örtülü, ufak gülümsemeler görmüştüm. Ama kesinlikle büyük sırıtışlar görmemiştim. Bu, orta yaşlı adamın neredeyse çocuksu görünmesine neden olmuştu. "Evet."

İnanılmaz. Tek kelimeyle inanılmazdı.

Pahalı altın dantellerle süslenmiş kumaşa dokundum. "Bunu üst sınıf bir fahişe gibi giyinerek mi yapacağım?"

"Dikkati dağılsın diye bu elbiseyi ben seçtim."

Justus'un konuşma şekli bana Aoife'ı hatırlattı, bu da yüreğimin sıkışmasına neden oldu. Eğer bu gece Dante'yi öldürmeyi başarırsam Aoife da özgür kalacaktı. Tabii zaten çoktan özgürlüğüne kavuşmamışsa...

Tam da bunu Justus'a soracaktım ki sesini alçalttı. "Yuttuğunun yerine" –uygun kelimeyi bulmak için zihnini yokluyor gibi görünüyordu– "plasebo verdim. Yani artık demire karşı dayanıklı değil ama büyüsü de geri döndü." Ondan hiç bekle-

mediğim bir şey yapıp göz kırparak ekledi: “Dottore Vanche, harika çalışır.”

Kumaşı parmaklarımın arasında yuvarladım. “Dottore Vanche ona *fazladan* zehir verebilse ne iyi olurdu.”

“Zehir safkanları öldürmez, Fallon.”

“Onu zayıflatabilirdi ama. Ben uzman bir suikastçı değilim fakat bu, işimi kolaylaştırmaz mıydı?”

“Hayır. Demire karşı o kadar dayanıklı hâle gelirdi ki iyileşirdi.”

“Demir kalbine saplanmış olsa bile mi?”

“O Nebba tozu deriyi sertleştiriyor. Kafasını koparmak için koca testereye ve on Fae gücüne ihtiyacın olurdu.”

Etini testereyle kesme fikri boğazıma safra tırmanmasına neden oldu. “Ama onu ısırduğımda dişlerim etini gayet iyi delip geçti.”

“Çünkü zayıf noktalar olan boyun ve göğüste yoğunlaşıyor. Bu yüzden nefesi pis.”

Bu bilgiyi sindirirken dudaklarımı birbirine bastırdım. “Söylesene... neden onu kendin öldüremiyorsun?”

“Çünkü laneti bozan kişi, Meriam’ın kanından gelen kız olmalı yoksa Kazan affetmez.”

Bir kaşımı kaldırdım. Kazan’ın bütün büyüünün kaynağı olduğunu biliyordum ama onun hissedebilen bir varlık olduğunu bilmiyordum. “Yani teknik olarak bunu annem de yapabilir, öyle mi?”

Başıyla onayladı. “Ama annen... şu an anlamıyor.”

Kaşlarımı çattım. “Neden?”

“Şimdi açıklama yapacak zaman yok, Fallon... Çabuk elbiseni giy.”

İç geçirerek incecik elbisenin katlarını açıp havaya kaldırdım. “Bu son derece transparan bir şey, acaba silahı nereye saklayacağımı düşünüyorsun?”

“Yatak başlığına hançer yerleştirdim.”

Bakışlarımı kumaştan kaldırıp Justus'un yüzüne çevirdim. "Yatak başlığı mı?"

Başıyla onayladı.

"Yanılıyorsam düzelt ama yatak başlıkları genellikle yatakların başında olur, değil mi?"

"Kral odasında yemek yiyeceksin."

"Antoni'yle birlikte?" Dante üçümüzün de olduğu ne tür bir akşam yemeği planlıyordu? "Sen de katılacak mısın?"

"Evet."

Dante'nin yatak odasına transparan bir gecelikle girme fikri hâlâ hoşuma gitmiyor olsa da bu bana birazcık güven vermişti. "Umarım onunla yatmamı falan beklemiyorsundur."

"Sadece öldür. Ama elbise koruma zayıflatır."

Bunun Dante'nin gardım düşüreceğini kastettiğini varsaydım.

"Bunu elbisemin altına giysem olmaz mı?" Kaşındıran altın tülü seviyor falan değildim ama bir grup askerin arasında yarı çıplak dolaşmaktan iyiydi.

"Hayır. Kral'ın dikkatini dağıtman gerek. Ayrıca tek bir elbiseyle daha rahat hareket edersin."

"Pantolon ve gömlekle daha rahat hareket ederim," diye homurdandım. "Yeni bir külot bulma şansım var mı?"

"Daha... daha geçen gün bir torba almadın mı?"

"Hepsini giydim."

"Hepsini mi?"

"Evet, *hepsini*. Sen seninkini ne sıklıkta değiştiriyorsun bilmiyorum, nonno, öğrenmek de istemiyorum, o yüzden bunu söylemene de gerek yok ama temiz iç çamaşırım olursa çok sevinirim."

Sessizce bir şeyler mırıldandı. "Tamam. Ben temiz bir tane bulana kadar sen giyin."

"Eğer şans eseri bir göğüs bağına rastlarsan onu da mutlulukla kabul ederim!" diye seslendim, o hışımla mahzenden çıkmadan hemen önce.

Bu garip konuşma dudaklarımda bir gülümseme belirmesine neden oldu fakat bu gülümseme, açtığım her düğmeyle birlikte biraz daha soldu. Bu gece Dante Regio'nun hayatına son vereceğim geceydi. Aslında sadece birkaç hafta olmasına rağmen sanki yıllardır bu an için çalışıyormuşum gibi geliyordu bana.

Gerginlik kendime olan güvenimi azaltıyordu ve bu iş için uygun olduğumdan şüphe etmeye başlıyordum.

O seni kaçıran zalim adamın teki, Fal. Kanını akıtan. Sana yalan söyleyen. Atını öldüren. Antoni'nin tırnaklarını söken. Kargaların yok edilmesinden başka bir şey istemeyen bir adam.

Bu son üç sebep sırtımın sanki çelik enjekte edilmiş gibi kasılmasına, dikleşmesine neden oldu. Bana zarar vermek başka bir şey, sevdiklerime zarar vermekse bambaşka bir şeydi.

Sedefli pembe elbiseyi giydiğimde Justus içeri girdi, nefesi de adımları kadar hızlıydı. Galiba bunları aldığı dolap obsidiyen tünellerde değildi.

İç çamaşırları kafesime fırlattı. "Al."

Arkasını dönmeyince parmağımla dönmesini işaret ettim. "Biraz mahremiyet."

"Tamam." Sonunda gömleğinin yakasını çekiştirerek sırtını döndü.

"Yemekten... sonra annemi nerede bulacağımı söyleyecek misin?" Mührün gücünü kaybetme ihtimaline karşı annemin adını ağzıma almamıştım. Mühürler gücünü *kaybeder miydi?*

O ağırlığını bir ayağından diğerine verirken uzun bir sessizlik oldu. Bana mı öyle geliyordu yoksa botları alışılmadık derecede yıpranmış mıydı? Belki de Domitina'nın dolabına yaptığı yolculuk tahmin ettiğimden daha zorlu geçmişti.

"Justus?"

"Öğreneceksin."

Bir sebep daha... Sadece eşimi geri almakla kalmayacaktım, aynı zamanda anneme de kavuşacaktım.

"Bunu söylemene sevindim ama bir yemini tercih ederim."

Elini saçlarında gezdirmeye başladı ama saçını bağladığı deri kordona gelince durdu. Tanrılar aşkına, o benden daha perişan durumdaydı, üstelik birini öldürecek olan o değildi.

“Yemin yok.” Koluna dokundu. “Yemin büyüğü açığa çıkarır.”

Kazan’a şükürler olsun bunu hatırlamıştı.

İç çamaşırlarımı giyip memelerimi bağladıktan sonra kafesimin parmaklıklarını kavradım ve cesaretimin artmasını dileyerek yavaşça nefes alıp verdim. Lore’u düşündüm, onu o kadar güçlü hayal ettim ki aniden bütün ihtişamıyla ortaya çıkıverdi.

Lore?

Cian’la Tanrılar bilir ne hakkında konuşuyordu çünkü konuştukları Luce dili değildi.

Lore!

Ona doğru ilerlemeye çalıştım ama ne kadar çabalasam da ulaşmayı başaramadım. Bedenimi değil, sadece zihnimi onun yanına götürdüğümü fark edince yüzüm asıldı.

Bronwen sonunda varlığımı fark etmiş olmalı ki, “Mórrgaht?” diye fısıldadı. Lore yüzünü hızla yengeme doğru çevirirken o, “Fallon izliyor,” diye ekledi.

Lore ona doğru yürürken koyu gölgeler teninin belirsiz hatlarını çevreliyordu. “Behach Éan?”

Ne onun ne de Bronwen’in beni duyabileceğini bilsem de “Evet. Evet, benim,” diye fısıldadım.

Altın rengi gözlerinde fırtınalar koptu. “Mórrígan aşkına, tek iletişim aracımızın bu olmasından nefret ediyorum. Onun ne durumda olduğunu gerçekten göremiyor musun, Bronwen?”

“Hayır, göremiyorum.”

Lore’un göğsü sık nefeslerle inip kalkıyordu. “Ama beni duyabiliyor, değil mi?”

“Duyabiliyor.”

“Mo khrà, Bronwen Justus’un sana yardım ettiğini söyledi. Lütfen söyle o” –General hakkındaki izlenimini aktardığını düşündüğüm sert ünsüzler ve ünlülerle dolu bir kelime ho-

murdandı— “bize nerede olduğuna dair lanet bir duman işareti göndersin. Bütün krallığın etrafında Kargalar dolaşıyor.”

Bronwen, “Vakti geldiğinde ulaşacak...” dedi.

“Fallon’ın büyüü serbest bırakıldı. Eşimi geri istiyorum ve onu hemen geri istiyorum!”

“Hâlâ Dante’yi öldürmesi gerekiyor, Lorcan.”

“Onun yapması gereken tek şey eve, bana dönmek.” Lore’un öfkeden çatallanmış sesi, zaten ağrıyan kalbimi boğuyor, nabzımı hızlandırıyordu.

Lore’un yanında kalmak için mücadele etsem de Bronwen’in zihninden çıkıp obsidiyen zindana geri döndüm, çenem ve tüm eklemlerim kasılmıştı.

“Sen iyi misin?” Justus bir kaşını kaldırmıştı.

Demek ki gözlerim beyazlamıştı. “İyiyim. İyiyim.”

Yalandı tabii. Lore’un yanına dönene kadar iyi olmayacaktım.

Justus hâlâ bana tuhaf tuhaf bakıyordu, sanki gözlerimin renginin değiştiğine ilk kez şahit oluyormuş gibi kaşlarını çatmıştı.

“İşime yarayabilecek bir büyü var mı?”

Justus’un kaşları düzeldi. “Kan onda işe yaramaz.”

Başka bir deyişle, fiziksel ve zihinsel yeteneklerime güvenmem gerekecekti.

Ne kolay.

Tam bir çocuk oyuncağı.

Bir spiritten şeker almak gibi.

Kimi kandırıyordum ki ben?

Nemlenmiş avuçlarımı pembe elbiseme silerken, *Keşke cesur olsaydım, keşke Lorcan yanımda olsaydı*, diye geçirdim içimden. Ama öyle bir şey olsaydı Lorcan adaleti kendi elleriyle sağlardı. Bronwen’in kehanetleri, onları söylediği sabahki netliğiyle zihnimde üşüştü.

Lorcan hâlâ Dante’yi öldüreceğine ve bunu yaparken insanlığını kaybedeceğine inanıyor çünkü obsidiyen laneti kalkmadan

önce eski sevgilini bu dünyadan uzaklaştıran kişi o olursa tam da öyle olacak.

Lorcan'ın insanlığını riske atamayacak kadar bencildim çünkü onun var olmadığı bir dünyada yaşamayı reddediyordum. Bu nedenle Justus'a nerede olduğuma dair sinyal verme isteğinden bahsetmedim. "Keşke Meriam koruma kalkanlarını yıkabilseydi."

"Yakında."

Sözü geçmişken... "Lore, Dante'nin zindandaki mührü sil-
diğinden bahsetmişti. Bu yalan mıydı?"

"Mühür yeni çizilmemişse silinemez çünkü kan taşın derin-
liklerine işler. Büyüyü geri almak için cadı kanını geri çağırmalı."

"Sen Meriam'ın kanını kullanabiliyorsun, yani teknik olarak
onun büyüsünü geri çağırabilirsin, değil mi?"

"Bel..."

"Bel... ne?"

Sırtını dikleştirdi ama sonra omuzlarını yuvarlayarak küçük
kemiklerini çıkırdattı. Luce dilinde, "Belki," diye mırıldandı.

"Yani koruma taşı hâlâ işe yarıyor mu?"

"Evet." Justus mahzenin girişine doğru ilerledi.

"Kırılmış olmasına rağmen?"

"Evet."

Başımı yana eğdim, saçlarım omzuma değdi. "Kaç parçaya
ayrılmıştı?"

"Üç."

Sayının bu kadar az olmasına sevinmiştim. "Üçü de zin-
danda mı?"

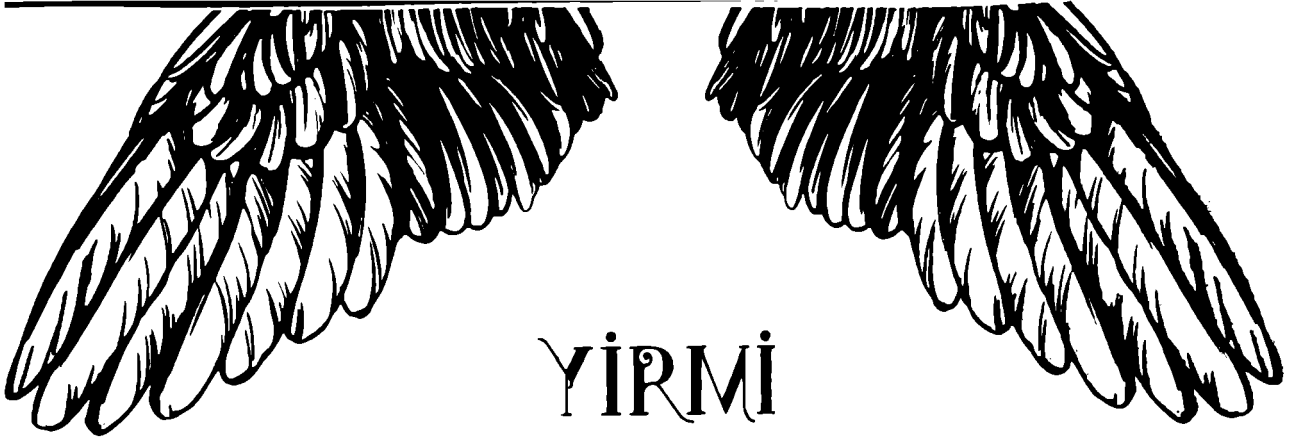
"Hayır. Bunu sonra konuşuruz, Fallon."

"Ama tüm parçaların nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Nerede?"

"Luce'de değil," diye mırıldandıktan sonra dar koridorda
dolaşan askerlere kafesimin kilidini açmalarını emretti.

YİRMİ

Justus'la koruma taşı hakkında konuşmak için yanıp tutuşuyordum ama çevremizde böyle hassas bir konuyu tartışamayacağımız kadar fazla Dante taraftarı vardı. En azından onların nerede oldukları üzerine kafa yorunca, nereye gittiğimi ve hedefime ulaştığımda ne yapacağımı düşünmemiş oluyordum.

Kasa odasına girdiğimizde mühürsüz olmalarını dileyerek detaylı bir işçilikle yapılmış kapıları taradım, büyükannemi bir an için görebilmeyi ya da bana cesaret verecek bir fısıltı duyabilmeyi diledim ama Meriam görüş alanımın dışındaydı.

Justus, büyümün bağının çözüldüğü gün Cato'nun beni getirdiği banyoya giden tünel boyunca ilerledi. Banyoyu geçip sıra sıra dizilmiş, bitmek tükenmek bilmeyen, kapalı kapıların önünden geçtik.

"Yani Costa yer altında mı yaşıyordu?" diye sordum Justus'a.

"Sadece hayatının sonuna doğru; artık mantıklı düşünememeye başladığı ve Ríhbiadh'ın bir Shabbelinin yardımını olmadan tahtı ele geçirebileceğini düşündüğü dönem."

"Yani tüm bu kapıların arkasında odalar mı var?"

"Hepsinin değil. Bazıları krallığın çeşitli yerlerine açılıyor. Fakat hepsi de duvarlar örülerek kapatıldı. Kaçmayı düşünüyorsan fazla uzağa gidemeyeceğini bilmelisin. Haşereler bile Costa'nın tünellerinde yollarını bulamazlar."

Arkamdaki askerlerden biri, "O yarımlik sıçan buldu ama," deyiverdi.

Hangi dangalağın testislerine demir bir bıçak saplanmasını istediğini görmek için döndüm. Kısılmış yeşil gözlere denk gelince onun Lastra adlı asker olduğunu anladım.

“Yarımlıklar haşere değildir, Soldati Lastra ama bu söylediklerini aklıma yazacağım ve Luce’yi yönetmeye başladığımda da tekrar gözden geçireceğim. Ben bütün dikkatimle dinlerken müstakbel Kraliçeleriyle yarımlıklar konusunda paylaşmak istediği başka bir fikri olan var mı?”

Lastra’nın dudakları ince bir çizgi hâlini aldı, sonra bakışlarını kaçırdı. *Korkak.*

“Luce’yi zaten sen yönetiyorsun, Fallon,” dedi Justus sessizce. “Sen evlisin.”

“Kan bağıyla bağlıyım. Evli değilim.”

Sarmal halkalara baktım ve parmaklarım dövmeyi derimden söküp çıkarmak için kaşınmaya başladı.

Meşalelerin aydınlattığı karanlıkta ilerlerken ben kendi zihnime dönüp Lore’la yeniden bir araya geldiğimizi ve bir daha *asla* ayrılmayacağımızı hayal etmeye başladım. Kendimi ona yapıştıracaktım. Eminim o da bunu isterdi. Fakat gölgeye dönüşebilen bir adama nasıl yapışabilirdim?

Kalbim küt küt atmaya başladı çünkü yakında benim de dumana dönüşebileceğimi fark ettim.

Muhtemelen bugün.

Hava soğuk ve nemli olmasına rağmen tenimi uyuşturmak yerine elektriklendirmişti. Tünelin derinliklerine doğru ilerledikçe kulak zarım daha çok zonkluyor ve nabzım daha kuvvetli atıyordu. Belki de sihrim kendini belli etmeye başlamıştı veyahut tüm bunlar gerginlik ve giderek artan beklentiden kaynaklanıyordu.

Sanki koca bir Tarecuori adasını boydan boya katetmişiz gibi hissettiğim bir sürenin sonunda nihayet ağır bir kapıya ulaştık.

Ben etrafa bakarken Justus kapıyı çaldı. Zayıf da olsa su şırıltısı duyduğumu düşündüm. Sahile yakın olabilir miydik?

Rossi mülkünün kendine ait özel bir sahili vardı. Açık havayla aramda sadece ince bir obsidiyen tabakası olduğunu hayal etmeye başladım. Parmak uçlarımı alçak tavana bastırıp itersem taşın yükseleceğini ve...

Tünel titreşti.

“Kazan aşkına, o da neydi öyle?” Cato kılıcını sıkı sıkı tuttu. Henüz kınından çıkarmamış olsa da kolu karşılaşmayı beklediği şeyin adrenalini sayesinde gerilmişti.

Justus bileğimi yakaladı ve arkama doğru sürükledi. “Hiçbir şey değildi,” diye homurdandı ama gözleri farklı bir hikâyeye anlatıyordu. “Ellerini taştan uzak tut yoksa bileklerin bağlanır. Anlaşıldı mı?”

Anladığım tek şey, dışarıda, bu duvarın diğer tarafında birinin olduğuydu.

Eşim, Dante’nin inini bulmuş olabilir miydi? *Lore?*

Bataklık sakinlerinin topraklarını kurutmak ve terk edilmiş kulübelerini ısıtmak için yazı beklediği gibi, ikinci bir sarsıntının taşı titretmesini bekledim ama hiçbir şey olmadı, bu da kaşlarımı çatmama neden oldu. Cevap sayılabilecek o sarsıntıyı benim dokunuşumun tetiklediğini varsayarsak Kargalar neden sadece bir kez saldırmış olabilirdi ki? Cevap, umudumu simgeleyen şişme şamandırada bir delik açtı çünkü tavana vuran şey her neyse bir Karga değildi.

Ne olabilirdi peki? Zihnimde beliriveren bir düşünceyle nefesimi tuttum: Ya Meriam veya Justus tavana benim dokunmamla harekete geçecek bir mühür çizmişse? Ben bu teorinin mümkün olup olmayacağını anlamaya çalışırken Justus kapıyı açtı ve siyah taşlarla döşenmiş sekizgen bir oda, içinde de altın rengi ipek çarşaflar serilmiş yuvarlak bir yatak göründü.

Altın kaplamalı, özenle oyulmuş, şatafatlı, ahşap yatak başlığını ve yatak başlığının geniş rafına eğimli bir şekilde oturan uyumlu çerçeveyi inceledim. Asılı duran şamdandan yayılan ışık o kadar azdı ki, arkadaki tuvali görmek için gözlerimi kıs-

tım: Altın asker kıyafetleri içinde, şu anda Dante'nin başında duran tacı giyen sivri kulaklı siyah bir erkeğin portresiydi bu.

Costa bu tabloda, her tapınakta ve okulda asılı olan resminden yüzlerce yıl daha genç olmasına rağmen buz gibi bakışları ve sessiz alaycılığı onu ele veriyordu. Dante ve Costa'nın güçlü çene kemikleri, mücevherli örgüleri ve mavi gözleri dışında pek de ortak noktaları olmadığını düşünürdüm ama kararmış kalpleri onları yapışık ikizler hâline getiriyordu sanki.

"Büyükbabam bu resim için Luce'yi aldıktan bir gün sonra oturup poz vermiş."

Bakışlarımı Dante ve Antoni'nin oturduğu masaya çevirdim; Dante iki kolunu masaya dayamıştı, Antoni'nin kolları arkadan bağlanmış ve ağzı bir sarmaşıkla kapatılmıştı. Cam yüzeyin üzerinde ne bir tabak ne de bir kadeh vardı. Masanın üzerindeki tek nesne, mum ışığının aydınlattığı avuç içi büyüklüğünde, sıradan bir ahşap kutuydu.

Hem Peri Kralı hem de kaptan farklı derecelerde şaşkın suratlarla açık kıyafetlerime bakıyorlardı. Antoni'nin burun delikleri genişleyip tıkacın altındaki dudakları titrerken Dante biraz daha kıpırtısız, biraz daha uzun görünüyordu. Omuzlarını çevirince, uzun örgüleri her zaman giydiği altın zırhına çarptı.

Yakında onun içine gömüleceğini düşününce...

"O ne giyiyor öyle, Rossi?" Dante dişlerini gıcırdatarak elbiseme baktı.

"Özür dilerim, Maezza fakat Domitina giderken gardırobunun çoğunu da yanında götürdü."

Giderken mi? Kızı nereye gitmişti? Korkunç annesi de gitmiş miydi?

Şu anda pek bir önemi olmadığı için bu soruyu daha sonra sormak üzere bir kenara bıraktım ve ellerimi tenimden sadece bir ton koyu olan ipeğin üzerinde gezdirdim.

"Bu elbise, Tavo'nun Beryl'i, ihtiyaçlarını karşılaması için Kışla Adası'na götürdüğü gün giydiği şeyden çok daha kalın.

Bir dakika, Tavo'nun ihtiyaçları mıydı? Catriona'nın bana ne söylediğini tam olarak hatırlayamıyorum..." Dilimi ağzımın köşesine sıkıştırıp dudaklarıma dokundum ve Dante'nin Beryl'le olan kaçamağı umurumda bile olmasa da bu konu üzerinde düşünüyormuş gibi yaptım. Bu konuyu açmamın tek nedeni, gözlerime çektiği perdenin yırtıldığını ona göstermekti.

Yanımdaki Justus sırtını dikleştirdi, bana bağırma arzusu o kadar güçlüydü ki çenesi şamdanın üstündeki alevler gibi titriyordu.

Evet, evet, Nonno. Buraya o pislği öldürmeye geldim, pasif-agresif tavırlarla aşağılamaya değil.

"Her neyse ... Açlıktan ölüyorum. Akşam yemeğinde ne var?" Sırtındaki siyah ahşaba yapışmış gibi duran Justus'un önüne geçtim.

Boşta duran son sandalyeyi çekmeye başlamıştım ki Dante masanın üzerine eğilip tahta kutunun kapağını açtı ve ortaya küçük bir yarı saydam kristal yığını çıktı. "Tuz."

Yani bu bir yemek değildi; bu bir sorgulamaydı. Ben tuzdan etkilenmediğime göre bunun Antoni için olduğunu düşündüm. Bu da benim neden buraya getirildiğimi merak etmeme neden oldu...

"Tutukluyu çözün." Dante ayağa kalkacakmış gibi masadan uzaklaştı ama kalkmadı.

Antoni'nin ağzını bağlayan sarmaşık, parıldayan yeşil bir büyüye dönüşerek çözüldü. Arkadaşım birçok kez öğürüp yutkundu, sonra dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Dudaklarının kenarları kanıyordu.

Kanı görünce midem kasıldı ve öfke bütün bedenimi sardı. Seğiren gözümün ucuyla yatağa baktım, hançeri kapma ve arkamdan odaya doluşan askerler büyüleriyle beni durdurmadan önce bıçağı Dante'nin boynuna saplama olasılığımı hesapladım.

İçimdeki iyimser Fallon parmak ucunda geri çekiliverdi çünkü şansım oldukça düşüktü. Sonra iyimser tarafım dona-

kaldı çünkü Dante'nin sert bakışlarını ve dolgun dudaklarının ağır ağır kıvrılarak bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüm.

Ona zevk veren şeyin Justus'un hilesinin farkında olması değil de benim rahatsızlığım olması için dua ettim.

YİRMİ BİR

“**O**tur, moya.”

Kalbim sanki boğazıma kadar tırmandı ve öyle bir şiddetle atmaya başladı ki orada bulunan ne kadar Peri varsa o çılgın tempoyu duyuyor olmalıydı. Sandalyeyi sertçe çekince ayakları kara taşın üzerinde ciyakladı.

“Fal-lon,” dedi Dante cansız bir sesle. “*Burayı* kastetmiştim.”

Eliyle kucağına vurduğunda sandalyenin sırtını öyle sertçe kavradım ki eklemlerim parçalanacak gibi oldu.

Müdahale etmesini dileyerek Justus’a baktım ama o Antoni’nin başının arkasına odaklanmış durumdaydı. Gözlerimle ona seslenmeye çalıştım fakat ya ona baktığımı hissetmedi ya da benden kaçınmaya çalışıyordu.

“Rossi, sanırım Fallon’ın biraz ikna edilmeye ihtiyacı olacak. Antoni’nin tırnaklarını söktüğümüzü biliyorum ama parmakları hâlâ yerinde, değil mi?”

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken vücudum da aynı anda öne atıldı. “Hayır. Geliyorum.” Antoni’nin sandalyesinin yanından dolanırken yumruklarımı sıktım.

Arkadaşım başını çevirmiş, vahşi bakışlarla beni takip ediyordu.

Peri Kralı’nın yanına ulaştığımda, kalın uyluk kaslarını örten pantolonunun bembeyaz kumaşına tiksintiyle baktım.

“Benim kucağım ya da onun parmakları. Hangisi olsun, moya?”

Tanrılar aşkına, bana *karım* demesinden nefret ediyordum ve o da bunu bildiğinden o kelimeyi kullanmakta ısrar ediyordu.

Dizine tünedim ama vücutlarımız arasında mümkün olduğu kadar az temas olsun diye ağırlığımı ayaklarıma verdim. Dante belimi kavradı ve beni geriye doğru çekti.

“Şurada gayet güzel ve boş bir sandalye varken neden beni kucağına oturtuyorsun?” Dişlerimi sıktığımdan sesim fısıltıdan farksız çıkmıştı.

Dante ağzını kulağıma yaklaştırdı ve nefesi artık kötü kokmamasına rağmen yine de ürperdim. “Çünkü bunu yapabilirim.” Avucunu karnıma öyle bir kuvvetle bastırdı ki parmaklarının şeklinin umutsuzca dik tutmaya çalıştığım omurgamda neredeyse bir iz bıraktığını hissettim.

“Neyi yapabilirsin? Beni aşağılayabilir misin?”

“Seni bacaklarımdan üzerine oturttum, arasına diz çöktürmedim.”

“Çünkü dişlerimden korkuyorsun.” Umarım aletini suratıma doğru sallamaya kalkarsa o uzvu koparacağımı biliyordur. Elbette aleti tekrar eski hâline gelirdi ama gururu değil.

Bedeni sertleşti ama neyse ki anatomisinin diğer kısımları aynı şeyi yapmadı. Sonuçta erkekliğini kısaltacağımı söylemiştim, o yüzden akşam boyunca aletin kendi kendini küçültme ihtimali epey fazlaydı.

Saçlarımı avuçladı ve başımı öyle sertçe geriye çekti ki boynum çatırdadı. “Gerçekten tehdit savuracak durumda değilsin, Fal.”

“Bu bir tehdit değildi, sadece dişlerimin keskinliğini hatırlattım.”

“Yiyecekleri getirelim mi, Maezza?” diye sordu Justus, bana *Dilini tut, Nipota*, şeklinde yorumladığım sert bir bakış atarak.

“Henüz değil.” Dante alçak sesle yanıt vermişti ama büyükbabam onu duymuş olmalıydı çünkü arkasındaki altı askere mutfağa koşma emri vermedi.

Justus'un bunun gerçek bir yemek olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ettim çünkü ben kesinlikle öyle olduğunu sanmıyordum. Tabii tuzun varlığını yanlış anlamadıysam...

"Önce Antoni'ye soracağım birkaç soru var." Dante elini kaburgalarımın yan tarafına doğru götürdü.

Justus'un o pisliği baştan çıkarmamı söylediğini biliyordum ama baştan çıkarmak demek dizginlerin benim elimde olması demekti. Oysa şu an benim elimde hiçbir şey yoktu.

"Fallon, tuzu al." Göz ucuyla, kullanacağım hançeri görmek için yatak başlığındaki şatafatlı oymaları taradım. Onu elime almak için nasıl da sabırsızlanıyordum.

"Dediğimi yapsan iyi olur, yoksa küçük denizcinin dilinden gerçekleri söküp almaktan çok daha kötüsünü yaparım."

Elimi tahta kâseye uzattım ve iri taneler aldım.

"Şimdi tuzu ona yedir."

Öfkeden titredim. O kadar çok titredim ki iri taneler parmaklarımdan fırlayıp kar gibi masanın üzerine düştü.

Peri Kralı işaret parmağını göğsümün alt tarafına, göğüs bağımın keten bandının hemen altına götürdü. Keşke kumaş yerine demirden yapılmış olsaydı...

Mememi avuçlayınca ona doğru döndüm. "Yapma."

Eli ipeği buruşturarak kaburgalarımın üzerinde gezinirken dudaklarını tekrar kulağıma yaklaştırdı. "Masama bir fahişe kıyafetiyle oturup bir kraliçe gibi muamele görmeyi bekleyemezsin."

"Bu elbiseyi benim seçmediğimi, senin adamının seçtiğini hatırlatmama gerek var mı? Bununla ilgili bir sorunun varsa git de onunla konuş. Hatta daha iyisi, etrafta fazladan zırhın falan varsa onu elbisemin üstüne giymekten memnuniyet duyarım."

"Bununla ilgili bir sorunum yok." Elini bir böcek gibi kaburgalarımın altına kaydırıp ve bütün ağırlığıyla kalçama koydu. Elbisemin eteğinin kaval kemiklerime doğru kaymaya

başladığını hissettiğimde, onu olduğu yerde tutmak için kumaşı kavradım. “Küçük denizcinin parmaklarını düşün.”

Bu tehdit karşısında kanım kaynamaya başladı.

“Ona hemen tuz yedir yoksa bu elbiseyi öyle bir çekerim ki...”

Bir elimi elbisemde tutmaya devam ederek diğer elimi tahta tabağa doğru uzattım. Tuzu Antoni’nin ağzına götürürken onun parlayan gözlerine baktım. Bakışlarını Dante’nin eline indirdiğini fark ettiğim âna kadar acı çektiğinden endişeleniyordum. Yutkununca asıl benim için acı çektiğini anladım.

“Dilini çıkar, yarımlık.” Dante artık elbisemi çekiştirmiyordu ama eli de gevşememişti.

Tuzu arkadaşımın dilinin ucuna bırakırken sadece dudaklarımı oynatarak, *Özür dilerim*, dedim.

Birkaç nefes sonra Dante, “Fallon Rossi için hâlâ yanıp tutuşuyor musun?” diye sordu.

“Duygularını öğrenmek için mi ona tuz yedirdin?” diye sordum öfkeyle.

“Cevap ver, yarımlık.” Dante’nin mavi gözleri Antoni’nin terden kayganlaşmış yüzündeydi.

Antoni soluk verdi. “Fallon’ı her zaman seveceğim.”

“Lorcan Ríhbiadh hakkında ne düşünüyorsun?”

“Hayranı değilim.”

“Yine de yıllar boyunca ona defalarca yardım ettin. Neden?”

Antoni’nin dudakları o kadar gergindi ki solgun yüzünde beyaz bir çizgi hâlini almıştı. “Çünkü Peri rejiminden hoşlanmıyordum.”

“Peki senin ideal dünyan nasıl bir şey?”

“Benim ideal dünyam falan...”

“Kes şunu. Konuyu saptırma.”

“Benim ideal dünyam Periler ya da Kargalar tarafından yönetilmeyen bir dünya.”

“Kim tarafından yönetiliyor peki? Eminim başında bir taç olduğunu hayal etmiyorsundur. Yoksa öyle mi?”

“Bir grup bilgili insan tarafından yönetilmesi gerektiğine inanıyorum.”

“Sen de onların arasında mı olacaksın?”

“Evet.”

“Başka kimi seçerdin? Amari kardeşleri mi? Kalan kuzenini mi? Adı neydi? Maddeni mi?”

“Mattia.”

Dante başını yavaşça salladı. “Fallon’ı seçer miydin?”

Antoni gözlerini masadaki tuza dikti ve cevabını fısıldayarak vermesine rağmen o sessiz kelimeyi duydum: “Hayır.”

Yeni bir rejimle ilgili bu sorgulama anlamsız olsa da kendimi biraz kırılmış hissetmekten alamamıştım.

“Neden? Onu zeki bulmuyor musun?”

Antoni’nin çenesi titriyordu.

“Yarımlık, sana bir soru sordum.”

Hâlâ cevap vermiyordu.

Dante, başıyla Justus’a işaret etti, o da kılıcını kınından çekip Antoni’ye doğru bir adım attı.

Antoni sonunda homurdandı: “Benim seçimimin onun zekâsıyla hiçbir ilgisi yok.”

“Neyle ilgisi var?”

“Sadakatiyle.”

“Sanırım Ríhbiadh’a olan sadakatiyle.”

Antoni gözlerini cama dikmişti. “Evet.”

“Beni öldürmek istediğini biliyorum ama Karga Kral ne olacak?”

Kaburgalarım ciğerlerimi sıkarak nefesimi kesti ve kulak zarım boğuk bir uğultuyla titreşti.

“Lorcan Ríhbiadh’ın da ölmesini mi istiyorsun, Greco?”

Antoni'nin dudakları o kadar gerilmişti ki yaraları açıldı ve köşelerinden damlayan kan, ağzının aşağıya doğru kıvrılan kavisini daha da belirgin hâle getirdi.

"Sorumu başka bir şekilde sorayım: Gökyüzünün yüce hükümdarı Lorcan Ríhbiadh'ın ölmesini istiyor musun?"

Antoni gözlerini yumdu ve göğsümdeki kasların gerilmesine neden olan bir itirafta bulundu. "Evet."

"Yani ikimiz de aynı şeyi istiyoruz. Şimdi soru şu: Onun ölmesini benim ölmemi istediğinden daha mı çok istiyorsun?"

Antoni ona doğruyu söyleten maddenin etkisine karşı mücadele ederek yurkundu. "Evet."

Dante arkasına yaslandı ve dudaklarını ovuşturdu. "Sen ne düşünüyorsun, Justus? Onun işimize yarayacağına inanıyor musun?"

"Belki de onu elinde obsidiyen bir kılıçla göndererek değerini ölçebiliriz."

"HAYIR!" *Sen ne diyorsun, Justus?* "Bu sadece yerinizi ele vermesine *ve* kendini öldürtmesine neden olur."

Dante avucuyla ağzını kapattı. "Sana söze girebileceğini söyledim mi ben?" Bir an sonra elini indirdi ve parmaklarını oynattı. "Götürün onu. Şimdilik onunla işim bitti."

Cato, Antoni'nin sandalyesine doğru yürüdü ve sandalyeyi çekti. "Fallon'a da eşlik edelim mi?"

"Hayır. Onunla işim bitmedi." Dante'nin parmakları bir kez daha bacağıma inip kumaşı yukarı çekince kaskatı kesildim.

Justus tahta kutuyu alıp Dante'nin kafasına vurmama ramak kaldığını hissetmiş olmalı ki ellerini birbirine vurdu. "Herkes dışarı!"

Titremeye başlamıştım fakat Dante'nin sandığı gibi endişeden değil, adrenalinden.

Gelmişti işte.

Zalim hükümdarın hayatına son vereceğim an.

“Eğer onu kirletirsen, Regio...” Antoni kolunu Cato’nun elinden kurtardı.

“Beni öldürür müsün? Bundan zaten bahsetmiştin. Notumu aldım.” Dante elbisemin kumaşını daha da yukarı çekti.

Lore’u, onun ne kadar öfkeleneyeceğini düşündüm ve eşimin öfkesi bedenimi kapladı.

“Senin için bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver, Antoni. Bu savaştan canlı çıksan bile Fallon asla senin olmayacak.”

Antoni’nin bütün vücudu titriyordu. “Ona tecavüz edersen Fallon’ın senin olacağını mı sanıyorsun?”

“Benim için bacaklarını ilk kez açtığında tecavüze başvurmama gerek kalmamıştı.” Dante başını yana eğdi ve uzun saçları omzunun üzerinden döküldü.

Kaslarım o kadar gergindi ki bekâretimin bozulmasının anısı karşısında duyduğum tiksinti, ürpertiye dönüşmedi.

Antoni’nin gözleriyle bana seslendiğini hissedebiliyordum ama başımı kaldırıp bakmadım. Kalçamı rızam dışında okşayan elden başka bir yere bakmıyordum.

Antoni sessizleşivermişti. Arkama yaslanıp Dante’nin benimle iğrenç oyunlar oynamasına izin vereceğimi düşünüyor olmalıydı. Belki de Peri Kralı’na hâlâ sevgi beslediğimi düşünüyordu. “Fallon?” dedi zorla, sanki âdemelmasını bir sarmaşık sarıyormuş gibi.

Dante ipeği biraz daha yukarı kaldırdı. “Tanrılar aşkına, çıkarın şunu buradan.”

Hâlâ tepki vermiyordum. Yatağına ulaşana kadar tepki vermeyecektim.

Omuzlarımı dikleştirip hemen oraya gitmeyi önermek üze-reydim ki Dante, “Justus, sen kal. Ve kapıyı da kapat,” dedi.

Başımı o kadar hızlı kaldırdım ki omurlarım çıtırdadı.

Justus kapıyı kaparken panik dolu gözlerime bakmadı. Benim nabzım yerinden fırlayacakmış gibi atarken o bir sükûnet timsaliydi âdeta. Kendime hemen sonuca varmamam gerektiğini

söyledim. Dante sadece generaliyle özel bir görüşme yapmak istiyor olabilirdi.

“Aklında bir şey mi var, Majesteleri?”

“Pek çok şey, Rossi.”

“Sizi yalnız bırakmak için dışarı çıkayım mı?” Sesimin bu kadar tiz çıkmasından hiç hoşlanmıyordum.

“Hayır.” Elini saçlarımın arasında gezdirdi; dokunuşu beni öfkeliendiriyordu ama kinimi bileyerek tiksintimi fevri bir tepkiden daha çok işime yarayacak bir silaha dönüştürmeyi tercih ettim. “Bana tuz ver, Fal.”

Kanım kulak zarıma sert darbelerle vuruyordu. “Tuza karşı bağışıklığın yok mu senin?”

“Olmalıydı ama mucizevi bir şekilde iyileştim.” Saçımı okşamayan elini uzattı ve parmaklarını açtı. “Tuz.”

Kâsedden biraz alıp ağzına götürdüm. Parmaklarımdaki tuz taneciklerini yaladığında yüzümü buruşturdum.

“Bana kişisel bir şey sor, Rossi.”

Justus kıpırdandı, bu da botlarının mat derisinin gıcırdamasına neden oldu. “Fallon’a karşı sevgi besliyor musun yoksa onu sadece kanı için mi arzuluyorsun?”

“Torununa çok değer veriyorum ve onun da günün birinde bana tekrar değer vereceğine bütün kalbimle inanıyorum.”

Vay be. *Birbirine sürtünecek iki beyin hücresi bile kalmamış bunda.*

Peri Kralı’nın parmakları tekrar bacağıma doğru hareket etmeye başladı. “Aslında birlikte ne kadar iyi olduğumuzu şimdi bile hatırlıyor olabileceğine inanıyorum.”

Dişlerimi sıkarak dilimin ucuna kadar gelen kelimeleri tuttum. Dante ve ben asla iyi olmamıştık. Biz arkadaştık. Sonra beni kullanmış ve bir kenara atmış, bana güvensizlik ve yırtık bir kızlık zarından başka bir şey bırakmamıştı.

İşaret parmağını boğazımda gezdirdi. “Bu gece çok yumuşak.”

Sanırım uysal tavrımdan bahsediyordu, tenimin dokusundan değil. Cildim pul pul ya da kuru değildi fakat her zamankinden farklı da değildi. “Sana karşı savaşmak işime yaramadı.”

“Bu yüzden mi bu kadar nazıksın?” Parmaklarını saçlarıma geçirdi. Dudakları elmacık kemiğimin tepesine dokunduğunda başımı çevirip kucağından kalkmaya çalıştım ama bu sadece kalçamı daha da sert, morartacak kadar sert kavramasına neden oldu. “Şşş. Çok iyi gidiyordun, moya.”

Tanrılar aşkına, bu adamdan nefret ediyordum. Gözlerim kendiliğinden tekrar yatak başlığına kaydı.

Dante benden uzaklaştı ama beni bir mengene gibi tutan ellerini gevşetmedi. “Bana başka bir şey sor, Generali. Cevap vermek istemeyeceğimi bildiğin bir şey.”

“Bana güveniyor musun?” diye sordu Justus.

Neden böyle bir soru sormuştu ki? Yakalanmaya mı çalışıyordu?

“Hayır. Sana güvenmiyorum. Ama torununun tahtta kalmasını istediğine ve onun benim lütfumdan mahrum kalmaması için elinden geleni yapacağına güveniyorum.”

Onun *lütfundan* mı? Homurdanma dürtüsü o kadar güçlüydü ki sinüslerimi yerinden oynattı.

Dante belimi kavradı ve beni ayağa kaldırdı. “Yatağa gir, moya.”

Justus kapının tokmağını kavradı. “Ben çıkayım.”

“Gitmek için neden bu kadar acele ediyorsun, Rossi?”

“Çünkü bir büyükbabanın görmek istemeyeceği bazı şeyler vardır.”

Sandalyesinden kalkan Dante’nin ağzını bir gülümseme kapladı. Bana doğru gelmek yerine tuz kabını kapıp Justus’a doğru ilerledi. “Ama onu sen giydirdin, öyle değil mi?”

“Söylediğim gibi, seçebileceğim fazla kıyafet yoktu, Maezza.”

“Sebebin bu olduğundan emin misin?”

“Evet.”

Tahta kâseyi Justus'a doğru kaldırdı. "Biraz tuz yut ve cevabını tekrarla."

Justus'un boğazı bir yutkunmayla oynadı. Bakışlarını Dante'den ayırmadan biraz tuz aldı ve ağzına attı.

Dante boynunu gererek bir dizi küçük çatırtı ve tıkırtı çıkardı. "Fallon için neden bu kıyafeti seçtin?"

Justus yutkunurken ben de yatak başlığına yaklaşp duvarla arasındaki gölgelere bakarak bir bıçağın parıltısını görmeye çabaladım.

"Çünkü bu senin dikkatini dağıtacaktı, Maezza."

"Peki neden dikkatimin dağılmasını istedin, Generali?"

"Çünkü eğer Fallon senin çocuğunu taşırsa onu öldürmeyebilirsin."

Yüce Kazan, ne? Ağzım açık, Justus'a baktım. O Nebba kimyasalını yutuyor olsa iyi olurdu yoksa... yoksa o lanet hançeri bulup Dante'nin kafasını kopardıktan sonra onunla konuşacağımız epeyce şey var demekti.

Parmaklarımı tam da yatak başlığının üzerinden kaydırırken Dante, "Bunu mu arıyorsun, Fal?" diye sordu.

Başımı çevirdim ve parmaklarının arasında döndürdüğü hançeri gördüm.

Ten rengim giydiği üniforma kadar beyaz olmalıydı çünkü dilini şaklattı.

"Görünüşe bakılırsa aramızda bir hain var. Peki, bu kim" –Dante ben daha nefes alamadan tuzu Justus'un sersemlemiş suratına fırlattı ve hançeri onun boynuna saplayıverdi– "olabilir acaba?"

YİRMİ İKİ

Ben haykırırken Justus... tek bir ses bile çıkarmadı. Solunum yoluna saplanmış bir hançerle bunu nasıl yapabiliirdi ki zaten?

“Sen olabilir misin, Generali Rossi?” Dante hançeri çevirdi.

“Dur, Dante! Dur! Justus hiçbir şey yapmadı.” Onlara doğru fırladım ve elimi Dante’nin koluna dolayarak indirmeyi başardım.

Justus’un gözleri fal taşı gibi açılmış, görünürde yalnızca beyaz kısmı kalmıştı. Boynu... boynu açılmıştı ve kıpkırmızı damlalar fişkırıyordu.

Lütfen demir takviyesi ya da Dante her ne alıyorsa ondan alıyor olsun.

Lütfen, lütfen, lütfen benim yüzümden ölme.

Sana ihtiyacım var.

“Beni aptal yerine koyma, Fallon. Justus’u aniden önemsemeye başlaman ihtiyacım olan tek kanıt. Benden başka ne tür sırlar saklıyorsun, moya?”

Justus’a doğru hamle yaptım ve Dante beni belimden yakaladığı anda hançerin kabzasına yapışmayı başardım. Kollarında döndüm ve boğazına nişan alarak bıçağı savurdum ama tuza basıp kaydım ve demir bıçak gözüne saplandı.

Kükredi ve bana elinin tersiyle vurdu.

Dengemi kaybedip düştüm. Bir an için dünya karardı ama sonra görüntü tekrar geldi ve Justus’a doğru sürünmeye başladım. “Bizi buradan çıkar, Justus. Bir mühür çiz ve bizi buradan çıkar.”

Başını yavaşça iki yana salladı.

Tanrılar aşkına, hâlâ yaşıyordu. Hâlâ yaşıyordu! “Bir mühür çiz ve...”

Konuşmaya çalışınca yarasından daha fazla kan aktı. Yarayı kapatmak için elbisemden bir parça koparmaya çalıştım ama başaramadım. *Siktir, siktir, siktir.*

Avucumu boynunda tutarak kumaşı kesmek için hançeri bulmaya çalıştım ama Dante onu yatağının altına fırlatmıştı. Belki yaranın içine Meriam'ın kanından biraz dökersem onu iyileştirebilirdi.

Gömleğinin yakasını tutup deri kolyeyi bulmaya çalıştım ama onu da bulamadım. Onu takmamak için onca gün arasından bugünü bulmuştu!

Oda kapısı ardına kadar açıldı ve Justus'a çarparak vücudunun yuvarlanmasına, parmaklarımla boynundan ayrılmasına neden oldu. Ahşap kapıyı iterek kapatmak üzereydim ki dar aralıktan içeri girmeye çalışan adamı görünce donup kaldım.

Ürkmüş bir yılan gibi gözlerimi kırıştırdıktan sonra bakışlarımı önümde yere yığılmış olan adama çevirdim.

“Maezza!” Justus soluk soluğa kapıyı açmaya çalışırken kanlar içindeki ikizine çarptı. “Fallon, çekil!”

Ama ben hareket edemiyordum.

Zar zor nefes alabiliyordum. Justus –kanı şakır şakır akmayan Justus– yanıma çömeldi, kıvranan ikizinin yarasını işaret parmağı ve orta parmağının uçlarıyla tuttu, sonra adamın gömleğini yırttı ve kalbinin üzerine bir haç çizdi. Altına da, karnına, birbirine kenetlenmiş iki tepeyi andıran tuhaf bir ‘M’ çizdi.

“Yaralandın mı?” Ben cevap vermeyince adımı da ekleyerek sorusunu tekrarladı.

Önümüzde cansız yatan adamın terden sırılsıklam olmuş alnına aval aval bakarak başımı iki yana salladım.

Nefes nefese kalan Justus, ateşini ölçmek istercesine elini ikizinin alnında gezdirdi. O aniden hareketsiz kaldığında ben de donup kaldım çünkü gözlerimin önünde, adamın solgun

etin yüzeyinde ‘M’ şeklindeki aynı tuhaf kan çizgileri belirdi. Justus parmağıyla mührü sildi ve kendisinin ölü hâli başka bir adamın –Dottore Vanche’nin– ölü hâline dönüştü.

Topuklarımın üzerine oturdum.

Odaya askerler doluştu. Onlara bakıyor ama aslında hiçbirini görmüyordum.

“Özür dilerim, Maezza.” Justus çömeldiği yerden kalktı. “Şifacımın...”

“Öldürün onu!” Dante, Justus’u işaret etti. “Muhafızlar, öldürün onu...”

Kimse hareket etmedi. Daha doğrusu, kafalarını çevirdiler ama kimse Justus’un hayatına son vermek için harekete geçmedi.

Dante geriye doğru bir adım attı ve bir sandalyeye çarparak savrulmasına neden oldu. “Neden emirlerime kulak asmıyorsunuz! Ben sizin Kralınızım! General’in emrinde değilsiniz. Benim emrimdesiniz!”

Justus ellerini kaldırdı. “Maezza, fail öldürüldü. Onu sen öldürdün.” Büyükbabam sanki bir çocuğa hitap ediyormuş gibi yavaş konuşuyordu.

“Sen... sen...” Dante parmağını sallarken avucunun korumadığı gözüyle önce bana, sonra beni geçip yerdeki cesede baktı. “Ben...” Dudakları korkutucu bir yüz ifadesiyle gerilmiş hâlde, dikkatini tekrar Justus’a verdi.

“Özür dilerim, Maezza. Meriam beni bir büyüünün etkisi altına soktu ve şifacının alnına onu sadece delirtmekle kalmayıp aynı zamanda bana benzemesini sağlayan” –dudaklarını birbirine bastırdı, sonra kendi cesedini görmek mide bulandırıcı bir şeymiş gibi yüzünü buruşturdu– “bir mühür çizdi. Onun cezalandırılmasını sağladım.”

“Ceza mı?” dedi Dante. “O cadıyı öldüreceğim. Torununu öldürdükten sonra.”

Eh... Lanet olsun. Kapıya baktım ve askerler beni yakalamadan önce ne kadar uzağa gidebileceğimi merak ettim. Sak-

lanabilirdim ama sonra ne olacaktı? Gözlerimi tavana doğru çevirdim ve aniden daha önce duyduğum alçak gürültüyü hatırladım. Ya dışarıda her ne varsa onun burayı parçalamasını sağlayabilirsem?

Ayağa kalktım.

Dante, "Yakalayın onu!" diye haykırdı.

Ben daha kollarımı bile kaldıramadan Cato bileklerimi tutup arkama götürdü ve bedenime dolanan sarmaşıklar beni etkisiz hâle getirdi. Bana yardım etmesi için yalvarmak üzere Justus'a baktım ama kendimi engelledim çünkü artık benim tarafımda olan o muydu yoksa bana asıl yardım eden şifacıyla Meriam mıydı, hiç bilmiyordum.

Justus, Dante'ye doğru ilerledi. "Majesteleri, gözünüze bakmama izin verin."

Dante yaralamadığım gözüyle Justus'a uzun uzun baktı. Elini yavaşça indirdi. Şok yüzünden öylesine uyuşmuştum ki, kırmızı damarlı göz küresini ve kanlı yanağını görmek içimi dışıma çıkarmadı.

Şu an olan her şey gerçeküstü geliyordu bana.

"Bana temiz sargı bezi ve bir paket Nebba kimyasalı getirin!" diye bağırdı Justus. "HEMEN!"

Askerlerden biri odadan dışarı fırladı. "Otur, Maezza." Justus sandalyeyi işaret etti. "Demirin etkisini yok etmek için elimden geleni yapacağım ama gözünü kurtarabileceğimi garanti edemem."

Dante, temkinli ve şüpheli bir yüz ifadesiyle Justus'u izliyordu. Sonunda oturduğunda, bakışlarını hareketsiz şifacıya çevirdi. "Onun sen olduğunu sanmıştım, Justus."

"Nasil görüldüğünü anlıyorum ama lütfen sana asla ihanet etmeyeceğimi bil. Luce'nin bize ait olmasını istiyorum. Sadece bize." Justus'un sözleri Dante'nin omuzlarındaki gerginliği azaltmış gibi görünüyordu.

"Meriam'ı öldüreceğim."

“Söyledim ya. Ben onu cezalandırdım.”

“O ölmeyi hak ediyor.” Dante bunu doğrudan bana bakarak söylemişti.

“Eğer ölürlerse artık büyüümüz kalmaz ve Shabbeliler gelip Lore’a yardım eder.”

Zaman çizelgesini çözmeye çalışıyordum. Şifacı benim büyüümün bağının çözüldüğü gün gelmişti ama Justus onu almaya Meriam büyüümü serbest bıraktıktan sonra gitmişti, değil mi? Tabii başından beri orada değilse... Zihnim allak bullaktı.

Justus, Peri Kralı’nın göz çukurunun etrafındaki deriye dokundu. “Sol gözünle görebiliyor musun?”

Dante bana doğru bakmaya devam ederken çenesi seğiriyordu. “Hayır.”

Onun bakışlarının altında sinmedim. Gözünün içine baktım ve kaybettiği tek şey görme yetisi olduğu için ne kadar şanslı olduğunu sessizce ifade ettim.

Biraz sonra asker elinde özenle sarılmış bir paketle tekrar odaya girdi ve paketi cam masanın üzerine bıraktı.

Justus paketi açtı, ardından nane yeşili tozdan bir çimdik aldı ve Dante’ye verdi. “Gözüne de biraz süreceğim. Acıtabilir ama demirin etkisini ânında yok edecektir.”

Canı yandıysa bile Dante bunu hiç belli etmedi.

Justus, Kral’ın başını sargı beziyle sardıktan sonra bana, daha doğrusu ayaklarımın dibindeki ölü bedene döndü. “Brambilla, Fallon’ı kafesine geri götür ve kilitle. Cesetten kurtulduktan sonra onunla ben ilgileneceğim.”

Benimle *ilgilenecek* miydi? Ne için? Onu savunmaya, Dante’den korumaya çalıştığım için mi? Lanet olası nankör herif.

“Özür dilerim, Maezza. Bu akşam Fallon’la vakit geçirmeyi dört gözle beklediğini biliyorum ama vahşi bir yaratık gibi davranmayı bırakana kadar bir yere kapatılmasının daha güvenli olacağına inanıyorum.”

Evet, öyle. Bunun çok daha güvenli olduğuna bahse girebilirdim. Dante benimle vakit geçirmekle falan ilgilenmiyordu. Gözünden bıçaklanmasının onu hapishanede kaldığım süre boyunca benimle yakınlaşmaktan alıkoyacağından oldukça emindim.

“Cesedi annemin korusuna atacağım, böylece kalemizi kokutmayacak. Kısa süre içinde geri dönerim.” Justus gözleri camdanmış gibi görünen şifacının yanına diz çöktü, onu kollarının altından tutup omzunun üzerine attı. Sonra ayağa kalktı. “Önümden yürü, Brambilla.”

Cato döndü ve beni nabzımın atışı yankılanıyormuş gibi hissettiğim karanlık koridorda ilerlemeye zorladı. Kasa odasına doğru yürürken ortama sessizlik hâkimdi. Etrafımızı saran kıyamet hissini bozan tek şey ayak seslerimizdi.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda Justus’un koyu mavi gözlerini gördüm. Kızgın olmaktan ziyade düşünceli görünüyordu. Yine de etraf o kadar karanlık ve taşıdığı beden o kadar iriydi ki gerginliğini yanlış yorumluyor olabilirdim.

Kasa odasına vardığımızda Justus hâlâ arkamızdan yürüyordu. Cato’nun hücreme kadar bana eşlik edeceğine güvenmiyor muydu? Tam tünelin girişine ulaştığımızda Justus durdu.

“Çavuş?” Justus yakasının içinden kolyesini çıkardı ve şişeyi açıp parmağının ucuna biraz kan damlattı.

Cato durdu.

“Yaklaş.”

Cato, asker arkadaşlarının nerede olduğunu kontrol etmek istercesine Justus’un yanından kasa odasına baktı. Kimseyi görmeyince, tünelde attığımız birkaç adımla beni geri çekti ve cesur Dottore Vanche’nin cesedinden yayılan tenekemsi kokuyu duyabileceğim kadar yakınına getirdi. Keşke Meriam’ın hilesi daha iyi sonuç verseydi.

Artık beni duyamazdı ama yine de sessizce, *Cesaretin için teşekkür ederim*, dedim. Yoksa deliliği için miydi? Xema Rossi’nin

korusunda hapsedilmiş Karga'yı kurtarmama yardım etmeye çalışırken can veren cesur ve nazik Selvatili Sewell'i hatırladım.

“Ben dönene kadar kimse ona dokunmayacak, duydun mu beni? Hiç kimse.” Kanayan parmağının ucunu duvara yaklaştıran Justus sesini daha da alçalttı. “Kralımız bile.”

Siyah taşın üzerine çizdiği şekilden bu kadar etkilenmemiş olsaydım yüz ifadesini anlamaya çalışırdım; bir dairenin içine çizilmiş bir haçtı bu, en alttaki kenarı aşağıya doğru bir eğimle kavisli kenarın üzerinden geçiyordu.

Parmağını duvardan çekerken bakışlarımı onun yüzüne çevirdim. Yüzünün keskin kuytularına öfke ve ıstırap karışımı bir gölge düşmüştü.

“Hatta en iyisi, mahzenin kapısını kilitle.” Bu emri verirken ağzı neredeyse hiç kıpırdamamıştı.

“Kilitlemek mi? Ama...” Cato ürperdi. “Ama anahtarım yok.”

“Bu yüzden kilitleyeceksin, Brambilla.” Justus başını hafifçe iki yana salladı. “Ben döndüğümde açacağım. Anladın mı?”

“Evet, Generali.”

“Güzel. Şimdi git.”

Cato sessizce, “Gel,” diyerek beni çekiştirdi.

Hücreme doğru aceleyle geri sürüklenirken omzumun üzerinden baktım ve bir anlığına göz göze geldiğim Justus'un eliyle duvara bastırıp içine girdiğini gördüm.

Ciğerlerim yeniden kasılmaya başladı, her nefes alışverişimle birlikte yavaş ama kesin bir şekilde hayata dönüyordum.

Justus az önce bana Dante'nin kalesinin anahtarlarını verdiğinin farkında mıydı?

Ne aptalca bir soruydu bu. O adam hata yapmazdı ve böylesine bir dikkatsizlik hataların en büyüğü olurdu.

YİRMİ ÜÇ

Mahzenin kapısı gıcırdayarak arkamızdan kapandığı anda bileklerimi Cato'nun elinden kurtardım. Ellerim morarmamış olsa da çavuş o kadar gergindi ki beni sıkı sıkı tutuyordu.

“Bunları gevşetme şansın var mı?” Başımla vücudumun üst kısmını saran sarmaşıkları işaret ettim. “Bunun senin büyüün olmadığını biliyorum ama büyülü bağları kesebilecek şık bir bıçağın vardır herhâlde.”

“Üzgünüm, Fallon ama ben...” Çavuşun âdemelması yükselip alçaldı ve gömleğinin yakasını sanki onu boğuyormuş gibi çekiştirdi. “Seni serbest bırakamam.”

“Neden?”

“*Neden* mi?” Sesi boğuk çıkıyordu. “Az önce Kral’a saldırdın!”

“Çünkü Justus’u bıçakladı!” Dante’ye her hâlükârda saldıracağımı ve ölmekte olan büyükbabamın görüntüsü dikkatimi dağıtmasaydı ona daha da fena saldıracağımı eklemedim. “Sen olsan generalini savunmaz mıydın?”

Cato bakışlarını, karanlık bir boğaz gibi kilitli parmaklıkların ötesine açılan tünele doğru çevirdi, sonra da deli deli bakan gözlerini bana dikti. Belli ki sorduğum soruyla zavallı adamın canını sıkmıştım, bu da benim durumumda olsaydı ne yapacağını merak etmeme neden oldu. Justus Rossi’ye yemin etmemiş miydi?

“General’de bir tuhaflık olduğunu sezmiştim. Yani, General kılığındaki adamda. *Merda*. O odada kalmalıydım.” Bir elini karmakarışık olmuş beyaz saçlarının arasında gezdirdi ve alnını ıslatan terlere yapışmış saç tellerini çözdü.

“İyi ki kalmamışsın çünkü kalsaydın yaralanabilirdin.”

“Ama en azından sen yaralanmazdın!”

“Ben yaralanmadım, Cato.”

Onun elbiseme baktığını görünce ben de baktım. Yeşil sarmaşıkların arasında, soluk pembenin üzerine kırmızı damlacıklar sıçramıştı.

“Benim kanım değil.”

Cato yutkundu. Bir kez. İki kez. Üçüncü seferden sonra, “Kral’ın gözüne demir bir bıçak sapladın. İyileşmeyebilir,” dedi.

“İyi.”

“İyi mi? Sana ne yapacak sence?” Cato sanki bir Kargam eksikmiş gibi ağzı açık bana bakıyordu.

Bu benzetme nabzımı hızlandırdı ve Justus’un duvara çizdiği parlak desen gözlerimin önünde belirdi.

Çıkış yolum.

Geri dönüş yolum.

Cato bir kez daha alnını ovuşturdu. Eğer oradaki kırıksıklıkları düzeltmeye çalışıyorsa başarısız olmuştu. “Bu yüzden seni öldürebilir.”

Etrafımı saran duvarlara bakarak içlerinden geçip geçemeyeceğimi merak ettim. Sonum ne olacaktı? “Ölü hâlimle onun işine yaramam.”

“Ya seni yaralarsa? Ya gözlerinden birini çıkarırsa?”

Ona karanlık bir gülümsemeyle baktım. “Sıkıyorsa yapsın.”

“Fallon, bu gülünecek bir şey değil.”

“Gülüyor muyum?”

“Gülümsüyorsun.”

“Tabii ki gülümsüyorum.” Kıvrık dudaklarımla konuştuğum için kelimelerim biraz bozuluyordu. “Az önce pislik bir safkan tarafından cinsel saldırıya uğramaktan kurtuldum, Cato. Justus’un” –*bana çıkış yolunu gösterdiğinden*– “ölmediğinden bahsetmiyorum bile.”

“Ne zamandan beri o adamı önemsiyorsun?”

“Haklısın. Umurumda değil. Ama ölmüş olsaydı hepimiz mahvolurduk çünkü burada sıkışıp kalırdık.” Duvarı kaplayan tozlu cam şişelere baktım. “Bilmediğim bir kapı varsa o başka elbette.”

Cato’nun sessizliği bakışlarımı mantar tıpa sıralarından uzaklaştırmama neden oldu.

“Var mı?”

Yana doğru baktı ve “Hayır,” dedi.

Nefesindeki yalanın tadını alabiliyordum.

“Şimdi seni havaya kaldırıp kafese sokacağım, Fallon. Lütfen bana karşı koyma. Şu anda senin için en güvenli yer orası.”

“Burada, aşağıda da tamamen güvendeyim.”

“Spiritler gelirse değilsin. Mahzen kapısının parmaklıklarından geçebilirler ama senin kafes parmaklıklarından geçemezler. Justus, senin dışında herkesi dışarıda tutmak için onlara büyü yaptı.”

O tam bunları söylerken tünelde ayak sesleri ve kanat çırpışları yankılandı.

“Lütfen, Fallon. Lütfen. Yaralanmanı istemiyorum.”

“O kafese geri girmeyeceğim.”

“Çavuş Brambilla.” İki spirit, aynı anda konuşarak kapıdan içeri süzüldüler. Hızlı hızlı solumaları bile eşzamanlıydı. “Kral sizinle görüşmek istiyor.”

Cato, ninemin yaz aylarında kuruması için dışarıya astığı, güneşte ağarmış çarşaflar gibi bembeyaz kesilmişti. “Ben...”

“Mahzenin anahtarı Justus’ta, bu yüzden korkarım görüşme beklemek zorunda kalacak,” dedim çünkü arkadaşım cümle kuramıyor gibi görünüyordu.

“Sergente, anahtar!” Lastra mahzenin kapısını zorladı.

Kanatlı Perilere az önce söylediklerimi tekrarladım, sonra da ekledim: “Sarmaşıklarını üzerimden çekme şansın var mı, Lastra?” Sarmaşıkları bedenime başka bir Peri de sarmış olabilirdi –dikkatim o sırada biraz dağınık olduğundan beni kimin

bağladığını görememiştim— ama gözleri yeşil olduğu için bunu yapan büyük olasılıkla oydu. “Kapı kilitli. Bir yere gidebileceğimi sanmıyorum.”

“Sarmaşıklar kalacak,” dedi Cato zar zor aralanan dudaklarının arasından. “Kafesine girmediğin sürece.”

Beyaz saçlı adama uzun uzun ve sertçe baktım. “Bana güvenmiyor musun?”

“Güvenmem için bana bir sebep verdin mi?”

“Sana asla zarar vermem, Cato.” Bana öyle bir bakış attı ki kalbim duracak sandım. Gerçek, gözlerinden okunuyordu. Bana inanmıyordu.

“Peki.” Çenem göğüs kafesim gibi kasılmıştı. “Sarmaşıkları açma ama en azından gevşet. Ettime batıyorlar.”

Cato’nun çenesi seğirdi. “Dediğini yap, Lastra.”

“Sen aklını mı kaçırdın, Sergente? Ya *seni* de gözünden bıçaklarsa?”

“Bıçaklamayacak.” Cato kaşlarını kaldırıp bana baktı. “Öyle değil mi?”

Neredeyse yemin edecektim ama dilimi tutmayı başardım. “Çavuş’a hiçbir zarar gelmeyecek.”

Lastra’nın kalın kahverengi kaşları o kadar alçaldı ki az kalsın kirpiklerine değecekti. “Yemin et.”

Lastra’ya defolup gitmesini en iyi şekilde nasıl söyleyeceğimi düşünerek yanağımın içini ısırırken ensemden bir damla ter süzüldü. Cato’nun sıktığı çenesinin görüntüsü cevabıma ilham verdi. “Ederdim ama o zaman sevgili büyükanneme verdiğim sözü bozmuş olurum. Justus’un eski karısını kastediyorum, yeni karısını değil.”

“Çöz onu, Lastra.”

Bana ters ters bakan asker sonunda büyülü yeşil ipleri gevşeterek kollarımı iki yanıma açmama izin verdi. Önce parmaklarımı, sonra boynumu esnettim, vücudumdaki gerilim azaldıkça tüm kemiklerim çıtırdıyordu.

Tam Lastra'nın ipleri tamamen çıkarabileceğini düşünürken sarmaşıklar bileklerime dolandı ve iki elimi birleştirdi. Omuzlarımın artık geriye doğru gerilmemiş olmasının yanı sıra parmaklarım da önümde olduğu için rahatlamıştım. Artık onlara birer iğne batırıp Justus'un şık küçük mührünü test edebilirdim.

"Lütfen Majestelerine söyle, eğer görüşmek istiyorsa onun bana gelmesi gerekiyor." Cato, parmakları kısık gözleriyle aynı renk sarmaşıklarla kaplanmış olan Lastra'nın hâlâ arkasında dikildiği mahzen kapısına yaklaştı. "Eğer o gelmezse Justus döner dönmez ben ona gideceğim."

Lastra başıyla onayladı, sonra da "Dikkatli ol, Sergente," diye mırıldandı.

O gittikten sonra mahzende vızıldayan spiritle baktım, çipil gözlerini sanki iğrenç bir bataklık yaratıyormuşım gibi üzerime dikmişlerdi. Elbiseme ve köprücük kemiğime sıçramış kan izleri yüzünden öyle görüldüğümünden hiç şüphem yoktu. "Bana bir bez ve temiz kıyafet getirme şansınız var mı?"

"Hayır," diye bir ağızdan cevap verdiler.

"Sizi onlarla boğmamdan mı korkuyorsunuz?" diye sordum tatlı tatlı.

"Gidin de ona ihtiyacı olanı getirin." Cato'nun sesi de en az suratı kadar bitkindi.

Spiritler gözlerini kısarak ona kötü kötü baktılar.

"Emrim kulağınıza ulaşmadı mı, periler?"

İkisi de irkilerek başlarıyla onaylayınca gülmek için kendimi zor tuttum.

Onlar uçup giderken arkalarından, "Tercihen bir asker üniforması!" diye seslendim. "Pantolon severim ben."

Beni duyup duymadıklarından emin değildim ama Cato'nun duyduğu kesindi çünkü sanki spiritle yılanları elleriyle beslemek için Mareluce'de yüzmelerini önermişim gibi bana dehşet içinde bakıyordu. "Regio asker üniformasını onaylamaz."

Cato'ya, Regio'nun kıyafetlerim hakkındaki fikrini güneş görmemiş yerlerine sokabileceğini söylemek istedim ama bu Cato'nun başını belaya sokmaktan başka bir işe yaramayacağı ve bu da isteyeceğim son şey olduğu için çenemi tuttum.

O dağılmış örgüsünü düzeltmek için beyaz saçlarını çözerken zihnimde Justus'un anahtar mührünün anısı canlandı. Bu büyük karınca yuvasının loş ışığında şekli zar zor seçilebilse de Justus'un parmağının izlediği yolu ve Meriam'm kanının siyah zemin üzerinde bıraktığı parıltıyı hâlâ gözümde canlandırabiliyordum.

Görüntüyü zihnimden tekrar tekrar geçirirken midem guruldadı.

Ses Cato'nun uzun kulaklarına ulaşmış olmalıydı çünkü karnıma baktıktan sonra gözlerini kapıya çevirdi. "Spiritler döndüklerinde sana yiyecek bir şeyler getirmelerini söyleyeceğim. Umarım kapıdan içeri bir şeyler sokmayı başarabilirler."

O parmaklıklar arasındaki genişliği ölçerek kapıyı incelerken ben de bağlı ellerimi ağızma götürüp en sivri dişimi işaret parmağımın ucuna bastırdım.

"Ne yapıyorsun?" Cato'nun sorusu elimi ağızımdan çekmeme neden oldu.

Dişimden bir şey alıyormuş gibi yaptım. "Bir fey fıkıftı."

Cato'nun biçimsiz kelimelerimi çözmesi biraz sürdü. Anladığında, kaşlarından birini indirdi. "Gerçekten mi?"

"Bilmiyorum." Dilimi ona göstere göstere dişlerimin üzerinde gezdirdim. "Buralarda bir diş fırçası bulunur mu acaba?"

"Döndüklerinde spiritlere sorarım." Bundan sonra bakışlarını kapıya çevirmedi. Gözünü benim üzerimde tuttu.

Güvensizliğini anlasam da bu beni biraz incitmişti. Tarelexo'daki minicik evimden daha büyük olan mahzende turluyor, parmağımı delebileceğim sivri bir şey arıyordum. Taş raflar o kadar pürüzsüzdü ki yağ dökülmüş gibi parlıyorlardı; görünürde sivri hiçbir şey yoktu.

O zaman cam kırıkları işe yarardı.

“Şaraplara dokunma, Fallon.”

“İçmeyi falan planlamıyorum.” Bana bir bakış atınca, “Ya da kafanda parçalamayı,” diye ekledim.

“İkinci seçeneği düşünmemiştim bile ama gerçekten, hiçbir şeye dokunma. Mahzendeki şişeler kaybolursa başım belaya girebilir.”

Cato odanın diğer ucunda olduğu için toz kaplı bir şişeyi raftan çekip çıkardım ve mantarın üzerine damlatılmış altın balmumu mühürdeki Luce tacı amblemine aval aval baktım.

“Bu Costa Regio’nun zulası mıydı?”

Soyulan, sararmış etikette o kadar eski bir tarih yazıyordu ki bakışlarımı diğer şişelere çevirdim. Bunun gibi yıllanmış şaraplar küçük birer servet ederdi; bakır ya da gümüşe değil, çil çil altına satılabilirdi. Kafesimi parçaladığımda en az iki düzine şişeyi kırdığımı düşündüm.

Umurumda olduğundan değil ama tanrılar aşkına, bu mahzende kasa odasındakinden daha fazla servet olabilirdi.

“Lütfen şişeyi yerine koy, Fallon.”

Şişeyi rafa yerleştiriyormuş gibi yaptım ama onun yerine biraz fazla dramatik bir “tüh” çekerek düşürüverdim.

Cato oflayarak adımı söyledi ve bana doğru geldi. O beni havaya kaldırdığı gibi kafese sokmadan çömeli parmağımı tırtıklı bir cam parçasına bastırdım. Dişlerimin arasından sessiz bir tıslama çıktı.

“Camdan uzaklaş.” Şarap lıkırdayarak altın rengi saten terliklerimin etrafında birikintiler oluşturup havaya topraksı mantar kokusu yayarken arkadaşım durup kılıcına uzandı. “Şişeden uzaklaş dedim, Fallon.”

Bağlı ellerimi kaldırdım ve dediğini yaptım. “Geri çekiliyorum. Silahını bırakabilirsin.”

Ama bırakmadı. Ve lanet olsun, bu benim canımı, yaramdan daha fazla acıttı.

“Sana asla saldırmam, Cato.” Mahzen kapısına, beni bu nemli odada tutan sert metal kıvrımları çerçeveleyen eğimli siyah taşa doğru ilerledim.

“Nereye gidiyorsun?”

“Sen benim pisliğimi toplarken benim sana saldıracağımdan endişelenme diye aramıza biraz mesafe koyuyorum.”

Pahalı enkaza baktı ve en sonunda kılıcını kınına sokup çömelerek tahterevalli gibi sallanan sarı cam parçalarını toplamaya başladı.

Bir gözümü ondan ayırmadan parmağımı taşın üzerine koydum ve biraz orantısız bir daire çizdim. Haçı da ekledim. Justus’un mührüne benzediğinden emin olunca gözlerimi yumdum ve avucumu taşa bastırdım.

Geliyorum, Lore.

YİRMİ DÖRT

Üç hızlı nefesten sonra bedenim hâlâ kapının pervazından dışarı süzülmeyince, göz kapaklarımı açıp sessizce lanetler savurdum ama büyülü olanlardan değildi. Bir dakika, büyülü sözler söylemem mi gerekiyordu yoksa?

Justus öyle mi yapmıştı? Dudaklarının büyülü sözlerle hareket ettiğini hatırlamıyordum ama mührün tasarımına o kadar konsantre olmuştum ki bir şeyler söylemişse bile kaçırmış olabilirdim. İç geçirerek omzumun üzerinden geriye baktım.

Cato hâlâ cam kırıklarını toplamakla meşgul olduğu için ikinci bir kaçış denemesi yaptım. Elim o kadar dengesizdi ki çember ve haç birleşince kadın cinsiyeti sembolüne benzemişti ama yine de elimi bastırdım ve...

Hiçbir şey olmadı.

Of!

Tam üçüncü kez denemek üzereydim ki spiritler kapının parmaklıkları arasından süzöldüler. Kalbim küt küt atmaya başladı ve hemen dönüp pürüzsüz taşa yaslandım, sonra da başarısız kaçma girişimlerimi silmeye çabaladım. Kanla bu kadar çok lekelenmiş bir elbise giydiğim için rahatlayacağımı hiç düşünmemiştim ama rahatlamıştım işte.

“Elbise bulamadık,” dedi, en az kendisi kadar geniş bir sabunluğa sarılmış olan spirit. Kapının yanında olduğumu görünce birkaç santimetre yukarı sıçradı, sabunluk ve içindeki sabun parçası gürültüyle taş zemine düştü.

Arkadaşı da hemen yükseldikten sonra elindeki banyo lifini sabunun ve dövülmüş bronz kabın yanına bıraktı. Benden

korktuklarını fark etmiştim, daha önce kimsede korku uyardırmadığım için bu garip bir duyguydu. İtiraf etmeliyim ki yaydığım yeni havayı sevmiştim.

Lore'un ne kadar gurur duyacağını hayal edebiliyordum. Eşimi düşünmek kalbimi yerinden oynattı, kaburgalarımın çarpan vuruşları sıklaştırdı. Eve dönmeyi hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum.

"Kanatlarınız olduğuna göre lütfen Kraliçemizin yarattığı dağınıklığı en yüksek yığınlar atın." Cato başıyla, modern bir vazoyu andıracak kadar düzgünce yerleştirdiği cam yığını işaret etti.

"Kraliçemiz mi?" Spiritlerden birinin kaldırdığı kalın, sarı kaşları, küt kesilmiş kaküllerinin ardında kayboldu.

"Evet. Kraliçemiz. Onun ünvanını aklından çıkarmasan iyi edersin, Dirk."

Dirk kaşını daha da çok kaldırırken atkuyruklu arkadaşı bir cam parçası kapmak için alçaldı. Onu yukarı taşıırken ağırlığının altında zorlandığı belliydi. Kesiğin kanamaya devam etmesini sağlamak için başparmağımın tırnağını işaret parmağımın etli kısmına sürttüm. Henüz pes etmeyecektim.

Gidip banyo lifiyle sabunu aldım, sonra da bronz tabağı kaptım. Duvarlardan birine doğru ilerledim ve köprücük kemiğimi ovalamaya başladım. Muhtemelen kendimi daha fazla kirletiyordum ama en azından kan kokusu azalıyordu.

Cildimi ovalarken bronz tabaktaki yansımamı inceledim. Şu an bakır renginde olmasına rağmen cildimin sağlıksız solgunluğunu özlemiyordum. Ah, yeniden açık havada olsam... Eve döndüğümde Gökyüzü Krallığı'nın taş kulelerine tırmanıp bedenimi günlerce güneşte kızartacaktım. Kendimi şimdiden Sybille ve Phoebus'un arasına sıkışmış, bir yandan Gökyüzü şarabı yudumlayıp bir yandan da Kargalar, Shabbeliler ve Faellerle ilgili her şeyin dedikodusunu yaparken hayal edebiliyordum.

Hiçbir zaman dedikoduya düşkün olmamıştım ama şimdi aniden, bir arının poleni arzuladığı gibi arzuluyordum bunu. Önemsiz şeyler hakkında konuşmak ve ciğerlerim ağrıyana kadar gülmek istiyordum. *Beinnfhrhal*'dan ve Connor'ın Gökyüzü Meyhanesi'nde servis ettiği tuzlu ve otlu peynirden tıka basa yemek istiyordum.

Yumruklarımı öyle bir sıktım ki yaralı parmağım sızladı. *Bu kadar kendine acımak yeter*, diye kendimi azarladım. Benim büyüm vardı. Hem de duvarların içinden geçmemi sağlayan bir büyü! Justus yapabiliyorsa ben de yapabilirdim.

Cato ve spiritlerin meşgul olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden baktım, daha fazla kan akıtmak için başparmağımın tırnağını kesğin dibine bastırdım, sonra parmağımın ucunu sabunluğun pürüzsüz yüzeyine götürdüm ve yavaşça kilit sembolünü yeniden çizdim.

Cam şangırdayınca nabzım hızlandı. İhanetimin tüm izlerini silmek için banyo lifini bakır sabunluğa sürmek üzereyken işaret, orta ve yüzük parmaklarım metalin içinden geçiverdi.

Şaşkınlık içinde elime baktım, elimin katı bir yüzeyin içinden geçtiğini görmek beni büyülemişti âdeta. Tanrılar aşkına! İşe yaramıştı. İşe yaramıştı işte!

Göğsüm sıcacık olmuştu. Hayatım boyunca bu ânın hayalini kurmuştum. Bunu ailem ve arkadaşlarımla, Lore'la paylaşmaktan başka bir şey istemiyordum ama yine de dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Bir dakika önce kapıldığım umutsuzluk, kızgın güneşin altındaki çiy gibi yok oluvermişti.

Parmaklarımda ucunda sınırsız bir güç kaynağı vardı. Kullanabileceğim bir güç.

Göz ucuyla bir hareket gördüm. Cato bana doğru geliyordu. Elimi sabunluğun metalinin içinden çekip çıkardım, sonra da kirli havluya sildim.

Yansımam net olmasa da menekşe gözlerimde yeni bir kıvılcım olduğunu fark ettim.

Kendimi serbest bırakacaktım.

Justus o kapıyı açar açmaz, yeryüzüne çıkmama izin verse de vermese de gözden kaybolduğu o duvara geri dönmenin yolunu bulacak ve özgürlüğe giden yolu çizgilerimle yaratacaktım.

“Üzerinde hâlâ kan var.” Cato çenesinin altını kaşıdı. “Şurada.”

Derimin üzerinde işaret ettiği kısmı sildim, sonra da ipeği temizlemeye başladım. Bununla uğraşmak dakikaların daha hızlı geçmesini sağlıyor ve bana mührün neden daha önce işe yaramadığını düşünecek zaman veriyordu. Çizimlerim eksik olduğu için miydi yoksa karşı tarafta geçebileceğim bir boşluk olmadığı için mi?

Cato hava büyüleriyle yatağımı kafesten indirip meşalelerde yanan ateşi kısarken ben hâlâ bunu düşünüyordum. Fakat sonra tamamen başka bir şey düşünmeye başladım. İnsanın bir cetsetten kurtulması ne kadar sürerdi?

“Cato?”

“Efendim, Fallon?”

“Rossi korusu bulunduğumuz yerden ne kadar uzakta?”

Sessizlik.

Ne inatçı bir adamdı bu... “Ya Justus geri dönmezse?” diye sordum tırmanabileceğim rafları incelerken; acaba yerin çok fazla altındaysak tavan geçmeme izin vermeyebilir miydi?

“Gelecektir. Karısı burada. Torunu da. Kralı da. Geri gelecektir.” Bana mı öyle geliyordu yoksa Cato kendi kendini ikna etmeye mi çalışıyordu?

Nabzım aniden hızlandı, damarlarıma adrenalin doldu. Adrenalin ve umut. Lore, krallığın her yerinde Kargaların doğduğundan bahsetmişti.

Ya onlardan biri Justus’u bulmuşsa?

YİRMİ BEŞ

Fısıltı yumuşaklığında bir dokunuş bedenim boyunca gezindi, kalça kemiğimi okşadı, sonra bel çukuruma ulaşır göğüs kafesimin tümseklerine uzandı. ***Beni terk ettin...***

Kalbim bir anda durmuştu sanki. ***Lore?***

Tırnaklarını tekrar vücudumda gezdirdi, sonra parmaklarını kalçama götürdü. ***Beni terk etmemeliydin.***

Gözlerimi açmaya çalıştım ama göz kapaklarımı kaldıramadım. Kirpiklerim sanki balla kaplanmış gibiydi. Onları ovuşturmak için ellerimi kaldırmak istedim ama ellerim de kirpiklerim gibi hareketsizdi. ***Neden hareket edemiyorum? Neden seni göremiyorum?***

Beni her zaman kalbinde taşıyacağına söz ver.

Sen benim eşimsin, Lore. Bedenimi fethetmeden çok önce kalbimi fethettin sen. Öyle hızlı nefes alıyordum ki ciğerlerim ağrıdı. ***Şu anda nasıl konuşuyoruz? Dante öldü mü? Onu ben mi öldürdüm?***

Parmaklarının ipeksi uçlarıyla yanağıma dokundu, sonra parmaklarını yüzümün etrafında gezdirdi. ***Hayır, Küçük Kuş; ben öldürdüm.***

Ama... hayır. Bu imkânsız. Sırtüstü dönmeye çalıştım ama bedenim dönmedi. ***Bronwen insanlığını kaybedeceğini söylemişti.***

Hayvanlar da sevebilir, Küçük Kuşum.

Bunu biliyorum ama... Neden öyle dedin?

Kanatlarını aç ve benimle bulutların ufukla birleştiği ve yıldızların en parlak olduğu yerde buluş. Gökyüzü de tıpkı krallığım gibi senindir.

Benim mi? Ne? Lore, hiç mantıklı konuşmuyorsun. Ben baygınken evlendik mi biz?

Serin nefesi yanaklarımda gezindi, sonra rüzgârda kalmış sis gibi dağılıverdi. *Beni unutma.*

Lore?

Yanıt gelmedi.

Lore?! Boğazım da gözlerim gibi yanıyordu. Onun adını haykırdım.

“Fallon, uyan.” Biri beni öyle sert sarsıyordu ki bu sefer gözlerimi açmak istediğimde göz kapaklarım hemen açılıverdi.

Cato omuzlarımı kavramıştı, elleri ensemden akan ter kadar soğuktu. Çılgınca etrafıma bakındım; bu hapishanenin her zeresinden nefret etsem de bunca obsidiyeni bir arada gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim çünkü bu kadar çok obsidiyen aslında Lore’la hiç konuşmadığım anlamına geliyordu.

Tabii... “Dante yaşıyor mu?”

Cato’nun gözlerinin rengi fırtına bulutlarının grisine çalıyordu. “Ne zamandan beri Shabbe dilini konuşuyorsun?”

Kızarıverdim. “Ben... ben... hayır.”

“Ana dilini anlamıyor olabilirim ama kulağa nasıl geldiğini biliyorum.”

Uykumda Shabbe dilinde mi konuşmuştum? *Merda.* Başka kimin duymuş olabileceğini görmek için etrafıma bakındım ve bana dik dik bakan iki çift çipil göz gördüm.

“Kral’a haber vermeliyiz,” diye tısladı, kakülleri suratının ortasına kadar inen spirit.

En azından bu, Dante’nin durumuyla ilgili daha önce sorduğum soruyu yanıtlamıştı. Eğer o yaşıyorsa eşim de yaşıyor demekti. Kazan’a şükürler olsun, sadece kâbus görmüştüm.

“Uyandığında Kralımızı *bizzat* bilgilendireceğim. Şimdilik kimse onu rahatsız etmesin.” Justus Rossi mahzen kapısının kilidini açarken metal şingırdadı ve menteşeler inledi.

Onu gördüğüme sevindiğim kadar hayal kırıklığına da uğramıştım çünkü eğer döndüyse Lorcan’ın nöbetçileri Costa’nın sığınağını henüz bulamamış demekti. Kâbusum aklıma geldi ve beni kendime getirdi.

Aslında, boş versenize.

Justus’un fark edilmediğine *son derece* memnundum çünkü Lore bu yer altı kalesinin yerini bilseydi muhtemelen bir yolunu bulup baskın yapar ve kaybolmamla ilgisi olan herkesi öldürürdü; hapistekilerin çoğunun katledilmesine razı olsam da onun Cato’yu, Justus’u ya da Meriam’ı öldürmesine izin veremezdim.

“Siz üçünüz gidip biraz uyuyun.” Justus başıyla gardiyanlarımı işaret ederken ben oturur pozisyona geçtim. “Ben devralıyorum.” Ellerini karmakarışık olmuş, pas rengi saçlarında gezdirdi, sonra gözlerinin altındaki mor torbalara dokundu.

“Emin misiniz, Generali? Pek iyi görünmüyorsunuz...”

“Gidin.”

Spiritler bir saniye bile kaybetmeden gittiler.

Cato ise durdu, bir adım attı, durdu, bir adım daha attı. Mahzenin eşiğinden çıkmadan önce, “Kral hâlâ benimle görüşmek istiyor mu?” diye sordu.

“Hayır. Meriam ve şifacı dışında kimsenin hayatına kastedilmediğine dair onu temin ettim, o yüzden temize çıktın, Brambilla.” Adam yine gitmeyince Justus ofladı. “Aptal mısın yoksa sağır mı?”

Beyaz saçlı Peri bakışlarını bana dikmiş, öylece durmaya devam ediyordu. “Siz...”

“Çıkar ağzındaki baklayı, Sergente.”

“Fallon’a zarar vermeyeceksiniz, değil mi?”

“Vermeyeceğim.” Cato’nun endişesi yüreğimi hafifletti. Ne kadar da iyi bir adamdı. Keşke Dante’nin gerçek yüzünü görebilseydi.

O gittikten sonra Justus duvara doğru yürüdü ve kapının taş çerçevesine mahremiyet mührü çizdi.

“Sen ve Vanche ne zaman değiş tokuş yaptınız?”

Bana dönerek bir kaşını kaldırdı. “Değiş tokuş mu?”

“Ne zaman yer değiştirdiniz?”

“Adam karımla o aptalca planı yaptığında.”

“Yani sen işin içinde değil miydin?”

“Seni Kral’ın odasına yarı çıplak ve silahsız göndereceğimi gerçekten düşünüyor musun?”

“Sen neredeydin?”

“Dante’nin Isolacuori’nin başına bıraktığı ahmakla buluşmam gerekiyordu.”

“Tavo mu?”

“Ta kendisi,” diye homurdandı Justus.

“Lorcan onu hâlâ öldürmedi mi?”

“Şaşırtıcı ama hayır. Hâlâ Tavo’nun onu sana getireceğini umuyor.”

“Onu bana getirmekten bahsetmişken, eşimin sabrı tükeniyor.”

Justus’un dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “İnsan hiç sahip olmadığı bir şeyi tüketemez.”

Sırıttım. “Bu sertti.”

“Ama yalan değil. Birle on arasında bir ölçekte, eşinin gazabından kurtulma ihtimalim nedir?”

“On hiç olmaması mı demek?”

Başıyla onayladı.

“Doksan sekiz. Doksan dokuz.” Esprili bir şekilde söylemiş olsam da acı gerçek buydu. “Tabii beni ona geri verirsen...”

“Bunu henüz yapamam, Fallon.” Gözlerini şifacının kiler kadar yıpranmış görünen botlarının burunlarına indirdi.

“Bak, beni neden burada tuttuğunuzu anlıyorum.”

Kaşlarının arasında kafasının karışmış olduğunu gösteren ufak bir çizgi oluşmuş hâlde bana baktı. Bronwen’in kehaneti hakkında her şeyi bildiği düşünülürse bu garipti.

“Dante’yi öldürecek kişinin ben olmam gerektiğini biliyorum ama Meriam’ı neden burada tutuyorsun? Neden onu başka bir yere götüremiyorsun?”

Kaşlarının arasındaki çizgi hafifledi ama kaybolmadı. Sanırım gizli operasyonları ve ilerlemiş yaşı göz önünde bulundurulduğunda kırıksıklıklar kaçınılmazdı. “O gidemez.”

“Neden gidemez? Kral’ın işini bitireceğim konusunda bana güvenmiyor mu? Pek *güven* vermiyor olabilirim ama cesaretle doluyum.”

Gülümsemesi sevecendi. “O cesarete tutun çünkü çoğu zaman bizi kurtaran şey budur. Onu neden götürmediğime gelince. Yanlış söyledim. Gidemez değil, gitmez. Buna inanmayabilirsin ama o kadın seni çok önemsiyor.”

Bunu hayal etmesi bile çok zordu. Birbirimizi tanımak için fazla zamanımız olmamıştı. Ve evet, kan bağı bizi insanlara biyolojik olarak bağlıyor olabilirdi ama yetiştirilme tarzım bana bir şey öğrettiyse o da kalbimizi kime vereceğimizi biyolojinin belirleyemeyeceğiydi.

Ayağa kalktım ve elimi uzattım. “Bıçağını bana ver.”

“Geçen sefer nasıl sonuçlandı bu?”

“Benim için Dargento ve Dante’ye göre çok daha iyi oldu.” Kral’ın yüzüne saplanan hançeri hatırlayarak küstah bir gülümseme takındım.

Justus iç geçirdi ama dudaklarının gergin kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “O tamamen Nebba tozu dolu.” Anladığım kadarıyla Justus yeniden Shabbe dilinde konuşmaya başlamıştı. “Yani saldırı beklemeli.”

Başka bir deyişle, vücudu demir bıçağın geçmesine izin vermeyecekti. “Ne kadar süre?”

“Bir gün. Ya da iki. Koku normale döndüğünde Meriam kasa odasında ders verecek, ben de içeri kilitleyeceğim.”

Dante’yle birlikte zırhlı bir kasanın içinde kilitli kalma fikri klostrofobimi tetiklemişti. Meriam’ın da orada olacağını düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. *Herhâlde*. Ancak...

“Dördümüz de, Fallon,” diye mırıldandı Justus.

Kalbimin kaotik çırpınışlarını sakinleştirmeye çalışarak boynumun yan tarafını ovuşturdum. “Dante hançeri nereden biliyordu?”

“Lastra, Vance’i Kral’ın odasından kaçarken yakaladı.”

“Yani... Dottore Vanche’yi mi demek istiyorsun?”

Justus başını yana eğince omzunun üzerine birkaç gevşek saç teli döküldü. Bekliyor gibi görünüyordu. Ama neyi beklediğine dair hiçbir fikrim...

Bir dakika. Yani... Tanrılar aşkına. “Vance derken o Vance’i mi kastediyorsun?”

Justus’un gözlerinde duvarlardaki oyuklarda yanan ateşin titrek ışıltısı dans ediyordu, belli ki rahatsızlığım ona keyif vermişti. “Evet, Fallon.”

“Yani şu meşhur asi lider mi?”

Gülümsedi, sonra beynimi dümdüz eden ve ağzımı Phoebus’un beni Acolti kasasına soktuğu günden daha fazla açık bırakan iki kelime ekledi. “Yani oğlum.”

YİRMİ ALTI

Oğlu mu? Dayım mı? Eh, *bir nevi* dayım.

Nasıl olmuştu da ninem bunu bana söylememişti?

“Ama kulakları?..”

Justus’un gözlerinden eğlendiğini gösteren bir parıltı geçti.

“Annesi Ceres değil.”

Ağzımın daha fazla açılmayacağını sanıyordum ama görünüşe göre çene kemiklerim oldukça esnekti.

Kazan aşkına, dayım azılı bir isyancıydı.

Zihnimde birden onun yüzü, yaralı boynu belirdi ve kendimi düzelttim: *Bir zamanlar* isyancıydı, artık değil. Yaşadığım şokun Justus’un yasını hafifletmesine sevinmişim ama çok acı çekiyor olmalıydı. “Başın sağ olsun, Justus. Keşke onu kurtarabilseydim ama... ama sen ve Meriam bana işe yarar bir şey öğretmeyi reddediyorsunuz.”

“O yaşıyor, Fallon. Önünde uzun bir yol var ama yaşıyor.”

Gözlerim öyle bir açıldı ki kirpiklerimin ucu kaşıma değdi. Aklım resmen başımdan gitmişti. “Sende de ne bilgiler varmış.”

İhtiyatlı gülümsemesi yüzündeki sert çizgileri yumuşattı.

Bir şey fark edince kaşlarımı çattım. “Antoni, Vance’in kim olduğunu biliyor. Onu nasıl tanımadı?”

“Meriam yüzünü boyadı.”

Meriam’la birlikte Vance’in yüzünü değiştirdiklerini mi söylüyordu? “Ben onun gerçek yüzünü biliyor muyum?”

“Hayır. Yollarınızın kesişmemesini sağladım.”

“Neden?”

“Çünkü o da senin gibi” –sarmal şişe raflarına baktı– “çok aceleci.”

O kadar şaşkındım ki, dilimin ucuna doluşan sorular Tarelexo rıhtımındaki balıkçı tekneleri gibi üst üste yığılmıştı.

Sonunda kafamı toplamayı başardım. “Bilmem gereken başka küçük Rossiler saklıyor musun?”

“Hayır.”

Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık ama sonra, kendimi daha fazla tutamadım ve sordum: “Az önce Dante’nin odasına doğru yürürken tünelin duvarlarına dokundum ve titrediler. Neden?”

“Çünkü oda okyanusun altında. Yılanlar seni hissediyor. Umarım Tarespagia’daki Kargalara yerini söylememişlerdir.”

“Ben de söylemiş olmalarını umuyorum. Biliyorum, biliyorum... bu bencilce. Kıyametten kaçınmak için Dante’den kurtulmam gerekiyor ya da bunu yapmazsam Luce’ye ne olacaksa ondan.” Kehaneti trilyonuncu kez içimden tekrarladım, her kelimeyi, her heceyi, her sessiz harfi tekrar gözden geçirdim. “Bronwen, Lore’un insanlığını kaybedeceğini söyledi. Neden?”

“Çünkü Dante’nin kanı Meriam’ın büyüsünü taşıyor ve Kargalar senin soyuna zarar veremez. Bu... nasıl deniyor?” Uygun ifadeyi bulamamış olmalı ki sesini alçaltıp cümlesini Luce dilinde tamamladı: “Shabbe Kraliçesi Mara’nın –ya da Kargalar arasında bilinen adıyla Mórrígan’ın– insanlara şekil değiştirme gücünü verirken çaresine baktığı bir *ih̄tar*. Yarattığı ırkın kendisine karşı gelemeyeceğine dair bir tür garanti.”

Zihnimin içinde bir mum yandı ve Meriam’ın büyümün bağının çözüldüğü gece bana verdiği dağınık bilgi parçalarını aydınlattı. “Lore, Marco’nun kafasını kestiğinde insanlığını kaybetmedi çünkü Marco, Andrea’nın gerçek oğlu değildi.”

Bu bir soru olmasa da Justus başıyla onayladı. “Onu sadece Andrea’nın sevgilisini öldürtmekle tehdit eden karısını yatıştırmak için vârisi ilan etmişti.”

Gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

Justus tünelin girişine doğru ilerledi ve ikinci bir mühür çizdi. Kan taş a nüfuz ettiğine göre, neden yeni bir tane eklediğini merak ettim. Konuşmamızın koridora ulaşmamasını garantilemek için mi?

“Dante onun tek meşru vârisi. Andrea’nın bir vârisi olmasının tek nedeni de karısının ona Fae yapımı bir iksir içirip kafasını karıştırması ve onu Lazarus olduğuna inandırmasıydı.”

O kadar şaşırmış ve dehşete düşmüştüm ki neredeyse Dante’ye acıyacaktım ama Dante bunu hak etmiyordu. “Bronwen Kargaların Dante’yi neden öldüremediğini biliyor mu?”

“Evet.”

O kadar rahatladım ki soluksuz kaldım.

“Geçen gün bana kan bağının neden gerekli olduğunu sormuştun ve ben de her şeyi açıklayacağıma söz vermiştim. Şimdi Luce dilinde konuşmaya devam edeceğim çünkü Shabbe dilini yeterince iyi konuşamıyorum.”

Herhâlde onu ek bir sessizlik büyüsü yapmaya iten şey buydu.

Geri dönüp bana doğru birkaç adım attı. “Meriam’ın Regi-olara yaptığı büyü yeni bir Peri ırkı yarattı: kanlarında Shabbe büyüsü olanlar. Meriam yaptığı şeyin ciddiyetini anladığında Costa’ya en çok istediği şeyi verdi: Kan bağı.” Justus hem kendi avucunda hem de Meriam’ın avucunda olan, birbirine kenetlenmiş halkalara dokundu. “Ona bahşettiği güçten haberdar olmamasını sağlamanın düşünebildiği tek yolu buydu.”

“Peki işe yaradı mı?”

“Yaradı. Costa yıllarca Meriam’ın kanını akıttı. Büyü yapabilmesinin tek yolunun bu olduğunu düşünerek yanında onun kanıyla dolu şişeler taşıdı. Sorun şu ki, bu yeni gücü o oğlu Andrea’ya, Andrea da kendi oğluna miras bırakmıştı.”

Kargalar aşkına... “Yani Dante’nin kan büyüsü yapmak için benimle evlenmesine gerek yoktu, öyle mi?”

“Hayır. Ama şimdi senin kanını kullanmadan büyü yapamıyor. Sıkışmış durumda.”

“Ama ben de öyleyim.”

“Üzgünüm, Fallon ama büyüü olduğunu fark etmesi riskini göze alamazdık.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Mantıklarını anlıyordum ama bir deliyle büyüü bir birlikteliğe zorlandığım için hâlâ kızgın mıydım? Kesinlikle evet.

“Ayrıca senden başka birinin kılıcıyla ölmesi riskini alamazdık, aksi hâlde Kazan Meriam’ı asla affetmez ve kapalı kalır.”

“Kapalı mı?”

“Kazan’ın o kadar öfkелendiğini ve kendini *herkese* kapatıp mühürlediğini söylemeyi unuttum mu?”

“Evet.”

“Kargaların obsidiyen lanetini kaldırmak istediğini duydum, Nipota. Sadece Kazan’ın bunu yapabilecek gücü vardır.”

“Luce’de senin geniş kulaklarına ulaşmamış herhangi bir sır var mı?”

Gülümsedi.

“Gitmelisin, Justus.”

“Seni güvende tutmak için Bronwen’e yemin etmemiş olsaydım bile seni terk etmezdim, Fallon. Benim kanımdan ve canımdan olmayabilirsin ama bu hiçbir zaman seni önemsememe engel olmadı. Uzaktan, sessizce, büyüyüp serpilmeni izledim. Ceres’in yetiştirdiği bu inatçı kadınla daha fazla gurur duyamazdım.”

Yüreğim ısındı ve nabzım hızlandı. “Çoğu kişi benim işe yaramaz olduğumu söyler.”

“İşe yaramaz mı? Peşinde bir orduyla krallığın içinden geçtin ve sadece hayatta kalmakla kalmadın, aynı zamanda zafer kazandın.” Gözleri gün doğumundaki okyanus yüzeyi gibi parıldıyordu.

“Marco’nun partisinde ortaya çıktığımda o kadar da gururlu görünmüyordun.”

“Marco’nun seni öldüreceğini düşünüp paniğe kapılmıştım,” diye fısıldarken gözlerindeki parıltı kaybolmuştu.

Justus Rossi’nin bu kadar duygusal bir adam olduğunu kim düşünebilirdi ki? Ben hiç düşünmemiştim; onu o kadar kalpsiz bir adam olarak resmeden ninemin onun bu yönünü hiç görüp görmediğini merak ettim... ama görmüş olmalıydı. Neden bunu birlikte aile kurduğu kadına değil de sadece bana göstermiş olsun ki?

Bahar sancıları çeken bir fidanın kabuklarının soyulması gibi, General Rossi’ye karşı yıllarca beslediğim nefret de akıp gitmişti. “Bir soru daha. Annemi nerede saklıyorlar?”

Justus aniden sırtını dikleştirdi ve benden bir adım uzaklaştı. Ancak o zaman yakınlarda bir kalp atışı hissettim. Hücremin girişine baktım ve taş zeminde köpük gibi süzülen bir gölge gördüm.

“Burada olduğuna göre, Lastra” –Justus başını yana eğdi, yüzünde duygulardan iz kalmamıştı– “bir işe yara ve Fallon’a bir merdiven ör ki kafesine çıkabilsin.”

“Kafes olmasın, lütfen, Generali. Kilerin kapısını kilitleyin.”

“Kafesine geri dön. *Hemen!*” Nefesi o kadar sertti ki saçlarımı havalandırdı ama gözlerinde yumuşak ve yalvaran bir bakış vardı.

Değişken tavrı kaşlarımı çatmama neden oldu. Lastra’nın tuhaf davranışlarını bildireceğinden endişelendiğini tahmin ediyordum ama beni kilitlemek biraz abartılıydı.

Asker büyüyle asma merdiveni büyötmeye odaklanırken Justus kolumdan tutup beni kendine doğru çekti. Kulağıma, “Büyü içine işlemez,” diye mırıldandı.

Doğru. Cato bundan bahsetmişti.

“Kızın yatağını yukarı taşı, Lastra.”

Adam başını onaylarcasına salladı ve yatağı küçük merdiveninden yukarı taşıdı.

“Yaptığı şey yüzünden acı çekmeyi hak ettiği için ona yiyecek ve içecek verilmemesini sağla.”

Büyükbabam ne harika bir aktördü. Benden nefret ettiğine beni bile inandırmıştı. “Eğer açlıktan ölürsem tepegöz Kralınızın pek işine yaramam.”

Justus bana yakıcı bir bakış fırlattı. “Kocan hakkında bu şekilde konuşma!”

Bakışlarımla, işkencecim olma rolünü ne kadar ciddiye aldığından duyduğum hoşnutsuzluğu aktarmaya çalıştım.

“Kafesine gir. Hemen.”

Oflayarak arkama döndüm ve Justus’un davranışlarının fazlasıyla ikna ettiği Lastra’nın sızlandığı noktaya doğru yürüdüm. Yanından geçerken kendimi tutamayarak ona hareket çekip büzüşmüş pislik dedim.

Sessizce, “Dikkat et, strega...” diye fısıldadı.

“Yoksa ne olur?” diye tısladım nefret ettiğim kafese ulaştığımda. “Beni tokatlar mısınız?”

Gözleri yeşim taşı gibi sertleşti. “Biri bunu yapmalı.”

“Ne dedin, Lastra?” Justus’un gürlemesi şişelerin arasında yankılanmıştı.

“Hiçbir şey, Generali.”

Korkak askere buz gibi bir gülümsemeyle baktım ve ekledim: “Eşim seninle çok eğlenecek.”

“Eşin üç kuşunu kaybetti.” Lastra’nın yeşil gözleri duvarlardaki meşalelerde yanan alevler gibi titreşti. “İki tane daha gidince Luce Karga’sız kalacak. *Sonsuza dek.*”

Justus’a öyle hızlı döndüm ki boynum çatırdadı. “Bu doğru mu?”

Justus’un gözleri seğirdi. “Lorcan Ríhbiadh seni aramaktan kendini alamıyor. Hayal edebileceğimiz en iyi yem olduğunu kanıtlıyorsun. Şimdi kapını kapat.”

Yüz ifadesinden bunun gerçek olup olmadığını anlamaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki parmaklıklara tutunamadım.

Justus'un avucundan su fişkırdı ve kafesimin kapısını sertçe kapadı, beni ıslak kirpiklerimi kırıştıtararak uzaklaşan bedenine bakar hâlde bırakıp gitti. Damlacıkları silerek adını haykırdım ama geri dönmedi.

Beni küçük kafesinde o kadar uzun süre bırakmıştı ki artık delireceğimi düşünmeye başlamıştım. Belki de beni kızdırmak planın bir parçasıydı. Ne de olsa saatler sonra Cato, Justus'un beni yalnız bıraktığı pislik Peri'nin yerine geçtiğinde, sadece Lastra'nın değil Dante'nin de boynuna bir bıçak saplamak için yanıp tutuşuyordum.

Luce asla onun olmayacaktı.

Asla.

Elimde bulunan tek kanal olan Bronwen'in gözleri aracılığıyla Gökyüzü Krallığı'nı görmek için kendimi zorladım fakat ne kadar çabalarsam çabalayayım öfkeyle dolup taşan ve gıdasızlıktan ağrıyan bedenimin içinden çıkamadım.

Sadece öfkeli değildim, *vahşileşmişim*; kan büyümün kafesimin lanetli parmaklıklarında işe yaramadığı gerçeğiyle daha da kötü oldum. Yirmi iki yıl boyunca hiçbir gücüm olmadan yaşadığım ve hayatta kaldığım gerçeğini tekrarlayarak kendimi rahatlatmaya çalıştım. Özelliklerimin değişmesi için bir sebep yoktu. Özellikle de artık ölümsüz olduğum için.

Annem ve büyükannem ölmedikleri sürece bana bir şey olmayacaktı.

Uzaktan gelen bir gök gürültüsü, kararan düşüncelerimi yarıp geçiverdi. Gözümün önünde çatallanıp yayılan şimşegi görünce irkildim.

"Hâlâ şansımız varken onu Shabbe'nin koruma kalkanlarından geçirmeliydin, Cian. Sonunda hepimizi mahvedecek."

Tanrılar aşkına, *Bronwen*? Adını haykırmak ve Lore'un nasıl olduğunu sormak istiyordum ama bunu yaparsam sadece gardiyanlarımdan dikkatini çekmekle kalırdım.

Amcam, Lore'un fırtınasını engellerken, siyah makyajının altındaki yüzü solgundu. "Seni kaybetseydim, *ah'khar*, bu duvarların arasında sıkışıp kalacağıma gerçekten inanıyor musun?"

"Onu anlıyorum..." Bronwen sonunda benim varlığımı hissetmiş olmalıydı çünkü derin bir nefes aldı, sonra, "Acele et, Fallon. Acele et," diye mırıldandı. Sesinde öyle bir acı vardı ki kalbim atmayı unutarak duruverdi ve hem görüntüyü kaybedip hem de kafesimin duvarına çarparak öyle bir gürültü çıkardım ki mahzendeki tüm spiritler ve Periler aval aval bana baktılar.

Avuçlarım terlemiş hâlde ayağa kalkmaya çalıştım ama parmaklarım kaydı ve yatağıma yığılıverdim. "Şeker. Şekere ihtiyacım var," dedim güçlkle.

Yoktu. Aslında muhtemelen vardı fakat şu an en çok ihtiyacım olan şey, Bronwen'in gözlerinden bakmaya geri dönmekti.

Söylediklerini zihnimde tekrar tekrar canlandırıp her bir kelimeyi inceledim. *Sonunda hepimizi mahvedecek...*

Mahvedecek... Yani henüz mahvetmemişti.

Obsidiyen laneti yüzünden birkaç Karga kaybetmiş olabilirdi ama biri bile Shabbe kanına düşmemişti.

Biri bile.

Ben bu iyimserlik kırıntısına tutunmaya devam ederken mahzen tekrar kayboldu ama bu sefer etraf zifiri karanlıktı ve Bronwen yoktu.

YİRMİ YEDİ

Cato dinlenmek için ara sıra mahzenden çıksa da dışarıda hiçbir zaman birkaç saatten fazla kalmıyordu. Bana mı yoksa asker arkadaşlarına mı güvenmediğini henüz anlayamamıştım.

Bir başka nöbet değişiminden sonra, “Yıkanmak istiyorum,” dedim.

“Seni kafesinden çıkarmaya yetkim yok.” Cato siyah duvara yaslanmış, çakısıyla portakal soyuyordu; portakal dilimlerini de sihirli bir rüzgârla gizlice kafesime ulaştırıyordu.

“Neden?” Nedenini biliyordum ama ondan duymak istiyordum.

Hiçbir şey söylemedi.

“Dante nerede?” Peri Kralı’nın ziyaretime gelmesini falan istemiyordum ama neyin peşinde olduğunu merak ediyordum. “Gözü nasıl?” Cato buna da cevap vermeyince, “Peki ya Justus?” diye sordum. “O nereye gitti?”

Muhafızım ısrarcı bakışlarımdan kaçınmak için gözlerini meyvesine dikmişti.

“Hımm, Cato. Bu bilgiyle tam olarak ne yapacağımı sanıyorsun? Ben lanet olası bir mahkûmum.”

Sessizliği uzadıkça uzadı.

“Bu kadar az konuşan bir adam olduğunu kim tahmin edebilirdi?”

“Gökyüzü Kralı’yla telepatik iletişim kurabiliyorsun, Fallon, sonra da hassas bilgileri neden paylaşamadığımı mı merak ediyorsun?”

“Etrafımda...” Kaşlarını çatmaya başlayınca, “Pekâlâ, tamam,” dedim. “Evet, kurabiliyorum.” Elbette geçen gün kendimden geçtiğimde, aslında ne olduğunu bilmiyordu. “Beni yakaladın.”

“Yani konuşabiliriz ama Luce politikası hakkında değil.”

“Pekâlâ.” Kirli saçlarımdan bir tutamı üfleyerek yüzümden uzaklaştırdım. “Meriam nasıl?”

“Ona bir şey olsaydı Kralın seni görmeye gelmez miydi sence?”

“*Kralımın* obsidiyene karşı korkunç bir alerjisi var, o yüzden Meriam bu rahat bodrumu paramparça etmediği sürece beni ziyaret edebileceğinden şüpheliyim.”

Cato gri gözlerini elindeki mükemmel bir spiral şeklinde kestiği portakal kabuğuna indirirken çenesini bıkkınlıkla kıtırdattı.

Ben de bıkkındım. Her bir parmaklığı bir kemikmiş gibi hissetmeme neden olan yıpranmış yatağında uzanmaktan ve küçücük alanı vahşi bir kedi gibi arşınlamaktan yorulmuştum. Tam da şu anda yaptığım gibi.

Birden çılgın daireler çizmeyi bıraktım çünkü aklıma bir şey geldi: Ya taşı çatlatıp bu yer altı kalesini parçalayabilecek bir mühür varsa?

İkinci bir düşünce ilkinin önüne geçti: Eğer böyle bir mühür varsa Meriam onu çoktan kullanmış olmaz mıydı? Sonuçta, aklı başında hangi insan hapishanede kilitli kalmak isterdi ki? Öte yandan, Meriam’ın akli dengesinin artık yerinde olmaması da mümkündü. Ne de olsa beş asırdan fazla süredir esir tutuluyordu. Bu en sağlam beyinleri bile yakabilirdi.

Ama... ya öyleyse? Ben ve benim inatçı iyimserliğim. Fakat iyimserliğimi bir kenara bırakırsam geriye umutsuzluk kalırdı ve ben kaderinden yakınıp duran bir kadın olmayacaktım.

“Kral dediğin o yaratık binlerce masumu öldürüyor. Halkımızı korumak için sokağa çıkma yasağı koymak zorunda kaldık çünkü Kargalar geceleri neredeyse görünmez oluyor, özellikle de

lanet olası havaya dönüştüklerinde.” Cato’nun dudaklarından ilk kez kötü bir kelime döküldüğünü duymuştum galiba. “Artık *her* köprüde ve *her* sokakta askerler görev yapıyor! Burada olmaktan nefret etmeni anlıyorum ama bütün diyardaki en güvenli yerde olduğunu da bilmelisin.”

Göğsünün on kez inip kalkmasını izledikten sonra cevap verdim. “Cato, seni seviyorum ve sana saygı duyuyorum çünkü benim için her zaman bir dost oldun ama lütfen, *lütfen* şu lanet at gözlüğünü çıkar.”

Cümlemin başında yumuşayan yüzü, cümlemin sonunda sertleşti ve soyulmuş portakal ayaklarının dibine düştü, etrafa dağılan tatlı meyve suyu damlacıklarının kokusu havasız mahzene yayıldı.

“Sen bir Karga’yla tanıştın mı hiç? Konuştun mu?” diye sordum.

Bakışları gibi ağzı da sertleşti. “Sanki o yaratıklar konuşmama izin verirdi de. Spor olsun diye insanın boynunu koparırır onlar.”

Beyin yıkama kavramını anlasam da bu eski kafalılığı beni şaşırtmıştı. Konuyu kapatmak istiyordum ama dikkati bende olduğu ve etrafta da başka kimse olmadığı için sordum: “Kacırdığım gece beni Gökyüzü Krallığı’ndan getiren Karga da oradaydı. O da burada mı tutuluyor?”

Cato sessizliğini korudu ama çenesi sanki kelimeleri yutuyormuş gibi gerildi.

“Obsidiyen duvarlar arasında sıkışıp kaldıysa onu diriltemem zaten...” dedim bana bir şeyler söylemesini umarak.

Düşen meyvesini yerden aldı, sonra da toz zerreciklerini temizlemek için meyvenin üzerinde hava büyüsünü gezdirdi. “Cato, ben senin düşmanın değilim.”

“Hayır, değilsin.” Portakalını öyle bir dikkatle inceliyordu ki gözleri şaşmıştı. “Sen benim Kraliçemsin.”

“Kraliçeler tebaalarının dürüstlüğünü hak etmez mi?”

“Beyni yıkanmış olanlar etmez,” diye mırıldandı sessizce.

“*Beyni yıkanmış mı?*” diye haykırdım.

“Senin farklı olduğunu sanmıştım. Beyninin kulaklarından büyük olduğunu sanmıştım ama görünüşe bakılırsa sen de türünün geri kalanı gibisin!”

Etrafımdaki hava çatırdadı, buna öfkemin neden olduğunu sandım ama sonra kömürleşmiş kütüklerin üzerinde oynaşan alevleri gördüm ve derin bir nefes aldım çünkü mayalanmış üzüm zindanımda ocak yoktu, sadece meşaleler vardı, bu da demek oluyordu ki...

“Gözlerime tekrar dönmeni bekliyordum, Fallon...” Bronwen’in sesi kalbimin hızlanmasına neden oldu. “Senin için bir şeyim var.”

Kâğıt hışırtısı duydum, sonra Bronwen’in narin, yaralı parmaklarının arasında bir parşömen belirdi. Krem rengi zeminin üzerinde gece mavisi kıvrımlar vardı.

“Meriam’la uzun zaman önce yaptığımız dersleri hatırlamaya çalışıyordum.”

Nefes veririm kâhini yok etmekten korkarak soluğumu tuttum. Muhtemelen yüzüm mosmor olmuştu ama bu da benim lehime olurdu. Ne de olsa Cato’nun beyazlaşan gözlerimi değil de moraran suratımı fark etmesi daha iyi bir şeydi.

Bronwen, sanki görebiliyormuş gibi mürekkebi takip ederek işaret parmağını ilk mührün üzerinde gezdirdi. Kalemnin ucunun geride bıraktığı ince olukları hissettiğini tahmin ettim.

“Bu sesin dışarı çıkmasını engeller.”

Kalbim yerinden çıkacaktı sanki. Justus bu mührü birçok kez çizmiş olsa da bunu hep karanlık bir zemin üzerinde yapmış, bu da ayırt edilmesini imkânsız hâle getirmişti. Arka plan açık renkli olunca çizgiler rahatlıkla görülebiliyordu.

“Ve bu, Fallon.” Kâğıda dokunarak ters çevrilmiş bir ‘T’nin üzerinde duran ‘V’ şeklindeki bir çizimi gösterdi. “Diğerlerini unutsan bile bunu ezberle çünkü bu...”

Buz gibi hava yüzüme tokat gibi çarparak başımı yana savurdu ve ardından ismim kulaklarımda çınladı.

Hayır, hayır, hayır. Geri dön!

Cato'nun bitkin yüzü kafesimin altında belirip elleri parmaklıkları kavrayarak salladığında, kendimi yatağıma yüzüstü attım ve Bronwen'in zihnine geri dönmeye çabaladım ama ne kadar denersem deneyeyim bedenimi terk edemedim. Belki de bunun nedeni Cato'nun hâlâ adımı haykırmaması ve beni bir çığırak gibi sallamasıydı.

Çünkü bu ne, Bronwen? Paçavra yatağım yok olmayınca homurdandım, sonra başımı yana çevirip hırlayarak Cato'ya durmasını söyledim.

Sesimin sertliği karşısında irkilerek çenesini kapadı ve kafesimi serbest bıraktı. "Bir de benden seninle hassas bilgileri paylaşmamı bekliyorsun, öyle mi?" Cato sanki beni o görüden kurtarmak için her şeyini ortaya koymuş gibi nefes nefeseydi.

Cevap verme zahmetine girmedim. Onun yerine, az önce bana verilen değerli bilgiyi gözümde yeniden canlandırdım, çizgileri ve kıvrımları zihnime iyice kazıdım. Cato'nun olmadığı tarafıma döndüm ve yatağımın üzerine o desenleri çizdim.

Yosun dolu şilteyi çizim tahtası olarak kullanmayı düşündüm ama kumaşta kan lekesi bırakamazdım. "Biraz yiyecek alabilir miyim?"

Cato sessizdi. "İznim yok..."

"İyi o zaman. Beni aç bırak. Diğerleri gibi ol."

Sanki ondan kurtların yediği bir salla Güney Denizi'ni geçmesini istemişim gibi derin bir nefes aldı. Muhtemelen duygularını incitmiştim.

Lanet olsun ona.

Gardiyanlarımdan hepsine lanet olsun.

Bu kafese, bu obsidiyen duvarlara ve...

"Al."

Başımı çevirdim ve yüzümün önünde portakal diliminin süzüldüğünü gördüm. “Akla gelebilecek her tür peynirle dolu düzgün bir yemek istiyorum.”

“Korkarım burada çeşidimiz az fakat Rossi’nin kilerini yağmalamayı deneyebilirim.”

Bundan, kilerin yerin altında olmadığı anlamını çıkardım. Bu da Cato’nun orayı nasıl ziyaret edebildiğini merak etmeme neden oldu. “Duvarlarda çizili mühür bırakmak pek akıllıca değil, değil mi?”

“Affedersin. Ne?”

Hücremin girişini işaret ettim. “Sanırım Justus’un dönmesi ihtimaline karşı büyümlü kapılara ihtiyacınız var ama...” Konuşmayı bırakarak çıkışlarla ilgili ihtiyatlı soruma cevap vermesini umdum.

“Hakkımızda kötü şeyler düşündüğünü biliyorum ama biz kendimizi diri diri gömmedik Fallon.”

“Yani bir kapınız var mı? Gerçek bir kapı?”

Yaptığı hatanın farkına varınca gözleri irileşti. “Hayır.”

Yalan söylediğini anlamak için tuza ihtiyacım yoktu. Bir kapı varsa Lore onu bulacaktı. Ama bulabilmesi için beni burada, batıda arıyor olması gerekiyordu. Keşke Bronwen yerimi *görebilseydi*. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kanım hızla akıyor, bedenim sarsılıyordu.

“Zavallı adama eziyet etmeyi bırak, moya.” Dante’nin sesi sırtımı dikleştirmeme neden oldu.

Başımı yavaşça çevirdim. Obsidiyen odamın girişine yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Derisiyle aynı renkte bir göz bandı takılı kahverengi deri şeridi az kalsın gözden geçiriyordum. Gözü gitmiş mi yoksa iyileşiyor mu diye merak ettim. Bunun bir önemi var mıydı?

Yakında başsız kalacaktı.

Sırtıma yapışmış karnım deriyi kesme düşüncesiyle irkilmemişti bile.

Dante duvardan uzaklaştı ve bana doğru geldi. “Özellikle de senin yüzünden burada olduğu için.”

Bir kaşımı kaldırarak devam etmesini bekledim.

“Justus, Cato’yla yakın olduğunuzu bildiği için onu buraya getirdi. General’in düşünceli bir adam olduğunu kim tahmin ederdi?”

“Evet. Kim tahmin ederdi? Bu ziyareti neye borçluyum?”

Mavi gözleri kirli pembe elbisemi inceledikten sonra tekrar yüzüme baktı. “Ders zamanı, moya.”

Kalp atışlarım duyabildiğim tek şey hâline gelene kadar güçlendikçe güçlendi. Adrenalin beni sardı ve doğrulup oturdum.

Vakit gelmişti ama ders vakti değil, o tacı kafasından söküp Lore’a götürme vakti gelmişti.

Kafesimin kilidi açılırken Lore'u gözümde canlandırdım.
Bugün göreceğim Lore'u.

Kaç gündür –bunu sadece Cato biliyordu– üç dilim portakaldan fazlasını yememiş olsam da bir sürahi kahve içmiş ve koca bir öğün yemek yemiş gibi zindeydim. Kafesimin kapısı gıcırdayarak açılırken ayağa kalkıp duvara doğru uzandım. Önce yerdeki bir parmaklığın, sonra bir diğerinin üzerinde dengede durmaya çalışarak aralık kapıya ulaştım.

Kafesimin çoğu yerinden hava giriyordu fakat yine de kendimi hava geçirmez bir kutudan çıkıyormuşum gibi hissettim. Sarmaşıktan bir merdiven belirdi ve aşağı inmek için döndüm.
“Hah.”

Sessizliği yırtan bu alçak sesle donup kaldım. Deriye sürtünen metal sesini duyunca omzumun üzerinden geriye baktım ve Dante'nin kınından bir hançer çıkardığını gördüm.

Bir parmağını tembel tembel işlemeli siyah taşla sürterken, “Dersimiz için fazla heveslisin, Yılan Efsuncusu,” dedi.

“Bu kafesten çıkacağım için hevesliyim.” Ama merdivenin üzerinde duraksadım, gözümü parıldayan bıçaktan ayırıp Dante'nin kısılmış gözlerine çevirirken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu âdeta.

“Karga Katili. Kılıç ustamızın yepyeni tasarımına verdiğim isim bu.” Peri Kralı elinde bir hançer tutuyordu. “Daha bu sabah teslim aldım.” Altın bıçağın üzerinde obsidiyen olduğunu tahmin ettiğim mat siyah kakmalar vardı. “Akılda kalıcı bir isim, değil mi?”

Ona ırkının... bütün dünyanın yüz karası olduğunu söylemedim ama bunun nedeni küçük hançerini göğsüme saplamasından korkmam falan değil, –kanımdaki büyüü bunu yapmayacak kadar fazla arzuluyordu– fitili aleve aç bir dinamit lokumu kadar kararlı görünüyor olmasıydı. Onu ateşleyen kıvılcım ben olmayacaktım çünkü Dante Regio’nun Luce’nin üzerine ne kadar kaos ve yıkım yağdıracağını sadece tanrılar bilirdi.

Hançerini açık avucuna vurdu. “Meriam’ın sana bir zarar gelmesini önlemek için büyülediği kafesin kendini güvende hissetmeni sağlamaması ne tuhaf.”

“Periler onu istedikleri zaman açabilir, yani hayır, sağlamıyor. Ayrıca, bu bir kafes.” Bir basamak daha indim. “Denemek ve ne kadar hoşuna gideceğini görmek ister misin, Maezza?”

Yüzünde bir sırıtış belirdi. “Meriam onu Perilere karşı korumaya aldı, o yüzden *deneyemem*.”

Tekrar altın silaha baktım.

“Bunu bilmiyor muydun?” Hançerini çevirince bıçağı ısıldadı.

“Bilmiyordum. Hayır.” Titreyen elimle saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım.

“Justus’un ne kadar fazla şey paylaştığını düşününce bunu sana aktaramamış olması ne kadar da şaşırtıcı.”

Damarlarımda dolaşan adrenalin mideme akıp kasılmasına neden oldu. Sarmaşıkları sıkıca kavrayarak yeniden tırmanıp kafese girmeyi düşündüm ama sonra ne olacaktı? Beni içeri kapatırlardı. Kafes Perilere karşı korumalı olabilirdi ama kan büyüüne karşı da korumalıydı. Ayrıca tutsak olmaktan bıkmıştım. Özgürlüğümü ve Dante’nin ölmesini istiyordum.

Bunun *suçluluk* anlamına geleceğinden bahsetmiyordum bile, ayrıca Dante’nin generaliyle oynaştığıma inanmasına izin veremezdim.

“Paylaşmak mı? Daha çok bana ukalalık edip beni azarladı.” Yolun geri kalanını zıplayarak indim, kalbim üç kez attı.

“Justus Rossi kendini üstün zekâlıymış gibi göstermeye bayılır zaten, değil mi?”

Tuzağa düşmediğimden emin olmak için havayı kokladım. Dante’nin kokusunu aldığımda nabzım hafifledi. Artık çürümüş deniz yosunu gibi kokmuyordu; eski bir hatıra gibi kokuyordu.

Kral’ın arkasına, askerlerle dolu tünele baktım. Eğer her şey boka sararsa Justus’un geçen sefer çizdiği yere anahtar mührü çizecektim, herhâlde *bir yere* varırdım. Avucumu kan mührüne bastırmanın beni hapsedenlerin yolunu bulanıklaştıracığını umuyordum.

Şimdi... acil durum planımın en önemli maddesi.

“Justus benim tarafımda olsaydı sence hâlâ bu çöplükte olur muydum, Maezza?” Dante’ye doğru yürüdüm, ona o kadar yaklaştım ki göğüs kafesim hançerinin ucuna değdi. “Benim aracılığım ile Luce’ye hükmetmek için yanıp tutuşuyor.”

Göğsümü kaplayan kirli ipeğin üzerine kan fışkırınca Dante kolunu geri çekip dehşet içinde bedenimde açtığı kesiği inceledi. Geçen günkü küçük dersi için beni kolayca kesmişken şu an canımı yakmaktan endişe etmesi ne kadar da ilginçti...

Bıçağındaki kandan o kadar da iğrenmediğine karar vermiş olacak ki hançeri yüzünün önünde evirip çevirirken zalim mavi gözlerinde huşuya benzer bir duygu vardı. “Bu bıçağı Lorcan’ın kalbine saplamak için sabırsızlanıyorum. İnsanlığını kimin kanının söndürdüğünü anladığında yaşayacağı şaşkınlığı hayal edebiliyor musun?”

Sözleri beni Magnabellum sırasında insanlar tarafından kullanılan dikenli demir kırbaçlar gibi kamçılıydı. Scola Cuori’deyken Peri hocalarımdan hiç şüphe etmemiştim ama şimdi aldığım her dersi sorguluyordum.

“Lastra, karımın kollarını arkadan bağla, olur mu?”

Kıpkırmızı oldum çünkü kollarım arkamda bağlı olursa kan büyüğü yapamazdım. “Dersin için bileklerime uzanman gerekmeyecek mi?” Ellerimi önümde tuttum. “Onları önümden

bağlayabilir ve yeniden çözülüp bağlanması derdinden kendini kurtarabilirsin.”

Lastra, yeşil büyüyle avuçları parıldayarak Dante’ye yaklaştı. “Maezza? Ne yapmamı istersiniz?”

“Sana söylediğim şeyi yapmanı istiyorum.” Botlarının üzerinde döndü, tünele doğru ilerlerken altın mahmuzları tıkırdadı. “Arkasından!” Dante’nin gürlemesi küflü havada yankılandı.

Sırtımdan bir ürperti geçti. Dante’nin kollarımın gücünden korktuğunu hiç sanmıyordum, yani ellerimin arkamdan bağlanması konusundaki ısrarının tek bir anlamı olabilirdi: Meriam’ın sihrimi serbest bıraktığını biliyordu.

O. Bunu. Biliyordu.

Tek yapabildiğim Justus’un onu kasaya kilitleme planından haberdar olmaması için dua etmektir. *Lütfen, lütfen, Kader, bize bir şans ver. Lütfen.*

Ah, elimizin altında bir kâhin vardı. Bronwen’in zihnine ulaşmaya çalıştım ama şimdiki zamana fazla odaklanmış olmalıydım çünkü bedenimden çıkamadım. Dante’nin ölümünü gördüğünü kendime hatırlatarak sendeleyeni ruhumu sakinleştirmeye çalıştım.

Lorcan’ın pençesiyle değil, benim kılıcımınla ölmesini sağlamak bana bağlıydı.

Bu iş burada bitecekti.

YİRMİ DOKUZ

Dante, eli hâlâ hançerinin kabzasında, kasa odasının kapısına vardığında, “Justus!” diye bağırdı.

Justus, parmaklarını kolçağa gevşekçe sarmış, pembe gözlerini benden ayırmayan Meriam’ın tahtında dimdik oturduğu kasa odasından dışarı çıktı. “Evet, Maezza?”

Büyükbabam mavi gözlerini arkamdan bağlı kollarımda gezdirdikten sonra Lastra’ya döndü. Bağımı çözmesini emredek miydi? Öyle bir şey yaparsa Lastra onun emrine uyar mıydı yoksa Kralının onayını mı beklerdi?

Hücremden ayrıldığımızdan beri yanımda yürüyen Cato bir adım daha yaklaştı ve dikkatimi Dante’den ayırmam da göz ucuyla beyaz saçlı çavuşun elini kılıcının kabzasına götürdüğünü gördüm.

“Karın hazır mı, Rossi?”

“Hazır, Majesteleri.” Justus, Dante’ye önünden geçmesini işaret etti ama Dante yürümeyi bırakıp mavi gözleri ışıdayarak arkasına döndü. “Lastra, Cato, mürekkep hokkamı yaklaştırın.”

Ben kendimden cansız bir nesne olarak bahsedebilirdim fakat onun benden bu şekilde bahsetmesi bambaşka bir şeydi.

Cato kolumu kavrarken Lastra da beni seve seve öne doğru ittirdi. Çavuş, askere, “Onu ben tutacağım,” diye gürledi.

Parmaklarımı Peri sarmaşıklarından kurtarmaya çalıştım ama elimi her kıvrışımda sarmaşık derime daha da çok gömülüyordu. Justus’un mührünü çizdiği obsidiyen yüzeyin yanından geçerken yüreğim o taşla doğru koşmam, dışarı çıkmam için haykırıyordu âdeta. Ama lanet bileklerim bağlıydı!

Meriam parmaklarıyla ışıldayan altına vurarak ritim tutuyordu. “Torunum elleri arkadan bağılyken saatlerce oturamaz yoksa damarları kurur.”

Justus’a baktım ama o bana bakmıyordu. Bakışları yeşil gözlü askerdeydi. “Karım sana bir emir verdi, Soldati.”

“Ben emirlerimi Kral’dan alırım.”

Dante başını biraz daha yukarı kaldırdı. “Elleri olduğu yerde kalacak, Rossi.”

“Majesteleri, mantıklı olun.” Meriam’ın sesi uzun zamandır konuşmamış gibi boğuk çıkmıştı.

“Fallon’ın elleri son kez çözüldüğünde gözümü çıkardı.” Dante’nin ellerimi bağlama nedeni beni rahatlatmalıydı –bu Meriam’ın yaptıklarından haberi olmadığı anlamına geliyordu– fakat rahatlatmadı.

Kasa odasının kapıları kapanana ve Justus bana kılıcını verene kadar rahatlamayacaktım. Mahvolmuş sinirler ve hızlı kalp atışlarından oluşan bir karmaşa olmaya devam edecektim.

Meriam’ın pembe gözleri Justus ve Dante’nin arasından bana baktı, sonra kapandı. “Sarmaşıkları kanla çevrele canım, hemen çözülür.”

Bir sonraki nefesimde boğulacak gibi oldum. Öksürerek Meriam’ın sözlerini ele vermeden önce dudaklarımı birbirine bastırıp burnumdan nefes aldım. Cato’nun bakışlarını yanağımda hissetsem de öne doğru baktım ve bu sefer derim kesilsin diye bağlarımı çekiştirmeye devam ettim.

“Ne dedin, Meriam?” Dante’nin parmakları hançerinin kabzasını öyle bir sıktı ki kahverengi teninin altındaki damarlar çıktı.

“Kazan’ı çağırıyordum, Maezza. Dersimiz sırasında bana rehberlik etmesini istiyordum.” Gözlerini açtı ve bakışlarını Dante’nin gözlerine dikti.

“Söylediği bu muydu, Justus?” Dante botlarının üzerinde kıpırdandı ve yavaş döndüğü için mahmuzları çok az ses çı-

karsa da duyabildiğim tek şey buydu, tıpkı elinin arkasındaki şiş damarların görebildiğim tek şey olması gibi.

Derim acıyıp ısınana ve sarmaşıklar kandan kayganlaşana kadar bileklerimi sarmaşıklara sürttüm. Bir bileğimi kaldırıp indirdim ve diğeriyle de aynısını yaparak bağları kanımla kapladım, bu arada da bunun Lastra'nın büyüsünü yok etmesi için dua ediyordum.

“Kılıcını kavra, kocacığım. O adamın gözlerindeki bakıştan hiç hoşlanmadım.” Meriam'ın sessiz mırıltısı zonklayan kulak zarlarıma ulaştı.

Büyükbabaminkine de ulaşmış olmalıydı çünkü avucunu kılıcının yakut kabzasına yerleştirdi. “Korkarım Shabbe dili konusundaki bilgim hâlâ oldukça sınırlı...”

Bileğimdeki sarmaşığın bir dalı koptuğu anda Dante hançerini büyükbabamın karnına sapladı. Meriam haykırdı ve elini boğazından ağzına doğru götürdü. Askerlerin hepsi Krallarının yanına akın ederek beni yalnız bıraktılar.

Duvara baktım ve ona doğru bir adım attım ama sonra gözlerim Justus'a yöneldi. Ağzı hâlâ aralık, gözleri açıktı ve yutkunuyor, boğazı hâlâ hareket ediyordu. Onun ötesindeki Meriam titrek elini alnına götürmüştü.

“Koh!..” Dante kolunu kaldırıp Justus'u yerden havalandırırken ‘ş’ harfinin yerini titrek bir yutkunma almıştı.

Dante bıçağı Justus'un karnına saplarken ben de duvara doğru ilerledim. Büyükbabam kasıldı, kolu yukarı doğru hareket etti, sonra kılıcı tutan parmakları gevşeyiverdi. Demir silah yere düşüp bana doğru kayarken üzerindeki yakutlar parıldıyordu. Kılıç benden birkaç adım ötede durunca kolunu yukarı kaldıran şeyin bir kasılma olmadığını anladım.

“Bu sefer sen misin yoksa yine hain oğlun mu?” Dante boştaki eliyle büyükbabamın yüzüne su fişkırttı. Parmaklarından fişkıran suyun yoğunluğu karşısında gözlerini kırıştırdı.

Demir bağışıklığının olmadığını fark eden Dante'nin nefesinin kesilmesini izlemekten büyük keyif almıştım.

"Maezza, Meriam!" dedi Cato nefes nefese.

Kanlı sarmaşıklar ayak seslerim kadar sessizce yere düşerken bakışlarım kasa odasına kaydı.

Dante, "Ne olmuş Meriam'a, Brambilla?" diye bağırdı.

"Gitmiş."

Dante, "Bu mümkün değil," dediği anda parmaklarımla kılıcı kavradım.

Fakat görünüşe bakılırsa bu mümkündü çünkü Meriam'ın tahtı ortadan kaybolmuştu.

Dante büyükbabamı bir kenara fırlattı ve kasa odasına döndü. "Cadıyı bulun!"

Herkes Meriam'la saklambaç oynamaya o kadar odaklanmıştı ki kimse düşen kılıcı kavradığımı fark etmedi, tıpkı göğsü belli belirsiz inip kalkan Justus'un yattığı yere doğru süzüldüğümü fark etmedikleri gibi.

Gözleri gözlerimle birleştiğinde mırıldandı: "Git, Meriam dikkatlerini dağıtacak..."

Bir elimle kılıcı sıkı sıkı tutarak onu susturmak için titrek parmağımı dudaklarına bastırdım. Renksiz dudaklarının dokunduğum noktası kıpkırmızı oldu. Kıpkırmızı ama hareketsiz.

Yarayı ortaya çıkarmak için gömleğini yukarı çektim. Kesik, göbeğinden göğüs kafesinin altına kadar uzanıyordu ve o kadar çok organı görünüyordu ki midem alt üst oldu, yediğim birkaç portakal dilimini de az kalsın çıkaracaktım. Dudaklarımı birbirine bastırdım, işaret ve orta parmaklarımı kenetledim, sonra uçlarını kanayan bileğime dokundurdum ve uzun, kanlar fışkıran yaranın etrafına kanımla çemberler çizdim.

"Başka bir şey yapmalı mıyım?" diye fısıldadım soluk soluğa.

"Dışarı... çıkmalısın," diye mırıldandı ve bakışları tam başımın üzerinde bir yere yükselirken dudaklarından ismim döküldü.

Hem bakışlarımı hem de kılıcımı hızla yukarı doğru çevirdim ve irkilen Lastra'nın bacağına doğru hamle yaptım.

Adamın yeşil gözleri, sarmaşıklarının kana buladığı bileklerine dikilmişti. Bana saldıramadan önce ben kılıcımı tekrar savurdum ve bacağına öyle sert bir hamleyle sapladım ki kemiğe dayandı. Haykıracak yere yığıldı, kılıcı elinden düştü ve Justus'un çevresine yayılan kan birikintisine çarptı.

Tüm başlar bize dönerken ayağa fırladım, Justus'u yakasından tutup duvara doğru sürükledim.

"Beni... bırak, Fallon." Sesi bir fısıltıdan ibaretti ama yine de onu duymuştum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, moya?" Dante yavaşça bana doğru yaklaştı, ben kılıcımı sallayınca o avuçlarını kaldırdı.

Yutkunmalarım, göğüs kafesimi sıkıştıran nefesler kadar sert ve hızlıydı. "Ben olsam Meriam'a sırtımı dönmezdim." Belki de kaçmıştı ama bu tehdit tüm askerlerin donup kalmasına neden oldu ve bana kilit mührünü çizmek için zaman kazandırdı.

Dante taş duvarda kayan parmaklarımı izleyerek geri döndü. Kalbim küt küt atıyordu.

Öne doğru atıldı, adımları askerlerine göre daha uzundu. Üç.

Avucumu sembolün üzerinde gezdirerek bekledim.

İki.

Peri Kralı Justus'un üzerine atıldı.

Bir.

Avucumu çıkış yolumuza bastırdım, üçümüzün bedenleri maddenin içinden süzülürken Dante'ye bağlı başka bir garnizonun bu duvarın diğer tarafında beklememesi için dua ettim.

Bu, bana doğrultulmuş bir düzine kılıcın tehdidi olmadan onunla dövüşmek için hızlıca hazırladığım planı büyük ölçüde bozardı.

OTUZ

Obsidiyen hapishanemden dışarı fırladım ve tamamen turkuaz camdan yapılmış bir duvara çarptım. Dante yuvarlanıp dizlerimin altına vurdu, altın zırhı nefesimi kesti ve Justus'un yakasını daha fazla tutamadım. Zavallı büyükbabam başını yere çarptı ve nabızı hâlâ atsa da göz kapakları kapandı.

Dante dizlerinin üzerine çökerken Justus'un kılıcını onun kafasına doğru savurdum. Kılıç güneş tacına saplandı.

Benimle dalga geçiyor olmalısın!

Kollarımı bütün kuvvetimle geri çektim, bu sırada tacı ve birkaç ince örgüyü yerinden ettim. Sıkışan tacı yerinden çıkarmak için kılıcı salladığımda Dante haykırarak üzerime atıldı.

Yana doğru savrulurken ensemden aşağı soğuk terler akıyor, sırtımdan boncuk boncuk süzülüyordu. **Lore?!**

Peri doğrulurken elimdeki o kısacık saniyenin tamamını etrafıma bakmak için kullandım. Gözlerim merdivenlere kilitlendiği anda koşmaya başladım, terliklerimin yumuşak tabanları beyaz mermere balık yüzgeçleri misali çarpıyordu. Neredeyse elbiseme takılıp düşecekken ipeği kaptığım gibi yukarı kaldırdım.

Dante'nin ayak sesleri hemen arkamda yankılanıyor, mahmuzları şingirdiyordu. "Biliyordum! Cadının senin büyüünü serbest bıraktığını biliyordum!"

Sahanlığa ulaştım ve döndüm. Kılıcımın ucu ön kolunu sıyırdı, gömleğini yırttı ve altındaki deriyi açtı. Sersemlemiş hâlde gözlerini kırptırdıktan sonra bir kez daha öfkeyle üzerime atıldı.

Geri çekilip silahımı iki elimle kavradım ve tekrar savurdum. Kılıç bu sefer zırhına çarpınca darbenin şoku kemiklerimi sızlattı. Geriye doğru sendeleyerek onunla aramda mümkün olduğunca mesafe bırakmaya çalıştım.

“Sana zarar vermeyecektim,” diye homurdandı Dante. “Ama koruma kalkanları yıkılsın ki yapacağım. Seni. Öldüreceğim.”

Omuzlarım duvara çarptığında kalbim duracak gibi oldu. Ellerimden birini kılıçtan çekip arkamdaki deniz kabuğu kaplı duvara koydum. Gözlerimi ve kılıcımı Dante’nin üzerinde tutarak kilit sembolünü çizdim.

Dante’nin çenesi kasılmış, zonkluyordu. Peri Kralı öne doğru atıldı ama ben o sırada bir duvarın daha içinden geçmeye başlamıştım bile.

Kuyruk sokumum sert tahtaya çarparken Lorcan’ın sesi şakaklarımın arasında yankılandı: *Behach Éan?*

Lore!

Uzun bir saniye boyunca konuşmadı ama onun orada, bağımızın diğer ucunda olduğunu hissedebiliyordum. Nefes alışını duyabiliyordum; derin, hırıltılı solukları benim karma-karışık olmuş hızlı nefeslerimden çok daha sakindi. *Hangi cehennemdesin, mo khrà?*

Costa’nın eski evinde, şimdiki Rossi Malikânesi’nde. Etrafıma göz gezdirdiğimde bir yatak odasına girdiğimi gördüm. Eponine yalan söylemiyormuş, Lore. Beni götürdüklerinden beri oradaydım. Yer altında. Meriam da burada. Bir kasada tutuluyor. Gücümü serbest bıraktı. O... o kötü değil.

Uzun uzun küfrettiğini duydum, sonra o kadar sessizleşti ki bağlantımızın koptuğundan endişelendim.

Lore? Adını hıçkırı hıçkırı haykırarak ayağa kalkmaya çalışırken bir döşeme tahtasının gıcırdadığını duydum.

Etrafa dikkatle baktım ve deniz mavisi kadife perdelerle kaplı bir duvar gördüm. Kanayan bileklerim zonklasa da Jus-

tus'un kılıcına bütün gücümle tutundum ve dev yatak odasından perdelere doğru koştum.

Bileklerin neden acıyor, Behach Éan? Lore'un sözleri yavaş, kısa ve çok ama çok sessizdi.

Önemli değil, dedim gıcırtilar kapalı kapının hemen dışında dururken. "*Merda,*" diye mırıldandım ve yeşil-mavi kıvrımların arasında bir boşluk aradım.

Aradığım boşluğu bulduğum anda diğer tarafa süzüldüm, sonra da gözümü karanlığa dikip tek camlı pencereyi açacak kolu bulmaya çalıştım. Bulamayınca cama sembolü çizmeye başladım ama sonra durdum çünkü pencerenin ilerisinde Luce askerlerinden oluşan bir birlik duruyordu.

Konuş benimle, mo khrà. Bana neler olduğunu anlat. Etrafım sarıldı, Lore.

"Dışarı çık, her neredeyse dışarı çık hadi." Dante'nin, perdelerin altından süzülen alaycı sesi tüylerimi diken diken etmişti. Perde henüz hareket etmemiş olsa da hemen ötesinde onun kalp atışlarını hissedebiliyordum. Kanayan elimi yaralı elimin üzerine koydum ve kılıcı kaldırıp kabzasını sıkı sıkı tutarak önüme kaldırdım. Düşeceksem de kanımın son damlasına kadar savaşıyordum çünkü yakalanırsam... yakalanırsam Dante ya bütün kanımı Xema Rossi'nin tertemiz halısının üzerine akıtacaktı ya da beni tekrar toprağın altına hapsedecekti.

"Neredesin, moya?" Dante'nin sesi zonklayan kulak zarlarımda yankılandı.

Bir çift bot perdenin altından görüldüğünde dirseklerimi kaldırıp kılıcın kızarmış ucunu ağır kumaşa, göğsünün olması gereken yere doğru götürdüm. Dante'nin fiziğine o kadar aşinaydım ki kılıcı tam alnımın üzerine, boğazının olacağını bildiğim yere yerleştirdim.

Cesaretle derin bir nefes alarak kılıcımı perdeye batırdım.

Ete denk gelmişim, metale değil. Çelik bıçağımın ıslanarak kaydığını hissetmekle kalmıyor, Dante'nin irkilerek çıkardığı sesi de duyabiliyordum.

Adrenalinden titriyordum ancak bir taraftan da hissettiğim büyük rahatlamayla sarsılıyordum. *Başardım, Lore. Başardım.*

Ne yaptın, Behach Éan?

Öldürdüm...

Perde kenara savrularak kılıcı parmaklarımdan çekip kopardı ve öldüğünü düşündüğüm adam orada, sapasağlam dikiliyordu...

Boğazımdan bir çığlık yükselirken ellerimi ağzıma götürdüm.

Ağır bir gümbürtü döşeme tahtalarını titretirken çığlığım havayı yırttı.

Dante yan yan bana baktı. "Yazık oldu. Büyükannen çok üzülecek."

Tanrılar aşkına. Ben... yanlış adamı öldürmüştüm.

OTUZ BİR

Dante kolumu kavrayarak beni perdenin arkasından çekip çıkardı. Sonunda ne yaptığımı gördüğümde dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü. *Kimi öldürdüğümü.*

“Kurtulma şansı var mı yoksa damarları onarılamaz bir şekilde mi kesilmiş, Lastra?”

Nefret dolu toprak Fae’i iki parmağını Cato’nun boynuna bastırıyordu.

“O neden burada?” diye mırıldandım. “Neden buraya geldi ki?”

“Senin için endişeleniyordu. Diğerleri benim için endişeleniyordu.” Dante’nin parmakları kan dolaşımımı engelleyecek kadar sıkı sarılmış bir sicimmiş gibi geliyordu bana. Belki de damarlarımı tıkayan aslında göğsümdeki ağrıydı. “Adam sığındıktan, cehennemden çıkan bir yarasa gibi fırladı.”

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Bu bir kâbustu.

Kulaklarım çınlamaya başladı. Galiba uzaklardan Lore’un sesi geliyordu ama kalbimin acı dolu atışları ve Cato’nun hareketsiz bedeninin etrafında genişleyen kan gölü dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Cato’nun adı boğazımı yakarak yükseldi ve bir çığlık olarak ortaya çıktı. “Uyan!” Gözyaşlarım o kadar hızlı dökülüyordu ki ağzımı tuzla dolduruyordu. “Lütfen, Cato.” Bedenimden çıkan çığlık insani değildi; vahşi bir iniltiydi.

Ne yapmıştım ben? Dizlerimin bağı çözüldü, diz çöküp arkadaşşıma doğru sürünmeye çalıştım ama Dante kolumu bir mengene gibi tutarak hareket etmemi engelledi.

Mo khrà, lanet olsun, cevap ver bana!

Lorcan'ın sesiyle yerimden sıçradım. ***Lore***, dedim hıçkırarak. ***Be-ben... bir adam öldürdüm.***

Bana yetismeye mi çalışıyorsun, aşkım? Eğer öyleyse daha çok yolun var.

Burnumu çektim, sonra Dante'nin tutmadığı kolumu kaldırıp şişmiş gözlerime ve akan burnuma sürdüm. ***O iyi bir adamdı, Lore. İyi bir adamı öldürdüm.***

Kaçmana yardım mı ediyordu?

Hayır. O... o... Düşüncemi tamamlayamadım.

Eğer seni hapsedenlerden biriye...

Bilmediği için, Lore. Beni... beni güvende tuttuğunu sanıyordu.

Lore'un Cato'nun karakteri hakkında sarsılmaz fikirleri olduğundan şüphem yoktu ama beni bu fikirlerle kırbaçlamayacak kadar kibardı.

"Sığınağa geri dönün! HEMEN!" Dante'nin tiz komutu kulak zarımda yankılandı ve askerlerini harekete geçirdi. "Kız bende."

Onlar akın akın yatak odasından çıkarken ben, "Sende falan değilim!" diye haykırdım. "Beni asla elde edemeyeceksin, seni total korkak." Ninemin, yılanı asla dürtmemek gerektiğini fısıldadığını duyabiliyordum ancak bu safkan pisliğin, ondan korkan omurgasız bir ödlele olmadığımı görmesi gerekiyordu.

Korkması gereken biri varsa oydu çünkü beni onun göğsüne anahtar mührü çizmekten ve elimi kaburgalarına gömüp kalbini sökmekten alıkoyan hiçbir şey yoktu.

Hımm. Bu işe yarar mıydı? Düşüncesinin son derece mide bulandırıcı olmasının ve göğsünün şu anda zırhla kaplı olmasının yanı sıra derisine doğrudan erişimim olsaydı etini bir

büyüyle yarabilir miydim, yoksa Shabbe büyüme karşı tam bağışıklığı mı vardı?

“Tünellere geri dönün. Biriniz Justus’un ölüp ölmediğini kontrol etsin. Merdiven boşluğunun dibindeydi.” Dante ileri atılarak beni açık kapıya doğru sürükledi.

Oraya geri dönmeyeceğim. Dönmeyeceğim!

Neredeyse geldim, Küçük Kuş. Az kaldı.

Lore’a hemen geri çekilmesini söylemek istiyordum ama nefesimi boşa harcamış olacağımı hissediyordum. Bu yüzden onu uyarmakla yetindim. ***Rossi bahçesinde askerler var, Lore. Sayılarını tespit edecek vaktim olmadı ama lütfen dikkatli ol. Seni kaybedemem. Şimdi olmaz... Hıçkırıklara boğuldum. Lütfen dikkatli ol.***

Omuzumun üzerinden geriye, Cato’nun yere serilmiş hâline baktım. Parçalanmış boğazından sızan yapışkan kızıllığı emen kar beyazı tenine ve örgülü saçlarına...

“Onu orada öylece... öylece bırakamayız.” Sesim keder ve suçluluk duygusuyla öylesine zayıf ve titrek çıkmıştı ki yanıma yapışmış olan Dante’nin beni duyduğundan bile emin değildim.

Ama görünüşe bakılırsa duymuştu. “Kargalar düştükten sonra ona uygun bir cenaze töreni düzenleyeceğiz.”

Dante beni odadan çıkarıp yaldızlı deniz kabuklarıyla çerçelenmiş bir aynayla son bulan koridora doğru sürüklerken, “Kargalar asla düşmeyecek,” diye tısladım.

“Evet düşecekler. Hem de bu gece.” Sırlı camdan bana baktı ve şişmiş gözlerim yüzünden suratını lekelerden oluşan bir yamalı bohça gibi görsem de dudaklarında beliren mağrur gülümseme gözümünden kaçmadı. “Artık onu çağırdın. Bir süredir kalan Kargalarını krallık dediği o kayadan çıkarmaya çalışıyorduk zaten.”

Yalanlarından usanmış hâlde, “Onun Kargalarından birini bile incitmedin,” diye çıkıştım.

“Akbaba Kral’ın küçük zihin bağlantınız aracılığıyla sana söylediği bu mu? Seni endişelendirmek istememesi ne kadar tatlı.”

Lore, Kargalarından herhangi biri vuruldu mu?

Cevabının bana ulaşması sonsuzluk kadar sürmüştü sanki.

Sadece biri. Ama obsidiyen okta hiç kan yoktu.

Zemin aniden sallanıyormuş gibi geldi ve tökezledim. Dante beni daha da sıkı tutarak dik durmamı sağladı. Doğruyu söylediğine inanamıyordum.

Emin misin?

Evet.

Zihnim ıstırapla dolup taşıyordu. ***Gökyüzü Krallığı'ndan ayrılmayacağını söylemiştin!***

Sen de öyle demiştin.

Bronwen... Bronwen beni kandırdığı için yaptım, Lore. Biliyorum, mo khrà. Her şeyi biliyorum.

Alev alev yanan bakışlarımı kanla kızışlaştırmış elbisemin eteklerine indirdim. Benim kanım. Justus'un kanı. Cato'nun kanı.

Kendimden nasıl da iğreniyordum.

Lore iç geçirdi. ***O senin gardiyanındı.***

Aynı zamanda arkadaşımды.

Dante keskin bir dönüş yaparak daha bir dakika önce benim için özgürlük anlamına gelen merdivenlerin yanından geçti. O zindandan çıktığım noktaya, Justus'un cesedinden geriye kalan kan lekesine ve kıpkırmızı gölcüğün içinde yamuk duran, üzerine saçlar yapışmış taca baktım. "Tacın, Maezza."

"Sonra alırım."

"Neden şimdi değil? Yolunun üzerinde değil mi?" Sahte bir tatlılıkla ekledim: "Kanıma erişimin var. Ah, bir dakika, mühürlerin işe yaramıyor, değil mi?"

Parmaklarını koluma öyle bir batırdı ki neredeyse kemiği parçalayacaktı. Yüzümü buruşturarak elinden kurtulmak için kıvrandım ama beni kaldırıp omzunun üzerine attı.

"Beni yere bırak!" Kanlı ellerimi yumruk yapıp zırhına vurdum ama bu da parmak eklemlerimi morartmaktan başka bir işe yaramadı. Bütün ağırlığımı yan tarafıma vererek yuvar-

lanmaya çalıştıgımdaysa uyluklarımın arkasına dolanan kolu çelik gibi sertleşiverdi.

Boynunu onu rahatsız edecek kadar geriye itmek için saçlarını çekmeyi düşündüm ama sonra aklıma daha iyi bir fikir geldi. Dante, “Lastra, kaldır kışını,” diye bağırırken, parmağım la zırhının üstüne anahtar mührünü çizdim ve elim zırhın içine gömüldü. Sonra gömleğinin nemli kumaşına bir kez daha çizdim ve avucum terleyen tenine değdi.

Parmaklarımı etinde hissetmiş olmalıydı çünkü daha sembolün ilk kısmını çizmeden beni omzundan indirip döndürdü, omurgamı göğüs zırhına bastırdı ve bileklerimi tek eliyle tuttu.

Nefesi kulak kepçeme çarpıyordu. “Bir de seni neden kafese kilitlediğimi merak ediyorsun.”

“Hiç merak etmedim, Dante.” Gecenin gürültüsünde tek bir kelimeyi bile kaçırmaması için başımı arkaya çevirdim. “Biliyorum. Sen, Dante Regio, benden korkuyorsun. Lorcan’dan ve halkımdan korktuğun gibi. Sen bir kor–” Kolunu boynuma doladı ve nefes borumu sıkıştırdı. “–kaksın.” Beni soluksuz bırakmadan önce cümlemi tamamlamayı başarmıştım.

“Kapa. Çeneni. Fal.”

“As-la.”

“O zaman sanırım senin yerine benim kapatmam gerekecek,” diye homurdandı. Derken boynumu öyle sıkı kavradı ki ahşap kaplamalı duvarlar eski sıva gibi dökülmeye başladı.

Fakat sonra aniden yer gümbürdedi ve camlar kırıldı. Dante sessizce küfrederken dengesini korumak için bacaklarını açınca elini boynumdan çekmese de gevşetti.

Gırtlaktan gelen haykırışlar ve gürültülü gırtlaklar çevreyi doldurduğunda karıncalanan göz kapaklarımın içine yaşlar doldu.

Lore buradaydı.

Eşim buradaydı.

OTUZ İKİ

Başka bir merdivene yaklaşırken Dante'nin hızını yavaşlatmak için mümkün olduğunca ayaklarımı sürüdüm. Meriam bana büyüümün Dante üzerinde işe yaramayacağını söylese de tırmalamak yerine koluna kan çemberi çizmeye çalışacaktım. Meriam yanılmış olsa ve ben onu kesmeyi başarsam ne kadar da harika olurdu.

Dirseğinde tamamen daire içine alabileceğim bir nokta bulana kadar kolunu yokladım. Oraya bir kan çemberi çizdim ve işte, beyaz kumaşı kesip attı ama tıpkı bana söylendiği gibi, etine hiçbir şey yapmadı.

Dante, "Bu da ne?" diye homurdandı, tutuşunu biraz daha gevşeterek.

Arkaya döndüm ve avucumun ayasıyla göz bandına vurdum. Sağlam olduğunu umduğum bir acıyla irkilerek kolunu indirirken muhafızlarına beni zapt etmelerini haykırdı. Bir duvara doğru yaklaşılmaya çalışırken kalçam büyük bir acıyla bir konsol masasına çarparak üstünde duran ağır altın şamdanı deviriverdi. Ben daha anahtar mührünü çizmeden kırmızı gözlü bir muhafız bana doğru ateş püskürttü.

Alevler tenime değmese de elbisemin önünü yalayarak ipeği tutuşturdu. Peri bir kez daha ateş püskürtürken eğilip elimle vurarak kumaşı söndürdüm. Şamdanın fitilleri tutuştu, deniz kabuklu duvar kâğıdı da çatırdayarak karardı. Ateş duvarından uzaklaşmaya çalıştım ama beceremedim çünkü Dante'nin askerleri çevremi sarmıştı.

Siktir.

Şamdandaki mumları tutup yaklaşan adamlara doğru fırlattım. Mumlar cızırdayarak havada süzüldü ve birkaçının yüzüne balmumu sıçrattı. Lastra uzun ve alçak bir homurtuyla kirpiklerine yapışan balmumunu çıkarmak için omzunu gözüne sürdü. Öfke dolu bir suratla, sarmaşıklarıyla bana saldırdı. Keşke bu onun suratı olsaydı diyerek her birini savuşturdum.

Dante'nin emriyle adamlarından biri bana saldırdı. Derme çatma silahımı savurdum. Şamdan hedefini buldu ve adam sendeledi.

Ona tekrar vurduğumda kafası yana doğru savruldu. Bir şey çatırdadı. Çatlak bir kafatasının safkan bir Fae'i öldürmek için yeterli olacağına inanacak kadar saf değildim ama yine de sesin kafatasından gelmesi için dua ettim. Ne de olsa safkanların, kalbe ya da boğaza saplanan demir bir bıçak dışında tüm yaraları iyileşirdi.

Cato'nun ölümünü hatırlayınca tüylerim diken diken oldu ama sonra eşimin dışarıda olduğu, bana ulaşmak için savaştığı gerçeğine odaklanınca biraz sakinleştim. Şamdanımı bütün gücümle kavradım ve hepsinin kafasını teker teker kırabilmem için yanıma yaklaşmalarını diledim.

Yer o kadar şiddetli sallandı ki yanan duvara çarpmamak için dizlerimi gevşetmek zorunda kaldım.

Fallon? Lore'un sesi kalbime bir adrenalin iğnesi gibi saplandı.

Lore?

"Kargalar burada, Maezza. Geri çekilmeliyiz!" diye haykırdı askerlerden biri, Lastra baygın arkadaşının yanına çömelirken.

Lastra onu omzunun üzerine almaya başlarken Dante, "Bırak onu," diye gürledi. "İhtiyacımız olan Fallon!"

Lastra'nın yeşil gözlerinden bir tereddüt ışıltısı geçti çünkü arkadaşını burada bırakırsa ne olacağını biliyordu; Xema Rossi'nin evinden hiçbir Peri canlı çıkamayacaktı. Fakat sadakat göbek adı olduğundan ayağa kalktı. Kalçasındaki kesiğin etrafına sardığı kumaş şeridi daha fazla kanla koyulaşırken çenesini sıktı.

Ona acı verdiğim için mutluydum ama vücudunun başka bir yerini kesseydim daha da mutlu olurdu. Neden o perdenin arkasında duran kişi o değildi ki? Neden Cato'ydu?

Lastra bana yeniden saldırdı. Gözlerimi kırptırarak sıcak yaşları savuşturdu ve silahımı salladım. Ancak bana doğru sarmaşık değil, dallardan oluşan bir yumak fırlatmıştı. Hem de öyle sıradan dallar değil, kabuklarından fırlayan, ayak bileklerine batan, sonra da bacaklarıma doğru ilerleyen dikenlerle kaplı dallar.

Ciğerlerim yırtılırcasına haykırdım ve bu adamlara göz yaşlarımı göstermeyi hiç istemesem de yanaklarımdan aşağı süzülen yaşlar vücudumun pek çok yerinden akan kana karıştı.

“Maezza, HEMEN gelmelisiniz!” diye bağırdı biri. Dante dönerek merdiveni ikişer ikişer çıkmaya başladı.

Lastra koştu, beni arkadaşının yarattığı ateşin küllerinin yanından o kadar hızlı sürükledi ki ayaklarım yerden kesildi ve ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı.

Bu adamı öldürecektim ama önce ona işkence edecektim. Aletin etrafına kan halkası çizecektim, sonra düşmeyen taraflarını kendi dikenli dallarıyla kırbaçlayacaktım. Sonra da onu öldürecektim.

Ve senin intikamını alma zevkinden beni mahrum mu edeceksin, Küçük Kuş?

“Onu aşağı indirin!” diye bağırdı biri.

Lastra ısırgan otundan kafesimi merdivene doğru fırlattı, sonra da yanına koştu.

Merdiven gittikçe yaklaşırken gözlerimi sıkı sıkı yumdum. ***Lore, onlar...*** Yüzüme sular fişkırdı.

Düşüşümü hızlandırmaya çalışan Dante olmalı bu, diye düşündüm ama gözlerimi açtığımda suyun bana yandan geldiğini, beni merdivenden uzaklaştırıp Lastra'ya doğru sürüklediğini fark ettim; Lastra sendeledi ve benimle birlikte kayarak Xema

Rossi'nin Marco'nun nişanı şerefine büyük bir parti düzenlediği devasa oturma odasına girdi.

Bir koltuğa çarptım, bu da dikenlerin derime iyice gömülmesine neden oldu. Vücudum adrenaline dolup taşsa da Lastra'nın dikenlerinin her birinin acısını teker teker hissederek inledim.

Kanıyordu.

Tanrılar aşkına, amma çok kanıyordu.

Sanki tüm gözeneklerimden kıpkırmızı damlalar süzülüyor, Lore'un Tarespagia'ya karşı yürüttüğü savaş yüzünden dalgalanan altımızdaki halıya çarparak mürekkep gibi dağılıyordu. Bana ulaşmasını ne kadar çok istesem de her tarafım kanla kaplanmıştı. Eşim için ölümcül olan kanla.

Büyük kapılar gümbürdeyerek sarsıldı ama açılmadı, bunun üzerine Lastra ayağa fırlayıp yanımdan geçip gitti.

Lanet eve bize karşı koruma kalkanı örmüşler, Behach Éan!

Ne? O zaman Dante neden aceleyle aşağı inmişti?

Meriam beni senden uzak tutmak için yapmış olmalı bunu! Yemin ederim, o kadını öldüreceğim...

Yapamazsın, Lore. Eğer onu öldürürsen ben de ölürüm.

Duydum, diye homurdandı. Yine de onun canını acıtacağım. Hem de çok.

Lore... İç geçirdim.

Mo khrà, benden yüzyıllar çaldı ve sonra da seni çaldı.

Tartışmanın zamanı olmadığına karar vererek, ***Ben sana geleceğim, dedim. Şuradan çıkar çıkmaz...***

Öldüğüne ya da tutsaklığa geri döndüğüne inandığım Peri, topallayarak Lastra'nın yolunu kesti. "Sanırım yanlış yöne gidiyorsun, Soldati."

Lastra'nın benzi Xema'nın mobilyaları gibi bembeyaz oldu. "Se-se-sen yaşıyor musun?"

"Meriam'la beni güvende tutması için seçtiğim birlik sayesinde değil, torunum sayesinde. Oysa askerler derime işlenen bir

yemin etmişlerdi” –Justus bir parmağını koluna vurdu– “her emrime itaat edeceklerine dair.”

Lastra’nın kaşları çatıldı. “Kral...”

“Kral seni evine getirmedi. Sırrım öğrenmene izin vermedi. Ben yaptım.”

Art arda yutkunan Lastra’nın gırtlığı hareket ediyordu.

“Kimin için çalışıyorsun, Soldati Lastra?”

“Krallık için.”

“Yanlış.”

Ev titrerken yüzünü buruşturdu. Kapıların iki yanında ince çizgiler hâlinde yükselen renkli camlı pencerelerden dışarı bakmaya çalıştı ama boynumu eğdiğimde tenime başka dikenler battı.

“Benim için çalışıyorsun, Lastra. Şimdi torunumu serbest bırak.”

Dikenli kafesin içinde yattığım yere baktı. “Zehirli k-kanıyla beni öldürecek.”

“Hayır. Öldürmeyeceğim.”

Sanki bana inanmıyormuş gibi ağzının kenarından hava üfledi.

“Eşim beni hapsedenlerle tek tek tanışıp selamlaşmayı talep etti.” Adama tüm dişlerimi göstererek gülümsedim. “Tanışıp selamlaşma mı dedim? Kesip biçme demek istedim. Yani dediğim gibi, seni *ben* öldürmeyeceğim.”

Adam bembeyaz kesildi, sonra Rossilerin eviyle aynı anda titredi. Omzunun üzerinden baktı, gözleri o kadar irileşmişti ki yeşil irisleri beyaz havuzlarda yüzüyordu. Ama sonra kaşlarını çattı. “Ama nasıl?..” Omuzları beyaz ceketinin altında dikleşti. “Evin içine giremezler, değil mi?”

“Lastra, bir daha söylemeyeceğim,” dedi Justus sakince. Yeşil gözlü Fae elini kınına götürdü ve kılıcını çıkardı.

“Tanrılar aşkına, Lastra, lanet torunumu hemen serbest bırak.”

Adamın dudaklarında bir sırıtış belirdi. “Hiç sanmıyorum.” Ev bir kez daha titredi ama aptal herif bu kez ürpermek yerine sırıttı. “Sergente Lastra kulağa çok hoş geliyor, değil mi? Artık bu pozisyon açığa çıktı.”

En yakın dala dolamaya çalıştığım kanlı parmağım Lastra’nın duygusuz sözleri karşısında donup kaldı. Cato çok nazik, çok asil bir adamdı, astlarına her zaman son derece saygılı davranırdı. Lastra’nın egosu tarafından dümdüz edilmeyi hak etmiyordu, tıpkı benim lanet kılıcımınla ölmeyi hak etmediği gibi.

Etine saplanan kılıcın verdiği his hem midemin hem de kalbimin kasılmasına neden olmuştu. Uzun bir an boyunca yaptığım şey için bitmek bilmeyen bir tiksintiden başka bir şey hissetmedim, kendimden nefret ediyordum. Sadece –bir kez daha– başarısız olmakla kalmamış, aynı zamanda bir arkadaşımı da öldürmüştüm.

Lastra’nın sesi sağır edici düşüncelerimi delip geçti. “Yine de Justus Rossi’yi bitirir ve Fallon’ı geri getirirsem, Dante beni kum–”

Justus, Lastra’nın ağzına su doldurmuştu. Öğürmeye ve hıçkırmaya başladığında, “Giuseppe Lastra, pazarlığımızın üzerine düşen kısmını yerine getirip borcunu ödemeni istiyorum. Kılıcını bana ver,” dedi.

Lastra büyükbabama sanki bir Karga’ya dönüşmüş gibi gözlerini kırıştıtarak baktı, sonra son bir kez daha su tükürüp geri çekilmeye başladı ancak talep edilen pazarlık nedeniyle yüzünü buruşturdu. “Kendi... kılıcını... al.” Kalbinin üzerindeki deriyi ovuşturarak bir kez daha yüzünü buruşturdu. “Peki. Al.” Justus’a doğru bir adım attı ama kılıcı Justus’un bekleyen eline vermek yerine büyükbabamın kalbine doğrultup saplayıverdi.

OTUZ ÜÇ

Boğazımdan boğuk bir çığlık yükselirken metale çarpan metal sesi duyuldu.

Lastra, büyükbabamın gövdesini delip geçmeyen kılıcına şaşkın şaşkın bakıyordu.

Justus gülümseyerek Lastra'nın yüzüne herhâlde kaynar su fışkırttı çünkü asker kılıcını düşürdü ve elmacık kemikleri ile alnında kabarcıklar oluşurken haykırmaya başladı.

Silahı almak için çömelen Justus'un hafifçe irkilerek yüzünü buruşturduğu gözünden kaçmamıştı. "Yaptığın şeyin en çok üzüldüğüm tarafı ne, biliyor musun, seni değersiz ahmak?"

Lastra'nın kıpkırmızı yüzünden buharlar çıkarken kabarmış dudaklarından ciyaklamayla inleme karışımı sesler yükseliyordu.

Justus, çırpınarak geri çekilmeye çalışan Lastra'ya yaklaşıırken asker kaygan mermerde dengesini kaybetti ve popo üstü düştü. "Bu benim sağduyumdan şüphe etmeme neden oluyor çünkü sadece bir aptal başka bir aptalı askere alır."

Lastra ayağa kalkmadan Justus onun üzerine ayağını koydu, bıçağı adamın kalbinin üzerine yerleştirdi ve hızla sapladı. Dargento'ya tattırdığım berbat ölümün aksine Justus hedefi ıskalamadı. Belli ki bir Peri'nin hayatına ilk kez son vermiyordu. Magnabellum sırasında doğmamış olabilirdi ama Primanivi sırasında hayattaydı. Çok daha kısa bir savaş olmasına rağmen ikincisi de Costa'nın savaşı kadar kanlıydı.

Dikenli dallar yok olup bedenimi Justus'un büyüünün kan birikintisinin içine bıraktığında nabzım hâlâ boynumda atıyordu. Bir an için sersemlemiş hâlde kıpırdamadan öylece

yattım, istemediğim akupunktur seansım bittiği için çaresizce nefes almaya çalıştım.

Justus kıpkırmızı gömleğinin içinden metal bir yemek tabağı çıkarıp en yakındaki kanepenin üzerine koyarken, “Bu adamı gerçekten kendi ellerinle seçtiğine inanamıyorum,” dedim. *Yemek tabağıyla kurtulmak*. Ne kadar zekice.

Topallayarak bana doğru geldi ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. “Zayıf bir seçim, Nipota.”

Kolum bir örse bağlıymış gibi hissetsem de elini tutmak için uzandım. “Havuzunu genişletmeli ve yuvarlak kulakları da askere almalıydın.”

“Melezler o kadar obsidiyenle çevrili bir yerde pek başarılı olamazlardı.”

“Antoni de bir melez.” Son konuşmamızın anısıyla dudaklarımı birbirine bastırdım. Kan tadı alınca başparmağımı yaranın üzerinde gezdirdim ama parmağım da geri kalan her yerim gibi kanıyordu. “Vance de öyle.”

“İkisi de koruyucu kristaller takıyordu, bu yüzden maruz kaldıkları şey onlara zarar vermedi.” Justus beni ayağa kaldırdıktan ve dizlerimin tutacağından emin olduktan sonra beni serbest bıraktı.

“Nasıl oldu da seçtiğin adamlar Dante’nin emrine girdi?”

“Benim seçtiklerim Cato, Lastra ve diğer iki kişiydi. Ama diğer ikisi sana saldıranlar arasında değildi çünkü onlarla yaptığım pazarlığın karşılığını çoktan aldım.” Başımı eğip kaşlarımı kaldırdığımda, “Meriam’ı hayatları pahasına korumalılar,” diye ekledi.

“Yani diğerleri?..”

“Dante’nin kişisel muhafızları.”

Bayılttığım ateş Peri’sinin hâlâ uyuyup uyumadığını görmek için büyükbabamın yanından bakmaya çalıştım.

Justus omzunun üzerinden geriye baktı. “Ne oldu?”

“Sanırım Dante’nin adamlarından biri sığınağa geri dönmeyi başaramadı,” diye fısıldadım.

“Nebbalı Pierre’in anneme hediye ettiği şamdanla vurduğun adamı mı diyorsun?” Bana doğru döndüğünde dudaklarında küçük bir gülümseme belirmişti.

Ah, Xema Rossi ne kadar da öfkelenecekti. Prestijli şamdanın hikâyesi onun uzun kulaklarına ulaşana kadar bekleyemeyecektim.

“O gitti.”

Gözlerimi kırıştıtırarak Xema’nın görüntüsünü zihnimden uzaklaştırdım. “Nereye gitti?”

“Bu dünyadan gitti.”

“Nasıl? Senin kılıcın bile yoktu.”

“Doğru ama onun vardı.”

“O zaman onu neden yanına almadın?”

“Çünkü başın beladaydı ve kılıç kınıma sığmadı, ayrıca tek elimle iki elimle üretebildiğimin yarısı kadar bile büyü üretemiyorum.”

Dudaklarım titremeye başladı çünkü bugün çok şey olmuştu. Justus çok şey yapmıştı. Birden ninemin burada olmasını ve Justus’un nasıl bir adama dönüştüğünü görmesini diledim ama sonra eğer burada olsaydı benim nasıl bir kadına dönüştüğümü de göreceğini fark ettim.

Cato’nun cesedini görürdü.

Kasveti savuşturmak için başımı iki yana salladım, sonra Lore’a gitmek için döndüm ama aniden durup elimi uzattım. “Kılıcını ödünç alabilir miyim?”

Justus kılıcı tereddüt etmeden uzattı, bana ne kadar güvendiğinin bir göstergesiydi bu.

Kanlı silahı ondan aldım, sonra topallayarak Lastra’nın cesedine doğru gittim ve adam açıkça ölü olmasına rağmen önlem olsun diye kılıcı bir kez daha çirkin kalbine soktum.

Ev tekrar sarsıldı ve eşimin sesi şakaklarımın arasında çınladı. *Nerede kaldın, Behach Éan?*

Büyük kapılar, Kargalar hiç durmadan kendilerini ahşaba çarpıyorlarmış gibi titreşiyordu.

Sadece yarım kalmış bir işim vardı. Artık bitti. Justus'a Lastra'nın silahını geri verdim. "Lore evin onlara karşı korunduğunu söylüyor."

"Meriam sana zaman kazandırmak için çevreyi güvence altına almak istemiş olmalı."

"Beceremediğim işi bitirmek için mi?" dedim.

"Onun işini bitireceksin, birlikte bitireceğiz, Fallon. Bu sadece bir zaman meselesi."

Zorlukla yutkundum. Justus başarısızlığımı vurgulamasa da zihnim vurguluyor, boyun kesmek için ideal olabilecek anları birer birer gözümün önüne getiriyordu. "Mühür nerede?"

"Aşağıda, kasa odasında."

Benzim attı.

"Ben giderim."

"Oraya geri dönemezsin. Dante ölmeni istiyor."

"Ben sadece..." Boynundaki deri kordonu tutup kesiklerle dolu gömleğinden çıkardığında susuverdi. Meriam'ın kanının bulunduğu şişe paramparça olmuştu. Kızıla boyanmış gövdesine baktı. "Üzerimdeki Meriam'ın kanı anahtar mührü çizmeme yetebilir."

"Bir kapı vardı."

"Bu taraftan açılmıyor." Kapının olduğu tarafa baktı. "Eğer kan büyüsü yapmayı başaramazsam o zaman onu senin kanınla havaya uçurmanı sağlarım."

"Bunu yapabilir miyim?" Parmak uçlarımdaki büyüün gücüyle ellerim karıncalandı.

Başıyla onayladı.

Fallon?

Koruma kalkanlarının yıkılması gerekse bile görülmesi gereken eşler vardı.

“Bana bir dakika ver.” Vücutuma yapışmış, pembeden çok kıızıla dönmüş elbisemle kapıya doğru topallayarak ilerledim, kapının kolunu tuttum ve kendime doğru çektim.

Lore’un çivit mavisini fırtınasının kasvetinin içinde bir şey parlıyordu. Doğruca bana gelen bir şey. Ne kaçtım ne de yana doğru eğildim çünkü bu bir gagaydı, silah değil. Karga, koruma kalkanına çarpıp dumana dönüştü, sonra tekrar kuşa dönüşüp siyah tüylerden ve parıldayan pençelerden oluşan yukarıdaki kasırgaya doğru süzüldü. Lore eve saldırmaya başladığından beri yankılanan gılgımlar kesiliverdi.

Yürümeye başladığımda Justus, “Shabbe’nin etrafındaki koruma kalkanlarının aksine buradakiler iki yönlü işliyor. Ama sadece Karga kanı taşıyanlarda,” dedi.

Tırnaklarım hava gibi görünen ama cam hissi veren şeye sürtündüğünde kalbim sıkıştı. Hayatımda ilk kez keşke bir Karga olarak doğmasaydım dedim.

Bunu düşünmekten kendimi menettim.

“Ben Meriam’ın mührünü silene kadar beklemen gerekecek.” Justus’un nefesi gibi kesik kesik sözcükleri enseme çarptı. “Yakında özgür olacaksın, Fallon.”

Bu evden kurtulacaktım ama bu kâbustan değil. Peri Kralı yaşadığı sürece kurtulmuş sayılmazdım.

Omzumun üzerinden Dante’nin kaybolduğu yöne bakarken zihnim fısıldıyordu: *O tam orada, Fallon. Ayaklarının altında.*

Şayet hapishaneme doğru büyüler ve doğru kılıçla dönersem bu gece gerçek özgürlüğü elde edebilirdim. Gök gürledi ve gökyüzü çatırdadı. Galiba eşim çılgın fikrimi beğenmemişti. İşin aslı, ben de hiç hoşlanmamıştım.

Yüzümü kalabalık gökyüzüne çevirip gece yarısı Kralımı bekledim ve o öfkelenirken ben nihayet sakinleştim.

OTUZ DÖRT

Gökyüzünden şeritler hâlinde düşen duman, yağmurla ıslanmış toprağa öyle bir hızla çarpıyordu ki ayaklarımın tabanında hissettiğim sarsıntı, beni neredeyse düşürecek kadar kuvvetliydi. Ayakta kalmamı sağlayan tek şey kapının koluna tutunuyor olmamdı ama duman, metal rengi gözleri olan puslu bir bedene dönüştüğünde dizlerimin bağı çözülde.

Lore'un adı dudaklarımdan sessiz bir inilti olarak döküldü ve gözyaşlarım kirpiklerimden kurtulup yanaklarımdan aşağı süzüldü. Kapının kolu parmaklarımdın arasından kaydı ve ona doğru bir adım attım. Yüzü gölgelerle boyanmış olsa da öfkesi yüz hatlarını aydınlatıyor ve o altın rengi gözlerine soğuk bir parlaklık veriyordu.

Lore'un gölgeleri öfkeli bir sel gibi ileri atıldı ve görünmez kalkana çarptı. Bu kez ardından gelen sarsıntı o kadar güçlüydü ki dengemi kaybedip Justus'a çarptım, o da sessizce homurdandı. Adam hayatta olabilirdi ama acı çektiği çok açıktı.

Lore dumandan yumruklarıyla koruma kalkanlarını döverken gök gürültüsü yeşil yaprakları sallayan sağır edici bir sesle bütün arazide yankılandı.

"Motivasyon becerilerin üzerine gerçekten çalışmalısın, Ríhbiadh." Justus'un sesi nemli yanağımı serinleterek geçti.

"Sana ne..." –söylemek kelimesini "göstermek" ile değiştirdim– "gösterdi?" Ne de olsa eşim, Peri zihnine sözcükleri değil, sadece görüntüleri aktarabiliyordu.

"Seni hemen ona geri vermezsem bana edeceği tüm işkenceleri."

Ayrıntıları sormadım. Dante'nin yer altı dünyasında geçirdiğim süre alınganlığımı törpülemiş olabilirdi ama Lore'un gazabının şiddetini görünce, onun zihnine şöyle bir baksam bayılabileceğimi düşündüm.

Gözlerimin önünde, Monteluce'ye bağlanmış ve etrafı akbabalarla çevrili bir leş görüntüsü canlandığında, bunu ben mi Lore'dan aldım yoksa o mu bana gönderdi diye merak ettim. Justus'un bedeninden uzaklaşırken görüntüyü de zihnimden uzaklaştırdım.

"Justus bizim düşmanımız değil, Lore."

Seni benden aldı!

"Sen meseleyi kendi pençelerine alıp ruhunu lanetlemeden önce Dante'yi öldürebileyim diye." Peri'yi kılıcımla köşeye sıkıştırdığım ânı bir kez daha yaşadım.

Kimi kandırıyordum ki? O iğrenç sansarı köşeye sıkıştırdığım falan yoktu. Fakat onu dizlerinin üzerine çöktürmüştüm ve lanet tacı olmasaydı darbemi indirebilirdim.

"Hâlâ hayatta." Kalbimi sarsan öfkeye rağmen sesim duygusuzdu, çakıl taşına dönüşmüş sert bir kaya gibiydi âdeta.

Bu benzetme bana yanlış gelmişti. Sesim bir çakıl taşı gibi çıkıyor olabilirdi fakat Dante'nin büyülu açgözlülüğü beni pürüzlü bir kayaya dönüştürmüştü, bir dahaki karşılaşmamızda bu kayanın kenarları onun etini delegecekti. Tekrar karşılaşacaktık elbette. Kalbi avucumun içinde ölene kadar o adamın peşini bırakmayacaktım.

Lorcan'ın gölgeleri nabız gibi attı ve hayalet parmakları bizi ayıran acımasız hiçliğin üzerine basarak açıldı. ***Mühür, Behach Éan. Peri'ye onu hemen silmesini söyle yoksa yemin ederim o adama merhamet göstermeyeceğim.***

General'e döndüm. "Mühür, Justus. Ondan nasıl kurtulacağız?"

"Biz kurtulmayacağız; ben gideceğim. Lastra gibi giyinip sonra da içeri girmenin yolunu bulmuş gibi davranabilirim."

“Lastra’da kasanın şifresi var mıydı?”

Justus dudaklarını birbirine bastırdı. Belli ki yoktu.

“Kapı kapalıyken kasaya nasıl gireceksin? Taklit edeceğin Peri’nin toprak büyüsü varken kilidi açmak için su kullanamazsın.”

Justus diğer ölü askere baktı.

“O bir ateş Fae’iydi.” İkimiz de Cato’dan bahsetmedik ama onun büyüsü rüzgârdı. “Eğer bana nerede olduğunu söylersen ben de...”

Sen aklını mı kaçırdın, aşkım? Lore’un sesi gökyüzünü aydınlatan şimşek kadar sıcak ve parlaktı.

“Annemin mermer büstüne işlemiş olan kanı çekmen gerekecek ve sadece büyüyü yapan cadı bunu yapabilir.” Meriam’la olan bağlantısının simgesini taşıyan yumruğuna baktı. “Ya da ben.”

Bakışlarımı daha önce beni zorla sürükledikleri koridora çevirdim. “Kasa odasının tavanını havaya uçurabilirim, sen de içine atlarsın. Böylece Meriam’ı yukarı taşıyabiliriz...” Birden kasanın boş olduğunu hatırladım. “O hâlâ aşağıda mı?”

“Evet. Kasa odası da toprağın altında, çok derinlere gömülü.” Justus dudaklarını birbirine bastırdı, sonra aniden, “İşte bu,” dedi. “Beni görünmez yapacaksın.”

“Görünmez mi? Bunu yapabilir miyim?” Parmaklarımın ucundaki güç karşısında dehşete düşmenin sırası değildi ama nasıl olur da ağzım ve gözlerim ardına kadar açılmazdı ki?

Tanrılar aşkına, Meriam’ın onların dikkatini dağıtmak için daha önce yaptığı şey bu olmalıydı!

Justus döndü ve ben de sendeleyerek peşinden giderken beni büyülü bir iğne yastığına dönüştürdüğü için Lastra’ya lanet ettim. Ölü adama duyduğum tiksintiyi bir kenara itip Shabbeli Fallon olarak bir insanı görünmez yapabildiğim gerçeğine odaklandım! *Siktir!*

Lore’un sert sesi yürüyüşümü durduruverdi. ***Fallon!***

Küfrettiğim için beni azarlayacağını düşündüm ama o sinirli bir nefes verdi.

Şu anda küfretmen umurumda değil, mo khrà; umurumda olan şey seni görüş alanımda tutmak.

“Sadece bir dakikalığına gideceğim, Lore. Justus’un duvardan geçmesine izin verecek mührü çizmem gerekiyor.” O dumanlar çıkarmaya devam edince başparmağımla Lastra’nın beni aşağı atmaya çalıştığı merdiveni işaret ettim. “Bir dakikadan bile az.” Kaslarım öyle fena sızlıyordu ki hesaplarımı düzelttim: ***En fazla üç dakika.*** Bir adım daha attım ve iç geçirdim. ***Tamam. Yaklaşık on dakika.***

Bir an bile gitmeni istemiyorum. Parmaklarının gölgeli şekli koruma kalkanlarının önünde büyüyüp küçülüyordu.

Hâlâ merdivene doğru ilerlemekte olan Justus’a baktım. O benden daha kötü durumda olduğu için de yetişmeyi başardım. “Justus, bekle.”

Lore arkamdan seslendi ama bu sefer durmadım. Eşim bağırmanın beni geri getirmeyeceğini anlamış olmalı ki sustu ve alçak sesle Karga dilinde sözcükler mırıldandı.

“Seni göremeyebilirler Justus ama büyünü kesinlikle göreceklerdir. Bunu görünmez yapamam... yoksa yapabilir miyim?”

“Hayır.” Dudaklarını bükerek yavaşça nefes verdi. “Kimseye görünmeyeceğim.”

Bir hava Fae’i olsaydı kimseye görünmemesi mümkün olabilirdi ama o su fişkirtacaktı.

Bir eliyle korkuluklara sıkı sıkı tutunarak merdivenden inmeye başladı. Nefes alırken zorlandığını da her bir nefesi ne kadar uzun süre içinde tuttuğunu da fark etmişim. Yer altına inip enerjisini tüketecek bir büyü yapacak durumda değildi.

“Ağrın ne kadar kötü?”

“Yaşayacağım.”

“Sorduğum şey bu değildi.”

“Endişelenmeyi bırak. Ben iyiyim.” Sanırım gülümsemeye çalıştı ama dudakları doğru düzgün kıpırdamadı.

Avucunu karnına bastırduğunda, belli ettiğinden çok daha fazla acı çektiğini fark ettim. Bu görev Lore’un sabrını tüketecek ve büyük olasılıkla karşımda duran cesur Peri ölecekti. Ne kadar dirençli ve kurnaz olursa olsun bunu tek başına yapamazdı.

“Oraya geri dönmeyeceksin, Nipota. Yemin et.”

Bunu nasıl tahmin etmişti? Merdivenin dibine vardığımızda, “Seninle pazarlık yaparsam ninem bana çok kızar,” dedim.

Gürledi, sesi Lore’un amansız fırtınasıyla dövdüğü, evin etrafındaki koruma kalkanları gibi çıkmıştı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Elini benim yaptığım bir mührü bastırabilir misin?”

Kollarımdaki kurumuş kan damlalarına baktı. “Hayır. İşte o yüzden bu gizli kapıyı paramparça edeceksin.”

Gözlerim heyecandan kocaman açıldı.

“Ondan sonra da Ríhbiadh’ın yanına döneceksin çünkü bu gece bağırsaklarımın dökülmesini gerçekten istemiyorum.”

“Evet.” Bana yönelttiği bakışları, “Yemin ederim, tam da bunu yapacağım,” diye eklememi istiyordu belli ki.

Parmağını kanayan kolumun üzerine getirdi. “İzin verir misin?” Başımla onaylayınca parmaklarını yaralarımın birine daldırdı, sonra her biri dörder vuruşla, birbirine paralel beş dalga çizdi. “Ne kadar çok dalga çizersen sarsıntı o kadar güçlü olur.”

Bunu hafızama kaydettim. “Ve şimdi de görünmezlik mührü.”

Parmaklarına biraz daha kan sürdü ve bir ‘V’ çizdi. Daha geri kalanını çizmeden ters bir ‘T’ çizeceğini biliyordum. Haklı da çıktım.

Bir anlığına gözlerimi kapadım. Bronwen birbirine kenetlenmiş ‘V’ ve ‘T’nin etkisini açıklamaya vakit bulamadan o görüyü kaybetmiş olmasaydım bunu daha önce kullanabilirdim. Kendimi bir hayalete dönüştürebilirdim. İnsanlar hayaletlerin geldiğini görmezdi.

Peri Kralları bile.

Ne de olsa Meriam'ın görünmez olduğunu daha önce anlamamıştı, bu yüzden onu kanımla öldüremesem de bunu kendi avantajıma kullanabilirdim.

Hayal kırıklığından sonra kararlılık gelirdi. “Bu kadar basit mi?”

“Bu kadar basit.”

“Ben görünmez mi oldum şimdi?”

“Senin kanınla büyü yapamam, Fallon,” dedi usulca.

Doğru. “Bir büyü nasıl kaldırılır peki?”

“Derideki kan kendiliğinden kaybolur. Bazen birkaç dakika içinde, bazen de saatler içinde. Ancak daha erken çıkarmak istiyorsan kan yüzeye çıkana kadar elini mührün üzerinde gezdirmeli, sonra da sabırsızsan ya parmağını kesmeli ya da kan derinin altına geri toplanana kadar beklemelisin.”

“Yani seni görünmez yaparsam, ben büyümü geri çağırana ya da büyüm kaybolana kadar görünmez mi kalacaksın?”

“Aslında bedene yapılan büyüler tüm Shabbeliler tarafından istenildiği zaman kaldırılabilir. Tabii büyüyü kaldırmak için mührün nereye çizildiğini bilmek gerekir. Nesneler üzerine yapılan büyüler ise farklı bir hikâye. Onlar sadece büyüyü yapan kişi tarafından kaldırılabilir.”

Büyüleyici. Parmağımı yarama daldırdım. “Mührü nereye istiyorsun?”

“Kaşlarımın arasına.”

Sembolü çizdim, aniden gözden kaybolunca dudaklarımdan bir inilti döküldü. “Seni göremiyorum!”

“Amaç da bu zaten.” Sesi gülümsüyormuş gibiydi. “Kapıyı patlatma işine başvurmadan önce gövdemdeki kanı kullanarak bir kapı çizmeye çalışacağım,” derken bu gülümseme kaybolmuştu.

Kendi kaşlarımla arasına aynı sembolü çizmek için saçlarımla geriye doğru iterken Justus'un görünmez parmağı temiz, beyaz mermer levhanın üzerine kan çizgileri çiziyordu. Avucunu tanı-

dık şekle bastırıyor olmalıydı çünkü şeklin üstüne kan bulaştı. İşinin bitip bitmediğini merak ederken homurdandığını duydum.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “İzin ver, Nonno.”

“Neden görünmez oldun sen?”

“Çünkü bir patlama ses çıkarır ve dikkatleri üzerimize çeker.”

“Fallon,” diye gürledi.

“Seni içeri götürürken görünür olmamı mı tercih ederdin?”

“İşin biter bitmez hemen dışarı çıkacaksın, anladın mı?”

Burun deliklerinin genişlediğini gözümde canlandırdım.

“Evet.” Yalan da değildi. Anlamıştım.

Doğruca dışarı çıkacak mıydım? Hayır. Ama eninde sonunda çıkacaktım.

Dante’ye yaklaşıp boynuna bir bıçak saplayarak ona bir sürpriz yaptıktan sonra.

Antoni’yi bulduktan sonra.

Costa’nın eski evini yerle bir edip sivri kulaklı iblisleri tünellerinden kovaladıktan sonra.

Lore’a planımdan bahsetmek istiyordum ama kokusunu aldığı anda Luce’yi yerle bir ederdi, o yüzden düşüncelerimi susturdum ve büyümlü kapı mührünü çizmek için hızlıca çalışmaya başladım. Justus’un elinin ağırlığını hissettiğimde, avucumu taşa bastırdım ve ikimizi de yer altına geri götürdüm.

OTUZ BEŞ

Daha önce hiç ayak basmadığım bir odada bulduk kendimizi. Kabul ediyorum, Dante kaçmamdan korktuğu için bana yeni ikametgâhını gezdirmemişti. Başından beri bir kapı olduğunu düşünürsek kaçabilirdim de.

“Geri dön.” Justus’un mırıltısı sertti.

Alçak tavanı titreten, kesinlikle Lore’un işi olan sarsıntı kadar sertti.

Büyükbabam elini uzattı. Parmakları etime değip elimi buldu ve kapı koluna götürdü. “*Şimdi.*”

“Duvardan geçip döneceğim, böylece çarpma sesi falan duyulmaz.” Fısıltım onunkinden bir oktav daha sert ama bir o kadar sessizdi.

Beklediğini hissedebiliyordum. Hâlâ bekliyordu. Duvar boyunca ilerleyerek onun olduğunu düşündüğüm yerden uzaklaşmaya başladım. Dudaklarından bir nefes döküldüğünü duyduğumda gittiğimi sandığını anladım. Kapalı kapıya doğru ayak seslerini takip ettim. Kapının kolu indi, sonra kapı inleyerek aralandı. Büyükbabam odaya muhafızların girip girmeyeceğini görmek için kıpırdamadan durdu.

Kimse içeri dalmayınca siyah ahşap kapıyı daha da açtı. Peşinden sessizce yürüdüm ve kasa odasından Dante’nin odasına doğru uzanan karanlık koridora çıktım.

Sağa sola baktım, sonra sessizce ilerlemeye başladım. Justus mahzene gideceği için ben ters tarafa yöneldim. Dante’nin odasına, tavanın okyanusun nabzıyla titreşen o alçak kısmına, üzerine *birçok* paralel dalga resmetmeyi düşündüğüm yere doğru

ilerledim. Planım işe yararsa Costa'nın eski evi çok yakında deniz canlıları için yepyeni bir saklanma deliği hâline gelecekti.

Yüreğim o kadar çılgınca çarpıyordu ki kalp atışlarının metalik tadı dilimi kaplamıştı. Etrafımdaki duvarlar sarsıldığında bunun belki de Lore'un Rossi diyarına saldırısından değil, kendi adrenalin dolu heyecanımdan kaynaklandığını düşündüm. Açık bir kapının önünden geçtim ve içeride bir adamın hareket ettiğini görünce sıçradım.

Hava akımı yaratıp beni ele vermeden önce nefesimi tutmak için avucumu ağzıma bastırdım.

Zincirlerin şingirtisi ve ona eşlik eden homurtu bir adım daha yaklaşmama ve sessizce inlememe neden oldu. Antoni şaşkınlık nidamı duymuş olmalıydı çünkü başını, bileğinden çıkarmaya çalıştığı metal bilezikten kaldırıp baktı. Muhtemelen gardiyanlarımızdan birinin geldiğini düşünerek durdu ve sessizleşti.

Bu arada, gardiyanlarımız neredeydi gerçekten?

Kendime dönerek işitme duyumu sonuna kadar zorladım; Justus'un püskürttüğünü tahmin ettiğim suyun uzaktan gelen şırıltısını duyabildiğime göre duyma menzirim epey genişti.

Hapishane ürkütücü derecede sessizdi...

Diğerleri gittiği için sessiz olduğuna inanmak istesem de kokuları havada asılı kalmıştı. Hakikaten, nereye gitmiş olabilirlerdi?

Zihnim Isolacuori'ye döndüklerini söylüyordu ama zihnim oldukça iyimser bir şeytandı.

Ayrıca, öyle olsa Antoni'yi de yanlarında götürmezler miydi? Onu burada bırakmak son derece aptalca olurdu. Ciğerlerinde nefes olduğu sürece Dante onu kullanabilirdi. Öte yandan Antoni iki kralı da öldürmek istediğinden belki de artık işe yarayacağına karar vermişlerdi.

Metal bir zincirden gelmediği belli olan yakınlardaki bir gıcırtı, o tarafa dönmeme neden oldu. Koridorun ilerisinde bir

kapı kapanıyordu... yoksa açılıyor muydu? Gözlerimi kısıtım ama o kadar karanlık ve uzaktı ki hiçbir şey göremedim.

Justus olabilir, dedi iyimser tarafım, gerçekçi tarafıma. Damlayan suların sesini duyduğumda kalbim daha düzenli bir ritme girdi. *Kesinlikle Justus*.

İleri doğru bir adım attım ama Antoni zincirlerini tekrar çekmeye başlayınca durdum; saçlarından terler damlıyor, parmaklarından akan kana karışıyordu.

Parmaklarımla zincirlerine bir kerecik dokunmam onu özgür bırakabilirdi. Ama sonra ne olacaktı? Ya kaçmaya çalışacak ve tekrar yakalanacak ya da Lore'un peşine düşecekti.

Birden Antoni'nin Dante'ye bana dokunmaması için haykırdığı an aklıma geldi. Lorcan'dan nefret etmesine rağmen beni korumaya çalışacak kadar önemsiyordu hâlâ.

Dante'nin odasına baktım, vaktimin az olduğunu biliyordum ama o yönde bir adım atmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, deniz kaptanını kaderine terk edemedim. Ben öyle biri değildim. O yüzden zindanının kapısını biraz daha araladım.

Bir ceset –oturan bir ceset– gibi kıpırtısız duruyor ve çılgınca bana bakıyordu, karşısında havadan başka bir şey olmadığını görünce gözleri daha da beyazlaşıp büyüdü. Prangalarını çıkarmak için elindeki kemikleri kırmaya çalışırken göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkıyordu.

“Antoni?” diye fısıldadım.

Sıçradı.

“Konuşma. Ve hareket etme.”

Her tarafı gibi kirli ve kanlı olan yırtık pırtık gömleğinin altında omuzlarını yükseltse de dediğimi yaptı. Ayak bileklerindeki prangaları koparmam altı kalp atışı, bileklerindeki kesip açmam ise iki katı sürdü. Neden mi? Çünkü dokunuşum onu görünmez kılıyordu, benim de onu daha fazla yaralamamak için bırakmam ve nereyi keseceğimi yeniden hesaplamam gerekmişti.

İşim bitince geri çekildim. “Herkes nerede?”

“Gittiler,” diye hırladı.

“Nereye gittiler?”

“Son bir sohbet için yanıma uğramadılar, Fal.” Sesi, ağırlaştırılmış havayı kesecek kadar sertti.

“Benimle bu şekilde konuşma.”

Dudaklarını büktü. “Özür dilerim. Haklısın. Öfkem sana değil.” Tırnakları sökülmüştü, o yüzden muhtemelen öfkesi banaydı ama yine de sakinleştiğini duymak güzeldi. “Bizi buradan çıkaracağım, o yüzden hemen prangalarını çıkar çünkü yüzmek için uzuvlarına ihtiyacın olacak.”

“Yüzmek mi?”

Döndüm ve bir duvara tosladım.

Üstelik kara taştan değil, havadan yapılmış bir duvara. Kalbim, aralanmış dudaklarımdan fırlayacak gibi oldu.

Siktir, siktir, siktir.

Justus’un adını mırıldanıp karşımdakinin o olup olmadığını kontrol etmek istiyordum ama ya bir asker ya da Dante’yse bu? Ya peşinde olduğum Peri, Meriam’ın mührünü duyduğu için döndüğümde hazır olmak adına kendini görünmez yapmasını sağlamışsa ve...

“Geri döneceğine söz vermiştin, Nipota.”

Kalbim boğazımdan yavaşça aşağı inerken ciğerlerimi sıkıştıran nefesi bıraktım. “Mührü buldun mu?”

“Evet. Halledildi.” Antoni’ye bakıyor olmalıydı çünkü, “Onu serbest mi bırakıyoruz?” diye homurdandı.

“Onu burada bırakamayız.”

Justus bir kez daha bıkkınlıkla iç geçirdi. “İyi. Eşin evi yıkmadan gidelim.”

Tam bunu söylediği sırada yer altındaki sığınak öyle bir sallandı ki dişlerim takırdadı.

Ayakta durabilmek için kollarımı iki yana açtım. “Henüz değil.”

“Onun peşinden gitmeyeceksin...”

“Hayır.”

“İyi, çünkü ruhsal durumun hakkında endişelenmeye başlamıştım.” Alaycılığı buruşmuş alnıma çarptı ve alnımı kaplayan kanı ısıttı.

“Ama burayı yerle bir edene kadar buradan ayrılmayacağım.”

“Biliyordum. Pervasızca bir şey yapacağını biliyordum.” Ellerin kollarımdan çekti. “Taş kalın ve...”

“Dante’nin odasının orada değil. Okyanusu duydum, Nonno. Yılanları hissettim.” Onlar da beni hissetmişti. “Meriam’ı yüzdürmek ister misin?”

Yutkundüğünü duydum. “Onu götürdüler.”

Tabii ki götürmüşlerdi. “Nereye?”

“Tünellerin içine.” Her kelimeyi dişlerini sıkarak söylüyordu.

Yüzünü göremiyor olabilirdim ama parmak uçlarımı çenesine bastırsam seğirdiğini fark edeceğimden hiç şüphem yoktu. “Burayı sular altında bırakmak için bir neden daha.”

“Tüneller bir yokuş üzerine inşa edilmiş.”

“Dante ve küçük birliğinin elinde ağır, altın bir taht var, o yüzden fazla uzağa gitmiş olamazlar.” Lore’un dağdaki meydanı sular altında bıraktığı ve peşimizdeki askerleri suyla sürüklediği zamanı düşündüm. Umarım bu sefer de işe yarardı. “Belki sen ve Antoni şimdiden burayı sulamaya başlayabilirsiniz.”

Antoni kaşlarını çatı; acaba planımı mı anlamamıştı yoksa benim deli olduğumu mu düşünüyordu?

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ya bize yardım edersin, Antoni ya da seni bir yengece dönüştürürüm.”

Olduğum yere doğru baktı, göz bebekleri sanki tehdidimin gerçekliğini tartıyormuş gibi küçülüp büyüyordu.

“Yengece mi?” Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Bunu gerçekten yapabilir mi, Justus?”

Yapabilseydim ne kadar güzel olurdu, değil mi? Justus'un cevabını nefesimi tutarak bekledim. Özellikle de artık tehlikede olmadığımız için.

Alnımda bir elin sıcaklığını hissettim ve gözlerimi kırptırdım. Antoni'nin gözleri de fal taşı gibi açıldığı için Justus'un mührümü sildiğini anladım.

Kapı taş duvarın içine doğru savruldu. "Seni yukarı taşımadan önce patlama dalgalarını çizmek için bir dakikan var. Acele etsen iyi olur, Nipota."

İç geçirerek, "Acele edeceğim," diye mırıldandım. Nasıl oluyordu da yirmi iki yaşında, üstelik de güçlü bir cadı olduğum hâlde kendimi bir spirit gibi hissediyordum?

Antoni'nin hücrelerinden çıktıktan sonra önümüzde beliren siyah ahşap kapıya doğru yürüdük. Kapıya yaklaştıkça kanım daha çok zonkluyor, sanki kendine has bir gelgiti varmış gibi yükselip alçalıyordu. Hissettiğim şey sinirlerim miydi yoksa okyanus mu?

Elimi, parmak uçlarımı alçak tavana doğru kaldırdım ve parmaklarım serin taşa değdi. Bir sarsıntı parmak uçlarımı gıdıklayınca önce irkildim, sonra şaşırdım. Yılanlar. Taşın diğer tarafını göremiyor olabilirdim ama anahtar mührünü çizersem kendimi okyanusun içinde bulacağımı biliyordum.

Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açılırken yerimden sıçradım.

OTUZ ALTI

Antoni önüme geçti. “Arkamda dur.”
Dediğini yaptım ama asıl olarak beni korumaya çalıştığı gerçeği yüzünden epey şaşırdığım içindi. Vücudunun birçok yeri benimki gibi kesik ve kırıktı. Hâlâ dik durabilmesi bile bir mucizeydi.

“Sadece benim, sizi sersemler,” diye mırıldandı Justus.

Ayak sesleri yeniden koridorda yankılandı. “Geride kimse kaldı mı diye kontrol ediyordum.”

Kazan’a şükürler olsun. Kalp atışlarım yavaşlarken parmaklarımı yaralarımından birine daldırdım ve çizmeye giriştim.

Antoni bomboş odaya baktı. “Isolacuori’ye yürüyerek ulaşmaları ne kadar sürer?”

Justus, “Vadiden buraya varmamız neredeyse iki haftamızı aldı,” dedi.

Neredeyse iki hafta boyunca baygın hâlde oradan oraya sürüklendiğim için nabzım öfkeyle yükseldi. Burayı paramparça etme arzusu daha hızlı çizmeme neden oluyordu.

“O zamandan önce çıkacaklarını düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu Antoni sessizce.

“Tarespagia Kargalarla dolu. Monteluce Lore’a ait. Yani hayır, doğu Fae topraklarına dönene kadar yüzeye çıkma riskini göze almayacaklardır.”

“Buradan çıktığımızda Kargalar bizi Monteluce’ye uçurabilir, biz de...”

“Fallon, buradan çıktıktan sonra Lore seni kilit altında tutacak.” Justus iç geçirdi. “Antoni o tünelleri iyi biliyor. Birlikte...”

“Benden bu kadar, Rossi. Lore’un davası artık benim davam değil. Bana öyle bakma, Fal.”

Hayal kırıklığının tadını temizlemek için dilimi dudağımın üzerinde gezdirdim ve bakışlarımı artık saymayı bıraktığım dalgalara çevirdim.

“Luce’den ayrılacağım.”

“Nereye gideceksin?” diye sordu Justus.

“Rüzgâr gemimi nereye sürüklerse oraya.”

Antoni’yi yanımda savaşıması için ikna etmeye çalışmadım. Açıkçası gitmesi en iyisi olabilirdi.

Antoni soluk meşale ışığında parıldayan kapı kollarına bakarak, “Diğer kapıları da açalım mı, Rossi?” diye sordu.

“O odaların içinde hiçbir şey yok.”

Tavana kanlı dalgalar çizmeye devam ederken aklıma bir düşünce takıldı. “Aoife? Onu nereye koydun, Justus?”

“Onu annemin yatak odasına sürükledim. Ablası da orada. Oğlum da öyle.” Justus, Antoni’nin bağlantı kurmasını istemediği için mi Vance’in adını söylemiyordu?

Haklı olma ihtimalime karşı ben de onun adını söylemedim. “Evin Kargalara karşı korunduğunu sanıyordum.”

“Canlı olanlara karşı.” Yüzümden kan çekilince, “Yani obsidiyen Kargalara karşı değil,” diye ekledi.

Tavan gümbürdemeye başladı ama titreşimin ne kadarının Lore’un Rossilerin evine yaptığı saldırıdan, ne kadarının benim büyümden kaynaklandığını anlayamadım. Üst dudağımı yalayınca tuz tadı aldım. Tadını aldığım şeyin okyanus olduğunu düşünmek istesem de muhtemelen sadece ter olduğunun farkındaydım.

“Daha fazla.” Justus da obsidiyen tünelin ötesinde okyanusun hareket ettiğini hissetmiş olmalıydı ki, “Daha fazla dalga ekle,” diye fısıldadı.

Ben de öyle yaptım. Duvardan duvara dalgalar çiziyor, bedenimdeki her yaradan kan alıyordum, ta ki yukarıdaki

tavan damlamaya başlayana kadar. Elimin arkasında bir çiy damlası kadar berrak bir su damlası görene kadar damlayanın kan olduğunu düşünmüştüm. Siyah taşta bir çatlak ararken, taş parçaları üzerime yağmaya başlayınca nefesimi tuttum.

“Geri dönmemiz gerek...” Kocaman bir obsidiyen parçası tavandan koparak koridorun ortasına düştü ve Rossilerin evine dönüş yolumuzu kapattı. “Yatak odasına!” Büyükbabam bileğimden tutup beni aralık kapıdan içeri çekti.

Dante’nin bana dokunduğu o yatak odasının eşiğinden içeri girerken ürperdim, sonra tekrar titredim ama tiksintiden değil. Bu titreme, mutlu olduğunda Minimus’un yaptığı gibi tıkırdayan zeminden geliyordu. “İşe yarıyor!”

Justus muhtemelen onu sıkıntıdan ter içinde bıraktığım için alnını ovuşturmuş olmalıydı çünkü tekrar görünür hâle geldi.

Koridorun içinde hâlâ yanmakta olan birkaç meşale, yeni çatlaklar ortaya çıkıp akan damla arttıkça cızırdıyordu.

Bir başka kuvvetli patlama obsidiyen sığınağı sarsıp koridorun tavanındaki çatlağı genişlettiğinde Justus sessiz bir dua mırıldandı.

“Senin dindar bir adam olduğunu düşünmemiştim,” diye mırıldandım.

“Kazan’a fazlasıyla inanıyorum. Ama şu anda dua etmiyorum; ölme ihtimalime karşı bu dünyadaki en sevdiğim anları sıralıyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Sen bir safkansın. Üstelik de büyün su. Okyanusta biraz yüzmek sana zarar vermez.”

“Korktuğum şey okyanus değil; seni tekrar içeri çektiğimi düşünen eşin.”

“Onu ben halledeceğim...” Lore’un muhteşem –ve olağanüstü öfkeli sesi– şakaklarımın arasında yankılanınca cümlemin gerisini getiremedim.

Tavanı çatlattık, Lore!

Eşimin sessizliğinin, hapishane Mareluce'yi kara karnına çekerken okyanusun çalkalanışını izlemekten kaynaklanması için dua ettim.

Okyanus, Lore. Okyanusa uç. Geliyorum.

Hâlâ cevap vermiyordu.

Alnıma ıslak bir şey püskürdüğünde dudaklarımdan bir inleme döküldü. Odanın tavanındaki bir çatlaktan boncuk boncuk damlalar döküldüğünü görünce kaşlarımı çattım.

“Boğazına kanla solungaçlar çiz.” Justus’un sesi siyah duvarlarda yankılanmıştı. “Nefes almana yardımcı olacak.”

“Su, büyümü bozmaz mı?” diye bağırdım ben de.

“Hayır. Kan derine nüfuz edecek ve bir süre boyunca nefes almanı sağlayacak.”

Çökmekte olan tavandan gümbürtüler geliyordu, sanki yılanlar ona gondollar fırlatıyordu.

“Ne kadar süreden bahsediyoruz?” diye sordum parmak uçlarımı kana bularken.

“Yüzeye ulaşmana yetecek kadar uzun, Shabbe’ye yüzemeyeceğin kadar kısa süre.”

“Bu gerçekten çok net bir tarif oldu.”

İç geçirerek, “Bu cadının kanına bağlı,” dedi. “Meriam’ın soyundan geldiğine göre, senin sürenin oldukça uzun olacağını düşünüyorum.”

Parmaklarımı boynumun iki yanında gezdirdim. Tenim karıncalanırken bedenim heyecanla ürperdi.

“Antoni, odaya gir!” diye haykırdı Justus yatak odası suyla dolarken.

Antoni kıpırdamıyordu, yukarı dönük yüzüne damlayan damlalara büyülenmiş gibi bakıyordu.

Sersemliğinden kurtulması için ona seslendim. O bir yarı-kanlıydı ve yarı-kanlılar okyanusun dibinde, molozların altında hayatta kalamazlardı.

Hâlâ hareket etmiyordu. Ölmek mi istiyordu?

“Antoni, hadi!”

Etrafımızı saran taşlar bir kez daha gümbürdeyerek hareket edince Costa'nın evinin çıplak, hapishaneyi andıran havasına zıt ama onun tablosunun çerçevesine son derece uyumlu, yaldızlı, kocaman bir karyolaya tutundum.

“Yatağa çık ve kapı mührünü çiz, Fallon!” Justus çoktan devasa şiltenin üzerine çıkmış, bir elini de beni yukarı çekmeye yardım etmek için uzatmıştı. “Çabuk!”

Parmaklarını kavrayıp yumuşacık şiltenin üzerine çıktım, sonra örümcek ağını andıran bir çatlak belirirken elimi tavana doğru kaldırdım.

“Daha hızlı çiz!” diye homurdandı Justus.

Elim kaydı. O kadar çok titriyordum ki hayatım buna bağlı olsa bile daire çizemeyecek hâldeydim. Justus elimi sabitlemek için bileğimi sıktı. Bu işe yaradı, ta ki tavanın çizimi yaptığım kısımdan bir taş parçası kopana ve fişkıran su gözlerime hücum edip onları yakana kadar.

Sonra bir balık yumruk büyüklüğündeki boşluktan geçip yatağın üstüne, Justus'la benim arama düştü. Çılgınca hareket ediyor, suya geri dönmek için çırpınıyordu.

Çömeliş onu çırpındığı yerden aldım, sonra yükselen dalgaların içine attım. Yüzerek uzaklaşmadan önce kuyruğunun bileğime sürtündüğünü hissettim.

Antoni nihayet bize doğru yüzmeye başlarken Justus, “Hayvan kurtarmanın sırası değil, Fallon,” diye homurdandı.

Antoni şiltenin üzerine atlamak üzereyken düşen bir obsidiyen parçası kafasına çarptı ve vücudunda daha önce kanamayan az sayıdaki noktadan biri de kanamaya başladı. Gözlerinin beyazı görünürken yüzüstü akıntıya kapıldı. Vücudu koridora doğru sürüklenirken yataktan atlayıp onu ayak bileğinden yakaladım ve iri gövdesini kendime doğru çektim.

Onu ters çevirdim, sonra boynundan yakaladım ve yatağa dönüp çıkış yolumuzu yaratacak mührü çizmek için bacakları-

mm bütün kuvvetiyle kendimi ittim. Tam onu Justus'a vermeyi başarmıştım ki keskin bir şey bileğime saplanarak beni salon kadını çizgimden çıkaran bir küfür savurmama neden oldu.

"Tünelleri su basmadan ve biz de içinde sürüklenmeye başlamadan gitmeliyiz!" Yatak sulara gömülürken Justus, tavandaki lambayı kavradı.

"Biliyorum, Nonno! Geliyorum." Ama ne kadar tekme-lersem tekmeleyeyim ayağımı takıldığı şeyden kurtaramadım.

Başımı suyun altına sokup tuzlu karanlıkta ayağımı tutan şeyi aradım ve ayağımın nasıl olduysa o boktan ahşap karyolayla ıslak şiltenin arasına sıkıştığını gördüm.

Başımı tekrar dışarı çıkarıp ağzıma dolan tuzlu suyu tükür-düm, akıntı vücudumu çekiştirince kaşlarımı çattım. Okyanus kemiklerimi kırmadan önce bir şeylere tutunmak için çırpındım.

Justus sessizce bir şeyler mırıldandı, sonra pantolonunun paçasını yokladı ve herhâlde Meriam'ı bulmaya giderken yanına aldığı bir hançer çıkardı. Onu bana uzattı.

"Benim..." Bir balık kafama düşerek yüzgeçleriyle beni tokatladı. Ayak bileğimin sıkıştığını söylemeye çalıştığım esnada tavandaki delikten kocaman bir mercan aşağı süzüldü. Bana çarpmasına fırsat vermeden suyun altına eğildim.

Başımı tekrar dışarı çıkardığımda Justus hançerini çalgınca bana doğru sallıyordu.

"Bileğim sıkıştı!"

Beni duymamış olmalıydı çünkü, "Kullan şu lanet şeyi!" diye bağırdı.

"Ayağımı kesmeyeceğim!" diye haykırdım. Ölümsüz ola-bilirdim ama Fae değildim ben. Uzuvarım tekrar büyümezdi. Zaten tekrar büyüse bile birkaç hafta boyunca ayaksız kalmayı kesinlikle tercih etmezdim.

"Ayağını demiyorum," diye homurdanarak Antoni'yi serbest bıraktı. "Yakala onu."

Justus sıvı karanlığın içine dalarken ben de Kaptan'ı yakaladım. Elinin ayağımın etrafında dolaştığını, sonra da derimi sıkıştıran tahtanın parçalandığını hissettim.

Ayağım serbest kaldı ve bir anda yatak odasının kapısına doğru sürüklenmeye başladım.

Justus yüzeye çıktı. "Kapının pervazına tutun ve ne yaparsan yap, sakın bırakma."

Başım la onayladım, kalbim kaburgalarım a sığmayacak kadar büyümüş t ü sanki.

Gücümün son zerreleriyle kapının çerçevesine tutunup bedenimi çevirerek odanın duvarına yapışmasını sağladım. Justus karşı duvara çarptı, kapıyı tuttu ve zor da olsa kapattı.

Bu akıntıyı biraz hafifletti.

"Tavana ulaşabildiğin anda o mührü çizip dışarı çık, Fallon. Beni duyuyor musun?" Justus turuncu uzun saçlarının bir tutamını ıslak yüzünden çekip uzaklaştırdı ve başıyla tepemizdeki kara taşı işaret etti.

Tüylerim diken diken olmuştu. "Dışarı *birlikte* çıkıyoruz."

Etrafımızda sadece çatırdayan taşların ve içeri akın eden suyun gürültüsü olsa da kendimi bir balonun içine girmiş gibi hissediyordum; Justus Rossi ve baygın Antoni'yle paylaştığım sessiz, huzurlu bir yerdi burası.

Başımı kaldırıp üzerinde derin çatlaklar olan obsidiyene baktım. Taş ustası olmasam da üzerimize çökmesine sadece birkaç dakika kaldığını tahmin edebiliyordum. Tavana dokunmaya çalıştım ama hâlâ ulaşamıyordum. Tavan neden bu kadar yüksek inşa edilmişti ki?

"Ne kadar derindeyiz?" diye haykırdım.

"Gelgitlere bağlı olarak on on iki metre kadar."

"Solungaçlara ihtiyacın olacak mı?"

"Yüzeye çıkmaya yetecek kadar idare ederim ama belki arkadaşına çizebilirsin."

Antoni'nin boynunun her iki yanına derisine işleyen kırmızı çizgiler çizdim. "Tüm bunları neden yaptığını bana hiç söylemedin."

"Söylemedim mi?"

"Hayır, son derece muğlak konuştun."

"Bunu yapıyorum çünkü Shabbe uygarlığını bizimkinden uzak tutmak bizi daha büyük hâle getirmedi; aksine bizi daha zayıf, daha fakir duruma düşürdü." Gözleri ışıldadı. "Ama tek nedenim bu değil."

Nefesimi tutarak devam etmesini bekledim.

"Asıl sebep Kazan'a erişmek istemem."

Safkan bir Peri'nin, üstelik Shabbeli büyüsunü elinde bulundururken neden Kazan'a erişmek istediğini merak etsem de sormadım. Sırları konusunda yeterince cömert davranmamış mıydı zaten?

"Koruma kalkanlarının içinden geçebilirdin," dedim onun yerine.

"Ailemi terk mi etseydim? Sanırım beni henüz tanımıyor-sun, Fallon ama ailenin her şeyden önce geldiğini anlamalısın."

Beni aileden biri olarak mı görüyordu?

"Olağanüstü bir örnek olmayabilirim ama prensiplerim var."

"Şaşırtıcı bir adamsın, Nonno." Tanıdığım ve artık nefret etmediğim yüzüne baktım.

Tavandaki aplikte hâlâ yanmakta olan tek mum, General'in kızıl saçlarındaki gümüş telleri aydınlatıyordu.

"Dışarı çıktığımızda ne yapacaksın?"

"Meriam ve Dante'nin peşine düşeceğim."

Nabzım kabaran bir okyanus dalgası gibi yükseldi ve vücudumun her bir köşesine yayıldı. "Tünellerden kendi başına çıkacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Kargalar Luce'nin üzerinde uçtuğu ve tüneller var olduğu sürece ortaya çıkma riskini almayacaktır."

Yani onu yok etmek için tünelleri tamamen yok etmemiz gerekecekti... “Ve Kargalar asla düşmeyecek.” Su Costa’nın portresini yutarken ne tepki vereceğini görmek için onu izledim. “Değil mi?”

“Doğru.”

“Yani aynı taraftayız?”

“Aynı taraftayız.”

“Dante’nin hayatına son verdiğimde de benim tarafımda olacak mısın?”

“Umuyorum ki olacağım.” Dilini tuza bulamasını istememiş olsam da tuzla kaplı dudaklarını yaladı. “Shabbe’nin ve Luce’nin Fallon’ı, *Rahnach bi’Adh*’ın çocuğu, son nefesime kadar sana hizmet edeceğime yemin ederim.”

Ben derin bir nefes alırken kolumun derisi karıncalanıp yanmaya başladı. Üzerinde artık bir pazarlık izi olan koluma baktım. Benim ilk pazarlığımıydı bu. Dikkatimi, onu inceleyen Justus’a verdim.

Gözleri şefkatli bir memnuniyetle parlıyordu. “İhtiyacın olduğunda beni aramayı unutursan diye.”

Söyledikleri karşısında öyle afallamıştım ki niyetini ancak bana doğru yüzüp hançerini uzattığında fark edebildim.

“Parmağına batır.”

Gözlerimi kırpıştırarak şaşkınlığımı üzerimden attım ve parmağımı hançerin ucuna bastırdım. Yukarı uzanmaya başladım ama ya... Ya denizde sürüklenip birbirimizden ayrı düşersek? “Bana annemin nerede olduğunu söyle.”

“Okyanusta.”

Cevap vermesine o kadar şaşırmıştım ki, bu yer altı dünyasından kaçmaya çalıştığımı bir anda unutuverdim. “Nerede?”

“Büyü yaparak bizi bu odadan çıkar, sana her şeyi anlatacağım.”

“Yemin eder misin?”

“Yemin ederim, Fallon amZendaya, Gökyüzü Krallığı’nın kızı.”

Kolum bir kez daha karıncalandı. “*İki* pazarlık mı?”

“Onları iyi kullan. Hazır mısın, Nipota?”

Galiba yüzmeye hazır olup olmadığını soruyordu çünkü buradan bu şekilde çıkacağımızı tahmin ediyordum. Yoksa beni bekleyen şey için hazır olup olmadığını mı soruyordu?

Duygulardan boğazım düğüm düğüm olmuş hâlde kapı sembolünü çizdim ve bu sefer mükemmel oldu. “Ben hazırım.”

Lore?

Hâlâ cevap vermiyordu. Etrafım çok fazla obsidiyenle çevrili olduğu içindir diye umuyordum.

Justus başıyla kanımın soluk izleriyle parıldayan mat taşı işaret etti.

Su çeneme kadar yükselirken, “Antoni’yi yakala,” diye bağırdım. Büyükbabam parmaklarını kaptanın bacağına doladığı anda avucumu tavana bastırdım.

Dante’yi öldürmemiş olsam da beni damızlık kısırağına dönüştürmeyi hedefleyen sinsi planına gerçek bir darbe indirmiştim. Yoksa *kan kısırağı* mı demeliydim?

Meriam’ın ona, Justus’la birlikte kan bağı konusunda ısrar etmelerinin nedenini açıklamamasını umuyordum, zira Dante’ye Shabbe büyüsünün başından beri parmaklarının ucunda olduğu haberini vermekten daha çok hoşuma gidecek bir şey olamazdı.

Onu dünyamızdan silmeden ve gökyüzünün hükümdarı Lorcan Ríhbiadh’ı Faelerin ondan çaldığı toprakların kralı yapmadan hemen önce bunu kulağına fısıldayacaktım.

OTUZ YEDİ

Okyanus köpüklerle bembeyaz, kanat çırpışlarıyla karanlık ve pullarla ışıltı ışıltı.

Su yaşamıyla dolup taşan kuvvetli akıntı, bedenlerimizi Costa'nın eski yatak odasına ev sahipliği yapan mercan kaplı kayaya sabitlerken elimi Antoni'nin koluna doladım.

Fallon?

O çatallı, güzel sesin kaynağını bulmak için köpüklü enginliği taradım, gözlerim kumlu okyanus tabanını itip yanımda ilerleyen Kargalara kaydı; devasa bedenleri çalkalanan suda yükseliyor ve yağmurun dövdüğü bir yüzeydeki mantarlar gibi sallanıyordu.

Hiçbirinin altın rengi gözleri yoktu.

Sonra yılanlar geldi, gökkuşağı rengi pulları, kum girdapları ve hava kabarcıkları arasından süzülen zayıf şafakta parılıyordu. Okyanus sakinleşmişti, yumuşakçalar bile nefeslerini tutmuşlardı sanki.

Bir arkadaşını getirmişsin. Lore'un ses tonundan Antoni'yi görmekten hoşnut olmadığını anlayabiliyordum.

Bir duvara zincirlenmişti. Onu öylece bırakamazdım. Ölebilirdi.

Onu kurtarmak için mi beni bıraktın?

İç geçirdim. ***Costa'nın eski yer altı evini yok edebilmek için seni bıraktım.***

Ölebilirdin.

Duymadın mı? Ben ölümsüzüm. Korkunç ruh hâlini düzeltmek umuduyla cümlemin sonuna bir gülümseme ekledim.

Biri boynunu bıçaklayıp kanını akıtsaydı...

Herkes gitmişti. Kaçtılar.

Bizi düzleştirdikten sonra dünyamızın sıvı kasları bedenlerimizi mercanlardan kopardı ve bizi yüzdürdü. Biz ayağa kalkarken Justus yeni doğmuş bir bebek gibi gözlerini kırptırıyor, bir yılan üçümüzün etrafında dönerken Antoni'nin kütük gibi vücudunu tutan parmak eklemleri beyazlaştı.

Dudaklarımı araladım. İlk başta çekingendim. Ciğerlerim deniz süngerleri gibi genişlediğinde ağzımı daha geniş açıp derin derin nefes aldım. Mucize vücudumu sardı ve kanımda dalgalandı. Benim olağanüstü, büyülü kanım.

Yeteneğimi elimden almış olan kişi Meriam olsa da onu bana geri verdiği için minnet duymaktan kendimi alamıyordum.

Bir gölge, yukarıda asılı duran *mareserpens*'in arasından süzüldü ve hiçbir insan özelliği –ya da Karga özelliği– taşımamasına rağmen kimin yaklaştığını çok iyi biliyordum. O gölge aramızdaki mesafeyi kapayıp bedenimin etrafında daireler çizdikten sonra Xema Rossi'nin kapısının önünde gördüğüm insan şekline bürünürken dudaklarımın kenarları öyle bir kalktı ki yanaklarım neredeyse kalbim kadar ağrıdı.

Elbisem kızarmış hamur gibi kabarıp sayısız yaramı ortaya çıkarınca Lore Karga dilinde küfretti, sonra endişe verici bir sessizliğe bürünerek her birini inceledi.

Hepsini katledeceğim. Sanki Perilerin dışarı akmaya başlamasını umuyormuş gibi altımızda gittikçe genişleyen yarığa baktı.

Korkarım buluşmamıza başka kimse katılmayacak.

Meriam nerede?

Dante kaçarken onu da yanında götürdü.

Bakışları yanımdaki iki adamın üzerinde gezindi ve at-kuyruğunu büyük beyaz bir balığın kemirdiği Justus'a takıldı. Balık pek haksız sayılmazdı çünkü büyükbabamın saçları ateş rengi deniz yosununa fazlasıyla benziyordu.

Beni özledin mi?

Lore nazik bir homurtuyla, *Seni özledim mi?* diye mırıldandı. Çenemin kenarını, yanağımı, çenemi, kirpiklerimin ucunu okşadı.

Ne? Zekice bir esprin yok mu?

Hayır, Behach Éan. Aklım ve kalbim mizaha yer bırakmayan acımasız düşüncelerle dolu.

Altın gözlerini kaynatan fırtınayı dindirmeye çalışarak boynumu gösterdim. ***Derime kanla boyadığım solungaçlar sayesinde su altında nefes alabiliyorum.***

Sıvı gölgeleri boğazımda kaydı, kanımı soğurmuş olan derimdeki tüyleri diken diken etti. ***Keşke büyü kullanabilme bayalini gerçekleştiren kişi ben olabilseydim.***

Parmaklarımı, keşke katı olsalardı diyerek dumandan saç tutamlarının arasından geçirdim. ***Daha bir sürü hayalim var, Lore. Çoğunu senden başka kimse gerçekleştiremez.***

Güzel. Hayalet dokunuşu köprücük kemiğimin üzerinde dans etti, sonra boynumu sardı. Sonra alnını alnıma bastırdı ve dumandan olmasına rağmen kemiklerinin gücünü ve teninin yumuşaklığını hissettim.

Gölgeleri, aralanmış dudaklarımı okşayınca gözlerimi kapadım. Hem sert hem de yumuşak olan bu dokunuş bütün vücudumun ürpermesine neden oldu. ***Düşen Kargan nerede?***

Bana cevap vermek yerine, ***Yanındaki Perileri bayatta tutuyor muyuz?*** diye sordu.

Gözlerimi hızla açınca kirpiklerim onun kara gölgelerine karıştı. ***Evet.*** Hızlı soluklarım aramızdaki kumlu suda kabarcıklar oluşmasına neden oluyordu. ***Tıpkı tüm uzuvlarını gövdelerine bağlı tuttuğumuz gibi.***

Lore, boğazının derinliklerinden hoşnutsuzluğunu belli eden alçak bir ses çıkardıysa da Justus'un yanına gidip General'e korku salma zahmetine girmede. Antoni'nin ayak bileğini

sımsıkı kavrayan parmaklarının beyazlığına bakılırsa Justus'un kaygı seviyesi zaten fazlasıyla yüksekti.

Beni terk ettin. Bir kere de değil. Lore okyanusun dibine doğru baktı. ***İki kere.***

Yüzünün kadife çerçevesinde başparmağımı gezdirdim. ***Ama sana geri döndüm. Bir kere de değil, iki kere.***

Gözlerime dikkatle bakıp derinliklerinde bir şeyler aradı; ne aradığından... tam olarak emin değildim. Bir daha asla yanından ayrılmayacağıma dair bir söz mü?

Seni her zaman bulacağım, Lore.

Sürekli görüş alanında olan bir şeyi her zaman bulmamak için kör olmak gerekir.

Sırıttım.

Şaka yapmıyorum, Mo Khrà.

Biliyorum. O karşılık vermese de ben sıırtmaya devam ettim. Ayrı geçirdiğimiz zamanın gülme yeteneğini yok etmesinden korkuyordum.

Kaptanı bırak.

Onu açık denize çeken bir yılandan kaçınmaya çalışıyordum.

Lütfen.

Ona karşı bir şey hissetmiyorum, Lore. Aslında hissediyordum ve hislerim pek de olumlu değildi ama Lore'un bunu bilmesine gerek yoktu. Henüz olmazdı. Şimdi olmazdı. Bir yılanı onu yakalayıp Shabbe'ye sürüklemesi için cesaretlendirebilirdi.

Şöyle bir düşününce, Antoni için en güvenli yer orası olabilirdi. Bir an için bunu düşündüm ama sonra onu rızası olmadan oraya göndermenin haksızlık olacağına karar verdim.

Karaya sağ salım dönmesini sağlayacağım. Lore, Antoni'nin koluna doladığım parmaklarıma öyle bir kıskançlıkla baktı ki kolunu bıraktım.

Antoni'yle birlikte sürüklendiğini fark eden Justus'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Bacaklarını bütün kuvvetiyle cırparak

bana doğru yüzmeye başladı, tam o sırada bir Karga yanımıza daldı. Zavallı Justus sanki vücudundaki tüm kan karnındaki delikten akıp gitmiş gibi bembeyaz oldu.

Dev siyah kuş, yılan nöbetçilerinin sayısız kıvrımının arkasına sığınan balık sürülerini ürküterek demir pençelerini Antoni'nin koltuk altlarına geçirip onu okyanustan çıkarırken Justus, kaptanın bileğini bıraktı.

Karnını işaret ettim ve Justus başını eğip kendi bedenine baktı. Ne sorduğumu anlamış olmalıydı çünkü mendile benzeyen bir şeyle kabaca doldurduğu yarayı kontrol etmek için gömleğini açtı.

Kim onun bağırsaklarını deşmeye çalıştı? Lore'un altın rengi gözleri, Justus'un göğüs kafesinin altındaki deliğe sıkıca bastırıldığı kıpkırmızı kumaşa dikilmişti.

Dante. Kılıcına Karga Katili dediğini eklemenin pek bir anlamı yoktu çünkü onunla hiçbir Karga'ya zarar veremeyeceğinden emin olacaktım. ***O bizim tarafımızda.*** Lore'un puslu alnı kırışınca, ***Justus'u kastediyorum,*** diye ekledim. ***Tabii ki Dante'yi değil.***

Bizim tarafımızda olabilir ama seni benden çaldı, bu yüzden ona güvenmemi ya da affetmemi bekleme.

Senden beklediğim tek şey öldürmemen... Kocaman bir yılan, yüzmekte olan kalabalık akrabalarının arasından çıkarak bize doğru ilerlerken nefesimi tuttum, parlak pembe pulları hemen dikkatimi çekmişti.

Minimus yaklaştığı anda yavaşladı ve kapkara gözleri sağlam olduğumdan emin olmak istercesine bedenimde gezindi. Bakışları bacaklarıma indiğinde burun delikleri genişledi. Büyük başını eğip baldırlarımı kokladı, sonra çatallı siyah dilini bacaklarımin üzerinde gezdirdi ve büyülü tükürüğüyle yaralarımı kapadı.

Başının üstünü okşayıp fildişi rengi boynuzunun etrafındaki deriyi kaşıdım. Derim iyileştikten sonra başını eğdi ve uzun burnuyla elimi dürttü.

Justus'un vücudu benimkine çarptı ve tam o sırada bir başka meraklı yılan daha bize doğru yüzerek onun bandajını kokladı. Hayvan dilini çıkardığında Justus'un teni, atkuyruğunun ucunu kemiren albino balık gibi bembeyaz oldu.

Büyükbabamın bileğini tutup sıktım, sonra uzandım ve mendili çekip çıkardım. Karın kasları kasıldı, karnından kıpkızıl kanlar fışkırdı. Devasa hayvan dilini bir kez daha oynattı ve Justus o kadar gerildi ki vücudu odun gibi kaskatı kesilerek suya batmaya başladı.

Sonunda yılanın onu yemek üzere olmadığını anladığında verdiği nefes, suyun içinde bir yıldız ışığı izi gibi aktı. Bu kadar çok şey bilen, bu kadar çok şey görmüş, bu kadar çok şey başarmış birinin yılan tükürüğünün büyülü özellikleri konusundaki cehaletine tanık olmak beni hayrete düşürmüştü.

Yarası iyileşirken gözlerini kırptırarak önce onunla ilgilenen yılana, sonra da bana baktı. Gülümsedim. Yaşadığı şok yüzünden suratı öyle kaskatı kesilmişti ki gülümseyemedi. Tedavi tamamlandığında yılan siyah gözlerini General'e dikti. Güldüm çünkü yaratığın ne istediğini biliyordum ama belli ki Justus bilmiyordu. Avucunu kaldırdım ve onu iyileştiren hayvanın yanağındaki sert pulların üzerine koydum.

Justus elini koyduğum yerde tutsa da parmakları titriyordu fakat sonra elini hareket ettirip okşamaya başladı ve yaratık zevkle titredi. Justus'un eli benimkinin altından sıyrılıp uzun boynuza doğru ilerledi. Gözleri ışıdayarak parmaklarını boynuzun etrafında gezdirdi. Yılan hareketsizleşti, bu da Justus'un elini geri çekmesine neden oldu. Yılan ve Fae uzun bir an boyunca birbirlerine baktılar ve sonra yılan dönerek engin sularda gözden kayboldu.

Hâlâ Minimus'u okşayan elim aniden havaya kalktı. Eşimin hayvanıma gösterdiğim şefkati kıskandığını düşündüm ve onunla bu konuda dalga geçmek üzereyken altın gözlerinin baktığı yere baktım.

Kazan aşkına, bu da ne böyle?

OTUZ SEKİZ

Lorcan o kadar durgunlaşmıştı ki vücudunun sert hatlarını... (başparmağının birbirine kenetlenmiş çemberlerin üzerinden çılgınca geçişini neredeyse hissedebiliyordum.

Gözlerimi Lore'un tedirgin altın rengi gözlerine çevirdim. ***Bu kan bağının işareti.*** Söylediğimi anlayıp yüz hatlarının düzelmesini bekledim ama alnı sisli tepeler ve vadilerden oluşan bir alan olarak kalmaya devam etti.

Kan bağı mı? diye ciyakladı, başım Mareluce'nin çalkantılı yüzeyine ulaşırken. ***Ayrıca ben ciyaklamıyorum.***

Gülümsedim.

Mórrígan aşkına, kan bağı nedir?

Gerçekten ne olduğunu bilmiyor musun?

Cevabını bildiğim soruları sık sık sorar mıyım, Bebach Éan?

Huysuzluğu için onu suçlayamazdım. Doğrusu, o kadar rahatlamıştım ki bedenimin Dante beni yer altına götürdüğünden beri donmuş gibi gelen bütün kısımları ısınmıştı.

Bunun da benden sakladığın başka bir sır olmasından öyle çok korkuyordum ki. Saçlarımı gözlerimden çektim, sonra kirpiklerimdeki deniz suyunu parmaklarımla sildim fakat beyhude bir çabaydı bu çünkü bir saniye sonra başka bir dalga yüzüme tokat gibi çarptı. ***Bu bir Shabbe ritüeli. Acaba babam duymuş olabilir mi?***

Babanın bilip de benim bilmediğim bir şey yok.

Annem bunu *bilmiyor* olabilir miydi?

Justus'a bunu sormak niyetiyle ona doğru döndüm ama suratıma bir dalga daha çarptı. Nerede olduğumuzu görmek için

etrafa bakmaya çalıştım ama Lore'un dumanı tül den bir yüze dönüştü ve ben de ondan başka bir yere bakmayı unutuverdim. Ona dokunmak için elimi kaldırırken parmaklarımın onun hayaletimsi şeklinin içinden geçeceğinden korktum ama öyle olmadı. Tüyleri gibi yumuşacık olsa da Lore maddeleşmişti.

Yağmur hafifledi ama sadece başımızın üzerinde bir Karga sürüsü baş döndürücü bir hızla uçtuğundandı. Diğer her yerde, binlerce savaş atının toynakları gibi okyanusa sert darbelerle iniyordu.

Justus'a babanın onu karaya uçuracağını söyle. Kara dumanı dudaklarımı okşadı. *Bir şey denemeye kalkarsa Cathal da karşılık olarak bir şey deneyecektir.*

Sırıttım çünkü "bir şey denemek" ifadesinin yumuşak dokuya pençe saplamak için kullanılan bir mecaz olduğuna emindim. Lore şüphelerimi doğrulayan belli belirsiz bir gülümsemeye baktı. *Ne kadar da cinayete meyilli bir yaratıksın sen, Mórrgaht.*

Ona koruyucu denir, Fallon; cinayete meyilli değil. Zihinsel bağımızdan bir yutkunma sesi geldi.

Justus'a döndüm ve konuşmamızın ilk kısmını aktardım. Lore'un tehdidini ekleme zahmetinde bulunmadım. Bu ikisinin birbirleriyle yakınlaşmaya başlamasını istiyordum; tercihen de kopmuş uzuv ve obsidiyen kazık korkusuna dayanmayan bir yakınlaşma olsa iyi olurdu.

Üzerinde obsidiyen var mı? diye sordu Lore.

"Justus, Lore üzerinde obsidiyen olup olmadığını bilmek istiyor."

"Yok." Büyükbabamın tereddüt etmemesi Lore'u şaşırtmışa benziyordu. "Bana güvenmiyorsan diye söylüyorum, ağzım tuz dolu Ríhbiadh." Lore ona bir görü göndermiş olmalıydı çünkü Justus, "Kendimi bir nebze daha yenilmez hissetmek için sakat kalmama gerek yok," dedi.

Babam, siyah gözleri bana kilitlenmiş hâlde alçaldı. Gözleri o kadar çok duygu barındırıyordu ki, kelimeler olmasa bile düşündüğü her şeyi anladım.

“Álo, Dádhi.”

Sesimi duyunca kocaman vücudu baştan ayağa titredi. Suyun üzerinde süzülerek kanadının ucuyla yanağımı okşadı. Tüyleri nasırlı ellerinden çok daha yumuşaktı fakat ikisini de eşit derecede sevdiğime karar verdim.

“Bir daha düşündüm de, ben galiba yüzeceğim,” diye mırıldandı Justus. “Ne de olsa ben bir su Fae’iyim.”

Güldüm çünkü bir Peri’nin gökyüzüne çıkmaktansa yılanlara meydan okumayı tercih etmesinin tek bir nedeni olabilirdi.

Justus bir kaşını kaldırdı. “Komik bir şey mi var, Nipota?”

“Yüzyıllar boyunca Lucelilere dehşet saçma sanatında ustalaşmış bu müthiş generalin de bir şeylerden korkacağı kimin aklına gelirdi?”

Justus anlaşılmaz bir şeyler homurdanırken babam devasa pençelerini General’in kollarına geçiriverdi. Güçlü bir kanat çırpışıyla Lore’un fırtınasına doğru havalandılar. Justus’un nasıl kaskatı kesildiği gözümde kaçmamıştı. Babamın bacaklarının demirle kaplı olmayan kısmına tutunmak için elini uzatmıştı bile.

Senin sıran, mo khrá.

Tanrılar, umarım kan bağının ne olduğunu öğrendiğinde onun aşkı olmaya devam ederdim. Altın rengi gözlerinin, kırıştırdığım alnımdan bastırdığım dudaklarıma bütün yüzümü incelediğini hissedince zihnime bir duvar ördüm.

Hiçbir şey görmesini istemiyordum. Şimdilik. ***Xema Rossi’nin eski evine uğramamız gerekiyor. Aoife ve Imogen oradalar.***

Zihin bağımızdan rahatlamış bir iç çekiş duyuldu. ***Göklere şükürler olsun. Hâlâ o lanet tünellerde olduklarını sanıyordum.***

Aslında Justus’a teşekkür etmelisin. Ve Vance’e. Bu arada, o Justus’un oğluymuş.

Lorcan bu habere tepki vermeyince, *Biliyor muydun?* diye sordum.

Gök gürültüsü gibi kuvvetli bir sesle, *Bronwen bahsetmiş olabilir*, dedi.

O tünellere nasıl düştüğünden de bahsetti mi?

Bahsetti.

Hâlâ hayatta olduğuna göre onu affettin sanırım.

Onu asla affetmeyeceğim, Behach Éan ama onu Cian'dan da asla almayacağım.

Gölgeleri iki dev Karga'ya dönüşerek beni dalgaların arasından aldı ve ancak havalandıktan sonra nerede olduğumuzu anladım.

Pençelerini kavradım. *Nasıl böyle bir risk alabildin?*

Ne riski, Behach Éan?

Tarespasia kıyı şeridinde bu kadar yakınken Karga'ya dönüşme riskini.

Bize bakan Periler karınca kadar ufak görünüyor ve hiçbiri bize obsidiyen mızraklar fırlatmıyor olsa da bazıları başörtülü, diğerlerinin uzun saçları yabancı otlar gibi yüzlerinin etrafında dalgalanan insanlarla dolu karanlık bir kumsal gördüğümde midemin kasılmasına engel olamadım.

Bunu yaptım çünkü Tarespasia bizim, mo khrà.

Ne zamandan beri?

Tavo'yu bir anlaşma yapmaya zorladığımızdan beri. Dante'nin sadece iki gün önce imzaladığı bir anlaşma.

Kaşlarımı çattım çünkü Dante'nin altında saklandığı topraklardan vazgeçmesi tuhaf gelmişti bana. Aslında herhangi bir toprak parçasından vazgeçmesi tuhaftı. Üstelik bildiğim kadarıyla büyükbabasının evini terk etmemişti bile. Özellikle de ben onun gözünü çıkardıktan sonra.

Dante'nin gözüne ne oldu? diye sordu Lore, Xema Rossi'nin açık ön kapısının önündeki bir düzine Karga'nın arasına indiğimizde.

Demir bir bıçakla oymuş olabilirim. Lore gölgeli bedene dönüşürken gururlu bir gülümsemeyle ona baktım. *Aslında*

gırtlığına nişan almıştım, o yüzden biraz ıskaladım ama tamamen başarısız olmadım.

Eşim kollarını belime dolayarak beni kendine çekti. *Hatırlat da asla kötü tarafına denk gelmeyeyim.*

Yanağımı göğsüne yaslayıp eşimin bütün ve teninin maddeleşmiş olmasını dileyerek güçlü kalp atışlarını dinledim. *Düşen Kargan nerede, Lore?*

Alnıma tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. *Aoife ve Imogen'i uyandırırım, benim düşen Kargamla ondan sonra ilgileniriz.*

İnsan bedenine bürünmüş altı Karga, muhtemelen karanlık bir köşede bir düşman saklanmadığından emin olmak için yanımızdan geçip eve girdiler. Burada hâlâ birileri olabilir miydi? Endişeden içim içimi kemirerek eşime döndüm. *Lore, belki de gökyüzüne çıkmalısın, ne olur ne olmaz...*

"Bir daha asla yanından ayrılmayacağım" cümlesinin neresini anlamadın, mo khrà?

Yorgunluktan, tuzdan ve gözyaşlarından yanan gözlerimi devirdim. *Tanrılar aşkına, ne kadar inatçı olduğunu unutmuşum.*

Yüzümü nazikçe avuçlarının arasına aldı ve yavaşça yukarı, beni gördükleri ilk günden beri beni içine alan sıvı altın havuzlarına doğru kaldırdı. *Seni tekrar kaybedemem, Fallon. Buna dayanamam. Dünya buna dayanamaz.*

Dudaklarının puslu hatlarına baktım ve onlara ulaşmak için ayak parmaklarımdan üzerinde yükseldim. Lore gölgelerinin hepsini yüzünde toplamış olmalıydı çünkü dudaklarım geceleri Mareluce'nin yüzeyinin olduğu gibi, kışın ortasında pencere camımın olduğu gibi katı ve serin bir şeyle buluştu.

Dudakları hareket etmiyordu; sadece kıpırtısız duruyor, verdiğim nefesleri içine çekiyor, vücudumun her hücresiyle hissettiğim kalp atışlarıyla dudaklarımı titreştiriyordu.

"Ev güvende, Mórrgaht." Kalın ses beni eşimin öpücüğünün huzurlu kollarından çekip çıkardı ve nemli, soğuk şimdiki

zamana geri getirdi. Lore adama başka bir şey sormuş olmalıydı çünkü adam, "İki tane," dedi. "Uzaklaştırıldılar."

Lore'dan ayrılıp kafası yüksek kapıdan zar zor sığan devasa, kızıl saçlı adama bakarak, "İki tane ne?" diye sordum. Onu Gökyüzü Meyhanesi'ndeki akşam yemeğinden hatırlıyordum. Adı aklıma gelene kadar zihnimi yokladım: Erwin, babamın dikkatini dağıtmak için onunla birlikte Nebba'ya, aptalca bir iş yapmaya giden adam.

"İki ceset, leydim."

Kanım derim gibi yapış yapış oluverdi. "Onları nereye koydunuz?"

Gözünün önünden uzağa, diye mırıldandı Lore.

"Beyaz saçlı olan." Titremeye başlayan dudaklarımı yaladım ve bu bir şekilde kalbimin içinde yankılanan çığlığı hafifletti. "Ona uygun bir cenaze töreni yapmak istiyorum."

Erwin arkama, Lore'a baktı ve onun emrini bekledi.

Döndüm ve başımı kaldırarak eşimin yüzüne baktım. "Lütfen, Lore."

Cesedini bir çarşafa sarmalarını ve evi yakmadan önce dışarı taşımalarını sağlayacağım.

Evi yakacak mısın?

Costa'yı yeryüzünden silmek istiyorum. Dumandan oluşan parmaklarını belime doladı. ***Dokunduğu her şeyin yok olmasını istiyorum. Yaptığı her şeyin silinip gitmesini. Var olacağı tek yer bizim yazacağımız tarih kitapları olacak, böylece yaptığı kötülükler asla unutulmayacak.***

"Fallon!" Sert ses sıçramama neden oldu ama aynı zamanda beni gülümsetti çünkü bu sesin sahibinin kim olduğunu çok iyi biliyordum.

OTUZ DOKUZ

O korku evinin eşiğinden geçmek tüylerimi ürpertse de babamın deri ve demir kıyafetleriyle girişte bekleyen görüntüsü bu ürpertiye yok ediverdi. Hiç tereddüt etmeden kollarını açtı, ben de kollarına atıldım.

Kollarımı onun beline doladım, göğüslüğü, zırhı ve kolanı yüzünden ellerim ucu ucuna birleşti.

“*İnon...*” Karga dilinde *kız evlat* anlamına gelen bu fısıltı öyle keder doluydu ki ıslak saçlarımda gezinen kalın parmakları gibi titriyordu. Adımı defalarca mırıldandı ve beni bir anne ayının yavrularını sarmalaması gibi iri bedenine doğru çekti.

Şimdiye kadar çok az etkileşimimiz olmasına, birbirimizden bu kadar uzak olmamıza rağmen bir kucaklaşmanın, bir kokunun, bir sesin, böylesine aşına gelmesi ne garipti.

“Yine ortadan kaybolduğum için özür dilerim, Dádhi.” Göğsüne yasladığım yanağımda kalbinin atışını hissedebiliyordum.

“Senin suçun değil. Senin suçun değil,” diye mırıldandı.

Ama biraz bile olsa öyle değil miydi? Evet, Bronwen bana Lore’un kurtarılması gerektiğini söylemişti ama bir başkasının da fikrini alabilirdim. Babamdan bana eşlik etmesini isteyebilirdim. Sanırım bunu yapmamı engellemenin bir yolunu bulurdu ama ben denememiştim bile.

Babam beni bırakmadan önce son bir kez bana sıkı sıkı sarıldı.

Annemle birlikte dönebilmeyi ne kadar isterdim. Tam ona Justus’un annemin nerede olduğunu bildiğini söyleyecekken Erwin, omzuna attığı beyaz bir kütleye yanımızdan geçti. Du-

daklarımından bir inilti döküldü çünkü çarşafın altından beyaz bir örgü görünüyordu.

Fallon, git Aoife ve Imogen'i uyandır da eve gidelim.

Lore babama önden gitmesini söylemiş olmalıydı çünkü Xema'nın evinin bembeyaz zemininde çamur izleri bırakarak dönüp duruyordu. "Üst katta, Rossilerin büyük yatak odasındalar."

Dante'yi Rossilerin evine yönlendirmenin Vance için ölümcül olabileceğini fark ettiğimde bedenimi suçluluk duygusu kapladı. Pişmanlığımı bir kenara bırakıp deniz kenarındaki geniş malikâneye, beyaz kadife koltukları ve turkuaz kırlentleriyle devasa oturma odasına odaklandım.

Deniz kabuklu aynanın önünden geçerken kaskatı kesildim. Dante artık beni kendine doğru çekmiyordu fakat onun orada, yanımda durduğunu görüp ürperdim. Ayna önce karardı, sonra da paramparça oldu; sanırım bunu ben yapmıştım ama öyle bir gücüm yoktu. Fakat Lore'un vardı.

İçinde... iyi bir adamı öldürdüğüm yatak odasının önünden geçtik.

Yapma. Lore'un sertçe söylediği o tek kelime gözlerimi kapalı kapıdan uzaklaştırmamı sağladı ama kaburgalarımın altında fokurdayan suçluluk duygusunu azaltmadı.

Bir an sonra, arkadan gelen Kargalardan biri, "Derhâl, Mórrgaht," dedi.

Ne emrettiğini merak ettim.

Mutfaktan yağ alıp evin her yerine dökmelerini. Serin parmakları kaşlarımın arasındaki belli belirsiz çizgiyi okşadı. ***Kâbuslarını yok edemeyebilirim, Behach Éan ama kaynağını ortadan kaldırabilirim.***

Yüreğim sızladı ve gözlerim bir arkadaşşıma kılıç saplama anısından bambaşka bir nedenle yaşardı.

Ama tabii ki Cato'yu düşündüğüm anda gözlerimin önünde beyaz, kırmızı... çok fazla kırmızı belirdi. Lore'un gölgeleri üzerimi örtse de Cato'nun kanlar akan boğazının hatırası beni

gafil avladı ve Lore'un içimde tutuşturmayı başardığı küçük sıcaklığı yok ediverdi.

Gözyaşlarımın akmasını engellemek için, altın mozaikle çerçeveselendiğinden halı gibi görünen parlak beyaz mermer merdivene odaklandım. Birinci katın koridoru geniş ve havadardı, yukarıda bir tavan penceresi vardı. Bulutların arkasındaki şafak mermeri grilere boyamış ama buradaki beyazı çevreleyen altın renkli cam kareleri parlatmıştı. Bu, içinde yaşamayı hayal ettiğim türden okyanus kıyısında, güzel bir evdi.

Benim ikimiz için okyanus kıyısında inşa edeceğim ev çok daha güzel olacak, mo khrà.

Okyanus kıyısında mı?

Pulların olmayabilir ama sen yarı Shabbelin ve Shabbelilerin okyanusa ihtiyacı vardır.

Isolacuori'deki kaleye ne dersin?

Orada yaşamamayı tercih ederim... Altın gözlerini bana çevirdi. *Senin için fark etmezse tabii.*

Regiolara ait hiçbir şeyi istemiyorum, dedim ardına kadar açılmış çift kanatlı kapının önünde durduğumuzda.

İçeride insan bedenine bürünmüş üç Karga ve büyükbambam duruyorlardı. Eh, aslında Justus ayakta durmuyordu. Hiç görmediğim ama oğlu olduğunu anladığım bir adamın baş ucunda oturuyordu. Uyuyan adamın boğazına sargı bezi sararken gösterdiği şefkat yüzünden değil, dağınık, turuncu saçları ve burnunun kemeri boyunca bir kırmızı karınca kolonisi gibi yayılan çiller yüzünden.

Vance, Agrippina'nın ikizi olmasa da ona epey benziyordu. Hatta benzerlikleri beni o kadar şaşırtmıştı ki çıplak ayaklarımı yatağın altında deniz köpüğü gibi uzanan kocaman beyaz halının üzerine atamadım.

Arkamızdan hızla içeri giren Erwin, Justus'a, "Bu sonuncusu mu, Rossi?" diye sorarken kadın bir Karga'nın bitişik odadan getirdiği çuvalı aldı.

Kadın bana doğru kaçamak bir bakış attı ve Mareluce'nin beyaz örtülü enginliğine bakan bir terasa çıktı. Çok kısa kesilmiş saçları, iri gözleri gibi koyu renkti. Herkesin saçını istedikleri uzunlukta kestirebildiği bir toplumu hâlâ büyüleyici buluyordum. Buna şaşırmayı ne zaman bırakacağımı merak ettim.

Kadın Karga'ya dönüşürken Justus, "Evet, bu sonuncusu," dedi. Sargı bezine son bir düğüm atarak Vance'ten uzaklaştı.

Kayıp Luce kristalleri, diye açıkladı Lore. Erwin çuvalı yukarı doğru uzattı ve kadın Karga demir pençeleriyle onu nazikçe tuttu.

Yani Dante sana verecek kristali olmadığını söylediğinde yalan söylemiyordu...

Yalan söylüyordu. Onları Isolacuori'nin altındaki obsidiyen tünellere sakladı. Rossi onları ondan çaldı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

O aşağılık herifin içinde hâlâ bir iyilik kıvılcımı arıyorsan kusura bakma.

Aramıyordum, Lore. Parmaklarımı avucumdaki kan bağı işaretinin üstüne koydum ve sanki kendi öfkeli kalp atışı varmış gibi zonkladığını hissettim. ***Hiçbir şey onu iyi biri yapamaz. Hiçbir şey.***

Hapsedildiğim günlere dair görüntüler gözümde canlandı; Dante'nin parşömenini boyamak için damarlarımı kestiği bıçağın parıltısı, hâlâ üzerimde olan elbiseyi kaldıran parmakları, söylediği iğrenç sözler...

Lore'un gölgeleri hızla kararan gökyüzünden yere ışık hüzmeleri gönderen bulutlar gibi toplanıp yoğunlaşınca düşüncelerimi ona kapattım.

Hayır, devam et, Behach Éan. Anılarını bana göster ki sana daha fazla yük olmasınlar.

Anılarımı paylaşmak Lore'un öfkesini körüklemekten başka işe yaramayacaktı ve zaten fazlasıyla öfkeliydi. ***Hepsi geçmişte***

kaldı. “Aoife ve Imogen nerede?” Lore’a doğru yaklaşmaya çalıştım ama bir Kargası eksikken ancak bir çalı kadar sağlamdı.

“Annemin dolabında.” Justus’un sesi her yanıma saran karanlık kalkanı aşır bana ulaşmıştı.

Eşimden uzaklaşmaya çalıştığımda kıvırdığı parmağını çeneme koydu. **Sonra bana her şeyi anlatacaksın. Her şeyi derken ciddiğim.** Bakışları, yanımda kenetlenmiş duran, iç içe geçmiş halkaları kapatan elime kaydı.

Lorcan ben başımla onaylayana kadar bekledi ve yanından geçip babamın önünde durduğu dolaba doğru ilerlememe izin verdi.

Mermer zemin üzerine ısıltılı elbiseler, topuklu ayakkabılar ve işlemeli terlikler saçılmıştı. Mücevherli bir sandalet o kadar yukarı fırlatılmıştı ki, muhtemelen o korkunç papağanın tüneği olan altın bir daldan sarkıyordu.

Kız kardeşlerin nerede olduğunu sormama gerek yoktu. Obsidiyen gövdeleri beyaz mermerin üzerinde simsiyah parlıyordu. Imogen’in yanına çömelip kalçasına saplanmış siyah kılıcı çıkardım. Bir anda teni beyazladı, iyice yumuşadı. Zorlukla aldığı nefesleri izlerken ninemin eski püskü mutfak masamızın üstünde doğurttuğu bebeği hatırladım. Bitkin kadın uyuyabilmek için şifalı ot almaya gelmiş ve onu çok istediği uykusundan alıkoyacak güzel, küçük, ağlayan bir şeyle gitmişti.

Imogen’in kara gözlerine baktım ve benim yüzümden başına gelenleri geri almayacak olsa da ona gülümsedim.

O benim yüzümden düştü, Fallon. Senin yüzünden değil. Lore tepemizde duruyordu ve Kargasıyla birbirlerine baktılar.

Sis hâlindeki Kralını gördüğünde sarı gözlerinde fırtınalar koptu.

“Bıçakta Shabbeli kanı yokmuş,” dedim, endişesinin kaynağının bu olduğunu düşünerek.

Yutkundu, dudaklarını araladı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

Babam kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. “Bir aydır bu hâldesin. Korkarım sesinin geri gelmesi birkaç saat sürecek.”

Bir ay...

Ben Aoife’a doğru ilerlerken Lore, *Evet*, dedi. *Lanet. Bir. Ay.* Yüz hatları sis gibi puslu olsa da ifadesi taş gibi sertti. Her an parçalanacak ve Xema’nın elbiselerinin üzerine kırıklar yağdıracaktı gibi görünüyordu.

Çıığı dudaklarında donmuş olan arkadaşımın yanına çömeldim. Bronwen’in beni neden şeytanın kollarına ittiğini anlıyordum ama Aoife’in ömründen koskoca bir ay çalmasına hiç gerek yoktu.

Gözümün önündeki bir tutam saçı geriye ittim, sonra arkadaşımın yanına saplanmış olan oku kavrayıp çektim. Ok serbest kalınca şaşırmadım. Şaşıramayacak kadar öfkeliydim. Teni akik rengini kaybedip yumuşarken onun taştan elini tuttum. Ciğerlerine hapsolmuş dehşet dudaklarının arasından fırladı, yüreğimi acıtan tiz bir çığlık olarak yankılandı.

Parmaklarını sıktım ve mırıldanarak özür diledim. Bir damla gözyaşının birleşmiş ellerimizin üzerine damlayıp parmak eklemlerime süzüldüğünü görene kadar ağlamaya başladığımı fark etmemiştim. Onun da benim parmaklarımı sıktığını hissettiğimde yanaklarımdan daha fazla gözyaşı aktı... titreyen dudaklarımdan daha fazla özür döküldü.

Imogen kız kardeşinin yanında diz çöküp yüzünü avuçlarının arasına aldı. Aoife dudaklarını araladı ama o da ablası gibi konuşmadı. Imogen, Aoife’in üzerine eğilip alnını onun alnına bastırırken arkadaşımın elini bıraktım ve dolaptan çıkıp terasa koştum. Parmaklıklara tutunup başımı kaldırdım, Lore’un yağmurunun hüznümü yıkamasına, gök gürültüsünün kalbimin gümbürtüsünü bastırmasına, şimşeginin bulanık düşüncelerimi yakmasına izin verdim.

Lore bana arkadan sarılıp çenesini başımın tepesine koydu, kollarını bedenime doladı. *Senin suçun değil, Behach Éan. Senin. Suçun. Değil.*

Artık dışarıdan kanım akıyor olabilirdi ama içim kanıyordu. İçim öfkeyle kanıyordu çünkü her şey benim hatamdı! *Her şey!*

Dante'yi öldürme arzum, ciğerimden kopup gelen bir çığlıkla birlikte arttı. Tekrar ve tekrar çığlık attım, ciğerlerim ağrıyana ve boğazım morarmış vücudum gibi zonklayana kadar öfkemi fırtınaya döktüm.

Lore haykırışlarım bitene kadar bekledi, ıslak boynumu okşadı, dudaklarını saçlarımda ve metal tırnaklarını belimde gezdirdi.

Beni eve götür, Lore.

Karga'ya dönüştü ve üzerine tırmanabilmem için çömeldi. Kollarımı boynuna sıkıca doladıktan sonra Xema'nın terasından havalandı ve bizi baş döndürücü bir hızla yükseklerle çıkardı. Bulutlardan ve siyah tüylerden oluşan bir okyanusa doğru yükselirken yağmuru ve soğuk havayı içime çektim.

Kargalar gökyüzünü kapladı, Lore'un altında, yanında kümelendiler fakat hiçbiri onun üstüne yükselmedi çünkü tehlike asla gökyüzünden gelmez, sadece topraktan gelirdi. Babamın Karga hâlinin ayırt edici bir özelliği olmamasına rağmen tam olarak nerede olduğunu biliyordum ve bunun nedeni Justus'u —bu sefer sırtında— taşıyor olması değildi; Karga suratındaki kara gözlerinin dikkatli, duygulu parıltısında açıkça ona ait olan bir şey görmemdi.

Justus, babam onu okyanustan çıkardığında ne kadar solgunsa şimdi de o kadar solgundu ama dev palmiyelerle bezeli kumtaşı caddeleri ve Tarespagia'nın kıyı şeridi boyunca uzanan, mavi ve beyazın çeşitli tonlarındaki malikâne sıralarını inceleyen yüzünde bir parça hayranlık vardı. Evlerin gökkuşağı renginde olduğu doğunun aksine buradakiler, hilal şeklindeki

beyaz kumsalını döverek büyük, köpüklü dalgalar oluşturan okyanusun bir uzantısı olacak şekilde inşa edilmiş gibi görünüyordu.

Babamın, Justus'un sırtına oturmasına izin verdiği inanamıyorum. Peri obsidiyen olmadan pek bir şey yapamazdı ama yine de...

Annenin nerede olduğunu biliyor ve Cathal'la pazarlık yaptı. Ona ve oğluna Monteluce'ye güvenli bir geçiş sağlarsa Justus onu Daya'ya götüreceğine söz verdi.

Gerçekten de biraz ötede, başka bir Karga'nın pençelerinden sarkan Vance, insandan çok Yule Günü süsü gibi görünüyordu.

Henüz yerini sizinle paylaşmadı yani. Bir soru olarak dile getirilmese de kulağa öyle geliyordu.

Tünellerden çıktıktan sonra her şeyi anlatması konusunda benimle bir pazarlık yaptı. İçime dolan hayranlığa engel olamıyordum. Ne kadar kurnaz bir adamdı bu... Tüm kozlarını sonuna kadar saklıyordu. Ondan öğreneceğim bir şeyler vardı.

Kurnazlık ihtiyattan doğar. Ne kadar az güvenirsen sonradan kullanmak için o kadar çok sır biriktirirsin. Büyük bir iç çekişle ekledi: ***Birkaç yüzyıl içinde sen de bizim kadar kurnaz olacaksın.***

Birkaç yüzyıl. Hâlâ bir yarımlik olduğuma inandığım zamanlarda, hayatımın üç veya dört yüz yıl süreceğini düşünürdüm. Şimdi, şahdamarıma, anneme ya da Meriam'a beklenmedik bir bıçak saplanmadığı sürece bundan çok daha uzun yaşayacağımı biliyordum.

Sonsuza kadar, diye mırıldandı Lore. ***Sonsuza kadar yaşayacaksın.***

Sonsuza kadar yaşayacağız.

Burnuma is kokusu geldi. Lore'un bedeninin üzerinden baktığımda Xema'nın evinin beyaz çatısında alevlerin oynadığını gördüm... Costa'nın evinin.

Sana bir özür borçluyum, mo khrà.

Ne için?

Meriam'ın Tarespagia'da olduğunu söylediğinde sana inanmadığım için. Faelerin Luce'nin altında yüzyıllar boyunca inşa ettikleri tünellerin Costa'nın beni bıçakladıktan sonra kendisi için inşa ettirdiği sığınakla bağlantılı olabileceği ihtimalini araştırmadığım için. Ama en önemlisi, beni tamamladığın gün barışı korumaya çalıştığım için özür dilerim. Regioları dünyamızdan o anda silmeliydim.

Ama insanlığını kaybetmiş olurdun.

Eğer o işi benden başka birinin eli yapsaydı öyle olmazdı.

Bakışlarımı ateşten ayırıp Sewell'ın hayatını kaybettiği koruya, sonra ahırlara doğru çevirdim.

Atlar serbest bırakıldı. Onlara zarar gelmeyecek.

Yağmurdan sıırılsıklam olmuş tenimi ısıtan rahatlama, Tarespagia sokaklarında süzülen sürüyü gördüğümde daha da arttı. Lore yola çıkma emri vermiş olmalıydı çünkü Selvati kumullarının üzerinden hep birlikte havalanmıştık.

Uçarken, zihnim Lore'a ve onun özüne döndü. *Dante'yi ortadan kaldırsaydın Periler senin yönetiminle savaşıacak, bu da büyük kayıplara yol açacaktı, Lore.*

Kum karanlık ve ıslaktı, su birikintilerinin içinde, Kargaların muazzam kanat çırpışlarına ayak uydurmaya çalışan kel çocuklar zıplıyordu. Yüz ifadelerini göremiyordum ama normal insanlar korktukları şeye doğru koşmadıkları için küçük yüzlerinin merakla dolu olduğunu tahmin ediyordum.

En azından sen kurbanlar arasında olmazdın.

Belki de —dudaklarımı boynundaki yumuşak tüylere bastırdım— *ama o zaman senden nefret ederdim, mo khrà... sana karşı savaşırdım.* Lore'un ve kendimin süregelen huzursuzluğunu yatıştırmak için ekledim: *Ya ben kazansaydım?*

Açıkçası büyüğü olmayan zavallı bir kız olarak dumana dönüşebilen pençeli canavarlara karşı hiç şansım yoktu ama

ona adil şekilde savaşırdım demenin ortamı yumuşatacağını hissettim.

Fakat yanılmıştım. Lorcan'ın keyfi daha da kaçtı. İç geçirerek tekrar boynunu öptüm, sonra yüzümü tüylerine gömdüm ve bu onun nabzını hafifletmese de öfkesini biraz dindirdi.

Dakikalar saatlere dönüşürken yağmur azaldı ve güneş ışınları yünü andıran bulut örtüsünü yararak Gökyüzü Krallığı'nın soluk gri tepelerinde parladı.

Ev.

Sonunda evimdeydim.

KIRK

Babamın meydana indiğini görünce Lore'dan oraya inmesini rica ettim. *Dinlenmen gerek.*

General'e soracağım sürüyle soru vardı hâlâ. *İhtiyacım olan tek şey cevaplar ve o cevapların büyük bir kısmı da Justus'ta.*

Kaygan soluk taşa ulaştığımız anda Lore gölgeye dönüştü ve vücudumu desteklemek için beni sarmaladı. Ayaklarımın üzerinde durduğumu hissettiğinde, tanıdığım ve sevdiğim adama dönüşerek elime uzandı.

Elimi tutmak isteğini düşünmüştüm ama onu ters çevirip mürekkep çemberleri inceledi. *Şimdi bana elindeki şeyden bahset.*

Sadece hırlama ve Justus'u öldürme meselesini minimumda tutacağına yemin edersen.

Sana yemin ederim ki, Fallon Báeinach, hırıltımı minimumda tutacağım.

Sağ kolum karıncalanınca ve Justus'un iki bandının altında parlayan başka bir bant ortaya çıkınca çok şaşırdım. Artık üç yeminin gururlu sahibiydim, üstelik de çok nüfuzlu iki erkekten. Kendimi zaten güçlü hissediyordum ama şimdi düpedüz yenilmez olmuştum.

Sırıttım ve kafamın içinde avuçlarımı birbirine sürttüm çünkü Lorcan'la pazarlık yapmak paha biçilemezdi.

Hâlâ Justus'u öldürmeyeceğine dair yemin etmeni bekliyorum, Lore.

İkincisi konusunda yemin ettiğimi duymak için sonsuza kadar beklemen gerekecek, Behach Éan, diye mırıldandı karanlık bir gülümsemeyle.

Neyse ki sonsuza kadar bekleyebilirim. Ölümsüz olduğumu söylemiş miydim? Şey... oldukça ölümsüz.

Oldukça ölümsüz diye bir şey yok, Fallon çünkü herhangi birinin senin kanından bir damla dökmesine asla izin vermeyeceğim.

İç geçirdim çünkü dökülmesinden korktuğum benim kanım değildi.

Başka Kargalar da yere inip şekil değiştirirken hâlâ kuş formunda olanlar meydanın etrafında dönüyordu. Imogen ve Aoife da insan bedenindekiler arasındaydı. İkisi de doğuştan soluk tenliydi ve siyah saçları bunu daha da belirginleştiriyordu ama şu anda tenleri kireç rengindeydi.

Babam Justus'u bıraktıktan sonra dağa vuran sert rüzgârla siyah saçları bitkin yüzüne doğru savrularak döndü. Karga dilinde bir şeyler mırıldandı; sanırım Lore'a bir şeyler söylemişti çünkü cümlesinin sonuna *Mórrgaht* kelimesini eklemişti. Keşke Meriam'ın Karga tarafımı uyandıracak vakti olsaydı... Babamın dilini büyümlü bir akıcılıkla konuşabilmeyi gerçekten çok isterdim.

"Oğlum nerede?" Justus'un mavi gözleri üzerimizde süzülen Kargaların her birinin üzerinde gezindi.

Babam çenesiyle Gökyüzü Krallığı'nı işaret etti. "Erwin onu Lazarus'a götürdü."

"*Lazarus...*" diye mırıldandı Justus.

"Şifacının bizimle yaşadığını bilmiyor muydun?"

Justus'un bakışları bana döndü. "Onun Shabbe'ye yelken açtığını düşünmüştüm."

Eşim sanki büyükbabama fazla yaklaşmamı engellemek istercesine aramıza girdi, gölgeler katılaştı ve beni su Fae'inden uzak tuttu.

O adamla bir ay boyunca birlikte olduğumun farkındasın, değil mi Lore?

Tek bir kasını –daha doğrusu, şu anda hiçbir kası olmadığı için tek bir gölgesini– bile oynatmadı ama bana attığı sert bakış gözlerimi devirmeme neden oldu.

Seni benden ayıramaz. Buna cesaret edemez. Kimse edemez. Elimi uzatıp dumandan olmasına rağmen granit gibi görünen çenesine dokundum.

Bir iç çekişle kara bedeni yanıma yaklaştı, dumanları gövdemin etrafını sardı.

“Tünellerde olanlar hakkında ne biliyorsunuz?”

“Onlara sadece Justus’la seni ona götürmeden önce konuştuklarımızı anlattım.”

Bronwen’in sesini duyunca arkamı döndüm. Beyaz gözlü kâhin, bir Karga’nın sırtından indi, sonra Karga insan bedenine büründü; amcamdı.

“Ayrılma şeklimiz için özür dilerim, Fallon. Seni niyetim konusunda uyarırsam Lorcan’ın kadere müdahale edeceğinden korktum.” Cian’ın koluna girerek bize doğru ilerledi.

Amcam özür dilemesini gerektiren hiçbir şey olmamasına rağmen özür dilercesine bana bakıyordu. Tabii... biliyorduyorsa iş değişirdi.

Bilmiyordu, dedi Lore.

“Benden ne kadar nefret ettiğini tahmin edebiliyorum,” diye devam etti Bronwen.

“Bundan şüpheliyim ama taktiklerinden duyduğum hoşnutsuzluğu daha sonra tartışabiliriz. Şu anda yanıtını bulmamız gereken daha acil konular var.”

Sitemim karşısında mor dudaklarını birbirine bastırdı.

Diğerlerine döndüm. “Nereden başlamalıyım, Justus? Ne biliyorlar?”

Bakışlarını Bronwen’e dikerek, “Bronwen onlara her şeyi anlattıysa Meriam’ın senin büyüünü çözdüğünü ve Regio’yu neden

senin öldürmen gerektiğini biliyor olmalılar. Ayrıca Meriam ve Zendaya'yla olan bağı ve neden kan bağı büyüsünün yapıldığını da biliyorlardır.”

“Bazı şeylerin gerçekleşikten *sonra* anlatılmasının daha iyi olduğunu öğrendim.” Bronwen’in sesi o kadar kısıktı ki söylediklerini zar zor duyabildim. Gözleri aniden titreşerek kapandı. “Lorcan, dur.” Bronwen gözlerini yumdu ve eşim ona düşünceleriyle saldırırken şakaklarında çizgiler belirdi. “Kendi iyiliğiniz için size her şeyi anlatmadım.”

İç geçirerek, “Peki onlara ne söyledin, Bronwen?” diye sordum.

“Onlara Meriam’ın büyüünü çözeceğini ve böylece seni ölümsüz yapacağını, Justus’un da bu iş bittiğinde seni canlı ve sağlıklı bir şekilde geri getireceğini söyledim. Ayrıca Justus ve Meriam seni hazırlamayı bitirmeden önce Lorcan’ın seni bulması ihtimaline karşı onlara akrabalık bağından da bahsettim.”

Beni *hazırlamak* mı? Ben hazırlanmış falan değildim. Büyü gücüm herhangi bir talimat olmadan bana geri verilmiş, sonra da gizli bir hançerden bahsedilmiş fakat Dante onu benden önce bulmuştu. “Pekâlâ, o zaman anlatacak pek çok şey var. Gerisini onlara anlatmak ister misin?”

“Bence en iyisi sen anlat, Fallon çünkü kafamın vücudumdan ayrılmasını istemiyorum.”

Alaycı alaycı güldüm. “Ama yine de buraya gelmeye cesaret ettin...”

“Çünkü yaptığım *her şeyi* halkımızın iyiliği için yaptım. Kazan’a ihtiyacımız var.”

“Bizim mi ihtiyacımız var yoksa senin mi?” Bana derisindeki tahribatı tersine çevirmek için içine atlama arzusundan bahsettiğini çok net hatırlıyordum.

Bronwen başını yana eğdi. “Eşinin obsidiyen lanetini bozmak istemiyor musun?”

Bel altı.

Babam kollarını göğsünde o kadar sıkıca kavuşturdu ki deri göğüslüğü gıcırdadı. “Konuş, inon, hiçbir şeyi atlama.”

“Bronwen’in dediği gibi, Zendaya hepimizi birbirimize bağlamış, bu da onun hayatta olduğu anlamına geliyor, Dádhi.”

“Duydum.” Babamın kara gözleri ve is rengi kirpikleri, eşinin ilk ismini kullandığımda yoğunlaşan gölgeler yüzünden daha da kararmıştı.

Beni onun yarattığının ve bu yüzden onu annem olarak görmem gerektiğinin farkındaydım ama bunu yapamıyordum. Henüz.

“Onu kendi gözlerimle görene kadar coşkumu kontrol altına alacağımı bilin.”

“O ölmüş olsaydı ben de ölmüş olurdum.”

“Halkımızı lanetleyen cadı söylemiş bunu,” diye homurdandı.

Bronwen sessizce babamın adını söyledi ve karşılığında onun sert bakışlarını üzerine çekti.

“Justus’a inanma konusundaki isteksizliğini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum ama Meriam bizim düşündüğümüz gibi kötü biri değil. O da bizim gibi Costa Regio’nun kurbanı.”

Bir çift beyaz, bir çift altın ve birkaç çift de dikkatli, kömür göz beni izliyordu. “Evet, koruma kalkanlarını o yarattı ama bunu Priya’yı Luce’den uzak tutmak için yaptı. Annesinin onu Peri sevgilisinden ayırmaya çalışmasından korkuyordu. Görünüşe göre Shabbe Kraliçesi bu eşleşmeden hoşlanmamış.”

“Hoşlanmamıştı,” diye mırıldandı Bronwen. “Priya bana babalık eden adamdan tiksiniirdi.”

Tuzdan sertleşmiş bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Shabbe’yi kapamak Costa’nın fikriymiş.”

Imogen siyah kaşlarından birini kaldırdı. “Glace ve Nebba krallarına birer rün taşı vermek de onun fikri miymiş?” Sesi ince de olsa tekrar çıkmaya başlamıştı.

“Hayır. Marco’nun fikriydi.” Justus eliyle alnını sildi. “Onları kalıcı bir ittifak sağlamak için kullandı.”

Nebba yönüne, fırtına sonrası erimiş gümüşü andıran okyanusa doğru baktım. “Onları geri almalıyız.”

“Luce’de olan parça zaten elimizde.” Cian başıyla büyükbabamı işaret etti. “Rossi onu eşime verdi. Ayrıca Nebba’daki taş da bizde. Eponine, ya da” –Cian’ın dudaklarında nadir görülen bir gülümseme belirdi– “Nebba Kraliçesi, taç giydiği gün onu teslim etti.”

“Kraliçe mi?” diye fısıldadım. “Yani Pierre... öldü mü?”

Cian’ın gülümsemesi genişlerken Lorcan, *Hem de fazlasıyla*, diye mırıldandı.

Yaşadığım şoku atlattıktan sonra, *Birazcık ölü olmak diye bir şey var mı?* diye sordum.

Sonunda zihin bağımızdan bana gülümsedi.

Gözlerimin dolmasına ve kalbimin yerinden fırlayacak gibi atmasına neden olan bir gülümsemeydi bu. *Tanrılar aşkına, çok hastalıklı bir mizah anlayışın var, Lorcan Ríbbiadh.*

Lore’la yaptığım küçük sohbet babamın sorusunu kaçırmama neden olsa da Justus’un cevabını kaçırmadım. “Zendaya okyanusta.”

KIRK BİR

Diğer insanlar babamın bakışlarının yoğunluğu ve ağırlığı altında ezilebilirdi ama Justus onlardan biri değildi. Gerçi ne de olsa Justus ondan daha küçük bir adam değildi.

“Okyanusun neresinde?” dedi Cathal.

Gözlerimi kısarak çelik renginin arasında çivit mavisi lekelerin belirmediği dalgalara doğru baktım.

Lore’un gölgeleri açıldı, görüşümü engellemeden yüzümün etrafını okşadı. *Eğer o adam senin inandığın kadar dürüst ve güvenilir olsaydı sana söylerdi.*

Konuşacak çok vaktimiz olmadı.

Olmadı mı? Lanet olası bir ayınız vardı!

Yarısında baygındım.

Ne demek baygındın?

Büyüyle bayıltılmıştım.

Ben. Öldüreceğim.

Hiç kimseyi. Hiç kimseyi öldürmeyeceksin. Yemin etmiştin.

Bunun için yemin etmedim.

Lütfen, Lore.

Hayalet dokunuşu yanağımı okşadı. *Neden pazarlık hakkını kullanmıyorsun, Behach Éan? Sana bir borcum var.*

Daha eğlenceli şeyler için kullanmayı umuyordum.

Eğer eğlence tanımın benimkiyle uyuşuyorsa aklından geçen hiçbir şey için beni zorlaman gerekmez.

Ona yan yan baktım ama sonunda Justus’un hayatını korumak için razı oldum. *Lorcan Ríhbiadh, pazarlık borcumu*

istiyorum: Justus Rossi'ye zarar verme. Pazarlığın ilk yapıldığında tenime işlediğini hissettiğim gibi, şimdi de iplik gibi söküldüğünü hissediyordum.

Babam bu kez daha sert bir sesle, "Okyanusun neresinde, Rossi?" diye tekrarladı.

Justus, "Zendaya yakalandığı gece çok kan kaybetti," dedi.

Bedenimi suçluluk duygusu kapladı. Kan kaybının tek sebebi ben olmasam da en büyük sebebinin ben olduğumdan hiç şüphem yoktu.

Lore hayalet eliyle çenemi tuttu ve yüzümü kendisine çevirdi. **Behach Éan, olanların hiçbirisi senin suçun değil.**

Eğer bana hamile olmasaydı...

Yapma. Alnını alnıma bastırdı ve ona tam olarak dokunamasam da gözlerimi kapayıp kıpırdamadan durarak onun karanlık girdaplardan ibaret olmadığını, etten kemikten olduğunu hayal ettim.

Seni tamamlanmış olarak geri istiyorum. Gözlerimi açtım. **Düşen Kargan nerede?**

Her şeyin sırası var, Küçük Kuş. Yanağımı okşadı. **Önce anneni bulalım.**

Neden bunu erteleyip duruyorsun? Kalbim yeni bir huzursuzlukla küt küt atmaya başladı. **Kargan kurtarılabilir durumda, değil mi?**

Evet.

Yemin et.

Yemin ederim.

Kalp atışlarım yavaşlarken dikkatimi kendi endişelerimden uzaklaştırıp babamınkilere verdim.

Justus, "Meriam yaptığı şeyi sadece Zendaya'yı kurtarmak için yaptı," dedi.

"Benim eşim lanet okyanusun neresinde, Rossi?" diye gürledi babam. "Söyle yoksa kelimeleri ağzından ..." Babam sertçe soluk aldı, sonra öyle kuvvetle nefes verdi ki sanki hırıldıyormuş

gibi bir ses duyuldu ve gözlerini Lore'a dikti. "Kızımı ararken ben sana sakın olmanı söylemiş miydim, Lore?"

Etrafımıza ağır bir sessizlik çöktü.

"Fallon doğduğu gün Zendaya bunu hissetti ve delirdi. Marco'nun zindanından kaçmak için bileklerini kesmeye çalıştı." Çevremizdeki kayalar Justus'un ciddi sesini daha da kuvvetlendiriyordu. "Vücuduna sağaltıcı ve sakinleştirici Shabbe kristalleri yerleştirdim ama sakinleşmiyordu, ben de onu annesine götürdüm. Onun kalp acısını dindirme konusunda çaresiz kaldım, Cathal."

"Gerçekten çaresiz kalsaydın onu serbest bırakırdın! Fallon'la birlikte olmasına izin verirdin." Babamın vücudundaki her damar zonkluyordu.

"Çok sonraya kadar Fallon'dan haberim olmadı! Meriam'a gelince, hepinize garip gelebilir ama Zendaya'nın iyiliğini düşündüğü konusunda ona inanıyordum. Onu artık onlarca yıldır tanıyordum ve dünyanın zannettiği gibi kötü bir büyücü olmadığını fark etmiştim. O hata yapmış bir kadındı. Yanlış adamı sevmişti. Ve Tanrılar aşkına, Cathal, bunun bedelini misliyle ödedi! Etini kemiren bir tahtta oturmakla lanetlendi! Beş yüzyıldır yer altında, bir mahzende kilitli!"

Babam öfkeyle parladı. "Costa'yı tahta o oturttu! Başına bunun gelmesinin sorumlusu kendisi! Hepimizin başına!"

Lore babamın Justus'u öldürmesine ramak kaldığını hissetmiş olacak ki benden uzaklaşıp iki adamın arasında bir sis perdesi şeklinde yeniden belirdi. Müdahale ettiği için memnundum çünkü annemin Mareluce'nin neresinde olduğunu gerçekten öğrenmek istiyordum. Ya da neresinde yattığını. "İkiniz bunu daha sonra konuşabilir misiniz?"

Justus ceketinin eteklerini tuttu ve saatler süren uçuşumuzdan sonra lacivert kumaşa yapışan nemi sıktı, *Nankör akbabalar*, gibi bir şeyler mırıldandı.

“Justus.” Ona, nazik davranmasını söyleyen, uyarı dolu bir bakış attım.

Harap olmuş ceketini bıraktı, Cathal’a dik dik baktı, sonra nihayet, “Meriam o büyüyü yaptı çünkü Zendaya’nın özgür olmasının tek yolunun bu olduğunu biliyordu,” dedi.

“Ne. Lanet olası. Büyüsü?” Babam dumana dönüşüyordu.

Justus, sanki bu bilgiyi vermenin en iyi yolunu tartıyormuş gibi alt dudağını ısırды. “Zendaya’nın kalbinin üzerine onu hareketsiz kılan ve vücudunun kan kaybından ölmüş gibi görünmesini sağlayan bir ölüm mührü çizdi.”

Aklıma Justus’un günler önce oğlunun kalbinin üzerine çizdiği haç geldi. Aynı mühür olabilir miydi bu?

“Üç Shabbe cadısı arasında var olan bağdan kimsenin haberi yoktu, benim bile, bu yüzden onun bütün kanını kaybetmiş bedenini Marco’ya taşıdığım da ölümünü sorgulamadı. Yine de kızgındı. Tanrılar aşkına, çok kızgındı. Nebbalı Pierre ile yeni dul kalmış Glaceli Vladimir’i onun için açık artırma savaşına sokmuştu.”

Zavallı babamın yüzü kâğıt gibi bembeyaz oldu.

“Onu taşıdım ve okyanusa bıraktım. Vücuduna başka bir mühür çizildiğini fark etsem de mühürler konusundaki bilgim kısıtlıydı, o yüzden Meriam’ın ne yaptığını anlayamadım, ta ki...” Dönüp bana baktı. “Ta ki Fallon’ın bir *mareserpens*’le arkadaş olduğu haberi bana ulaşana kadar. Ama o zaman bile iki ile ikiyi bir araya getiremedim.”

Birçok yolculuğa varacağım yeri bilerek ama beni oraya götürecek yoldan haberim olmadan çıkmıştım. Şu an, Justus’un bizi nereye götürdüğüne dair en ufak bir fikrim yoktu.

“Meriam’ın ne yaptığını ancak yıllar sonra, Fallon o kocaman pembe yılanla bağ kurduğu zaman fark ettim.”

“Ne yapmış?” Bedenim birdenbire etten değil de tamamen nefesten yapılmış gibi hissetmeye başladım.

“Annenin seni güvende tutmak için yaptığı büyüünün aynısını yaptı.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ama babamunkiler kadar değildi, onun gözlerinin kanlanmış akları, kahverengi irisleri yutuyor gibiydi.

Gözlerimi kırptıttım. “Onu bir Peri’nin rahmine mi gönderdi?”

“Bir Peri’nin değil.”

Cian başını yana eğince gür siyah saçları çatık kaşlarının üzerine doğru aktı. “Bir insanın rahmine mi?”

Elimi ağzıma götürdüm çünkü biliyordum.

Meriam’ın Zendaya’yı kimin rahmine gönderdiğini çok iyi biliyordum.

KIRK İKİ

Parmak uçlarımı zonklayan dudaklarıma bastırdım. “Tanrılar aşkına.” Öyle bir ürperdim ki kollarımdaki bütün tüyler diken diken oldu. “Tanrılar aşkına! *Minimus* mu?!”

Justus başla onaylayınca bütün tüylerim bir kez daha diken diken oldu.

“Emin misin?” dedim inleyerek.

“Meriam bunu doğruladı.”

Bunca zamandır... bunca zamandır, şok içinde donakalmış şu dev adamla birlikte beni yaratan kadın yanımdaydı, beni izliyordu, beni iyileştiriyordu, benimle ilgileniyordu, beni seviyordu.

Kasanın içindeyken Phoebus, Minimus’un benimle akraba olduğuna dair bir şaka yapmıştı. Arkadaşımin tahmininin hiç de yanlış olmadığını düşündüm. Minimus’un gerçekten de benimle akraba olduğunu düşündüm. Şakasının tamamen yanlış olmadığını, kardeşim diye şaka yaptığı yılanın aslında annem olduğunu duyduğunda...

Ah.

Tanrılar.

Aşkına.

“Meriam, Zendaya’yı lanet bir *mareserpens*’e mi dönüştürdü?” Zavallı babam tüylere ve dumana dönüşmek üzereymiş gibi görünüyordu.

“Kraliçe Mara’nın seni kuşa çevirdiği gibi.” Justus, son derece dikkatli olması gerektiğini hissediyor olmalıydı çünkü ses tonunu fazlasıyla sakın tutuyordu.

Ağzım daha da açıldı. “Yani annem bir... bir...”

“Şekil değiştiren yılan mı?” diye sordu biri.

Gözlerim sadece Justus’u ve babamı gördüğü için kimin konuştuğundan emin değildim.

Justus iç geçirerek, “Henüz değil,” dedi.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. “*Henüz değil* de ne demek?”

“Geçişin tamamlanması için Zendaya’nın Kazan tarafından kutsanması gerekiyor.”

Ağzım bir karış daha açıldı ama ciğerlerime hava gitmiyordu. “Ama Kazan... mühürlü.” Göğsüm yanmaya başlayınca zorlukla soluk aldım.

“Regio’yu öldürmek için daha fazla motivasyona ihtiyacın olduğunu sanmıyorum, Fallon ama evet, onun soyunu sona erdirmeden annen geri gelemez.”

Focá. Lore’un gölgelerinin yarısı bana geri döndü; diğer yarısı ise gözleri fal taşı gibi açılıp donuklaşmış olan babamın yanında kaldı. Belli ki başka bir yerdeydi. Belki okyanustaydı. Belki de geçmişteydi.

Justus’un koluna dokundum ve çelik gibi sert olmasına rağmen bir gonga vurmuşum gibi titredi. “Meriam annemin geçişini tamamlamak için büyü yapamaz mıydı?”

“Hayır,” diye mırıldandı Bronwen. “Meriam güçlü olabilir ama insanlara ya da hayvanlara dönüşüm gücü vermek için gereken türden bir büyü... sadece Kazan ve onun koruyucusu böyle bir şeyi başarabilir.”

Tabii öyle bir dönüşüm mümkünse.

Bakışlarımı Lore’a çevirip kara dumanın içinde altın rengi iki benek aradım ama Lore o kadar çok parçaya ayrılmıştı ki parlayan bir şey göremedim.

“Sen bunu biliyor muydun, Bronwen?” Babam dudaklarını dişleriyle öyle bir eziyordu ki zaten korkunç olan sesi daha da sertleşmişti.

“Hayır, Cathal. Yemin ederim bilmiyordum.”

Omzumun üzerinden, Bronwen'in Cian'ın kolunu tutarak durduğu yere baktım. "Kazan'ın kızgın olduğunu ve hiçbir şey yapmadığını biliyorum ama belki annem için bir istisna yapabilir, değil mi?" Omuzlarımı silktim. "Ne de olsa onun isteklerini yerine getirdi ve dünyaya bir lanet kırıcı getirdi."

Justus'un uzaklara dalmış olan mavi gözleri ışıldadı. "Koruma kalkanları Meriam'ın eseri olduğu için, onun kanını taşıyan herkes, koruma rünü silinene kadar Shabbe'nin dışında kalacak."

Kaşlarım daha da çatıldı çünkü Bronwen'in önerisini gayet net hatırlıyordum... "Lore'la bana onun lanetini bozmak için Shabbe'ye gitmemizi önermiştin." Yutkundugunda kıpırdayan ince boğazı ve minicik bir adımla Cian'a yaklaşması gözümünden kaçmamıştı. "Neden bize imkânsız bir şey önerdin?"

"Çünkü Kralımı korumaya çalışıyordum, Fallon. O Shabbe'de güvende olurdu. Saklanmaya ihtiyacı olmazdı. Kargalarından birini de hiçbirimizin ulaşamayacağı bir yerde kaybetmezdi."

Lore ona bağıırıyor olmalıydı çünkü beyaz gözlerinden dökülen boncuk boncuk damlalar yaralı yanaklarından aşağı süzülüyordu. Bunlar gözyaşı mıydı? Bronwen'in kederlenebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Bu benim fikrimdi, Lore." Cian iri bedeniyle Bronwen'in biraz daha önüne geçti ve çenesini eşinin kafa derisini koyulaştıran yeni çıkmış saçlara dayadı. "Kızgınsan hıncını benden çıkar."

Bronwen'in iyi niyetli olduğunun farkındaydım. Ne de olsa ben de Lore'u güvende tutmak için Shabbe'ye göndermek istemişim. Yine de bu işe karışmamasını ya da en azından bu kadar sinsi davranmamasını isterdim.

Ancak her tartışmanın bir yeri ve zamanı vardı, şu anda onun geçmişteki müdahalelerinin pek bir önemi yoktu. Özellikle de az önce söylediklerinin ikinci kısmına kıyasla.

"Hiçbirimizin ulaşamayacağı bir yer derken ne kastettin?" Rüzgârlar dağı dövüyordu ve daha önce üşümemiş olmama

rağmen annemin nerede olduğu haberi, incecik elbisem ve şimdi de bu olay birleşince ürperdim. “Nereye düştün, Lore?”

Gölgeleri bana döndü, ürpermiş tenimi okşadı. ***Seni içeri götürelim. Lazarus’un yaralarına bakmasını istiyorum.***

Ben iyiyim.

İyi değilsin. Yanında Karga olan bir spirit gibi titriyorsun.

Lore...

Sana her şeyi yarın anlatacağım.

Beni geçiştirmeyi bırak!

Yarın dedim! Sesi şakaklarımda gök gürültüsü gibi yankılandı ve bir sonraki cümlemi daha tam olarak şekillenmeden zihnimden siliverdi.

Onun dik kafalılığı karşısında dudaklarımı büküp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

İç geçirirken verdiği görünmez nefes zonklayan zihnimi titretti. ***Seni terslediğim için özür dilerim, Küçük Kuş ama sen benden alındığından beri neredeyse hiç uyumadım.*** Gölgeleri yanaklarımda üzerinde tıpkı parmaklar gibi süzüldü.

Rüzgâr etrafımızda hızla esiyor, Lore’un kalesini oluşturan beyaz kayaları ve yağmurdan kabarmış dereyi dövüyordu. Sert esintiler sisi beyaz şeritlere dönüştürdü ve sanki Lorcan buyurduğu gibi beni bulutların içine çıkarmışçasına etrafımızı sardı.

Fırtınası ne kadar sürecekti? Dante ölene kadar mı?

Bana borçlu olduğun o pazarlığı yapmalı ve Karga’nın yerini dilinden zorla almalıydım, diye homurdandım, soğuk dumanı sanki ağrısını hafifletmek için dudaklarımda gezinirken. ***Justus’a ne yapacaksın?***

Dumandan oluşan başını çevirdi. Justus’a planlarının ne olduğunu soruyor olmalıydı çünkü General konuşmaya başladı: “Fallon’ı elimden geldikince koruyacağıma ve ona yardım edeceğime yemin ettim, Mórrgaht. Kılıç kullanacak bir elim ve

emirlerini dile getirecek başım kalmayana ya da o beni kovmaya karar verene kadar Luce'de müttefikiniz olarak kalacağım."

Ona güveniyor musun, Fallon?

Bütün kalbimle. Evet, kalbimin her zaman iyi bir insan sarrafı olmadığıнын farkındayım ama...

Kalbin senin demir bacakları ve zihinlerle konuşma yeteneği olan esrarengiz bir kuşa güvenmeni sağladı.

Fiziksel olarak imkânsız olsa da Lorcan'ın gölgelerinin derimin içine süzülüp genellikle yanılan ve gerçekten de çok dolambaçlı bir yoldan da olsa beni bu adama yönlendiren o kası sardığını hissettim. Ama önemli olan varış noktasıydı, değil mi? Yoksa yolculuk muydu?

Lore'la benim durumumda önemli olanın varış noktası olduğuna karar verdim.

Mórrígan aşkına, düşüncelerini özlemişim. Kaşlarımın arasına hayalet bir öpücük kondurduktan sonra tek bir dev Karga'ya dönüşüp kanatlarını açtı.

Meydan hem tüylü hem de insan biçiminde muhafızlarla dolup taşsa da Peri Generali'nin önünde katı hâle bürünmeye cüret etmesi haklılığımın bir kanıtıydı.

Kollarımı Lorcan'ın boynuna dolarken Justus'un, "Hayır, üzerimde Meriam'ın kanı olan şişe yok," dediğini duydum. "Silah olarak sadece demir kılıcımı taşıyorum."

Bir hayatı yok ettiğim kılıç...

Kabzasındaki yakutlar Cato'nun saf kanıyla yıkanmış gibi parılıyordu. ***Eve getirmek istediğim Peri muhafızını nereye koydun?***

Kalenin altındaki mağaralardan birine. Sen onu bir sonraki hayatına nasıl uğurlayacağına karar verene kadar Lazarus vücuduna mumyalama kristali yerleştirecek.

Onu ailesine götürmek istiyordum ama ailesi Tarecuori'de yaşıyordu ve Tarecuori henüz Kargalara ait değildi. ***Justus'u Gökyüzü Krallığı'na mı davet ettin?***

Birleştirmemiz gereken bir diyar var, değil mi? Imogen büyükbabamın etrafında döndü, pençe uçlu parmakları Justus'un kurumuş tuzla kaplanmış kadife ceketini sıyırdı, sonra deri ipi yakalayıp gömleğinin altından çıkardı. Kırık şişeyi görünce kolyeyi bıraktı ve kolye yılanların iyileştirdiği yara izinin üzerine düştü. Ama Imogen yine de onun çelik kılıcını aldı.

Lazarus ve Gabriele'in yanı sıra arkadaşların da demire karşı dayanıklı değil.

KIRK ÜÇ

Gabriele hâlâ –hayatta diyecektim ama onun yerine– *bu-rada mı?* dedim.

Değerli bir müttefik olduğunu kanıtladı. Ona güvenme konusunda haklıymışsın.

Nabzım Lore'un büyük bedeniyle aynı anda yükseldi. *Dante onu Gökyüzü Krallığı'na sana zarar vermek için yerleştirdiğine beni inandırmaya çalıştı.*

O pislik itibarını korumak için her şeyi söyler.

Saflığıma sinir olarak yutkundum. *Justus'u hücrede mi tutacaksın?*

Belki bir hücrede değil ama daha üst katlardaki odalardan birinde tutacağım. Rahatça terk edemeyeceği bir odada.

Lore, Pazar Meyhanesi'nin kapısından içeri girdi ve zihnimdeki uğultu bir anda duruverdi çünkü mekân nispeten boş olmasına rağmen meydana bakan pencerelerin yanında duran iki kişi vardı.

Sybillle ve Phoebus döndüler. Ayaklarım taşa değdiği anda arkadaşlarım koşmaya başlayarak kollarını üşümüş bedenime dolayıp beni sıcacık sardılar.

Gürültülü bir hıçkırık sesi sırtıtmama neden oldu.

Phoebus ıslak gözlerini omuzlarına sildi. “Ölen kaz sesi diğerinden geldi,” diye mırıldandı, duygu yüklü bir sesle.

Sybillle bir kez daha hıçkırıklara boğuldu, siyah yanakları gözyaşlarıyla ışıldadı. Onun bu hiç alışkın olmadığım hâline güldüm, bu da göğsüme bir şaplak olarak bana geri döndü.

“Ah.” Acıyan göğsümü ovuşturdum. “Bu ne içindi?”

Phoebus beni kendine çekip pürüzsüz çenesini başımın üzerine koydu. “Mattia ve Reid onu kılıç dövüşü konusunda eğitiyorlar. Acayip saldırganlaştı.”

Syb, gökyüzüyle aynı gümüşü renkte ışıldayan gri gözlerini devirdi. “Sakın bir daha kimseye haber vermeden ortadan kaybolayım deme, kimseye derken Pheeb’sle beni kastediyorum!” Sağa doğru hızlı bir bakış attıktan sonra ekledi: “Ve Lorcan’ı. Tabii ki.”

Elimi kalbimin üzerine koydum. “Bir daha asla Syb. Ben dersimi aldım.”

“Gerçekten öyle mi, Picolina?” Phoebus konuşurken kare çenesi kafatasıma batıyordu. “Çünkü mantığın sesini dinleme konusunda oldukça vasatsın.” Dudağını kulağıma götürdü. “Söz konusu ses doğrudan kulağına mantığı haykırdığında bile.”

Gözlerimi devirecek oldum fakat Syb elimi göğsümden çekip avucumdaki halkalara baktı. “Bu da ne böyle?”

İç geçirerek, “Kan bağı işareti,” dedim.

Lorcan’ın hayaletimsi şekli bana sokulup sağ omzumu ve köprücük kemiğimi okşadı, altın gözleri iğrenç işarete sabitlenmişti.

“Neymiş?” diye sordu Syb.

“Bu eski bir Shabbe ritüeli. Meriam uzun zaman önce Regio soyunu büyülemiş. Büyü onları hem bizim büyümüze karşı dayanıklı hâle getirmiş hem de onlara bizim büyümüzü vermiş.”

Sybille’in gözleri öyle bir parladı ki bir an köpüğe atılmış çakıl taşlarına benzedi.

“Costa’nın, Meriam’ın ona verdiği gücün farkına varmasını engellemek için cadının bulduğu tek yol kan bağı kullanmakmış, bu da şöyle bir Shabbeli ritüeli...”

“Kocalareşlerininbüyüsündenfaydalanır.” Phoebus bunları bir çırpıda söylemişti. “Lazarus bana bundan bahsetmişti.”

Lore'un gölgeleri katılaştı, bu da benim vücudumun kasılmasına neden oldu. **Kocalar mı?**

Merda. "Hayır. Öyle... öyle bir şey değil." Eşim düzine-lerce Karga'nın şekil değiştirdiği pazarın ortasına doğru hızla akarken ben de kendimi Phoebus'un kollarından kurtardım. Kalbim küt küt atıyordu. "Tanrılar aşkına, Justus'u öldürecek," diye fısıldadım arkadaşlarıma.

Pheeb, "Bu *kötü* bir şey mi?" diye sorarken Syb haykırdı: "*Justus* mu? General'le mi evlendin?"

"Ne?" dedim kaşlarımı çatarak.

"O Dante'yle evlendi, Syb. Costa'nın vârisi. Anlasana."

"Onunla evlenmedim," diye mırıldandım, o sırada büyük-babamın bedeni aniden yukarı doğru savruldu, öyle yüksekteydi ki kapaktan sızan cansız ışıktaki havada asılı bir toz zerresi gibi sallanıyordu. *Merda.* Hemen o taraf koştum, arkadaşlarım da peşimden geldi.

"Picolina, kan bağı büyümlü bir birleşmedir..."

"Damarlar arasında, Pheeb, kalpler arasında değil! Kanlarımız bağlı. *Basta.* Hikâyenin sonu. Dante'den nefret ediyorum. Eskisinden yüz bin milyon kat daha fazla." Küçük parmağımı bir sandalyeye çarptım ve çok acıdı ama ilerlemeye devam ettim çünkü Justus'un yüzü morarmaya başlamıştı. **LORE!** Yolun geri kalanında topalladım. ***Bunu sadece Dante'nin kan büyümlünün yok olması ve büyümlünü benim kanıma bağımlı bâle getirmek için yaptı. Lore, lütfen. Beni dinle.***

Lore'un altın gözleri bana döndü ve tüylü çenesi sanki kelimeleri yutuyormuş gibi kasılıverdi. Muhtemelen Justus'a yapmayı planladığı şeyi bölmememi isteyecekti.

Kan dökmeye yabancı olmadığını biliyorum ama insanların önemsedini de biliyorum. Bu krallığı da. Justus'u da. Generalin zerre kadar umurunda değil, Fallon. Generalimiz.

Son baktığımda bir Peri'yle evliydin, benimle değil.

İsteyerek evlenmedim! diye haykırdım, kulağa nasıl geldiğinin farkına varmadan; sanki gerçekten yasal olarak evli olduğuma inanıyormuşum gibi konuşmuştum. Ama inanmıyordum.

Bunun senin seçimin olmadığını anlıyorum. Konuşmak için Justus'u kenara çekmemin sebebi de bu.

Onu havada asılı tutmaya kenara çekmek mi diyorsun?

Seni evlendirdi, o lanet olası...

Biliyorum, Lore. Biliyorum! Ben de oradaydım. Dante, kan bağını kabul etmezsem Antoni'nin dilini keseceğini söyledi. Boğazım, iki yanımdaki yumruklarım gibi kasılıp gevşiyordu. ***Siktir, ben de bunu yaptım.***

Lore'un göz bebekleri ses tonumdan mı yoksa ettiğim küfür yüzünden mi iğne ucu kadar küçülmüştü? İkisinden de nefret ederdi. Karanlık gökyüzü, pazaryerini griye, Justus'u beyaza ve Lore'u zifiri karanlığa boyayan parlak beyaz bir şimşekle aydınlandı.

Lore, Justus'u yere bırak! Sana yalvarıyorum. Fırtınasının gök gürültüleri arasında çaresizliğimi duymamış olmalıydı çünkü yere inmedi. Çelik pençeleri Justus'un kollarını daha da sıktağında haykırdım: ***Onu ÖLDÜRME yoksa... yoksa...*** Göğsüm sert nefeslerle inip kalkıyordu.

Yoksa ne olur? Sesi farklı geliyordu; soğuk, cezalandırmaya hazır. Düşmanlarına karşı kullandığı ses tonuydu bu, bana karşı değil. ***Yeni kocanın kollarına mı koşarsın?***

Zemine doğru alçaldı, büyükbabam ayaklarının yere değmesini beklemeden Justus'u bırakıverdi. Zaten acı içinde olan zavallı adam dizlerinin üzerine yuvarlandı.

Lore'un zavallılığına öyle öfkelenmiştim ki ona cevap vermeye bile tenezzül etmedim.

"Sakın bir daha beni tartaklamaya falan kalkma, Ríhbi-adh!" Justus'un yüzü, sanki günlerce güneş altında kalmış gibi kıpkırmızı olmuştu. "Senin halkına yardım etmek için kendi halkıma karşı geldim!"

“Ben de sonunda biraz huzur ve güneşe kavuşacağımızı umuyordum,” diye mırıldandı Phoebus, yağmur korunaklı tavana vururken. “Yüzüm kırım gibi bembeyaz oldu ki kırım artık fener olarak kullanılabilecek kadar beyazdır.”

Phoebus’un ortamı yumuşatmaya çalıştığını hissediyordum ama o kadar sinirliydim ki bu espri bile kafamı ve kalbimi saran karanlığı dağıtmaya yetmedi.

Justus’a doğru ilerlemeye başladım ama babam önüme çıktı.

“Neler oluyor, inon?”

İşaretli avucumu kaldırıp yorgun gözlerinin önüne tuttum. Bileğimi kavradı ve kaşlarını çatarak daha yakından inceledi. “Mesele bir dövme mi yani?”

Lorcan bunun basit bir dövme olmadığını anlatıyor olmalıydı çünkü babamın başı geri savruldu. “Kızımı lanet olası bir embesile mi bağladın, Rossi!” Ten rengi Lore’la aramızdaki eş bağını öğrendiği günkü gibi menekşe rengine döndü. Ben daha nefes alamadan o, tırnakları demir pençelere dönüşmüş hâlde Justus’a doğru adım attı.

Koşup devasa kolunu kavradım ve General’in bağırsaklarını dökmesini engellemek için bütün ağırlığımı topuklarıma verdim. “Dádhi, dur.” Tırnaklarının pembeleşerek geri çekilmesini nasıl da istiyordum. “Cathal Báeinach, DUR!”

Tam adını kullandığımdan mı yoksa ses tonumdan mı emin değildim ama sonunda vahşi şekil değiştirenler tarafından çembere alınmış olmasına rağmen dimdik duran Justus’un üzerine yürümeyi bıraktı. “Zendaya bana Kazan’ın kan bağını yasakladığını söylemişti!”

“Kazan muhtemelen yasaklamıştır ama o geçici bir süreliğine buralarda değil,” dedim.

“Affedersin, ne?” diye sordular Phoebus ve Sybille aynı anda.

“Meriam, Costa’nın soyunu büyülediğinde Kazan o kadar sinirlenmiş ki kendini mühürlemiş. Meriam ve Justus’a göre ancak Meriam’ın soyundan gelen biri Regio soyunu ortadan

kaldırdığında yeniden geri dönecek. İşte bu yüzden o kişi *ben* olmalıyım, yani lanet kırıcı.”

“Bronwen?” Babam yüzünü kadına doğru çevirirken nemli siyah saç tutamları vahşi gözlerinin önüne düştü.

“Kazan benimle iletişim kuruyor, Cathal. Yani kendini tamamen kapatmamış olmalı.”

“Hâlâ anlayamadığım şey, Kazan’ın küslüğünün kızımın o sivri kulaklı soytarıya kan bağıyla bağlanmasıyla ne ilgisi olduğu!”

“Dante’nin kan büyüğü var, Dádhi.”

Kara gözleri menekşe rengi gözlerime dikildi. “O Shabbeli mi?”

“Hayır ama kanı öyle. Meriam, Regio soyuna büyü yaptığında, bu sadece onları Shabbe büyüüne karşı bağışıklık kazandırmakla kalmamış, damarlarında akan şeyin doğasını da değiştirmiş.”

Bir dakika boyunca kimse konuşmadı ama sonra Lore sessizliği bozmuş olmalıydı çünkü Justus şakağını ovuşturarak, “Meriam’ın Dante ve Fallon’ı neden bağladığını en iyi sen anlamalısın, Ríhbiadh,” diye gürledi. “Zendaya’yla birlikte yaşadın. Onun gücüne ilk elden tanık oldun. Kraliyet soyunun büyüğü diğer Shabbe büyülerinden on kat daha güçlüdür ve Dante’nin damarlarında dolaşan güç de bu türden bir güçtü. Eğer onu sihirle eşine kelepçelememiş olsaydık ne büyük zarar verebileceğini hayal edebiliyor musun?”

Bronwen Cian’ın kolunu sıkı sıkı tutmuştu. Birçok gözün onun üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı ki, “O zamanlar Meriam bana ebeveynime kan büyüğü bahsettiğini söylememişti,” dedi. “Tek bildiğim onu Shabbelilere karşı yenilmez kıldırdığıydı.”

“Yani *bilmiyor muydun?*” Babamın sesi parmaklarının ucundan fırlamış pençeler kadar keskindi.

“Hayır, Cathal. Kardeşimin ya da yeğenimin büyüğü kan taşıdığından da habersizdim, yoksa Kazan’ın bana Lore’un –her-

hangi bir Karga'nın– Dante'nin hayatını söndürürse insanlığını kaybedeceğini gösterip durmasının nedenini anlardım.”

“Bir Karga neden yok olsun ki?” diye mırıldandı Sybille kulağımın dibinde.

“Çünkü kendilerini yaratan kadının çocuklarını öldüremezler,” diye açıkladım. “Mórrígan Kraliçe Mara ve Mara benim büyük büyük büyükannem.”

Babamın vücudundaki gerginlik azalınca kolunu bıraktım ama bakışlarını öfkeli eşime, kara gölgeler ağına doğru çevirdiğinde pişman olduğumu hissettim.

Umarım ondan Justus'a zarar vermesini falan istemiyorsundur.

Lore gözlerini bana çevirdi, siyah göz bebekleri o kadar ufalmıştı ki gözleri neredeyse tamamen sarıydı.

“Senin kan büyüün var mı, Bronwen?” diye sordu Phoebus.

“Ben Meriam'ın Costa'yı büyülemesinden önce doğdum, yani hayır, kanımda bir toprak Fae'ininkinden daha fazla büyü yok.”

Doğruyu söylüyormuş gibiydi ama öğrendiğim bir şey varsa o da Bronwen'in bir aldatma ustası olduğuydu.

Fallon.

Lore'un bana seslendiğini duymamış gibi yaptım.

Buraya gel, Behach Éan.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “*Yeni kocamın kollarına koşmam*” yorumu için özür dile, ben de sana gelmeyi düşünüyüm.

Eşimin başka biriyle bağ kurmuş olmasını önemsediyim için özür dilememi mi istiyorsun?

Gürlemesini sakın bir sesle kestim: *Bu hiç de özre benzemiyor.*

Göz bebekleri, gözlerinin sarısını ve ardından tüm odayı kaplayana kadar genişledi. Ne oluyordu...

Gözlerimi kırıştırdım. *Murgadh'Thábhain* tekrar netleşti ama ben ve bana doğru sinsice yürüyen Lore dışında her

yer bomboştu. Evet, *sinsice yürüyen*. Ayakları ve bacaklarının üzerindeydi, deri pantolonu hışırdarken aramızdaki mesafeyi kapatıverdi.

Kabaran öfkem bayılmama mı neden olmuştu? Bu garipti ama kesinlikle mantıksız değildi. Duygu fazlalığı birinin...

Bilincini kaybetmedin, Fallon.

O zaman... Ah, harika. Elbette zihnim, babam iyi bir adamı öldürmek üzereyken karanlık tarafta bir yürüyüşe çıkmayı akıllıca bulmuştu. Gerçek Pazar Meyhanesi'ne geri gitmeye çalıştım ama başaramadım. ***Neden bu transtan çıkamıyorum?***

Lore'un sıcak nefesi alnımda gezindi. ***Çünkü ben senin zibninin içindeyim, Behach Éan.***

KIRK DÖRT

“**S**u an özel bir görüşme yapmak için hiç uygun bir zaman değil, Lorcan Ríhbiadh.” Tanrılar aşkına, yeniden bir araya gelişimizi hiç böyle hayal etmemiştim.

Lore çenemi tuttu ve yüzüne bakmam için başımı hafifçe kaldırdı. “Sence eşimin başka bir adamla evli olarak eve döneceğini hayal etmiş olabilir miyim?” Yüz ifadesi, korunaklı tavanın ötesindeki krallığı kırbaçlayan fırtınanın sular altında bıraktığı karanlık bir uçurumdu sanki.

Kollarımı çözmesem de iç geçirdim. “Bundan en az senin kadar nefret ettiğimi düşünmüyor musun, Lore?”

Sanki kemiklerimin kırılğan olduğunu ve kırılabileceğini unutmış gibi beni sertçe tuttu. Tam çenemi onun acı veren parmaklarından kurtarmak üzereydim ki, “Hayır, Küçük Kuş,” dedi. “Sen üzgünsün, bense yıkıldım.”

Sesindeki acı, parmaklarımı boğazından yukarı kaydırmama ve köprücük kemiğinin kenarından çenesinin altına kadar uzanan sert tendonu okşamama neden oldu. Kirpikleri, gözlerini süsleyen kara benekleri örterek kapandı, ardından başını eğerek alnını alnıma yasladı.

“Kanım bir başkasına bağlı olabilir ama kalbim sadece sana ait.”

Her ne kadar vücudu botlarının altındaki taşla bir olsa da ben okşadıkça eşim çözülmeye başladı.

“Tüm bunlar bittiğinde beni kraliçen yapar mısınız?”

Başparmağımın altında nabzını hissediyordum. “Neden bunu bir soruymuş gibi söylüyorsun?”

Parmaklarımı ipeksi buklelerinin arasından geçirdim, her bir tutamı eklemlerimin üzerinden kaydardım.

Bedeni titrese de sesi titremedi. “Beni bir daha asla terk etmeyeceğine yemin et.”

Endişesini anlıyordum çünkü geçmişte bize fayda sağlayacağına inanarak kendimi imkânsız durumlara sokmuştum fakat artık asla kendi isteğimle onun ulaşamayacağı bir yere gitmeyecektim.

“Seni bir daha asla terk etmeyeceğime yemin ederim, Lorcan Ríhbiadh.” Pazarlık kalbime yapışarak Dante’yi kendi başıma avlamayı düşünürsem Lorcan’ın istediği zaman kullanabileceği yakıcı bir nokta hâline geldi.

Aklımdan bile geçmemeliydi bu.

Boynundaki gergin tendonları okşamaya devam ederek eşimin teninden yükselen fırtına kokusunu içime çektim.

Kalçamı kavradı ve burnunu burnuma dokundurup elmacık kemiğim boyunca sürükledi. Kulağıma, “Söylediklerimi kelimesi kelimesine tekrar etmene gerek yoktu,” diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım ama tüylerinin kalkmasına neden olan şeyi fark edince gülümsedim. Burnu yanağımda gezinirken o da gülümsedi. Ciğerlerimi onun yavaş, sakın nefesleriyle doldurdum ve gerçek Pazar Meyhanesi’ne dönmemiz gerektiğinin farkında olmama rağmen bu değerli arayı değerlendirmeye baktım.

Öncesi için beni affet, Küçük Kuş. Yaralanmış gururumun ve yüreğimin acısını senden çıkarmamalıydım.

Affedildin ama lütfen bir daha asla Dante’yi arzulayabileceğimi ima bile etme çünkü benim için tek bir erkek var, o da sensin, Lore.

Lore başıyla onayladı, ben de bunun üzerine ayak parmaklarımın ucunda yükselerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım fakat dudaklarını aralamaya çalışmadım. Kendi kendine sakinleşmesi, birlikte ve güvende olduğumuzu fark etmesi için ona zaman verdim; mücadele etmemiz gereken milyonlarca sıkıntı

olsa da o Kargalarıyla çevriliyken, ben de onun krallığında... onun kollarının arasındayken kimse bize zarar veremezdi.

Lore avucunu belime doğru götürüp bastırdı, açtığı parmakları bütün belimi kapladı. Bedenini bana yapıştırdıktan sonra dudakları nihayet hareket etmeye başladı.

Yavaşça, çok yavaşça, dudaklarıyla dudaklarımı araladı ve her nefesini, her kalp atışını hissetmemi sağladı. Her ikisini de mutlulukla kabul ederken tatlı öpücükleri ve sakın dokunuşları başımı döndürdü. Kazan aşkına, onu ne kadar çok özlemiştim.

Sıcaklığının ve lezzetinin tadına varıp daha derinlere girmesini, bedenimin ve ruhumun her karanlık deliğini doldurmasını, son bir ayı temizlemek için dağından aşağı doğru çağlayan bir nehir gibi içime akmasını istiyordum.

Dudaklarıyla ağzımı sonsuz genişlikte açmasına rağmen dili içeri girmiyor, dişleri beni okşamıyordu. Bana verdiği havayı ciğerlerime kramp girene kadar içime çektim, sonra onu gökyüzüne ve toprağa geri vermek zorunda kaldım.

Seni öptü mü? diye fısıldadı zihnime.

Dudaklarımı dudaklarından ayırdım. *Bu konuyu kapadığınızı sanıyordum.*

Senin onu öpüp öpmediğini sormadım. Sanki bu konuşma ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi gözlerinin kenarları kırışmıştı. *Onun dudaklarını vücuduna değdirmeye cesaret edip edemediğini sordum.*

Hayır, Lore. Cevabımın etkisini artırmak için başımı iki yana salladım. *Dante'nin benden istediği tek şey kanımdı.*

Gözleri alnımda, burnumda, yanaklarımda, çenemde gezindi, sonra boynumda kıpırdanan şahdamarıma gitti. Derimin titreşmesinden yalan söyleyip söylemediğimi mi anlamaya çalışıyordu?

Sırtımı dikleştirdim. "O adamı öpeceğimi nasıl düşünürsün?"

Lore'un parmakları saçlarımdan ayrılıp sırtımdan aşağı indi ve bileğimi kavrayıp parmaklarımı sıktı. Elimi siyah de-

risinin altında küt küt atan organın üstüne götürdü. “Çünkü ben son derece kıskanç bir adamım ve sen, Küçük Kuş, benim eşimsin. Benim her şeyimsin.” Elini benimkinin üzerine koydu. “Sonsuza dek benimsin.”

Öfkem hafiflemişti. Bu adama bir anda körkütük âşık olmuştum ve belki de bu büyü sayesinde mümkün olmuştu fakat burada kalmamın... sonsuza kadar onun olma arzumun... bunların büyüyle *hiçbir* ilgisi yoktu. Buradaydım çünkü bu adam artık kalbimde, kemiklerimde, ruhumda yaşıyordu.

Altın rengi gözlerinden birini kapatan siyah saç tutamım geriye attım. *Bunun bitmesini istiyorum.*

Parmaklarımın üzerindeki parmakları kasıldı, sonra yüzünü aşağı eğdi. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, mo khrà ama sen ve ben *asla* bitmeyeceğiz.”

Aşırı duygu yüklemesinden dolayı nemlenip ısınmış olan gözlerimi devirdim. “Ben savaştan bahsediyordum, *aşkım.*”

Dudağının kenarı sakın bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onu öpmek için ayak parmaklarımın ucunda yükselirken biri yanağıma tekrar tekrar dokundu. Kaşlarımı çattım çünkü hem Lore’un eli yüzümün yakınında değildi hem de o bana bu şekilde dokunmazdı.

“Korkarım geri dönmemiz gerekiyor,” diye mırıldandı.

Elimi sıkıştığını hissettim, sonra başka bir el daha elimi sıkı, daha ince, daha sıcak bir el.

“Fal?” Sybille’in gri gözleri, *Şişe Dibi*’nde birlikte taşıdığımız tabaklar gibi irileşmişti.

“Sanırım geri döndü.” Ten rengi, tavandaki kapağı beyazlatan bulut örtüsüyle yarışan Phoebus beni tepeden tırnağa inceledi.

İkisi de herkesten biraz uzakta, oturmuş olduğum sandalyenin önünde çömelmişlerdi. Acaba ben mi düşmüştüm yoksa onlar mı beni oturtmuşlardı? “Özür dilerim, zihin yürüyüşü yapıyordum.”

Syb irkildi. “*Zihin yürüyüşü* mü yapıyordun?” Sesi epey tiz çıkmıştı.

“Sana söylemiştim,” diye tısladı Phoebus. “Tıpkı sana onu sarsmamayı söylediğim gibi.”

“Endişelenmiştim. Gözleri bembeyaz oldu! Bembeyaz oldu ve solunumu durdu! Ve Cathal da hiçbir açıklama yapmadan onu oturtmamızı emretti.”

Bunu fark etmiş olmam tuhaftı ama arkadaşımın saçları da benimkiler gibi kürek kemiklerinin altına kadar uzamıştı. Eski zamanların Luce’sinde saçlarımızı bu kadar uzattığımız için cezalandırılırdık. Ama böyle şeyler geçmişte kalmıştı artık. Eh, en azından yakında öyle olacaktı.

Kasılmış boynumu çevirdim. “Solunumum mu durdu?”

Phoebus, Sybille’in elinde olmayan elimi sıktı. “Syb abartıyor.”

“*Sen* bile endişelendin.”

“Daha önce birinin zihin yürüyüşü yaptığı âna hiç tanık olmamıştım. Etrafta pek eş yok ne de olsa.” Etrafa baktı, bedenler hâlâ gergin olsa da sesler daha sakindi.

Gabriele’in geldiğini, dahası Justus, Bronwen ve Cian’la bir şeyler tartıştığını fark ettim. Ayrıca Lore da babamla Imogen’i bir kenara çekmiş, bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Dikkatimi tekrar arkadaşlarıma verdiğimde yüzlerinin ıstırapla buruştuğu gözümünden kaçmadı.

“Ne?”

Phoebus alaycı alaycı güldü. “Bir de *ne* diye soruyor.”

Kaşlarımı çattım, içlerini kemirenin ne olduğunu anlamamıştım.

“Eşinin can düşmanıyla evlendin, olan bu,” diye tısladı Sybille.

İç geçirdim. “Büyüyle bağlandım, evlenmedim. Ayrıca, benim seçimim değildi.”

“Syb’in söylemeye çalıştığı şey, savaşın çok daha kanlı bir hâl almak üzere olduğu.”

“Dante için,” dedim.

Phoebus altın sarısı saçlarının bir tutamını geriye attı ancak parmakları titremese de saç teli kulağının arkasından kayarak temkinli yüzüne geri döndüğü için bu hareketi boşa gitmiş oldu. “Korkarım herkes için.”

“En azından Gia annemle babamı oradan çıkardı.”

Sessiz pazar yerinde etrafıma baktım. “Onlar burada mı?”

“Hayır.” Sybille’in dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Nebba’dalar.”

“Nebba mı?”

“Eponine en yeni danışmanının ailesine, krallığına güvenli geçiş teklif etti.” Sybille’in gözleri ışıldadı. “Ablam lanet olası bir kraliyet danışmanı oldu!”

“Güven bana, Syb” –Phoebus’un ağzında küstah bir sırıtış belirdi– “Fal, Eponine’in yeni danışmanının sen olduğunu düşünmemiştir.”

Sybille Phoebus’un koluna bir fiske vurarak ona kötü kötü baktı ve aklımı savaştan uzaklaştırdı. “Benden harika bir danışman olur, teşekkür ederim.”

“Defne ve Marcello’nun güvende olmalarına çok sevindim.”

“Sadece güvende değiller Fal, aynı zamanda” –boğazı daha da kasılmış olmalıydı çünkü sesi alçaldı– “bizi de affettiler.”

Bu haberle yüreğim ferahladı. Bunun an meselesi olduğunu tahmin ediyordum ama yine de hissettiğim rahatlama ılık bal kadar tatlıydı.

“Ablan için çok sevindim.” Uzanıp Syb’in elini tuttum. “Eponine’e güvenme konusunda haklıydın.”

“Ben neredeyse her zaman haklıyım.” Syb sırtınca elmacık kemikleri yükseldi.

“Şunun egosunu okşama, Picolina. Mattia zaten sürekli okşadığı için Gökyüzü Krallığı’nın koridorlarına bile zor sığıyor.”

Güldüm. Tanrılar aşkına, bu ikisiyle tekrar birlikte olmak ne güzeldi. “Yakışıklı *denizcin* nerede?”

Gülümsemesi solan Sybille bakışlarını, beyazın içinde mas-mavi noktalar beliren tavandaki kapağa doğru çevirdi. “Mattia tünelleri dolaşarak Antoni’yi arıyor.”

Antoni’nin bahsi midemin kasılmasına neden oldu. “Onu tünellerde bulamaz.”

Syb’in bakışları tekrar bana döndü.

Ellerimi bacaklarımın arasına alarak, “Artık orada değil,” diye ekledim. “Birlikte çıktık.”

“Eğer birlikte çıktıysanız” –Phoebus başını eğince sarı saçları yüzünün önüne akın etti– “o zaman neden burada değil?”

“Tarespagia’da kalmayı seçti.”

“Bunu Mattia’ya söylemem gerek.” Sybille çömeldiği yerden hızla kalktı ve muhtemelen mesajı Mattia’ya iletmesini istemek için çilli suratlı bir Karga’ya doğru ilerledi.

“Tünellerde birlikte miydiniz?” diye mırıldandı Phoebus.

Başımla onayladım. “Dante onu esir tutuyordu.”

Titremeye başlamış olmalıydım çünkü Phoebus ellerimi bacaklarımın arasından çekti ve geniş, sıcak avuçlarının arasına aldı. “O kadar mı kötü?”

“Daha da kötü, Pheeb,” diye fısıldadım zorlukla.

Ellerimi sıktı. “Bunu şimdi konuşmak zorunda değiliz.”

Daha sonra konuşmak isteyeceğimden de emin degildim. Antoni’yi kurtarmış olabilirdim ama artık ona güvenmiyordum. Eşimin ölmesini istiyor ve Kargalar hakkında bir sürü şey biliyordu. “Phoebus, Gökyüzü Krallığı’nın dışına çıkan gizli bir merdiven olduğunu duydum.”

“Evet. Girişi şuradaydı.” Başıyla on kat yüksekliğindeki kayanın üzerinde bulunan odacıklardan birini işaret etti. Genç Kargaların evlerinin olduğu kısmın üçüncü katında yer alıyordu. İşin tuhafı, kayadaki girintilerden bize bakan kömür karası gözleri ancak o zaman fark etmiştim. “Hâlâ orada mı?”

“Hayır. Yok edildi. Neden?”

“Çünkü Antoni onu biliyordu,” diye cevap verdim usulca.

Kaşlarından birini kaldırdı.

“Antoni, Lore’un ölmesini istiyor, Pheeb’s.”

Ellerimi bırakmasa da tutuşu gevşemişti. “Ama onu geri getirmek için çok mücadele etti.”

Dante’nin onu tuzla sorguladığı an zihnimde bir tütsünün dumanı gibi süzüldü.

“Emin misin?”

Yutkunurken başımla onayladım.

“Eh, *merda*. Bu hiç iyi olmadı.” Mutluluktan sıçraya sıçraya yürümekte olan Syb’e doğru baktı. “Mattia’yı onu geri getirmesi için cesaretlendirmeden önce Syb’i uyarsak iyi olur.”

“Antoni geri dönmeye cesaret edemez. Eşimin hayatını sonlandırmak için kendi hayatını riske atmaz.” Bunu söylerken, yüzümün sol tarafında birinin bakışlarının ağırlığını hissettim. Dönmememe gerek bile kalmadan gelenin Lore olduğunu anlamıştım. Arkadaşlarıma anlattığım her şeyi duymuş muydu?

“Neden siz ikiniz biri bir yılana tekme atmış gibi görünüyorsunuz?” Sybille bir bana bir Phoebus’a baktı. Pheeb’s’e başımla onay verdim..

Phoebus Sybille’e olanları anlatırken Lore’un sesi zihnimde yankılandı. *Antoni’nin benden nefret etmesi benim için yeni bir şey değil, Küçük Kuş.*

Lore, nefret meselesinin endişelerimin en küçüğü olduğunu anlamadan önce düşüncelerimi engelledim; eşimin Antoni’nin peşine düşüp Gökyüzü Krallığı’nı terk etmesinden ve ikinci bir Karga’yı kaybetme riskinden ölesiye korkuyordum.

Yüz ifademi kontrol altına aldıktan sonra Imogen ve diğer üç Karga tarafından çevrelenmiş olan Lore’un durduğu karanlık noktaya doğru döndüm.

O yarı Fae benim olan her şeyi arzuluyor. Krallığımı... eşimi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Artık beni arzuladığını sanmıyorum, Lore.*

Bronwen ikinci Kargamı kurtarmak için yola çıktığımız gece Kazan'ın ona ne gösterdiğini sana hiç söyledi mi?

Hayır. Sadece Antoni gelirse kaderimin değişeceğini söyledi. Kâhin yengeme doğru baktım. Peki sen bunun nasıl olduğunu biliyor musun?

Biliyorum.

Karanlıkta, bedenimden ayrılmayan altın gözleri buldum. Nasıl?

Lorcan bana söylemek yerine gösterdi ve olaylar o şekilde gerçekleşmemiş olsa da görü gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine neden oldu.

KIRK BEŞ

“Fıal, ne oldu?” Phoebus’un bakışları öylesine ciddi bir endişeyle doluydu ki kendimi gülümsemeye zorlayarak kemikli yanağını okşadım.

“Hiçbir şey, Pheeb. Bir şey olmadı.”

“Evet. Gerçekten de bir şey olmamış gibi görünüyor,” dedi iç geçirerek.

Durmadan yutkunan Sybille’in boğazı oynuyordu. “Mesele Antoni.”

Onun düşündüğü şekilde değildi belki ama evet, yüreğimin ağrımalarının temelinde Antoni yatıyordu, ben de başımla onayladım. Belki günün birinde onlara sahip olabileceğim alternatif hayatı anlatırdım ama şu anda Lorcan Ríhbiadh’ın var olmadığı bir dünyayı düşünmek bile istemiyordum.

Ona gitmeye, yanında olmaya hazır hâlde ayağa kalktığım anda onun bütün güzelliğiyle Pazar Meyhanesi’ni boydan boya geçerek bana doğru geldiğini gördüm. Sybille ve Phoebus ona yer açmak üzere geri çekildiler.

Lore’un yakınlığı üzüntümü artırıyordu. *Ağlama, aşkım.*

Onun ışıltılı gözlerine bakarken gözlerim yanıyordu. O kadar kolay kandırılabilir birisi olmadığımı düşünmek istedim ama beş demir Karga’yı çalmak için yola çıktığımda o kadar naiftim ki doğru sözler söylendiğinde, doğru sebepler sunulduğunda gözümü bile kırpmadan yanlış şeyi yapabilirdim.

Zihnim o görüyü tekrar gözümün önüne getirdi ve Antoni beni Karga’nın dünyaya zarar vereceğine ikna ettikten sonra

kendimi Lorcan'ın kanadına bir kez daha obsidiyen bir kazık saplarken gördüm.

Eşimin gölgeleri gözyaşlarımı silip yanaklarımda kadife gibi kayarak çenemden aşağı süzüldü. *Bu gerçekleşmedi, Fallon.*

Üzüntüden sonra öfke geldi. Saçlarımı diplerinden çekiştirdim. *Ama gerçekleşebilirdi, Lore. Gerçekleşebilirdi! Öyle aptalım ki...*

Sen aptal değilsin. Asla aptal olmadın. Seni kalbin yönlendirdi. Lore hayalet parmaklarıyla parmaklarımı saçlarımdan uzaklaştırdı. *Neye inandığımı biliyor musun, mo khrà?*

Hayır. Neye? dedim sertçe, kendimden nefret ederek.

Bence seni bana geri getiren yüreğindi.

Kalbime fazla güveniyorsun, diye homurdandım.

Sen benim sadece eşim değil, aynı zamanda da Kargamsın. Bağ yüzünden bana dönmemiş olsan bile mirasın yüzünden dönerdin.

Gerçekten Antoni bana mirasımı açıklar mıydı sence? Sesim histerinin eşiğinde bir alaycılıkla çıkmıştı.

Bence merakın seni cevapları kendi başına aramaya yönlendirirdi. Aynı şekilde Kazan'ın da bizi sırf birbirimizden mahrum bırakmak için eş yapmayacağını düşünüyorum.

Aileme öyle yaptı.

Onların bağını Kazan koparmadı Fallon; Meriam kopardı.

Kaburgalarım genişleyerek nefes almama olanak sağladı.

Şansımız yaver giderse Kazan Daya'yı babana geri verecek.

Sen şansa inanmazsın.

Ama sen inanıyorsun. İkimiz için de inanıyor musun?

Ciğerlerimden boğazıma doğru derin bir iç çekiş daha yükseldi.

Üçümüz için.

Kaşlarımı çattım. *Üçümüz mü? Yokluğumda bir bebek mi yumurtladın yoksa?*

Karanlığının içinde bir gülümseme belirdi. *Hayır, Behach Éan. O senin işin olacak. Benim oynayacağım tek rol, tohumumu senin ambarının içine dökmek.*

Üzüntü verici bir konuyu tartışıyor olsak da Lore'un tohumundan bahsedilince vücudum ısınmıştı.

Üçümüz derken babanı da kastetmiştim.

Bu içimdeki ateşi söndürüverdi. Babamı görmek için pazar yerine bakındım ama bir araya toplanmış şekil değiştirenlerin arasında onu göremedim. *O nereye gitti?*

Uçması gerektiğini söylemişti. Yanılıyor olabilirdim ama okyanusun üzerinde uçtuğunu ve pespembe bir yılanı görmeye çalıştığını hayal ettim. Tanrılar aşkına, annem bir yilandı.

Ve biz de kuşuz.

İşte şimdi her şey yerli yerine oturuyordu.

Biri boğazını temizledi. Lore'un omzunun üzerinden baktığımda Gabriele'in orada durduğunu gördüm. "Böldüğüm için özür dilerim." Bana içten bir gülümsemeyle baktı ama uzun sürmedi. "Seni tekrar görmek güzel, Fallon."

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Göreceğini düşünmemiştin, değil mi?"

"Oradan çıkacağıma dair umudumu hiç kaybetmedim."

"Yani, ben aslında..." Gerçekten... kısa olan atkuyruğunu bağladığı deri kayışı sıktı. "Bronwen'in bir sonraki dolunaydan önce Kazan'a kavuşacağını söylediği kehanetini kastetmiştim. Ay doldu ve ben hâlâ hayattayım."

Gözlerimi kırıştırdım. Bronwen'in karanlık kehanetini unutmamıştım ama zamanını unutmuştum. "Ben... onun yarıldığına çok sevindim."

İç geçirerek, "Beni hâlâ Tavo'nun kılıcıyla ölürken görüyor," dedi.

“Eh, ben herkesin kendi kaderinin efendisi olduğuna inanıyorum.” Bronwen’in, Justus’un yanında, ortak masalardan birinde oturduğu yere doğru baktım; bir parmağının ucuyla büyükbabamın avucundaki mürekkep halkaları takip ederken bir yandan da onun konuşmasını dinliyordu.

Bronwen’i sevmek zordu ancak yöntemleri şiddet dolu ve çoğu zaman zalimlik sınırında olsa da halkının hayatta kalmasını yürekten istiyordu.

Tıpkı benim gibi.

Ben olsam birini önceden haber vermeden şeytanın inine iter miydim?

Hayır.

Onu affetmiş miydim?

O da hayır.

Affedeceğimi de sanmıyordum. Ama Bronwen’in de affedilmeyi arzuluyormuş gibi bir hâli yoktu zaten.

“Mórrgaht, Justus oğlunu görmek istiyor. Onu Lazarus’un odasına götürebilir miyim?” Lore, Gabriele’in zihnine kafa karıştırıcı görüntüler gönderiyor olmalıydı çünkü Peri’nin kaşları çatıldı. “Bronwen, beni Peri *Generali’nin* bıçakladığını gördü.”

Eşimin ciddi suratına ve Gabriele’in solgun yüzüne baktım. “Neler oluyor?”

Gabriele’in gri gözleri arduvaz gibi kararıverdi. “Onun yanında dikkatli olacağım.” Başını hızlıca eğdikten sonra Justus’a doğru yürümeye başladı.

Lore, az önce ona Justus’un onu öldüreceğini mi söyledin?

Onu arkasını kollaması için uyardım, hepsi bu.

Justus ona neden zarar versin ki?

Çünkü o istediğini elde etmek için her şeyi yapabilecek acımasız bir adam. Ayrıca bir Peri generali.

Eski general. Ellerimi belime koydum. Ayrıca, Gabriele’i öldürmek için ne sebebi olabilir ki?

Öldüreceğini söylemedim; sadece Gabriele'i uyardım ve bildiğim kadarıyla tedbirli olmak kimseye zarar vermez.

Tanrılar aşkına, Justus'u çok kötü biri gibi gösteriyorsun.

Büyüsünü kullanabilmek için kanını bir cadrya bağladı.

Seni benden uzak tuttu, lanet toprağın altında, haftalarca! İnsanların en iyi tarafını görmek istediğini biliyorum, Küçük Kuş ama en kötüyü de gözden kaçırmamaya dikkat et çünkü aramızdaki en kutsal kişi bile günaha yabancı değildir.

Haklı olduğunun farkındaydım, yine de Lore iki adamı karşı karşıya getiriyormuş gibi hissediyordum. Savaş zamanlarında birileriyle bağ kurmak yeterince zorken bir de diğerinin onu öldürmeye çalıştığına ikna olmuşsa bu çok daha zor olurdu.

"Justus Rossi," diye mırıldandım. "Anlaşmalarımdan birini kullanıyorum: Gabriele Moriati'ye zarar verme ya da onu öldürme."

Büyükbabam kullandığım anlaşmayla derisinin karıncalandığını hissetmiş olmalıydı çünkü hem kaşlarını çattı hem de mavi gözlerini bana çevirdi.

"İşte. Tatmin oldun mu, Lore?"

Aramızdaki bağda bir iç çekiş yankılandı. **Silahlarımızı indirip uyumaya gidebilir miyiz artık, mo khrà?** Gölge ellerini kollarımın arasından geçirip belime doladı. **Seni bu pis elbiseden kurtarmak istiyorum.** Hayalet burnunu yanağımda gezdirerek tüm tüylerimi diken diken etti.

Ben de seni bir bütün hâline getirmeyi çok istiyorum.

Senin kendini iyi hissetmeni sağlamak için beşinci Karga'ya ihtiyacım yok, Fallon.

Onu bulmak istememin nedeni bu değil. Parmakları omurgamda gezinirken ürperdim. **Bana beşinci Karga'nın nerede olduğunu söyle, ben de bemen seninle birlikte geleyim.** Dudaklarını inatla birbirine bastırınca kendimi şunu eklemek zorunda hissettim: **Ve yarına kadar kayıp Karganı kurtarmayı gündeme getirmeyeceğim.**

Filiaserpens'te yatıyor.

Filiaserpens mi? Sırttım çünkü Lore'un bana, Kargasının Isolacuori'nin altındaki tünellere taşındığını söylemesini bekliyordum. ***Neden onun yerini benden saklamak istedin ki?***

Çünkü Fallon, Filiaserpens o kadar derin ki Periler bile tabanına ulaşamaz.

Neyse ki ben Shabbeliyim.

Korkarım Shabbeliler bile vücutlarına zarar vermeden o kadar derine inemezler.

Sırtışı silindi. ***Ben ölümsüzüm, Lore.***

Ölümsüz olabilirsin ama zarar görmez değilsin. İhtiyacım olmayan bir Karga'yı kurtarmak için senin işitme ya da görme duyunu ya da Mórrígan bilir başka hangi organını feda etmeyeceğim.

"İhtiyacın olmayan mı?" diye ciyakladım.

Sana söyleyince benimle birlikte ayrılacağına söz vermiştin, Behach Éan. Tıpkı gün ağarana kadar bu konuyu açmayacağına söz verdiğin gibi. Gölgele tüylere dönüştü. ***İki sözünü de tutmanı bekliyorum.*** Bana kanadını uzattı.

İç çekerek arkadaşlarıma hızlı bir öpücük gönderdim ve Lorcan'ın geniş sırtına tırmandım.

Düşündüğünü duyabiliyorum, dedi beni sessiz krallığın semasında uçururken.

Kargan hakkında konuşmayacağıma söz verdim. Onu nasıl geri getireceğimi düşünmeyeceğime söz vermedim.

Gölgeli koridorlarda ilerlerken zihnimde bir plan şekillenmeye başladı. Bir yılanın ulaşamayacağı derinlik yoktu. Üstelik ne demir ne de obsidiyen ona zarar verebilirdi. ***Yılanlarla iletişim kurabilir misin, Lore?***

Hayır. Bunu sadece Shabbeliler yapabilir.

Nasıl?

Deniz yaratıklarının zihinlerine görüler gönderebilirler. Mükemmel.

Lore hafifçe savruldu ama sonra hemen toparlandı. *Neymiş o mükemmel olan?*

Gün ağarana kadar sana söyleyemem. Verdiğim sözleri tutmamakla suçlanmayı hiç istemem.

Homurdanarak adımı söyledi.

Hey, kurtarma görevinden bahsetmemek senin fikrindi.

Dev koridorları dolduran serin havada ilerleyerek yavaşladı. *Reid günler önce Priya'yla görüşmek için Shabbe'ye gitti ama Kargam hâlâ düştüğü yerde yatıyor.* Uzun bir aradan sonra ekledi: *Korkarım yolculuğu boşuna yaptı.*

Boşuna değildi. Ne de olsa Reid'in aşk taşını verdiği kadın Shabbe'de yaşıyordu. Acaba annem onu tanımış mıydı yoksa zihni hâlâ korku ve endişeyle dolu karanlık bir yer miydi? *Belki de mareserpensler koruma kalkanlarını aştıktan sonra görüler kayboluyordur.*

Hapsedildiğim kalyonun taranmasına yardım ettiler, yani hayır, görüler kaybolmuyor. Aklıma gelen tek açıklama, yılanların bile ulaşamayacağı bir yere düştüğüm.

Bir yarık gibi mi?

Evet.

Kargaları tek başlarına küçüktü ama benim kollarım da öyleydi. Lore düşüncelerimi okumamış olmalıydı çünkü hırıltılı bir itirazda bulunmadı.

İtiraz etmiyorum çünkü bana bir yemin ettin. Yanımda kalmanı sağlayan bir yemin. Şimdiden aklından çıktı mı yoksa?

Ettim, değil mi? İç geçirdim. Bu durumda, eski güzel günlerde yaptığımız gibi benimle işe girişmek ve Karganla yanımda dolanmak zorunda kalacaksın. Harika bir yol arkadaşısındın.

Kakmalı yatak odası kapısına varıp tüylerden gölgelere dönüşene kadar cevap vermedi. *Yol arkadaşı, ha?* Sesinde, sanki benim pozitifliğimin bir kısmı sonunda onun negatifliğini

delip geçmiş gibi bir ton vardı. *Ben rehber terimini tercih ederim. Ya da öncü.*

Eminim öyle yaparsın. Alaycı bir sırıtışla, *Ne de olsa kocaman bir egon var, Mórrgaht,* diye ekledim.

Gölgeleri beni okşarcasına sardı ve tüylerimi diken diken etti. *Mórrígan aşkına, sensiz dünyam nasıl da kasvetliydi, Küçük Kuş.*

Boğazım ve göz kapaklarım aniden ağırlaştı. Ağlamak üzere olmam mümkün değildi. Bir daha olmazdı. Bu bitmek bilmeyen günden sonra nasıl olmuştu da hâlâ gözyaşım kalmıştı ki? Fırtına bulutu Kralımı okşamak için uzandığımda, beni hayalet kollarının arasına aldı ve kapının kolunu çevirdi.

İnledim. *Beni taşıyabildiğine inanamıyorum.*

Kapı gıcırdayarak kapandı. *Bu şekildeyken başka neler yapabildiğimi görene kadar bekle.*

KIRK ALTI

Lore'un banyosunda beni dolu bir küvet bekliyordu. Kıvrıla kıvrıla odada yükselen buhar, dudaklarımdan hevesli bir inilti çıkmasına neden oldu. Büyümün bağının çözüldüğü günden beri yıkanmamıştım. Bu hatıra coşkumu biraz azalttı.

Geçen ayı zihnimden silebilmeyi ne çok isterdim. Kaçırılıp bir canavara bağlandığımı unutmayı. Kötü bir adamı öldürmeyi başaramazken iyi bir adamı öldürdüğümü unutmayı. Ama ne yazık ki zihin öyle işlemiyordu.

Kişi bazı anıları saklayıp diğerlerini zihninden atmayı seçemiyordu. İyi ve kötü kalıyor, farklı kastlar gibi birbirlerinin yanında var oluyordu.

Zihnim bir krallık olmasa da sadece sivri kulaklı Perilerle dolu bir Luce'nin yaşanmayacak kadar sıkıcı bir yer olacağını düşünmeye çalıştım. Dünyamızı olağanüstü kılan çeşitlilikti. İnsanlığın en karanlık kesimlerinde bile güzellik vardı, tıpkı kâbuslarımda derinliklerinde değerli anılar olduğu gibi. Onları pislikten çıkarıp ışığa taşımak benim elimdeydi.

Lore demir pençesini çıkarıp yırtık pırtık elbisemden aşağı doğru indirdi, tuzla sertleşmiş ipek çürüklerle dolu bedenimden düşerken, içimdeki obsidiyen karanlığı aydınlatan birkaç ışını bulup yakaladım: Shabbeli büyükanemle tanışmak, güçlerime kavuşmak, Justus Rossi'yi tanımak, Cato'nun aç bırakılmam emredilmesine rağmen bana verdiği portakal dilimleri, annemin hâlâ hayatta olduğunu öğrenmek. Az sayıda olsa da bu anıları içimde büyüttüm, unutmak istediklerimi gölgede bırakana kadar onları parlattım.

Lore beni sessizce ve yavaşça soydu, göğüs bağımın iplerini kesip iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı indirirken serin dumanı tenimi güzel kokulu bir yağ gibi okşadı.

Çırılçıplak kalınca, sanki az önce üzerimde incecik bir elbise değil de bir zırh varmış gibi kasıldığımı hissettim. Kendimi daha özgür ve hafif hissediyordum; rüzgârla dolup taşan bir yelken gibi, durgun sularda yol alan bir gemi gibi.

Küvete gir, Küçük Gemi, diye mırıldandı Lore zihnime. Gölge eli elimi tutup beni kocaman, yuvarlak, buharlı küvete doğru çekti.

Bir kaşımı kaldırdım. **Küçük Gemi mi?**

Küçük Yılan?

Gülümsedim. **Behach Éan'ı tercih ederim.** Yüksek taş küvete giden dört basamağı tırmandım, sonra bir ayağımı içeri sokarken inledim. **Ama merak ettim, Karga dilinde yılan nasıl denir?**

Sífair.

“Sífair.” Kelimeyi yüksek sesle söylemiştim çünkü söylemek hatırımda tutmama yardımcı oluyordu. “Çok acayip bir şey öğrenmek ister misin?” diye sordum küvete girerken.

Acayip mi?

Havalı bir şey.

Bütün acayip şeyleri bilmek istiyorum, dedi gölgeleri dağılıp buharla bütünleşirken.

Meriam'la karşı karşıya geldiğimiz anda, o daha büyümenin bağını çözmeden, Shabbe bilgisi içime doldu.

Lore'un altın gözleri gözlerimin önünde yeniden ortaya çıktı. Şaşırmasını bekliyordum ama Karga Kral'dan yayılan duygu bu değildi.

Ne? Gözlerimi kapadım ve burnum, ağzım ve gözlerim dışında her yerim su altında kalana kadar başımı indirdim.

Büyünün bağını çözmeden önce mi?

Evet. Kasa odasına girdim ve hop, dediklerinin hepsini anladım. Shabbe dili konuştuğunun farkında bile değildim. Lore o kadar uzun süre konuşmadı ki gözlerimi açıp sırtımı dikleştirdim. **Bunun seni çok edebileceğini düşünmüştüm ama iyi anlamda...** Omuz silktim. **Somurtacağını düşünmemiştim.**

Senin adına heyecanlandım, Fallon.

Sesin pek heyecanlı gelmiyor ama.

Gölge ellerinin arasına bir kalıp sabun alıp karanlığın içinden sedefli köpükler fişkırana kadar ovuşturdu. Sabunu bırakıp parmaklarımı ıslak saçlarımda gezdirerek kafa derime masaj yaptı. Dokunuşunun ne kadar muhteşem olduğunu unutmuştum.

Saçlarımı yıkadıktan sonra başımı tekrar ılık suya soktu ve kafa derimi ovalayarak dudaklarımdan daha fazla inilti çıkmasına neden oldu. **Heyecanlanmamamı bağışla, Behach Éan ama neden birdenbire Shabbe dilini akıcı konuşup Karga dilini konuşamadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.**

Bu, kafa derime yaptığı masaj sayesinde damarlarıma dolan neşeyi yok ediverdi. Doğrudum, dizlerimi göğsüme çektim, ellerimle kaval kemiklerimi sardım ve onun fırtınalar kopan gözlerine baktım.

“Karga tarafım hâlâ bağlı olduğu için olabilir mi?” dedim, Shabbe dilini kan büyüm çözülmeden önce anlamaya başladığımı düşününce teorimin ne kadar aptalca olduğunu fark etsem de.

Banyo sıcak olsa da içim ürperdi. **Ben Karga'yım, değil mi?**

Öylesin. Sen babanın kızıydın ve Cathal da tam bir Karga.

O zaman... neden? Neşem gidivermiş, yerine bir yığın korku gelmişti.

Periler ve Kargalar üreyemez. Bunu biliyorsun, değil mi?

Biliyorum. Ama bunun benim Karga dilini konuşma yeteneğimle ne ilgisi var?

Ya seni bir Peri rahmine transfer etmek Karga tarafını yok etmişse?

Bu hiç de şu an aklına gelivermiş gibi görünmüyordu. Sanki bunu uzun uzun düşünmüş gibiydi. Eğer haklıysa bu asla şekil değiştiremeyeceğim anlamına gelirdi. Asla uçamayacaktım.

Bu sadece bir teori, Küçük Kuş. Yanılıyor da olabilirim.

Belki ama ya haklıysa? Ya...

Hayatının geri kalanında benim kanatlarımı kullanmak zorunda kalırsın. Gölgeleeri boynumdan aşağı süzüldü, saçlarımdan süzülen damlacıkları sildi. ***Çok daha kötü sonuçları olabilirdi.***

O haklıydı. Bunu biliyordum. Yine de hiçbir zaman kanatlanıp gökyüzüne çıkamayacağım düşüncesi kaburgalarımın içinde koca bir hayal kırıklığı baloncuğu oluşturdu.

Yanılıyor olabilirim, diye tekrarladı Lore, hayalet dudaklarıyla dudaklarımı okşadı ve dudaklarım aralanana, bedenim geriye doğru gidene, sırtım dev küvetinin kenarına çarpana kadar bastırdı.

Gölgeleeri ellere dönüştü ve dizlerimi kavrayıp ayırdı, beni açtı. ***Bana gözlerini ver, Behach Éan. Ve bakışlarını kaçırma.***

Dediğini yaptım ve ben bakarken gölgeleeri birleşip renklendi, dış hatları etten ve mürekkepten yapılmış bir adama dönüşene kadar katılaştı ve açılmış bacaklarımın arasına diz çöktü. Bana bakan enfes yüzü kana kana içtim, kusursuz burnunun keskin çizgisini ve çenesinin acımasız sertliğini izledim, uzun kirpiklerini ve yumuşacık dudak çizgilerini hafızama kazıdım.

Bana Glace Prensesi'nin onu hayvani olarak tanımladığını söylediğini hatırladım ama bu adamın vahşi hiçbir tarafı yoktu. Her santimetresi muhteşem, tatlı ve şehvetliydi, şimdiye kadar yapılmış en iyi sanat eseri idi o.

Payına düşenden memnun olduğunu bilmek güzel, diye mırıldandı, parmakları köprücük kemiğimin üzerinden omuzlarımın sivri uçlarına doğru usulca ilerlerken.

Payıma düşen. Kinayeli sözleri karşısında alaycı alaycı gülümsedim ama sonra önce bakışlarıyla, sonra da parmak uçlarıyla

göğüslerimi okşayınca aklım başımdan gitti. Ellerimi sudan çıkarıp fazla bastırırsam sabun köpüğü gibi patlayacağından korksam da geniş omuzlarında gezdirdim.

Öyle bir şey olmayacak çünkü ben zihninin içindeyim, Fallon. Uzun parmaklarıyla memelerimden birini kavradı, sonra diğer eliyle bileğimi tuttu ve aşağıya doğru çekti.

Parmaklarım etiyile birleştiğinde, sanki onu büyük bir acıdan kurtarmışım gibi sessizce iç geçirdi. Elimi diğer omzuna koyup sıkıldığımda geniş göğsünden bir derin iç çekiş daha koptu.

Dokunuşunu çok özledim, Behach Éan. Elini çıplak mememe götürüp nazikçe yoğurmaya başlarken diğer avucu göğüs kafesimde geziniyor, parmaklarının pürüzlü yüzeyleri karnımı okşuyordu. **Kokunu.** Burnunu boynumun kenarında gezdirip eğerek dudaklarını yerleştirirken parmak uçlarını göbek deliğime daldırdı ve bu gerçek bir delik olmamasına rağmen içimde bir şeyi harekete geçirmiş gibi ürperdim. **Tadını.** Dili dudaklarımın kenarında gezindi, içeri girme arzusuyla onları birbirinden ayırdı.

Dudaklarımız birleştiğinde inledim. Tanrılar aşkına, ben de onu çok özlemiştim. Vücudumun her hücresiyle, varlığımın her zerresiyle, göğüs kafesime çarpan organımın her atışıyla.

Kalbim gittikçe büyüyor, eşimin mememi kavrayan eline dokunmak için kaburgalarımına yanaşıyordu sanki. Meme ucum sertleşmişti fakat Lore her ne kadar etrafındaki her milimetreyi okşasa da belli ki meme ucuma dokunulmasından hoşlanmadığımı unutmamıştı.

Nefesim hızlandı ve Lore parmaklarını ıslak buklelerimin arasına soktuğunda da tamamen kesiliverdi. Beni küvetinin pürüzsüz taşına bastırmış olmasına ve kayma ihtimalim olmamasına rağmen kollarımı ona sardım, her bir parmağımı buharla kayganlaşmış tenine yapıştırdım.

Ne harika bir zihin yürüyüşüydü bu. Keşke benim de bedenim hapsolmuşken zihnim obsidiyen duvarlarımın dışına çıkabilseydi. Sıkıcı günlerime çok renk katardı.

Lore ağzıma doğru homurdandı. Zihnim onun giremediği o yere döndüğü için mi yoksa parmakları girebilecekleri bir deliğe ulaştığı için miydi acaba? İki parmağıyla cinsel organımı araladı, sonra açtığı yolda orta parmağını ilerletti. O küçücük topağı okşayınca, ciğerlerimi acıtacak kadar keskin bir nefes aldım. Lore ağzımdan çıkan sessiz iniltiyi öpücükleriyle boğdu.

Parmağı daha da aşağılara inip oradaki daha kaygan, titreşen teni okşadığında, beni soktuğu büyüden kurtulup boynunu kavradım, sonra diğer elimi yara izleri ışıldayan sert kaslarının üzerinde gezdirdim. Meme uçlarını, sertleşip bu dağın sarp zirveleri kadar sivri noktalar hâline gelene dek okşadım, sonra parmak eklemlerimi sırtından aşağı kaydırarak kaslarının sıklılığını ve şiddetli kalp atışlarını hissettim.

Elim sonunda hedefine ulaşıp ipeksi organının etrafını sardığında dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ve hırıltılı bir, “Behach Éan,” eşliğinde ellerini küvetin iki kenarına koydu.

Yüzünü öyle enfes bir zevkle buruşturdu ki, eli aniden çekildiği için pişmanlık duymadım. Yarı kapalı gözlerle elimi erkekliğinin kökünden ucuna doğru götürmemi, arzuyla gittikçe daha fazla şişen damarlarını sıkı sıkıya izledi.

Erkekliğini sıvazlamaya devam ederken oturur pozisyona geçerek çenesinin kenarına bir öpücük kondurdum, sonra dudaklarımı boynundan aşağı kaydardım ve boğazındaki âdemelmasını yaladım. Önce adımı, sonra da takma adımı mırıldandı. Güçlkle bastırdığı hazzın sesi beni onu biraz daha sıkı kavramaya ve hareketlerimi hızlandırmaya itiyordu.

Sarsılıyor ve titriyor, mutlu bir yılan gibi kıpraşıyordu. Onu hazza ulaştıracak şekilde ona dokunduğum için erkekliğini keyifle, sertçe sıktım ama parmaklarımın arasında et yoktu artık, havadan başka hiçbir şey yoktu.

Ve dudaklarım... dudaklarım da boşta kalmıştı.

“Lore?” diye mırıldandım. “Nereye gittin?”

Focà. Buradayım, mo khrà. Bir kez daha küfretti. **Buradayım.**

Ne oldu?

Kontrolümü kaybetmeme neden oldun, olan bu.

Sis hâlindeki bedeni ve banyonun buharı arasından nihayet gözlerini bulduğumda, “Bir kez daha,” diye mırıldandım. “Ama bu sefer beni başka bir yere götür.”

Nereye gitmek istiyorsun?

“Şaşırt beni.”

Gülümsedi, yavaşça kıvrılan dudağının görüntüsü o kadar ateşli ve güzeldi ki nefes almayı unutuverdim. **“Şimdi,” dediğimde, kendini zihnimin içine taşı.**

Lore’un gölgeleri bir şenlik ateşinin üzerindeki duman gibi dağıldı ve karanlık taş banyodan dışarı fırladı. Ellerimi banyo suyunun yağlı yüzeyinde gezdirip üstte oluşan sabun köpüklerini patlattım.

Şimdi.

Başımı küvetin kenarına yaslayıp eşime yoğunlaştım. Zihnim sanki kanatları varmış gibi bedenimden fırladı. Öylesine hipnotize edici bir yerde yeniden ortaya çıktı ki boynum geriye düştü ve kendi etrafımda döndüm.

KIRK YEDİ

Ben gözlerimi tepemizdeki mürekkep gibi kara, yıldızların aydınlatığı güzellikle doldururken Lore güldü. O güzel ses dönen bedenimin etrafında dolanarak çıplak tenimi bir kat daha mutlulukla sardı. Bakışlarımı ısıltılı uçsuz bucaksızlıktan indirdiğimde nefesim bir kez daha kesildi ama bu kez çevremdekiler yüzünden değildi.

Nefesimi kesen ve dönmemi durduran şey, üzerinde sadece ay ışığı olan eşimin görüntüsüydü. Zihninin içinde olabilirdim ama bedeni, beş Kargası bir olduğunda girdiği beden kadar gerçektir.

Işık sert kaslarında, kemiklerinin oyuklarında, döne döne bedenini dolaşan damarlarında ve kuzguni saçlarında oynaşıyordu. Bacağına dayalı, kolları gibi gergin, boğazındaki âdemelması gibi zonklayan, altın rengi göz bebekleri gibi parlayan ürkütücü erkekliğine baktım.

Üzerinde ne taç, ne zırh ne de kılıç olmasına rağmen Lorcan Ríhbiadh tam bir hükümdar gibi görünüyordu. Sırt çizgisi omuzlarınınki kadar düzdü; iri bedeni arkasında yükselen taş uçurum kadar sağlamdı; bakışları topuklarımı yalayan yıldızlı okyanus kadar dipsizdi.

“Bu yer seni memnun etti mi, mo khrà?”

Koyu saran tuzlu esinti çıplak bedenime çarpıyor, beni sıcaklığıyla sarıp sarmalıyor ve meme uçlarımı hassas noktalar hâline getiriyordu. “Buraya bayıldım.” Ona doğru ilerlemeye başladım ama sonra durdum.

Lore’un kara kaşları çatıldı. “Ne oldu?”

Zihin yürüyüşüne çıktığım ilk zamanlardan birinde bana zihninin bedeniyle aynı yerde olduğunu söylediğini hatırladım, yani kalesinin duvarlarının dışında olabilirdi. Ama sonra onun zihnine girdiğimi ve kendimi geçmişte bulduğumu da hatırlıyordum; önce Bronwen'in yanına, sonra da Lore'un odasına gitmiştim.

Kafa karışıklığı endişenin önüne geçti, daha doğrusu endişenin hemen yanına yerleşti. "Uykudayken zihnim rüyalarımına bağlıdır. Uyanık olduğumda ise gerçekliğe bağlı."

"Yani" –dudaklarımı yaladım– "bu koyu rüyada mı görüyorsun, yoksa sahilde bir randevu için kendini gerçekten tehlikeye mi atıyorsun?"

Dudağının bir köşesi kalktı. "Ben dumanım. Bu hâlimle bana zarar veremezler."

Belki rahatlamam gerekirdi ama rahatlamadım.

"Etrafta nöbetçilerim var, üstelik okyanus şiddetli rüzgârlarla çalkalanıyor. Akli başında olan –ya da olmayan– hiçbir Fae Güney Denizi'ne girmeye cesaret edemez."

Omzumun üzerinden baktığım okyanus bir ayna kadar pürüzsüzdü.

"Zihnimizde yürürken insanları silebildiğimiz gibi, çevremizin doğruluğunu da etkileyebiliriz. Hatta günün saatini bile değiştirebiliriz." Gerçek Luce'de henüz parıldamaya başlamamış olan yıldızları işaret etti.

"Tehlikede olmadığına yemin eder misin?"

"Yemin ederim."

Ona doğru ilerlemeyince o bana doğru geldi; adımları durgun ama kararlı, bakışları tedirginlikle kemirdiğim dudağımdaydı.

Fallon, aşkım, güvendeyiz. Bileklerimi kavrayıp boynuna doladı, sonra yüzünü benimkine doğru eğip dudaklarımı dişlerimden ayıran haz dolu bir öpücükle beni öptü.

Kendim için korkmuyorum, Lore.

Başka bir Karga'yı kaybetme riskim yok, sadece şu an benim olmazsan aklımı kaybetme riskim var. Kalçalarımın tutup beni yukarı kaldırdı.

Bacaklarımı beline doladım ve kaymamak için ayak bileklerini birbirine kenetledim. Düşme riskim falan yoktu elbette. Popomu o kadar sıkı kavramıştı ki kıpırdanmaya çalışsam bile başaramadım. Ama Kazan aşkına, bunu neden deneyecektim ki? Dünyada Lore'un kollarından başka olmak isteyeceğim hiçbir yer yoktu.

Boynumun kıvrımına bir öpücük kondurdu, sonra da tenimi emmeye başladı. Bu abartılı fanteziden uyandığımda bedenim onun ağzının izini taşıyacak mıydı?

Kum mu deniz mi, Küçük Kuş?

"N-ne?" Kelime nefesimle birlikte ağzımdan bir kekeleme hâlinde çıkmıştı.

Ağzını kulağıma götürdü ve "Seni nereye götürmemi istersin?" diye mırıldandı. "Okyanusun içine mi götüreyim yoksa seni kuma yatırmamı mı tercih edersin?"

"Şaşırt beni."

Okyanusa doğru adım atarken tenimdeki dudaklarının bir kez daha yukarı kıvrıldığını hissettim, erkekliği kaygan sıcaklığımın önünde ileri geri kayıyordu. Ayak bileklerine kadar dalgaların içine girdiğinde dönüp diz çöktü ve beni nemli kumların üzerine yatırdı. Sonra ağzını mememe götürüp yumuşak, yumuşacık, yavaş öpücükler kondurmaya başladı, ta ki soluk pembe meme ucum büzülüp dilini delecek kadar sivrileşinceye kadar.

Bakışlarını diğer mememe çevirdiğinde kalbim hızlandı.

Acıyor mu?

Göğsümün benim için hiçbir zaman gerçek bir zevk kaynağı olmadığını hatırlamasına şaşırmıştım.

Kollarının üzerinde yükseldi. "Ben hiçbir şeyi unutmam, Behach Éan. Mükemmel memelerine olan ilgimi kesmemi ister misin?"

“Hayır.” Syb’in yapabildiği gibi orgazm olabileceğimi sanmasam da bu histen hoşlanıyordum.

Lore sanki bunu sırf onu memnun etmek için yapmadığımdan emin olmak istiyormuş gibi gözlerime –zihnime– uzun uzun baktı.

Elimi saçlarının arasından geçirdim ve yüzünü diğer mememe doğru çektim. Meme ucumu ağzına alıp yaladı, ısırdı ve emdi, bu sırada ayak ve el parmaklarım kıvrıldı. Bu çok fazladı. Fazla iyiydi. *Siktir*. Aslında... hissettiğim karıncalanma damarlarımda dolaştı, önce karnımın sonra da daha aşağıların kasılmasına neden oldu.

Bir elinin üzerinde dengede dururken diğer elini kile şekil veren bir heykeltıraş gibi gövdemde gezdirdi ve elinin ayasıyla bacaklarımı açtı, sonra parmaklarıyla dudakları aralayıp hiç duraksamadan bir parmağını boğumuna kadar içime soktu.

Boğazımdan boğuk bir çığlık fırladı ve sırtım yay gibi gerildi. Lore büyük avucuyla beni kuma bastırdı, sonra meme ucuma güçlü bir dil darbesi indirdi ve sadece bir tanesiyle oynuyor olmasına rağmen iki göğsüm de kasılıverdi. Duyulabilir bir sesle beni serbest bıraktı, bu da vücudumda yeni bir karıncalanma dalgasına neden oldu, parmağını sakın sakın içime sokup çıkarırken bu karıncalanma bir ürpertiye dönüştü.

Gözleri gözlerimde, hınzır bir sırıtışla kaburgalarımın arasındaki kanaldan aşağı kaydı, göbek deliğimi geçti ve buklelelerinden aşağı doğru ilerledi. Kasık kemiğime ulaştığında yüzünü vücudumdan kaldırdı, parmağını kasılmış ateşimden çıkarıp büyük bir kendini beğenmişlikle nasıl parladığına baktı.

Bakışlarını tekrar gözlerime çevirerek sularımla kaplanmış parmağını ağzına soktu ve emdi. *Senin o güzel tadına nasıl da açım, eşim.*

Beni tatması, göğsünden yükselen baş döndürücü iniltiyle birleşince yanaklarımın kızarmasına neden oldu ve Lore’un dudaklarının kenarları daha da yukarı kıvrıldı.

Parmağını emdikten sonra geriye doğru kayd, uzun gövdesi kuma rahatça yerleşene kadar vücudunun alt kısmını indirdi, sonra kollarını kalçalarımın altından geçirip bacaklarımı ardına kadar açtı.

“Ben senin şey istediğini sanmıştım...” Başını indirdi ve ağzımla zihnim arasındaki kapıyı hızla kapatarak uzun uzun yaladı.

Ne istediğimi sanmıştın, Behach Éan?

Sanmıştım ki... Bir dil daha. Sanmıştım ki...

Kasılmış zevk topağımı emdi ve düşünmeyi bırakıverdim.

Kıkırdadı, bu da içimde çalkalanan tüm hisleri çoğalttı. Ciğerlerimin inlemelerle dolmasına neden olduktan sonra ağırlığını dirseklerine verdi ve ağzını bacaklarımın arasından çekti. “Ne istediğimi sanmıştın?”

Gökyüzüne bakarak gözlerimi kırıştırdım, sonra başımı kumdan kaldırıp ona bakarak gözlerimi kırıştırdım, düşüncelerim yukarıdaki yıldızlar kadar uzak ve ulaşılmaz geliyordu şu an.

Parmağını mememin etrafında çevirip nabzımı çılgına çevirdi. “Eee?..”

Tanrılar aşkına, ciddi miydi bu adam? Bunun gerçekten de beynimi çalıştırmak için iyi bir zaman olduğunu mu düşünüyordu? Çalışmasını istediğim tek yer, onun az önce ağzının olduğu parçamdı.

Kıkırdadığında titreşen hava bile beni hazdan çıldırtmak üzereydi. Kalçam gerildi. İçim kasıldı. Parmağı bana zevk vermekten kaçındığı için ciğerleri bana haz versin diye bir kez daha ahlaksızlığıma gülmesini istedim.

Göz kırparak parmağının yerine önce dilini, sonra da ağzını götürdü. Beni güçlü bir emişle dudaklarının ve dişlerinin arasına çekip öyle bir parıltı görmemi sağladı ki sanki yukarıdaki yıldızların hepsi birbirine çarparak tek bir yıldız hâline geldiler.

Saçlarını kavradım ve sadece ikimizin yaşadığı bu garip düzlemde yüzüne karşı boşalırken adını haykırdım. Sanki doruk

noktamı son damlasına kadar tutmak istercesine beni yavaşça yalamaya devam etti, sonra dizlerinin üzerine çöktü, ayak bileklerimi kavradı ve beni kumda kaydırды. Popom bir dalgaya çarptığında, hamura dönmüş bedenimi kollarına aldı ve bizi okyanusa doğru götürdü.

Ancak erkekliğinin şişmiş ucu girişime süründüğünde cümlemin sonunu hatırladım. *İçime girmek*. İsteddiği şeyin bu olduğunu sanmıştım.

Kirli sakallı çenesini önce boynuma, sonra yanağıma sürttü. “Bana evin yolunu göster, Behach Éan.”

Sessiz yakarışı o kadar tatlıydı ki gürleyen kalbimi okşuyor, nabzım bizi çevreleyen ıslıl ıslıl okyanus gibi uysallaşana kadar kargaşayı sakinleştiriyordu. Bacaklarımı birbirine kenetleyip bir elimi ensesine götürdüm, sonra ipek kılıflı silahını elime almak için bedenlerimizin arasına uzandım.

Başparmağımı kullanarak onu yukarı kaldırdım, sonra bir hamlede vücudumun içine soktum. Ben mutluluk içinde soluk alırken o gırtlaktan gelen bir inilti çıkardı ve bu inilti su boyunca ilerleyip kayalıklara çarptı. Ben kalçamı sallarken onun elleri popomu sıkı sıkı kavramıştı. Su, onun etinin içime kaymasını hızlandırmak yerine ritmimizi yavaşlatıyordu.

Lore homurdandı ama bunun hayal kırıklığından mı yoksa memnuniyetten mi olduğunu anlayamadım. Bana hareket etmeyi unutturan ama belli ki onun konsantrasyonunu artıran bir öpücükle dudaklarımı fethetti çünkü elleri ve kasıkları bedenimi istediği hıza yönlendirirken bir kez bile duraksamadı.

Bu bana o kadar gerçekçi geliyordu ki bir an için gerçek olup olmadığını merak ettim. Ama gerçek değildi. İçime onun tohumları akmayacaktı çünkü eşimin bir Kargası eksikti.

Kargamı unut, diye gürledi. ***Odaklan*** –kendini o kadar derine soktu ki, ucunu karnımda hissettim; erkekliğinin çıkıntılı alt tarafının duvarlarıma süründüğünü hissettim– ***bana odaklan***.

Çenesini avuçlarımın içine alarak öpüşmemizin ateşini harladım, kendimi burada ve şu anda, onun bütün olan bu versiyonunda, ciğerlerinden çıkıp benimkine giren nefeslerde, erkekliğinin güçlü itişlerinde kaybettim.

Bedenim onunkinden önce gerilerek ikinci bir orgazmla titredi ve bu, ayrılmadan önce bana yaşattığı tüm orgazmlar kadar gerçektir. Aniden durdu ve verdiği hayalet hazla duvarlarımı doldurdu.

Başını boynumun kıvrımına bırakarak, *Mo ab'waile*, dedi. *Mo kbroí.*

Bu yabancı kelimeler zihnimin içinde yankılanırken, deniz sisi gibi çiğ etime yapıştıklarını hissedebiliyordum. *Ovoliya ve kri ne demek, söyle bana.*

Evim. Dudağımın bir köşesini öptü, sonra ağzını diğerinin üzerinde gezdirerek, "Kalbim," diye mırıldandı.

KIRK SEKİZ

Lorcan'ın zihninden çıktığımı ya da küvetinden çıkıp yatağına Lgirdiğimi hatırlamıyordum. Tek hatırladığım koydaki sevişmemiz ve beni önce seksle, sonra da sözleriyle mahvetmesiydi.

Okyanustaki randevumuz hayal gücümüzün bir ürünü olsa da yeni bir şafağın sessiz ışığında, çarşafı bacaklarıma dolanmış hâlde yatarken, dudaklarımda tuz tadı aldığıma ve ayak parmaklarımda arasında kum hissettiğime yemin edebilirdim.

Bacaklarımdan birini kaldırıp kontrol ettim ama tenim temizdi. Yine de öyle gerçekçi gelmişti ki. Gerindikçe kemiklerim tıkırdıyor, kaslarım inliyordu. Aynı anda hem mahvolmuş hem de canlanmış, hem yaralanmış hem de iyileşmiş hissediyordum kendimi. Elbette, tenim hâlâ soluk mor izler ve daha soluk çiziklerle doluydu. Shabbe kanım gün batımından önce beni iyileştirecekti ama o zamana kadar kaçışımın anısını gururla taşıyacaktım.

Eşimi aradım; tüylerini görme umuduyla önce üzerine yayıldığım yatağına, sonra daha yükseğe, uzun ahşap kirişlere baktım. Gözlerimle her bir tahta parçasını taradıktan sonra bakışlarımı, sarp taş tavan boyunca uzanan yoğun gölgelerle dolu karanlığa çevirdim. Ardından zihin bağımız aracılığıyla ona seslendim.

Lore? Endişelenmemeye çalışıyordum. Endişelenmek için bir nedenim yoktu, değil mi?

Yataktan öyle hızlı kalktım ki başım döndü ve hemen geri düştüm. Tanrılar aşkına, ya dün geceki sahil randevumuzdan sonra saldırıya uğradıysa?

O zaman seni banyodan yatağa kim taşıdı? diye sordu içimdeki ses.

Herhâlde Lore'a bir şey olsaydı beni kontrol etmeye gelebilecek birçok insan vardı.

Seni ben taşıdım, Küçük Kuş.

Kafamın içindeki sesle yerimden sıçradım, sonra Lore'un gölgeleri dün gece uzun bacaklarının üzerine vuran dalgalar gibi üzerimden geçtiğinde bir kez daha sıçradım. Avucumu gümbür gümbür atan kalbimin üstüne koyup, "Hayatımdan en az on yıl götürdün," diye mırıldandım.

Gölgeleri insan şekline bürünüp ayak parmaklarımdan alınma kadar bütün bedenimin üstüne bastırırken alaycı alaycı gülümsedi ve bacaklarımı birbirinden ayırdı. Soğuk ve kaygan bir şey girişimi okşayınca kalbim bambaşka bir nedenle kaburgalarımı dövmeye başladı.

Seninle bu hâlimle de sevişebileceğimi söylemeyi unuttum mu?

Hayalet parmakları diken diken olmuş tenimde dolandı, kürek kemiklerime gömüldükten sonra köprücük kemiğimin üzerinden geçip şişmiş memelerimi okşadı. Birkaç el daha yaratmış olmalıydı çünkü serin ellerin belimi kavrayıp yoğurduğunu hissettim; uzun parmaklar ağrıyan bacaklarımdaki düğümleri çözüyor, ayak bileklerimi, bacaklarımı, uyluklarımı dolaşıyordu.

Kargaların Kutsal Anası aşkına, bu adamın yetenekleri boşa harcanıyordu.

Kıkırdayarak hepsinin üstüne bir parmak daha ekledi; bu seferki klitorisime. Yıldızlar değil meteorlar görüyordum; zonklayan bedenime çarpıp damarlarımı yaktıklarını hissediyordum.

Bir tane daha için hazır mısınız? Ne diyordun onlara? Ah, evet. Parti numaraları.

İnsan ruhunun ve kalbinin alev alıp yanmasına hazır olabilir miydi hiç?

Yirmi çift hayalet el tenime masaj yaparken Lore kasıklarımın arasına o kadar çok gölge gönderdi ki hava karardı. O karanlığın birleşmesini şaşkınlıkla izledim, sonra içime girdiğinde nefesim kesiliverdi.

İçime girip duvarlarımın gerilmesine neden olunca gözlerim kafatasımın arkasına doğru döndü; benim sıcaklığımın içinde onun gölgeleri buz gibiydi. Gölgeler bir cinsel organ gibi kalınlaştı ve zonklamaya başladı, sonra Catriona'nın *Şişe Dibi*'ndeki odasında tuttuğu seks oyuncacı gibi... pütürlü hâle geldi. Bazı müşterilerinin üzerinde kullandığı şu oyuncak gibi. Çarşaflarını değiştirirken bulup da kıpkırmızı yanaklarla baktığım oyuncak.

Lore'un gölge aletini süsleyen her bir sertleşmiş uç, duvarlarıma çarpmaya başladı; onları titretiyor, sıkıyor ve biraz daha titretiyordu. O vücudumla oynarken ben de çarşafı kavrayıp çekiyor ve öyle yüksek sesle inliyordum ki krallıktaki tüm Karğalar hükümdarlarının beni tatmin ettiğini anlamış olmalıydı.

Bir nefes aldım ve hâlâ ilgilendiği bacaklarım titremeye başlayınca onu tuttum. Vücudumdaki her kas kasılmaya başlamış, alnım terden kayganlaşmış ve memelerimin arasında boncuk boncuk damlalar oluşmuştu. Orgazm o kadar yoğundu ki gözüm karardı ve boğazım iç organlarımla aynı anda kasıldı. Çığlık bile atamadım, sadece Lore'un adını zihnimden söylemeyi başarabildim.

Gölgeleri hareketlerini yavaşlattı ama üzerimde ve içimde gidip gelmeyi bırakmadı.

Tanrılar aşkına, siktir, bu da neydi böyle, Lore?

Diline dikkat et, mo khrà.

Gülümsedim ve başımı iki yana sallayarak, kolumu az önce bedenimden fırlayan süpernovanın parlaklığıyla körleşen gözlerimin üzerine koydum.

Bunun ne olduğuna gelince. Parmaklardan sonra şimdi de her yerimi yalayan ve öpen düzinelerce dudak hissediyordum.

Bu... hangi biçimde olursam olayım seni tatmin edebileceğimi gösterme şeklimdi.

Kolum gözlerimden kaydı ve göz kapaklarım hızla açılırken hissettiğim haz küvetteki su gibi içimden akıp gidiverdi. ***Biçim mi?*** Lorcan Ríhbiadh'ın inatçı satır aralarını okumakta usta olduğum için biraz öfkelenmiştim. ***Bir dahaki sefere benimle seviştiğinde, mo khrà, bu senin ya da benim lanet kafamda değil, bedenimde olacak.***

Üzerimde dalgalanan karanlığı bedenimden itip yataktan fırladım. Kargasını almak ve onu bir daha asla bütün olamayacağına dair pasif kabullenişinden kurtarmak için okyanusu ikiye ayırmaya hazırdım.

Fallon, diye gürledi.

Sabah oldu, Lore. Yüzme vakti.

Fikrimi değiştirdim.

Ben değiştirmedim ve ben nereye gidersem sen de oraya gideceğin için korkarım başka seçeneğin yok.

Gölgeleri önümde bir duvar oluşturdu. Çıplak bedenime sarmak için bir havlu almak üzere banyoya girmemi engelleyen bir duvar.

Ondan kaçmaya çalıştım ama Lore başka bir duvar daha ördü. ***Bu görevle ilgili seni bu kadar endişelendiren nedir, Lore? İkimiz de çok daha kötülerıyla karşılaştık.***

Gölgeler sakinleşse de dağılmadı.

Onun kabaran tüylerini indirecek bir savunma bulmaya çalışarak dudaklarımı yaladım. Mükemmel savunmayı buldum. ***En azından okyanusta, yılan dostlarımız sayesinde, kötü niyetli hiçbir Peri elinde bir ok ya da obsidiyen bir bıçakla bizi beklemiyor.***

Okyanustaki o yarığın ne kadar derin olduğunu biliyor musun?

İç geçirerek, ***Sen söylesen nasıl olur?*** dedim.

Monteluce kadar dik, Fallon! İşte o kadar derin.

Ellerimi belime koydum, ses tonundan biraz rahatsız olmuş-tum. Öfkeden değil korkudan kaynaklandığının farkındaydım ama yine de... *En dibe düştüğünden emin misin?*

Hayır.

Bu dalışı bir keşif görevi olarak görmeye ne dersin? Eğer gerçekten inebileceğim derinliğin de ilerisindeyse yüzeye çıkar ve başka bir kurtarma yöntemi planlarız.

Aramızda uzayan sessizliğin ardından en sonunda, *Seni ancak geri dönmeni söylediğim anda ikiletmeden geri döne-ceğine yemin edersen Gökyüzü Krallığı'ndan çıkarırım*, dedi.

İşaret parmağımı çaktırmadan orta parmağımın üzerine götürerek *Yemin ederim*, dedim.

Çapraz yaptığım parmaklarımı arkamdan çekti. *Tekrar denemek ister misin, Behach Éan?*

Sıkıntıyla iç geçirdim. Peki, tamam. *Seni dinleyeceğime yemin ederim.*

Lorcan, sanki yeminime biraz daha ağırlık katmamı, hatta belki de tam adını söylememi ister gibi başını eğerek baktı.

Bana güvenmiyor musun, eşim? Sorum, Gölge Kral'dan sert bir homurtu çıkmasına neden oldu.

Senin iradenin de benimki kadar bükülmez olduğuna inanıyorum. Kalbinin doğruyu bulacağına da güveniyorum.

Ama kafama güvenmiyorsun, öyle mi?

Aklın ve kalbin sağduyunla birlikte toparlanıp gitmeye kalkışırsa diye kullanabileceğim bir pazarlığım olduğu için mutluyum.

Vurma sesi küçük konuşmamızı böldü. Kaşlarımı çattım çünkü sesin yatak odasının kapısından geldiğini sanmıyordum.

Gelmedi. Gel. Serin, dumanlı parmaklarını benimkilere doladı ve beni dolabıma benzeyen, sadece daha büyük olan taş bir odaya götürdü. *Siorkahd bizi savaş odasında bekliyor.*

Bizi mi? Tuniklerinden birini başımın üstüne atmasını bekledim ama onun yerine bir sıra askıyı itip arkalarındaki gri taşa dokundu.

Evet, bizi. Gelecekteki Kraliçemin devlet kararlarında söz sahibi olma zamanının geldiğine inanıyorum.

Bana söz hakkı mı veriyorsun?

Gözleri benim kocaman olmuş gözlerime kilitlendi. **Neden bu kadar şaşırdın?**

Çünkü kraliçeler –Luce kraliçeleri– genellikle unutulmaz eğlenceler düzenlemek ve kocalarının kolunda güzel görünmekle görevlidir.

Sana şenlikler düzenletip lüks elbiseler giydirmemi mi tercih ederdin?

Gözlerimi devirirken meşalelerle aydınlatılmış dolapta kalın bir inilti yankılandı. Donakaldım çünkü bu ses beni dağın altındaki mağaraya geri götürmüştü. Faeler, Lore'un kalesini yıkmanın bir yolunu mu bulmuştu yoksa?

KIRK DOKUZ

Şşt, Küçük Kuş. Kalem yıkılmıyor. Yıkılamaz.

Gölgeleri etrafımda dönüyordu. ***Güvendesin.*** İkna olmadığımı anlamış olmalıydı çünkü bunu iki kez daha tekrarladı.

O zaman... neydi o? Tüylerim hâlâ diken dikendi ve kaslarım kasılmıştı.

O senin odana açılan gizli bir geçitti. Lore taş açıklığı işaret etti.

Gözlerim öyle irileşmişti ki onları kırpıştıramadım bile.

Mórrígan kalemizin inşasına ve büyülenmesine yardım etti. Karga eşlerin ayrı odalarda yaşamadığını açıklamama rağmen müstakbel eşime kendine ait bir yer inşa etmekte ısrar etti. Büyük büyük büyükanne, benim gibi biriyle evlenen kadının onun öngörüsünü çok takdir edeceğini söylemişti.

Dudaklarımdaki şaşkınlık, yavaş yavaş bir gülümsemeye dönüştü.

Neden bu kadar eğlendiğini açıklamak ister misin, Behach Éan?

Sadece Mara'nın bilge bir kadın olduğunu düşünüyordum.

Homurdanması daha da çok sırtımama neden oldu.

Oldukça hararetlisin.

Sabah hararetli olmam seni rahatsız etmiyor gibiydi. İpeksi gölgeleriyle önce dudaklarımdan kenarını, sonra vücudumdaki diğer birçok kenarı okşadı. ***Ya da dün gece.***

Kenarlarla dolu olmaktan hiç bu kadar memnun olmamıştım. ***Hararetli olmanı seviyorum, Lore ama kendime ait bir alanım olması fikrini de seviyorum.*** Kâğıt inceliğin-

deki duvarları ve ufacık dolabıyla Tarelexo'daki küçük odamı düşündüm. İçini dolduracak fazla kıyafetim yoktu ama özel banyosuyla birlikte gelecek kadar büyük bir alana sahip olma fikri masallara konu olacak cinstendi.

İç geçirdi ve beni kollarına aldı. *Sana hiç tatmadığın bir şeyi verebildiğim için mutluyum.*

Yanağımı göğsüne bastırdım ve ellerimi dar beline dolayarak güçlü kalp atışlarını içime çektim.

Ama açıklığa kavuşturalım, asla ayrı uyumayacağız; hararetim yüzünden ellerinin beni boğazlamak için kaşındığı günlerde bile.

Gülümsemem iyice genişledi. *İki yatağımızdan birinde aletini avuçlamaya devam edeceğim. Aletlerden bahsetmişken, seninkini almaya gidelim mi artık, mo khrà?*

Aletimi geri almamış, diye mırıldanarak popoma vurdu.

Sen az önce bana şaplak mı attın?

Eh, sen de az önce bana aletsiz dedin. Elleri dokunduğu her yerimi yoğurarak beni döndürdü, sonra kalçamı kendine doğru çekti ve ben öne doğru savruldum, parmaklarım soyunma odasının ortasında bir ada gibi duran çekmeceli sandığın kenarına yapıştı. *Aletim etten olmasa da seni aynı şekilde doldurabilir, Fallon. İzin ver göstereyim.*

Bana dokunduğunda inledim.

Beni hissedebiliyor musun, aşkım?

Başka hiçbir şey hissedemiyordum.

Kayıp erkekliğinden bahsettiğim için beni bir kez daha cezalandırarak popomu ovdu, sonra da sert bir şaplak attı. Vücudumdan baş döndürücü bir titreşim geçti ve ciğerlerimden bir inleme koptu.

Ah, Tanrılar, Lore. Ah... İçime girip beni gölgeleriyle gererken nefessiz kaldım –*Tanrılar*– doruk noktam bedenimde kükrüyor, hem derimi hem de iliklerimi sarsıyordu – *Lore!*

Gölge kasıklarını itmeye devam ediyordu. *İkna oldun mu?*

Kendini daha az erkek gibi hissetmene neden olmak istememiştim.

Cevap vermedi, sadece gölgelerini geri çekti. Bacaklarımın iç tarafından aşağı saydam bir ıslaklık yayılınca askıdan yeni bir tunik alıp tenimi temizledi.

Bir kaşımı kaldırdım. ***Bunun birazı sana mı aitti?***

Bakışlarını, zevkimi emen kumaştan ayırmadı. ***Hayır.***

Çünkü o bu biçimdeyken boşalamaz...

Boşalmam gerekirse bedenine girmeden önce zihnine girerim. Hadi giyin de benimle savaş odasında buluş.

Sert sesi, omzumun üzerinden karanlık sisler içinde durduğu yere bakmama neden oldu. ***Savaş odasına nasıl gideceğim?***

Şöminemin yanındaki kapıyı kullan. Seni oturma odasına, oradan da savaş odasına götürecektir. Sesi o kadar soğuktu ki kalbim buz kesti.

“Lore, özür dilerim. Ben...”

Cümlemi tamamlayamadan çekip gitmişti. Ben de ona zihin bağımız aracılığıyla, şekli ne olursa olsun onu sevdiğimi söyledim, bir süre dolabımın içine baktıktan sonra iç çamaşırı çekmeceme gidip karıştırmaya başladım. Yüzme kıyafeti bulamadım ama siyah bir üst buldum. Daha yakından baktığımda, bunun Lore’un birlikte geçirdiğimiz ilk gece parçaladığı elbisenin bir parçası olduğunu fark ettim. Birisi bacakların arasındaki kumaş parçasını dikmişti. İncecik eteğini tekrar takma zahmetine girmemişler ama onu da düzgünce katlayıp yanına koymuşlardı.

Kıyafet yüzmek için mükemmeldi, umarım eşimin ruh hâli üzerinde de harikalar yaratırdı. Mayo yerine geçecek kıyafeti giydikten sonra eteği belime doladım ve banyoma gidip keçeleşmiş saçlarımı taradım, başımı çevirip köprücük kemiğimin altına doğru nasıl savrulduklarına hayranlıkla baktım. Saçlarımın uzunluğunu önemsememeliyim ama görünüşe bakılırsa, belirsizlik ve savaş zamanlarında bile böyle kibirliydim.

Sen ne insansın ne de Fae, diye fısıldadı zihnim. İstersen lanet saçlarını ayak parmaklarına kadar uzat.

Bazen vicdanıma gerçekten bayılıyordum.

Yeterince uzamış saçlarımı kısa bir örgü hâlinde topladım. Ayakkabı giyme zahmetine girmeden gizli geçitten geri dönerken, çıplak ayak parmaklarımın altında pürüzsüz taş zeminin serinliğini hissettim. Hava o kadar soğuktu ki belime bağladığım tülü çözüp şal olarak kullanacaktım neredeyse ama kumaşın ne kadar ince olduğunu düşünürsek pek işe yaramayacağı için bundan vazgeçtim.

Lore kapıların altından geçebilse de devasa taş şöminenin yanındakini ardına kadar açık bırakmıştı. *Benim huysuz, düşünceli eşim.*

Kütüphane, tavandan yere uzanan raflarla aynı maun renkteki yüksek masanın üzerini aydınlatan üç küçük pencereye rağmen karanlıktı. Odanın büyük bir bölümünü kaplayan masanın üzerinde, taştan kâğıt ağırlıklarının altına konmuş koyu sarı bir Luce haritası vardı.

Bu odayı hatırlıyordum! Bu odaya zihin yürüyüşü yapmıştım.

Savaş odasının kapısı açık ve içeriden yüksek tartışma sesleri geliyor olmasına rağmen kapı aralığında oyalandım; bakışlarımı deri ciltli kitapların üzerinde gezdirip bütün güzelliğini inceledim. Lore'un tüm kitaplarını keşfetmek için önümde koca bir ömür olduğuna karar vererek ilerledim.

Daha dar olan kütüphanenin aksine bu oda Gökyüzü Meyhanesi kadar uzun ve genişti. Duvara pencere oyulmamış olsa da yuvarlak bir tavan penceresi loş odaya aydınlık veriyor, pürüzsüz taş zeminin parlatılmış gümüş gibi görünmesini sağlayan ve dört duvarı süsleyen savaş sahneleriyle dolu duvar resimlerini canlandıran bir derinlik kazandırıyor.

Mekânı iyice inceledikten sonra, yirmi kişi daha rahatlıkla sığabileceği hâlde sadece dokuz kişinin oturduğu devasa dikdörtgen masaya odaklandım.

Sesleri epey yüksek çıkan dokuz kişi bir haykırma yarışına girmişlerdi âdeta; babam en sonunda devasa sandalyesinin kollarını kavrayıp, “Bu senin sapıkça bir hilense kızımı kim koruyacak, Rossi?” diye gürledi.

“Fallon’ın ölmesini isteseydim, Cathal, yıllar önce Meriam’m kanını akıtır ya da Zendaya’yı öldürürdüm.”

Güçlkle nefes aldım.

“Sakın beni eşimle tehdit edeyim deme.” Babamın oturduğu oymalı ahşap gibi koyu renk olan bilekliklerinden gölgeler dökülüyordu.

“Bu bir tehdit değildi, sadece kime sadık olduğuma dair bir hatırlatmaydı.” Justus, birçok kez idam mangasıyla yüzleşmiş birinin soğukkanlılığıyla konuşuyordu. “Sadakatten bahsetmişken. Kızın geldi.”

Babam, sanki bakışlarını Justus’tan ayırmak için büyük çaba harcaması gerekiyormuş gibi, başını ağır ağır bana çevirdi. Sandalyesinden daha da yavaşça kalktı; pantolonu, toplantıya katılan tüm Kargaların oturdukları siyah deriyle kaplanmış döşemeli koltuğa sürtünüp gıcırdadı.

Siyah deri giymemiş olan tek kişi Justus Rossi’ydi. Gabriele bile tamamen siyah giyinmişti. Yüzü Kargalar gibi boyanmamış ve kulakları sivri olsa da ortama tam uyum sağlamıştı.

“Günaydın, ínon.” Babam kendi sandalyesinin yanındaki boş sandalyeyi benim için çekti. “Dinlendin mi?”

Masanın başına, karanlık bir yüzden bakan altın rengi gözlere döndüm. Belli ki Lore’un canı hâlâ sıkkındı.

“Evet, Dádhi.” Ben ona dinlenip dinlenmediğini sormadım. Gözleri kan çanağına dönmüş ve altlarında kömür izlerinin bile gizleyemediği mor torbalar oluşmuştu. Akşamını okyanusun üzerinde uçarak mı geçirmişti, eşinin başına gelenlere üzülerek mi?

Kendimi geniş sandalyeye bırakırken tanıdık olmayan iki yüze baktım: Biri elmacık kemikleri uçurum gibi yüksek, kısa

kesilmiş beyaz saçları olan ve teni mobilyalardan bir ton daha açık görünen bir kadın; diğeryse kasları, içeri kaçmış gözleri ve demir bir gaganın tıpatıp aynısı, heybetli bir burnu olan bir erkekti.

“Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Fallon.”

“Naoise.” Yabancı erkek bana başıyla selam verirken solgun ışık tamamen dazlak kafa derisine vurdu.

Gülümsedim, sonra onun yanında oturan kadına döndüm; kadının dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Cathal ama kızın sana hiç çekmemiş. Tıpkı Daya.”

Sandalyesine yaslanan babam yutkundu, yüzü iyiden iyiye kararıp ciddileşti. “Bunun için Mórrígan’a şükürler olsun.”

“Ben Iona. Sanırım oğlum ve torunumla tanışmışsındır: Connor ve Reid?”

“Tanıştım. Sizinle tanışmak bir zevk.”

“O zevk bana ait, Lanet Kırıcı.”

Bu lakap midemin kasılmasına neden oldu. Görevimi unutmuş falan değildim. İki ulusun kaderi benim omuzlarımdayken nasıl unutabilirdim ki?

“Artık herkes tanıştığına göre Fallon’a Rossi’nin planını anlatalım mı?” dedi Iona.

Dikkatimi, saçını taramış ve gökyüzünü kaplayan bulutların rengine yeni bir gömlek giymiş olan büyükbabama verdim.

Imogen sandalyesine yaslandı. Boyu benden çok uzun olmasa da omuzları o kadar genişti ki benim aksime devasa sandalyenin içinde cüce gibi durmuyordu. “Rossi’nin Kralımıza kazık çakma teklifini mi kastediyorsun?”

Justus’a dehşetle baktım, ardından da böyle bir öneriyi dile getirdikten sonra nasıl hâlâ hayatta olduğunu merak ettim.

“Belki de Fallon’a biraz bilgi vermelisin, Imogen.” Justus’un mavi gözleri kadın Karga’ya yöneldi. “Özellikle de kralınız fikrimi mantıksız bulmadığı için.”

ELLİ

Eşimin de bu kazık çakma fikrine olumlu baktığı haberini alınca başımı geriye attım.

“Dante Kargaların düşmesini bekliyor. Düşükleri anda obsidiyen sığınağını terk edecek.” Justus omuzlarını çevirince kollarının arkadan bağlanmış olduğunu fark ettim.

“Sen de eşimi *taşa* çevirmeyi mi önerdin?” Sesim öfke-den tizleşmişti ve tırnaklarım demir pençelere dönüşmese de kalın kenarını kavradığım masayı parçalayabilecekmişim gibi hissediyordum. “Kimse Lore’a kazık falan çakmayacak.” Zihin bağlantımız sayesinde eşimin gülümsediğini hissettim, bu da bakışlarımı Justus’tan Gökyüzü Kralı’na çevirmeme neden oldu.

Siktir. Ne diye sırtıyorsun?

Cık cık etti.

Eğer bana dilime dikkat etmemi söylerse ona...

Gülümsüyorum çünkü benim için dünyayı yerle bir etmeye hazır görünüyorsun.

Babam koltuğunda kıpırdanınca sandalyesi gıcırdadı. “Kızıma katılıyorum. Rossi’nin planı delilik. Bunu aklınızdan geçirmeniz bile delilik.”

Masanın etrafındaki Cian, Erwin ve isimlerini henüz öğrenemediğim diğer iki erkeğe baktım. “Neden herkes bunu düşünüyor?”

“Herkes değil. Rossi benden de Cathal’dan da oy alamadı.” Imogen büyükbabamın planındaki aptallığı göremeyen dört Siorkahd üyesine baktı.

“İkimiz de biliyoruz ki Fallon” –Justus sol gözünün önüne kaymış gümüş bukleyi uzaklaştırmak için ağzının kenarından bir nefes üfledi– “Kargalar düşene kadar Dante o tünellerden çıkmayacak.”

Azı dişlerimi o kadar sert sıktım ki çene kemiğim ağrıdı. “Sen de onların düşmesini sağlamayı mı önerdin?” Ben geldiğimde babamın ona bağılıyor olmasına şaşmamalıydı.

“Hepsinin savaş alanına akın etmesini önerdim. İçimizden biri –Bronwen, ben ya da sen– Lore’a obsidiyen bir kılıç saplayacak ve bu da onun halkını obsidiyen heykellere dönüştürecek. Gabriele haberin Dante’nin kulağına ulaşmasını sağlarken sen de Lore’u serbest bırakacaksın. Gökyüzü Kralı da Kargalarını uyandıracak sözleri söylemek için Dante tünellerden çıkana kadar bekleyecek.”

“Dante ortaya çıktığında ve senin ulaşabileceğin bir yerde olduğunda, görünüşe bakılırsa Kazan’ın geri gelmesi için onu öldürmek zorunda olduğundan, inon” –babam bu tahminde adı geçmese de iç geçiren kardeşine baktı– “Lore bizi uyandıracak, böylece sen sadece *annos dòfain*’e konsantre olurken biz de Dante’nin yakın korumasını ve destekçilerini ortadan kaldıracacağız.”

Aunos dufen’in övgü dolu bir terim olmadığını tahmin edebiliyordum.

Aoife’nin babanın en sevdiği hakaretleri sana henüz aktarmamış olmasına sevindim.

Lore’un keyifli sesi tüm bu yaşananlarla o kadar çelişiyordu ki bunun ne anlama geldiğini sormak şöyle dursun, babamın en sevdiği hakaretler olduğunu duyduğum için sırtacak gücü bile kendimde bulamadım.

Ama Gabriele sormuş olmalıydı çünkü Naoise ona gülümseyordu. “Dışkı demek.”

“Ya Lore’a kazık çakıldığında ben de taşa dönüşürsem? Ne de olsa ben de bir Karga’yım.”

“Eğer o yanın açığa çıkmış olsaydı yer altında büyük acılar çekerdin,” dedi Justus.

“Çok acı çekti zaten, Rossi,” dedi babam sertçe.

Justus, babamın söylediğinden etkilenmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

“Bu işi halletmenin bir başka yolu da” –Gabriele kollarını tahtanın üzerinde kaydırarak sandalyesinde öne doğru eğildi, Siorkahd’ın arasında o kadar rahat görünüyordu ki bunun onun ilk yuvarlak masa toplantısı olmadığını anladım– “Lore’un zarar görmeden kalması için her birinize ayrı ayrı kazık çakmak.”

Herkesi kurtarmak çok uzun sürer. Ya hemen toplayabileceğim bir ordun olacak ya da kalemden dışarı adımını atmayacaksın.

Eşime baktım ve başımı iki yana salladım. ***Bu plandan hiç hoşlanmadım, Lore.***

Ben de senin yüzmeye gitme planından hiç hoşlanmadım ama sana destek oluyorum.

Ellerimi havaya kaldırdım. ***Yani bu toplu deliliğinizi desteklemeli miyim?***

Adil olan bu. Gabriele’in önerisine verdiğim cevabı paylaşabilir misin?

Dişlerimi gıcırdattım. “Lore, halkına bireysel olarak kazık çakılmasına hayır diyor.” Birçok göz, çatık kaşlı yüzüme çevrildi. “Ben de ona kazık çakılmasına hayır diyorum.”

“Çoğunluk Rossi’nin planına evet oyu verdi.” Iona yavaşça ekledi: “Eşin de dâhil.”

“Ne yani? Her şey kesinleşti mi?” Kollarımı kavuşturup arkama yaslandım, muhtemelen yetişkin bir Peri’nin koltuğuna tünemiş bir spirit gibi görünüyordum.

“Yüzerken aklına daha iyi bir plan gelmezse” –Cian başıyla Mareluce’yi işaret etti– “o zaman evet, bu planı uygulayacağız.”

Onun da beni Lore kadar aptal bulup bulmadığını anlamıyordum. Umurumda da değildi zaten. Tek umursadığım

okyanusa girmekti. Yüzmek sadece savaş odasından uzaklaşmamı sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda başka bir plan bulmak için bana zaman kazandıracaktı.

Daha iyi bir plan.

Eşimi demire çevirmeyi içermeyen bir plan.

Yerimden kalkarken, “Bronwen bunun olduğunu gördü mü?” diye sordum. “Bu yüzden mi tekrar heykele dönüşmek istiyorsun, amca?”

Cian ciddi bakışlarını bana çevirdi. “Evet.”

ELLİ BİR

Dengemi bulmak için avuçlarımı masaya dayadım. “Bronwen, Justus’un Lore’a kazık saplayacağını *görmüş* müydü?”

“Lore’un savaş alanında demire, bizim de taşa dönüşeceğimizi görmüştü.”

Cian’ın itirafı başımı döndürdü. “Hepinizin geri döneceğini gördü mü peki?”

“Dante’nin senin elinde öleceğini gördü.”

“Ama Dante’nin ölümü Meriam’ın lanetini bozar, Kargalarinkini değil. Tabii o sizin lanetinizin de anahtarıysa o başka.”

“Düşüşümüzden sonra Dante’yi *senin* öldürdüğünü gördü, Fallon,” diye tekrar etti Cian sanki aptalmışım gibi. “Bu obsidiyene dönüşmeyeceğin anlamına geliyor. Yani yaşayacaksın. Sen yaşarsan biz de yaşarız.”

“Hayır. Bu *Dante’nin* öleceği anlamına gelir. Belki de onu obsidiyen bedenimin altında ezerek öldürürüm.” Çenemi o kadar çok sıkılmıştım ki kelimelerimin sayısı az olsa da etkisi büyüktü. “Kuşkusuz, eğer o ölürse, Shabbe’nin koruma kalkanları yıkılır, böylece kurtarıcınızı seçme şansınız olur.”

Imogen alaycı alaycı güldü. “O bir Peri. Obsidiyen Faelere zarar vermez. İyi yere saplanmış bir obsidiyen gaga bile.”

Lore tek kelime etmese de puslu suretinden sanki yanıyormuş gibi dumanlar yükseliyordu.

“Bronwen Gabriele’in son dolunaydan önce öleceğini de görmüştü ve o hâlâ hayatta, bu yüzden onun kehanetine inanmadığımı için kusura bakmayın.” Sandalyemi geri ittim, taşa sürtünen ahşap gıcırdadı.

Iona gülümsedi. “Sanırım Fallon’ın sana hiç çekmediği konusunda yanılmışım, Cathal. Senin öfkeni fazlasıyla almış gibi görünüyor.”

“Senin bir eşin olduğunu sanmıyorum, Iona.” Ruh hâlim ses tonumu sertleştiriyordu.

İnce kaşları çatıldı. “Yok ama bunun konuyla ne alakası olduğunu...”

“Eğer bir eşin olsaydı, kimsenin ona kazık çakmayı ima etmesine bile tahammül edemezdin.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Bu herkesin iyiliği için, Fallon.”

“Herkesin iyiliği için olan şey Dante’nin kalbine bir bıçak saplamak, Lore’unkine değil.” Lore’un Siorkahd üyesine hak ettiği saygıyı göstermemi istemesini bekledim ama fikrimi söylememe itiraz etmedi. “Yüzmeye gitmek için hazırım ben.”

“Belki ama Daya hazır değil.” Babam pençe uçlu parmaklarına bakıyordu. “Tarespagia sularından daha dün gece ayrıldı. Tarecuori’ye ulaşmasına en az bir gün daha var, tabii eğer seni burada hisseder ve Güney Denizi’nde oyalanmazsa.”

Gözlerimi kırıştıtararak babama baktım, Minimus’tan Daya diye bahsetmesine, ben hâlâ bu olayı sindirmeye çabalarken onun annemin bir yılan olduğu gerçeğini kabullenmesine şaşırmıştım.

“Ya onunla birlikte dalarsın ya da hiç dalmazsın, inon. Anlaşıldı mı?”

“Zaman kaybediyoruz, Dádhi.”

“Bolca zamanımız var, Fallon.”

İç geçirdim. “Pekâlâ.”

Ben oturmaya hazırlanırken babam başıyla karşı duvardaki çift kanatlı kapıyı işaret etti. “Arkadaşların şafaktan beri *Adh’Thábhain*’de seni bekliyor.”

Şafaktan beri mi? Syb, *Şişe Dibi*’nde çalıştığı için erken kalkmaya alışkın olsa da Phoebus’un pek hoşuna gidecek bir şey değildi, bu da beni görme istekleri hakkında çok şey söylüyordu.

“Ve hazır oradayken bol bol ye çünkü belli ki son bir aydır bunu pek yapmamışsın.” Justus’a sert bir bakış attı.

Eski Peri Generali ne irkildi ne de yemekten mahrum bırakılmam konusunda bahaneler sundu.

“Gitmeden önce bana eteğini ver.”

Kaşlarımı çattım.

“Annenin Tarecuori’ye gitmesini sesimle sağlayamazsan onu oraya kokunla götüreceğim.”

Ya. Eteğim olmadan kendimi inanılmaz derecede çıplak hissetmeme rağmen eteğimi açmak için bir dakika bile beklemedim, ki kumaşın zaten pek bir şey örtmediğini düşününce bu ironik bir durumdu.

“Oğlumun yanına gidebilir miyim, Mórrgaht?” diye sordu Justus.

“Taşlar, Rossi.” Iona başıyla masanın ortasını işaret etti; masanın üzerinde iki gri taş blok duruyordu ve ben bunların Kargalara has dekoratif süsler olduğunu düşünmüştüm.

“Bunlar?..” Kalp atışlarım hızlandı. “Bunlar rün taşları mı?”

Lore başıyla onayladı, sonra gölgelerini kullanarak onları Justus’a doğru kaydırıldı.

Büyükbabam gri kayalara sanki elektrikli yılan balıklarıyla dolu kuyularmış gibi bakıyordu. “Priya’yı uyarması için bir Karga gönderdin mi, Ríhbiadh?” Eşim başıyla onaylayınca Justus avuçlarını kaya parçalarının üzerinde gezdirmeye başladı.

Onu neye karşı uyaracak?

Kalkanlar gevşerse kızını öldürmekten kaçınması gerektiği konusunda uyaracak.

Bu kalp atışlarımı yavaşlatmadı.

Dün gece Shabbe’ye birini gönderdim, Fallon.

“Dur!” Sesim Justus’un avuçlarını gri taştan uzaklaştırdı.

Babam oturduğu yerden sıçradı ve ağır tahta gıcırdadı.

“Ne oldu?”

“Ya mesaj henüz Priya’nın kulağına ulaşmadıysa, Dádhi?”

“Gemilerini durdurmak için kalkanların etrafına Kargalar yerleştirdik.” Yanağımın içini ısırđım. O kadar sert ısırđım ki kan geldi. “Ya yelken açmak yerine kıyılarıımıza yüzerek gelirlerse?”

Bu herkesi duraksattı.

Ama sonra Naoise, “Elçimizin Kraliçe’yle görüşmemesi için hiçbir neden yok,” dedi.

“Shabbe’nin özgür kalmasını ben de en az sizler kadar istiyorum ama Glace taşını bulana kadar bekleyebilir miyiz, böylece Justus, Meriam’ın kanını silmeyi başarırđsa, bu taş kalkanları yıkar ve bir haberci kalkanların içinden süzölüp teyit etmek için geri dönebilir, değil mi?” Sesim kalbim gibi titriyordu. “Lütfen?”

“Fallon’a katılıyorum,” dedi Justus. Üzerinde şüphe dolu bakışlar toplandı.

“Tabii ki katılıyorsun.” Babam eski düşmanına sert sert baktı. “Meriam’la iş birliği yapıyorsun sen.”

Justus’un mavi gözleri koyulaştı. “Tekrar ediyorum: O şeytanın vücut bulmuş hâli değil, Cathal.”

Keşke Meriam’ı bu şekilde görmese diye düşünerek babamın bileğine dokundum ama onu Meriam’ın affedilmeye değer biri olduğu konusunda ikna etmenin, benim onun karakterini onaylamamdan çok daha fazlasını gerektireceğini hissediyordum.

Lore bana usulca, *Meriam ondan eşini çaldı, Fallon,* diye hatırlattı.

Ayrıca onu onlarca yıl süren işkencelerden de kurtardı. Ne yazık ki biri diğerini yok etmiyor.

“Fallon’ı tehlikeye atmadan yapabileceğim şey, Cathal, kanı yüzeye çıkarmaya çalışmak. En azından taşlar yeniden bir araya geldiğinde mührü temizleyip temizleyemeyeceğimi öğrenmiş oluruz.” Justus, Lore’a döndü ve devam etmeden önce onun onayını bekledi.

Karar senin, mo khrà.

Yanağımın içini bir kez daha öyle kuvvetli ısırđım ki kanın bakırımsı tadı ağızımı doldurdu. Koğuşların ses geçirmez olmamasını ne kadar çok isterdim. Dişlerim delinmiş derimi bıraktı. “Büyük tabelalar yapıp kalkanlara asabilir miyiz?”

“Tabelalar mı?” diye sordu Imogen.

“Bilirsiniz, büyük harflerle yazılmış boyalı ahşap paneller: EĞER MERIAM’I ÖLDÜRÜRSENİZ FALLON NALLARI DİKER. Aslında bu ifade yanlış anlaşılabilir. Muhtemelen en iyisi *ölür* gibi daha doğrudan bir fiil kullanmak.”

Bir gölgenin elmacık kemiğimi sıyırdığını hissettim.

“Korkarım ki kalkanlar kelimeleri okunmaz hâle getiriyor, Fallon.” Justus bana nazik bir gülümsemeyle baktı.

O zaman bekleyelim, demek üzereydim ama babamın kederli yüz ifadesi pes etmeme neden oldu.

Emin misin, Behach Éan?

Başımınla onayladım.

“Burada yapılabilir mi?” Pek çok kişi kaşlarını çatınca Justus ekledi: “Gökyüzü Krallığı Peri ve Shabbe büyüsunü engellemiyor mu?”

“Büyü yapmıyorsun, Rossi,” diye mırıldandı babam. “Kanı manyetize ediyorsun.”

Justus başını onaylar gibi salladı, sonra gözlerini kısarak gri taşa baktı. Gözlerini kapatınca kanı taştan çıkarmayı başaramadığını düşündüm ama sonra ellerini geri çekti ve tuttuğum nefes kesik bir soluk olarak dışarı çıktı.

Düzenleme

Ny.ozlem

ELLİ İKİ

Justus masadakilere baktı. “Meriam ya da benden başka kim-
senin bunu değiştirebileceğine inanmasam bile sonuncusu da
alınana kadar kimsenin taşlara dokunmamasını öneriyorum.”

Benden başka kimse ona bakmadı çünkü diğer herkesin
bakışları kan izlerine takılmış durumdaydı.

“Artık oğlumu ziyaret edebilir miyim, Ríhbiadh?”

Eşim başını onaylarcasına salladı. Gabriele Justus’u duvar
resimlerinden birinin içine oyulmuş devasa girişe götürürken
Lore’a Vance’in nasıl olduğunu sordum.

*Lazarus kanamasını kontrol altına aldı ama henüz
uyanmadı.* Altın rengi gözlerini çıplak bacaklarıma dikerek
arkasına yaslandı. *Meyhaneye gitmeden önce üstünü değiştir.*
Bir süre sonra, *Lütfen*, diye ekledi.

Benim de niyetim öyle olsa da, *Gökyüzü Krallığı’ndaki
herkes senin eşin olduğumu bilmiyor mu?* diye sormadan
edemedim.

Biliyorlar ama bu onların sana bakmasına engel değil.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. *Yani beni yine seviyor-
sun, öyle mi?*

Sandalyesinden kalkmasa da gölgelerinden birkaçını bana
doğru göndermiş olmalıydı çünkü bir parmağın köprücük ke-
miğimin çukurundan omzumun ucuna doğru süzüldüğünü his-
settim. *Seni sevmeyi hiç bırakmadım, Behach Éan. Dante’yle
severek evlenseydin bile seni sevmekten geri durmazdım.
Fiziksel olarak duramam.*

Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Avnos dufen'den bahsedene kadar sözlerin dokunaklıydı.* Parmaklarımı derime işlenmiş cesaret kırıcı sembolün üstüne kapattım.

Lore'un gölgeleri –hepsi birden– bana doğru uçtu ve çenemi kaldırdı. *Beni affet.*

Başımı aşağı yukarı salladım çünkü onu affetmiştim ama kan bağının hatırası moralimi bozuyordu.

Korkarım eşin dayanılmaz derecede kıskanç bir adam, mo khrà. Bu kusuruna rağmen onu sevmeye devam edebileceğisin?

Bunun için seni daha çok seviyorum, Mórrgaht. Gözlerinin ışıltılı derinliklerine baktım. Kendimi bakışlarının güzelliğinde kaybetmiş olmalıydım çünkü gölgeleri tene dönüştü ve ikimiz hariç, savaş odasındaki herkes yok oluverdi.

Ben mi Lore'un zihninin içindeyim yoksa o mu benimkinin içindeydi emin değildim ama onun ete kemiğe bürünmüş olmasından faydalanarak ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve dudaklarına minik bir öpücük kondurdum. Güçlü elleri belimi kavradı ve yumuşacık ama bir o kadar da sert dudakları, dudaklarımı araladı.

Kısacık bir an boyunca kalp kalbe, nefes nefese, öylece durduk. Neredeyse, bu sanki diğerini gerçekliğin dışına taşıyan kişi bıraktığında yok olup gidecek mistik bir hayal değilmiş gibi davranabiliyordum.

Beni dudaklarından mahrum bırakarak alnını alnıma bastırdı. *Belki de Rossi'ye kalkanları zayıflatması için ısrar etmeliydim. Düşen Kargamı başka bir Shabbeli getirebilirdi o zaman.*

Ya o başka Shabbelinin seni kurtarması, Kazan'ın benim laneti bozmamla ilgili planlarına engel olursa?

İç geçirdi ama endişemin tamamen yersiz olmadığına karar vermiş olmalıydı çünkü Justus'u geri çağırmak için baloncuğumuzdan çıkmadı. *Toplantıya dönmem gerekiyor ama işimiz*

biter bitmez gelip seni bulacağım. Şimdilik iyi eğlenceler, aşkım.

Onunla birlikte eğlenebilmeyi çok isterdim ama o bir kraldı ve krallar –gerçek krallar– günlerini, dünyadaki her şey yolundaymış gibi meyhanelerde eğlenerek geçiremezlerdi. Özellikle de dünya hiç de iyi durumda değilken.

Yakında öyle olacak.

Onun inancına tutunup onu kalbime yakın bir yere sakladım ancak gün boyunca birden fazla kez parmaklarımdan ufalanan kayalar gibi kayıp gitti çünkü hâlâ çok fazla hayat tehlikedeydi.

Ya Lore'un düşen Kargasını geri alamazsam?

Ya Justus'un çılgın planına uyarsak ve bedenine kazık saplandıktan sonra uyanmazsa?

Ya Dante'yi öldürmeyi başaramazsam?

Ya annem pullu şeklinden asla çıkamazsa?

Sybillle kadehimin kenarına vurdu. “Ona içki ver, Pheeb. Fal kafasının içine geri döndü.”

Phoebus sürahinin içindekileri metal kupama aktarırken iç geçirdim.

“Karalar bağlamak sana hiç yakışmıyor, tatlım.” Başıyla kahverengi taytımın üzerine giydiğim kahverengi gömleğimi işaret etti. “Tıpkı üzerindeki kıyafet gibi.” Ürperdi.

Gözlerimi devirdim. “Bu kıyafetlerin dolabımda olduğunu bilmeni isterim.”

“Olabilir ama kesinlikle ayrı ayrı giyilmeleri gerekiyor. Birlikte seni cılız bacaklı bir kaka parçası gibi gösteriyorlar.” İşaret ve orta parmaklarımı birleştirip sarışın arkadaşşıma bir el hareketi yaptım.

Sırtarak sandalyesine geri yerleşti. “Kendi stilini belirleyemediğin için senin stilistin olmaya karar verdim.”

“Benim stiliste falan ihtiyacım yok.” Dirseğimi masaya dayayıp bardağımı kaldırdım ve dudaklarıma götürdüm.

“Bütün kraliçelerin stiliste ihtiyacı vardır,” diye söze karıştı Sybille.

“Ben kraliçe değilim,” diye mırıldandım, arkadaşlarıma katıldıktan bir saat kadar sonra Lore’un annesinin meyhaneye getirdiği tabaktaki boş dallara bakarak.

Arin bir süre bizimle oturmuştu ve Karga dilini şaşırtıcı derecede akıcı konuşmaya başlayan Phoebus aracılığıyla sohbet etmiştik. Her bir pembe meyveyi afiyetle yiyişimi gülümseyerek izledikten sonra Connor’a Siorkahd’ın yemeğinde yardım etmek için müsaade istemişti.

Sybille ve Phoebus hep bir ağızdan, ikisi de deli gibi sırtarak, “Henüz,” dediler.

“Arin ve ben başladık bile...” Phoebus çenesini kapatıverdi.

“Neye başladınız?” diye sordum.

Sybille, Phoebus’un yerine, “Çok daha samimi olmaya başladılar,” dedi. “Yani, geri döndün ve o meyveyi bir kunduz gibi tüketiyorsun. Hangi biçimde gelirse gelsin.” Başıyla, içmeye başladığım şarabı işaret etti.

Onun kadehine bir kereden fazla uzanmadığını fark ettim. “İçmekten bahsetmişken, sen neden hiç içmiyorsun?”

“İçiyorum.” Phoebus kupasını kaldırıp büyük bir yudum alarak iddiasını destekledi.

“Syb’i kastetmiştim.”

Arkadaşlarım birbirlerine öyle bir baktılar ki aniden sırtımı dikleştirdim. Gökyüzü şarabı kadehimin kenarından akıp kolumu ıslattı ama kalbimin gümbürtüsünden bunu fark etmemiştim bile.

“Tanrılar aşkına, yoksa... yoksa Mattia’yla sen...”

Sybille bembeyaz dişlerini göstererek göz kamaştırıcı bir sırıtışla bana baktı. “Henüz başı ama evet” –avucunu karnına bastırdı– “Küçük bir yarımılık büyütüyorum.”

Phoebus elini ağzına götürüp alaycı bir tavırla bana doğru fısıldadı: “Umalım da bebeğin huyu Mattia’ya, görünüşü de Syb’e çeksin. Diğer türlü felaket olur.”

Sybille boş meyve dallarından birini kapıp Phoebus’un kafasına fırlattı. Dal Phoebus’un omuz hizasındaki buklelere takıldı.

Phoebus onu oradan aldı ve tekrar tabağa attı. “Olgunluk seviyen endişe verici, Syb.”

Syb çenesini kaldırıp sırtırken ben sanki biri yüzüme toz üflemiş gibi gözlerimi kırıştırdım.

Sonunda kadehimi masaya koymayı başardığımda sandalyemden fırlayıp masanın diğer tarafına koşarak ketum arkadaşşıma sarıldım. “Bana ne zaman söyleyecektin?”

“Phoebus’la birlikte aklını biraz dağıtmayı başardığımızda. Orada o kadar çok şey var ki” –alnıma hafifçe vurdu– “daha fazlasını yüklemek istemedim.”

“Kendime bu kadar odaklandığım için özür dilerim.” Yanağından öptüm, sonra bir kez daha sarıldım. “Senin adına çok sevindim.” Aniden geri çekildim. “Sen de mutlusun, değil mi?” Dünyaya bir çocuk getirmeyi planladıklarını hayal bile edemiyordum.

“Bize de sürpriz oldu ama evet.” Göğsünü şişirdi. “Yani, şu göğüslerime bak. Hele cinsel dürtülerim...” Kaşlarını oynattı. “İnanılmaz. Seviyede.”

Phoebus, “Alt bölgeleri mavi olan bizim gibiler için cinsel dürtü konusundan uzak durmaya ne dersiniz?” diye homurdandı ve bara, gururunun okşandığını ama bir ilişkiye hazır olmadığını söyleyen koyu tenli Karga’ya baktı. “Koşulsuz seksi reddettiğine hâlâ inanamıyorum.”

Sybille bir dal aldı ve onu elinde döndürdü. “Pheeb, tatlım, bir sürü koşulun var senin. Onları ben bile görebiliyorum.”

Uzakta olmak benim suçum olmasa da bu kadar çok şeyi kaçırmış olmaktan hiç hoşlanmıyordum. Sürpriz bir hamilelik? Karşılıksız aşk?

Uzanıp önce Phoebus'un sonra Sybille'in elini tuttum ve onları sıkı sıkı kavrayıp dikkatlerini tekrar üzerime çektim. "İkinizi de çok özledim" –sesim o kadar boğuklaşmıştı ki cümlemin sonunu güçlükle getirebildim– "hem de çok."

Bu sözlerim karşısında arkadaşlarımla gözleri ışıldadı.

Phoebus yüksek sesle burnunu çekti. Gözlerini gök mavisi gömleğinin koluna sildikten sonra bizi içinde bulunduğumuz bu duygusal andan çıkaran sözcükler sıralamaya başladı.

Onu doğru duyduğumdan emin olamayınca sorusunu yavaşça tekrarlardım: "Meriam Shabbelilerin âdet görmediğinden bahsetti mi diye mi sordun?"

"Evet, bahsetti mi?"

Arkadaşıma bakakaldım çünkü birincisi, *ne?* Ve ikincisi de... "Bu şaşırtıcı gelebilir ama Meriam ve ben hapishanede olduğumuz süre boyunca regl olup olmadığımızı pek konuşmadık." Bir daha asla regl olmayacağımı öğrenmenin şokunu biraz atlattıktan sonra, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Kitaplardan. İnsan çok fazla seks yapmayınca okumak için çok fazla zamanı oluyor." Acıklı sesi Sybille'in dudaklarında bir gülümseme belirmesine neden oldu.

"Görünüşe göre *karalar bağlamak* bulaşıcıymış." Syb ayağa kalktı. "Bana da bulaşmadan uzaklaşsam iyi olacak." Boş şarap sürahisini kaptı. "Şaka yapıyorum. Hemen döneceğim. Kadınlar tuvaletine uğramam gerekiyor çünkü bezelye büyüklüğünde olmasına rağmen yeni kiracım sanki mesaneme altı altın külçe yığmış gibi hissediyorum."

Dudaklarım şaşkınlıktan kurtuldu ve bir kahkaha attım.

"Vay be. *En sonunda*. Meriam'ın büyüünü ortaya çıkarmak için seni mizah anlayışından vazgeçmeye zorladığından endişelenmiştik. Yani bir bedel gibi. Tabii ki arkadaşın olarak kalmaya hazırдық bu arada. Yani sonuçta *kan büyüü*." Göz kırptı. "Ama belki seni takılmaya daha az davet edebilirdik."

Bir kakhaha daha atarak başımı iki yana salladım. “İkinizin de bilmesini isterim ki hiçbir bedel ödemem gerekmedi. Yer altında o kadar zaman geçirdikten sonra mizah anlayışımın biraz tozunun alınması lazımmiş demek ki. Şakalaşacak pek fazla insan yoktu da.”

Sybille’in gözlerindeki neşeli parıltı sönüverdi.

“Hayır. Bana acınmasını istemiyorum.” Başımı iki yana salladım. “Ayrıca, orada çok korkunç olmayan zamanlarım da oldu.” O iyi anlara öne geçmeleri ve o kadar da iyi olmayanları gölgede bırakmaları için yer açtım.

Phoebus derin bir nefes aldı. “Yerimizi az kalsın Justus ve Meriam mı alacaktı?”

“Yoo, kesinlikle hayır. O ikisinin espri repertuarı çok sınırlı.”

Phoebus omuzlarını silkti. “Anneni en sevdiğin hayvana dönüştürdü, bu yüzden biraz mizah anlayışı olmalı, piccolo serpens.”

Ben gözlerimi devirirken Sybille avucuyla göğsüne vurdu. “Kazan’a şükürler olsun. Phoebus ve ben gerçekten endişelendik. Bir kraliçeyle kanka olmak herkese nasip olmuyor.”

“Ben henüz o değilim.”

Phoebus elimi sıktı, sonra şarap kadehine uzandı. “Tatlım, sen lanet olası Shabbe Prensese ve Kral’ın eşisin. Lorcan’ım dumandan dizlerinin üzerine çöküp sana...” Syb’in bir bakışı onun öksürmesine neden oldu. “Sevgilerini sunması an meselesi,” diyerek sözlerini bitirdi Phoebus.

“Tamam... Bana söylemediğiniz şey nedir?”

“Hiçbir şey,” dediler bir ağızdan. Sonra Syb elini karnına bastırdı ve acele etmezse altını ıslatacağını tekrarladı.

Phoebus’a dik dik baktım. “Konuş.”

“Ne hakkında?” Phoebus sanki Reid’le yaptığı taş oymacılığı derslerinden birinde onu yapmaya niyetliymiş gibi gümüş kupasını dikkatle inceliyordu.

Reid'i tekrar gördüğünde tabii. Zira annemle birlikte Shabbe'deydi. Yani Agrippina'yla.

"Hava bugün daha sakın görünüyor... ah, siktir." İrileşmiş yeşil gözleri kapı aralığına sabitlenmişti.

Arkama döndüm çünkü artık Lore'un meteoroloji konusundaki yeteneğini tartışmadığımızı fark etmiştim. "Syb altına mı yaptı?"

Bakışlarım Gökyüzü Meyhanesi'nin kapısında duran iki adama takılınca donup kaldım.

ELLİ ÜÇ

Yerimden o kadar hızlı kalktım ki dizimi masaya çarptım. “Connor?” Adını sakince söylemeye çalışmışım ama epey sert çıkmıştı.

Connor bar tezgâhının arkasından çıktı. “Tà, Fallon?”

“Lütfen Antoni’ye Gökyüzü Krallığı’nın dışına kadar eşlik et.”

Mattia sessizce inledi. “Ne oldu sana böyle? Bu Antoni.”

Azı dişlerimi sıktığım için çenem seğiriyordu. “Antoni artık bu duvarların içinde hoş karşılanmıyor.”

Connor uzun bir süre beni süzdükten sonra beni izleyen Antoni’ye doğru ilerledi.

Kalbim vahşilerin okları gibi şiddetle kaburgalarımın çarpıyordu.

Phoebus kolunu belime doladı. “Buraya gelmen büyük cesaret, Greco.”

Connor başıyla koridoru işaret etti ama Antoni yerinden kıpırdamadı. “Özür dilemeye geldim.” Yeni tıraş olduğu için pürüzsüz olan çenesini kaldırdı.

Onu eşimden uzak tutmak istesem de, bir daha görmeyi hiç arzulamasam da geceyi sokakta geçirmediğini gördüğüme sevinmişim. “Silah araması yapıldı mı?”

Gagalarını kadehleriyle ıslatan beş Karga’nın hepsi de Antoni’ye baktılar. Mattia bile arkadaşına döndü.

“Üzerimde obsidiyen yok ama bir bıçağım var.” Antoni, şekil değiştirenler ona saldırmasın diye bir elini havaya kaldırdı, diğerini de beline indirip kınından gümüş rengi, parıldayan, keskin bir bıçak çıkardı.

“Lore’u burada, kendi evinde öldürmeye geldiğini düşünmüyorsun, değil mi?” Phoebus’un nefesi kulağıma çarpmıştı.

Arkadaşımın hayal gücü bir isyan başlatmadan önce, “Hayır,” dedim.

Mattia, Antoni’nin sert omzunu kavradı. “Kalmak ve gücünü yeniden kazanmak için güvenli bir yere ihtiyacı var, Fallon.”

“Emrine verilecek bir ev ayarlayacağım. Luce’de herhangi bir yerde. Ama burada değil.”

Mattia elini sarı, dağınık saçlarında gezdirdi. “Fallon, mantıklı ol. Luce sokakları güvenli değil.”

“Bana mantıklı olmamı *söyleme*, Mattia.” Antoni hayal kırıklığıyla başını iki yana sallama cüretini gösterip Dante’yi ele geçirmek için peşinden gitme teklifini geri çevirdiğim geceki soğuklukla bana bakınca yumruklarımı sıktım.

Hayal kırıklığına uğrayan nasıl o olabilirdi ki? Eşimin ölmesini istiyordu ama onu bu kale duvarlarının dışına atmak istememe şaşıyor muydu?

“Tarespagia Kargalara ait,” dedim. “Orası güvenlidir.”

Mattia alaycı alaycı gülümsedi. “Ayaklanmalar var. Evler insanlar tarafından yağmalanıyor ve yakılıyor. Yüksek Faeler sürüler hâlinde Tarecuori’ye ve Glace’e yelken açıyor. Herkes kaçmaya çalışıyor ama sen onu *oraya* mı göndermek istiyorsun?” Sarışın yarımliğin bakışları arkadaşının ellerine, hançerinin kınına sarılmış tırnaksız parmaklarına yöneldi. “Yeterince acı çekmedi mi?”

“Sen kime sadıksın, Mattia?” Kanım bütün bedenime baskı yapıyor olsa da duruşum şaşırtıcı derecede sabitti.

“Burada neler oluyor?” Tuvaletten dönen Sybille, meyhanenin diğer ucundan denizciye doğru ilerledi ve ince kolunu onun beline doladı.

“Mattia?” Şaşkın mavi gözlerine baktım. “Sen kime sadıksın?”

“Lorcan Ríhbiadh ve Kargalara. Bu nasıl bir soru böyle?”

“O zaman sen kalabilirsin; Antoni kalamaz.”

Mattia'nın nefesi kesildi. "Sen Fae topraklarına döndüğünde onun çatısı altında yaşamana izin vermişti, Fal."

"Çünkü ben onun boğazına bir bıçak saplamak istemiyordum."

Mattia'nın beti benzi attı, gözlerini Antoni'nin taş gibi kıpırtısız duran suratına çevirdi, sonra geriye doğru bir adım attı. "Fallon'ın boğazına bıçak saplamak mı istiyorsun?"

"Hayır."

Sarışın denizcinin kalın kaşları çatıldı. "O zaman ben..."

Sybille ona anlattığım her şeyi Mattia'ya açıklamak için onu kenara çekti.

Sessizlik uzayınca dişlerimi gıcırdattım. "Buraya neden geldin, Antoni?"

"Lorcan'la konuşmaya geldim. Ve ben..."

"Hayır."

"...onunla konuştuktan sonra..."

"Hayır."

"...gideceğim. Gökyüzü Kralı'yla görüşmelerin artık senin üzerinden yapıldığını bilmiyordum, Fal."

"Onunla konuşmak istediğini ona bildireceğim. Şayet konuşmak isterse seni arayıp bulacaktır. Lütfen biri Antoni'yi kaleden dışarı uçurabilir mi?"

Arkamı dönmek üzereydim ki Antoni'nin duygusuz kahkahası beni durdurdu. "Ne kadar kindar biri olmuşsun."

"Bu hiç adil değil."

"Öyle mi?"

Başımı ona doğru o kadar hızlı çevirdim ki boynum çıtırdadı. "Seni kurtardım, Antoni ama şimdi eşimi ve halkımızı kurtarmayı seçiyorum."

"Buraya kimseyi öldürmeye gelmedim. Bana inanmıyorsan bana tuz ver, Fallon."

"Şimdilik Lore'un yanında yer almanın daha akıllıca olduğuna karar vermiş olabilirsin ama savaş bittiğinde ne olacak?"

“Bilmiyorum.” Hançerini kınına soktu. “Belki bir tekne alırım ve okyanusun kimsenin hak iddia etmediği bir kısmında yaşarım.”

Ya da belki eşimin sırtına obsidiyen bir bıçak saplarsın.

Duyduğuma göre büyük bir hesaplaşmayı kaçırıyormuşum, Behach Éan.

Lore hâlâ rüyalarımın giren o sahneyi görmeden önce düşüncelerimin etrafına duvarlar ördüm. Antoni’nin ondan nefret ettiğini biliyor olabilirdi ama Kaptan’ın Luce üzerindeki planını öğrenmemesini tercih ederdim.

Hiçbir şey kaçırmıyorsun. Gökyüzü Meyhanesi’nde bir duman ya da tüy girdabı var mı diye etrafa baktım ama hava, genişleyen burun deliklerimden çıkan sıcak nefesler dışında dumansız ve hareketsizdi.

Emin misin, mo khrà?

Evet, eminim. Sen toplantına devam et. Ben kendi işimi hallettim.

“Lütfen biri Lorcan Ríhbiadh’a onunla konuşmak istediğimi bildirebilir mi?” dedi Antoni.

Connor, “Fallon hayır dedi,” diye yanıt verdi. “Gel. Seni uçuracağım.”

“Dante’nin Kraliçesinin Kargalar arasında bu kadar nüfuz sahibi olduğunu bilmiyordum.”

“Ben Dante’nin Kraliçesi *değilim*,” dedim sertçe.

“Aynı fikirde değilim. Ne de olsa nikâh töreninde ben de vardım.”

Sanki Antoni benim güvenilir olup olmadığım konusunda zihinlerine şüphe düşürmüş gibi orada bulunan Kargalar bakışlarını bana doğru çevirdiler.

“Elbette” –kolumu geniş bir kavis çizerek savurdum– “madem oradaydın, dilini kaybetmemen için lanet olası bir man-yakla kanımı nasıl bağlamak zorunda kaldığımı, aksi hâlde Dante’nin Tanrı bilir başka hangi uzuvlarını koparacağını da

herkese anlat.” Öfke, kelimelerimin gerilim dolu havayı daha da germesine neden oluyordu. “Hatta daha iyisi, onlar seni geride bıraktıktan sonra boğulmayasın diye seni o duvardan nasıl çözdüğümü ve boğazına solungaçlar çizdiğimi de anlat.”

Antoni’nin gözleri seğirdi. “Sen eşimin saltanatına son vermek istiyor olsan da ben seni kurtardım. O yüzden buraya gelip beni düşmanla flört etmekle suçlama çünkü ben. Lanet. Dante Regio’dan. İğreniyorum.”

Omuzlarıma, boynuma gölgeler dolandı. Başımı yukarı kaldırıp titreyen çenemi okşadılar. *Nefes al, aşkım.*

Sana uzak durmanı söylemiştim, diye homurdandım.

Uzak durayım da eşimin müthiş patlamasını kaçırayım öyle mi?

Ona sert bir bakış attım ama bu sadece dumanının vücudunun etrafında kıvrılmasını ve beni yakınına çekmesini sağladı.

O adam sana ne yaptı, Behach Éan? Lore’un gözleri sert yüz hatlarımda geziniyordu.

Hiçbir şey. Bana hiçbir şey yapmadı. Sadece gitmesini istiyorum.

Dün onu kurtarmıştın.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

O adam sana ne yaptı?

Gözlerimi kapattım çünkü Lore’a Antoni’nin bana ne yaptığını, daha doğrusu ne söylediğini söylersem Gökyüzü Kralığı’ndan leşi çıkardı.

Söyle bana.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Bulanıklığı gidermek için gözlerimi kırptırdım. Antoni beni kollamaya çalışmış, benim yüzümden tırnaklarını kaybetmiş olsa bile itiraf ettiği şeyi görmezden gelemezdim çünkü ben ne olursa olsun, her zaman eşimi seçecektim. *O senin ölmeni istiyor, Lore.*

ELLİ DÖRT

İtiraf zihnimden akıp gittiği anda Lore'un Antoni'den almayı planladığı intikamı görmemek için gözlerimi kapadım.

Aç gözlerini, mo khrà.

Kapalı tutmayı tercih ederim. Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu.

Greco'nun değişebileceğine inanıyor musun?

Hayatını riske atmayacağım, Lore.

Tekrar ediyorum... Greco'nun değişebileceğine inanıyor musun?

Gözlerimi açtım. *Sağır olduğumu mu sanıyorsun? Meriam'm işitme duyumu ve mizah anlayışımı büyüyle takas ettiğini mi düşünüyorsun yoksa?*

Hayalet ağzında çarpık bir gülümseme belirdi. *Bu düşüncenin kökenini merak ediyor olsam da hayır, Fallon, seni hiçbir şekilde eksik bulmuyorum.*

Boğazım o kadar gerilmişti ki yutkunmak bile acı veriyordu. *Bilmiyorum. Tek bildiğim monarşilerin yıkılmasını istediği.*

Hayalperest bir düşünce. Lore saçlarımı ıslak yanaklarımdan uzaklaştırıp kulaklarımin arkasına götürdü. *Luce'nin kabilelere bölündüğü bir zamanda yaşadım ben. Açgözlülere fayda sağlayan ve muhtaçları gözden çıkaran şiddet dolu, kanunsuz bir yerdi. Regioların egemenliği bile parçalanmış bir imparatorluğu yenerdi.*

Uzuvları ve kafaları ters açılarla çevrilmiş minik bedenlerle dolu bir dağ yolu geldi gözümün önüne. Alevler içinde kalmış ahşap bir ev. Bir intikam meleği gibi alevlerin arasından fir-

layan genç bir adamın tiz çığlıkları, kollarında siyah saçlı bir kadının cansız bedeni.

Dizlerinin üzerine çöktüğünü, alnını kadının hareketsiz göğsüne bastırırken siyah saçlarının alnına döküldüğünü gördüm. “O öldü, Lorcan,” diye fısıldadığını duydum. Yüzünü kaldırıp o tanıdık siyah gözlerini bana diktiği anda Lore beni hafızasından çıkardı.

Kimdi o kadın? Sanki o evden ben de babamla birlikte koşarak çıkmışım gibi nefes nefeseydim.

O senin büyükannendi. Hayalet parmakları sırtımda gezindi. *Periler köyümüzü ateşe verdi. Alevlerin dağdaki otlaklardan yükseldiğini gördüğümüzde Faeler küçük kardeşlerimizi katletmiş, annelerimize affedilmez şeyler yapmışlardı.* Gölgelelerinin soğukluğu derimin altına işliyordu. *Beni affet,* diye mırıldandı. *Sana bu anıları göstermemeliydim ama ilk Shabbe Kraliçesi’ni bulup ondan yardım dilemeden önce dünyanın daha iyi bir yer olmadığını görmeni istedim.* Kendini bedenimin etrafından çekti ve altın bakışlarını kaptana çevirdi.

O küçük, parçalanmış bedenlerin ve babamın acı dolu gözlerinin neden olduğu ürpertiye karşı koymak için kollarımı kendi bedenime doladım. *Antoni’ye ne yapacaksın?*

Onu dinleyeceğim, sonra da kalemin dışına kadar ona eşlik edeceğim.

Yani onu öldürmeyecek misin?

Ölmemi isteyen herkesi öldürseydim cesetlerden oluşan bir krallığı yönetiyor olurdum.

Benim merhametli Kralım.

Seni kaçırdıkları gece o kadar merhametli değildim, Fallon. Gerçek bir canavardım. Faelerin bebeklerini korkutmak için masallarında anlattıkları kanatlı Şeytan Kral.

Uzanıp ona dokunmaya çalıştım ama çoktan uzaklaşmıştı.

Connor başıyla karanlık koridoru işaret etti. “Mórrgaht buluşmaya evet diyor. Imogen seni ona götürecektir.”

Antoni’nin yüzünde beliren şaşkınlık gözümde kaçmadı fakat bu ifade kısa süre sonra yerini şüpheyi bıraktı. İnfazına götürüldüğüne mi inanıyordu?

Aklının bir köşesinde dolaşan şüpheyi yatıştırmak için, “Yaşamana izin verecek, Antoni,” dedim.

Kahverengi saçlı adam dönmeden önce durdu ve meyhanenin diğer ucundan bana baktı. Uzun bir sessizlikten sonra başını eğdi. “Teşekkür ederim.”

“Onun merhametinin benimle ilgisi yok.”

Sonra Antoni gitti ve Phoebus, kocaman ve endişeli gözlerle karşımda dikildi. “O tünellerde ne oldu?”

“Yeterince şey anlatmadım mı?”

“Hayır, Fallon olanlar hakkında hiçbir şey söylemedin. Eh, yani az önce söylediklerin dışında. Ama Antoni’yi gördüğün âna kadar, Syb ve ben ne zaman hapsedilmenle ilgili ayrıntıları öğrenmeye çalışsak sustun.”

“Canlı çıkmayı başardım. Geri kalan her şeyi şimdilik aklımdan çıkarmayı tercih ediyorum.” Ellerimi yüzümde gezdirdim.

“Bize de anlat. Yükümüzü paylaşalım. Arkadaşlar bunun içindir.”

“Bunu sizinle paylaşırsam sadece o karanlık günleri canlı tutmuş olacağım. Bırakın onları unutayım. Şimdilik. Savaş bittiğinde, sen ve Syb hâlâ her şeyi bilmek istiyorsanız size hepsini anlatırım ama şimdilik unutmama yardım edin.”

Kollarını omuzlarıma doladı ve beni göğsüne çekti. “Peki. Hadi kafayı bulalım. Syb, ey en sevdiğim meyhane kızı, bize ekstra büyük bir sürahi Gökyüzü Şarabı getirir misin?”

“En sevdiğin meyhane kızının ben olduğumu sanıyordum,” diye mırıldandım mavi gömleğine doğru.

“Sen, sevgili Fallon, benim en sevdiğim Karga sürüt-cadısısın.”

Yanaklarıma bir gülümseme yayıldı. “Az önce bana sürtük mü dedin?”

“Hayır. *Cadı* dedim.”

“Ben sürtük dediğini duydum.” Uzman temsilci Syb, bir sürahi almak için bara yönelen Mattia’yı izledi. “Fallon’ın senin en yeni lakabını eşiyle paylaşması için sabırsızlanıyorum.” Ellerini ovuşturdu.

Phoebus alaycı alaycı güldü. “Belki de bunu Connor’a bildirmelidir. Bilirsin, beni o cezalandırsın diye.”

Kahkaha attım.

Phoebus bana daha da sıkı sarılıp yanağını başımın tepesine yasladı. Ellerimi beline doladım ve ben de ona sıkı sıkı sarıldım.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

“Ne için, Picolina?”

“Beni koşulsuz sevdiğin için.”

“Bu, kaleme aldığım dostluk manifestosunun bir parçası. Unuttun mu?” Kaburgalarım sanki göğsümün üzerinde yetişkin bir Karga oturuyormuş gibi gerildi. Taş bir Karga.

“Sen de bizi koşulsuz sevmek zorundasın” –Syb popoma şaplak attı– “sürtük. Yani, cadı.” Kıs kıs güldü.

Phoebus, “Ah, Lore?” diye sahte bir çığlık attı. “Sybille’in az önce eşine ne dediğini duydun mu?”

“Öncelikle, sen benden önce söyledin, Pheeb. İkincisi, ben onun en sevdiği kişiyim.”

“Sen aslında kimsenin en sevdiği kişi değilsin, Syb,” diye takıldı Phoebus.

Göğsümden bir kahkaha dalgası daha yükseldi ama aynı anda bir gözyaşı dalgasıyla birlikte üzerime çöktü çünkü annem yüzeysel yaralarımı iyileştirmiş olsa da hâlâ küçük çatlaklarla doluydum ve bunları kapamanın bir yolunu bulamazsam bunlar beni batıracaktı, hem de çok kısa süre içinde.

Batmayı göze alamazdım.

Benim yüzmem gerekiyordu.

“Suya buradan gireceksin. Sonra da anneni yarığa doğru yönlendireceksin.” Kızarmış gözleri uykusuz bir gece daha geçirdiğini gösteren babam, okyanusun Racocci ormanlarının kıyısında olduğu bir bölgesine, Karga egemenliği altındaki son toprak parçasına dokundu. “Eteğini bir ağaç gövdesine bağladım. Ben giderken annen ağacın oradaki sulara dolaşıyordu. Erwin onu takip etmek için orada kaldı.”

Çok fazla duygu, çok az uyku ve çok fazla şarabın getirdiği kalp sızısı, Min— annemin beni beklediğinden bahsedince hafifleyiverdi.

“Seni ben taşıyacağım...” Babam haritadan başını kaldırıp kütüphanesinde çılgın bir tempoyla volta atan ve gölgeleri hiç sabit kalmayan Lore’a ters ters baktı. “Hayır. *Ben* taşıyacağım.”

Lore bir şeyler homurdanıyor olmalıydı çünkü Cathal gözlerini kıstı.

“Gelmene izin verdiğim için kendini şanslı saymalısın.” Yine sessizlik. “Nereye düştüğünü ben de biliyorum, Mórrgaht. O ok sana saplanıp düştüğünde ben de oradaydım. Bu arada çok aptalcaydı.”

İkisine de gözlerimi kırptırarak baktım.

Babam iri elini havaya kaldırdı. “Aptalcaydı çünkü dev bir obsidiyen parçası mercan bariyerine takılırdı, senin cılız demir kuşun gibi yanından geçip gitmezdi.”

Bu kadar gergin olmasaydım babamın Lore’u cılız olarak tanımlamasına gülümseyebilirdim ama yanaklarım şu an hava alıp vermekten başka bir şey yapamıyordu. Daha suya bile girmemiştım ama şimdiden soluksuz kalmıştım. Sakinleşmem gerekiyordu.

Bunu yapmayacağız.

Derin nefes al. Derin nefes ver. ***Kesinlikle yapacağız.***

Kendine bir bak.

Asıl sen kendine bak.

Fallon, diye gürledi.

Hadi gidip şu senin cılız kuşunu alalım, Lore.

Yaptığım espri durmasına neden oldu. *O oku babanın yemesine izin vermeliydim. En azından o zaman espri anlayışı sana geçmezdi.*

Nefes egzersizimi yarıda keserek sııttım.

Ben gülümseyince Cathal kaşlarını çattı, sonra başını iki yana salladı ve pantolonunun cebinden bir şey çıkardı. “Al bakalım.” Üzerinde deniz kabuğu olan deri bir ipti bu. “Annen parmaklarını istediği zaman kesebilmek için boynuna bunun gibi bir şey takardı.”

Hediyesine baktım, sonra boynuma geçirebilsin diye hızla saçlarımı topladım. Babam, kabuk boğazımın altındaki çukura oturana kadar ipi çekip düğümledi. “Teşekkür ederim, Dádhi.”

Babam homurdandı. “Bu demir kılıç değil.”

Görünüşe göre babam teşekkürle ne karşılık verileceğini bilmiyordu.

“Hazır mısınız?” diye sordu, kara bakışları deniz kabuğuna kilitlenmiş hâlde.

Ellerimi bunun için giydiğim siyah tişörtün üzerinde gezdirdim, sonra sivri deniz kabuğunu avucuma alıp başımı onaylar gibi salladım. “Hazırım.”

Peki, gerçekten hazır mıydım?

ELLİ BEŞ

Pespembe pullar şafağın aydınlattığı okyanusun çalkantılı yüzeyine çıktığı anda kalbim biraz daha rahat çarpmaya başladı. Sular Peri devriyeleriyle dolu olabilirdi ama annem, babam ve Lore yanımdayken hiçbir şeyden korkmuyordum.

Peri tanrılarına inanmasam da Kazan'a inanıyordum. "Kargaları yaratan sen, lütfen onları yok etme," diye mırıldandım, okyanusu kamçılayan ve tuz kokusunu durgun karanlık havaya taşıyan rüzgâra doğru.

Lore'un oluşturduğu ve ormanı sarsan fırtına yüzünden ve günün bu vakti olması sayesinde, safkanlar bile küçük grubumuzu fark edemezdi. Babam okyanusun yüzeyine yaklaşırken bizimle birlikte Monteluce'den gelen heyet bulut örtüsüne doğru hızla yükseldi ve pamuksu beyazlığın ardında kayboldu.

İşte bu an o an. Başım sevinçle dönerken midem gerginlik yüzünden kasılmıştı. Ve şarap. Tanrılar aşkına, şarabı fazla kaçırmasaydım keşke. Midemde köpüren sıvıyı bastırmaya çalışarak üç parmağımı deniz kabuğuma bastırdım ve Justus'un bana öğrettiği gibi gırtlığımı boyunca gezdirdim.

İki saatlik yolculuk boyunca tek kelime bile etmemiş olan Lore parmaklarımın hareketini izliyordu. *Kan solungaçların ne kadar dayanacak?*

Meriam'ın soyundan geldiğim için uzun bir süre.

Meriam'dan bahsedince ruh hâli kötüleşmişti. Ah, ne kavuşma olacaktı ama...

Büyümün azaldığını hissettiğim an, Lore, yüzeye geri yüzeceğim ve boynumu yeniden boyayacağım.

Yüzey lanet Perilerle dolu olacak.

O böyle söyleyince gözümün önünde bir anda üzerinde başsız bedenlerin yüzdüğü bir kan denizi belirdi.

Babam gakladı ve tanrılara şükürler olsun, kanlı hayallerime bir son verdi. Bu ses aynı zamanda Minimus'un boynuzunu sudan çıkarmasına neden oldu.

Minimus senin annen. Senin. Annen, Fallon. O bir dişi. Aslında bir mareserpens değil.

Ya da sadece bundan ibaret, diye fısıldadı zihnimin diğer tarafı.

O sesi susturdum çünkü karamsarlık hiçbir zaman benim tarzım olmamıştı. Dikkatle onun iri akik rengi gözlerine bakmaya devam ettim.

Babam suya doğru alçalıp kanatlarını kapadı. Nefesimi tutmama gerek olmamasına rağmen içgüdüsel olarak derin bir soluk aldım. Annem daldı ve bir an sonra babamın karnının hemen yanında yeniden su yüzüne çıktı.

Tıpkı Furia'nın sırtından inerken yaptığım gibi, bacağımı sırtının üstünden atıp aşağı kaydım. Buz gibi olmuş tenime değen su şaşırtıcı derecede ılıktı.

Bekleyen yılanıma doğru atladığımda babam gölge biçimine bürünerek suyun içine gömüldü. Bu şeklini çok uzun süre koruyamadığından, biraz sonra tüylü hâline geri döndü ve bir mantar gibi yukarı doğru süzülürken, hayal kırıklığı bir mürekkep hokkası kadar kara olan bedenini titretiyordu.

Bütün olduğun an, günlerce güneş ışığı istiyorum, Lore.

Gölgeleri beni sarmaladı. ***Bütün olduğumda, bulutlarımı geri çekeceğim ve krallığımızı resmen pişireceğim. Her dileğin benim için bir emir olacak.***

Az kalsın ondan, bugün ne olursa olsun Luce'yi kızartmasını isteyecektim ama bu şüphe uyandırırdı ve ben şüpheyeye yer olmayan bir görevdeydim.

Annem başını boynuma dayayıp kokladı. Sonra çatallı siyah dilini çıkarıp ve tenimi yaladı.

Kahretsin. Derim kanı emmiş miydi? Kafamı suyun altına soktum. Yaladığı deriden havanın geçtiğini hissettiğimde ciğerlerimdeki ve kalbimdeki gerilim azaldı.

Yılanım burnunu suya daldırarak dilini delinmiş parmaklarımın üzerinde gezdirdi. Hiçbir yara ondan kaçmıyordu.

Büyülü tükürüğü minik yaralarımı kapatırken zihnim mücevherlerle süslenmiş gibi parıldayan mercan rafların sıralandığı bir Tarecuori caddesini andıran alanın etrafında yüzen rengârenk hayvanların görüntüsüyle dolup taşı. Gözüm beyaz, mermer bir heykele takıldı. Dante'nin annesini sadece bir kez yakından görmüş olmama rağmen –Dante'nin Scola Cuori'den mezun olduğu gün– heykelin ona ait olduğunu hemen anlamıştım.

Görüntü kayboldu ve ben sadece annemin pullarıyla babamın gagası ve pençelerinin parıltısı olan dalgaların arasına geri döndüm.

Kargam oraya düştü. Daya'ya göster.

Lore'un bana Shabbelilerin yılanlarla telepatik olarak nasıl iletişim kurabildiğine dair anlattıklarını hatırlayarak onun iri yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve siyah gözlerinin derinliklerine öyle bir baktım ki dünya bulanıklaştı. Lore'un anısını tekrar oynattım ve mermer heykeli özellikle gösterdim.

Gözlerimi kırıştıtırıp şimdiye ve buraya döndükten sonra Minim– Daya sihirli bir şekilde başını sallamadı ama dönüp bekledi. Bekledi.

Tutun ona, Behach Éan.

Ona doğru yüzdüm ve koca boynuzunu yakaladım. Ona iyice tutunduğumu hissettiğinde kuyruğunu savurdu ve bizi hızla derinlere doğru sürükledi. Havai fişekler gibi çevreye dağılan yanardöner balık sürülerinin arasından dalarken mide bulanım da gerginliğim de siliniverdi, onun yerine içimde merak tomurcukları açtı.

Derinlere indikçe ışık azalsa da her nasılsa deniz yaşamı aydınlıktı, üstelik sadece başka yılanlar değil, adalarımızı taklit eden, Tarecuori ve Tarelexo'nun evlerini andıran gökkuşağı renginde mercanlar da vardı.

Tanrılar aşkına, mavinin altında böyle harikalar yattığını bilseydim son on yazımı okyanusu keşfederek geçirirdim. Ne kadar yüzdüğümüzden emin değildim ama sıkı sıkı tuttuğum için parmaklarım uyuşmaya başlamıştı. Bir elimi ayırıp esnettim, sonra boynuzunu kavradım ve diğer elimi esnettim.

Daya yavaşladı. On parmağım üst üste geldiğinde dudaklarımı oynatarak, "Git," dedim.

Kuyruğunu savurması bundan hoşlanmadığını gösteriyordu. Geçmişte bu kelimeyi onu hep yanımdan uzaklaştırmak için kullandığımı hatırladım.

Gözlerinin içine bakarak kendimi bir yosun parçası gibi onun kuyruğuna takılmış, yarığa doğru süzülürken hayal ettim. Bir at gibi nefes verince ince burun deliklerinden minik baloncuklar çıktı, sonra dönüp yüzgeçlerini çırpmaya başladı. Bunlar deniz yelpazeleri kadar ince ve narin olmalarına rağmen ilerlemeye başladık.

Daha ne kadar var, Lore?

Az kaldı.

Gondol gövdelerinin yüzeyi kapladığını görmeyi umarak başımı kaldırdım ama ya daha çok erkendi ya da Faeler fırtına yüzünden gelmemişlerdi çünkü görebildiğim ve duyabildiğim kadarıyla Filiaserpens'i hiçbir tekne geçmiyordu.

Tekrar deniz tabanına odaklandım. *Karga'nın derinliğini söyleyebilecek misin?*

Yarığa ulaştığımızda evet. Lorcan'ın ses tonundaki kasvet tüylerimi diken diken etti ve heyecanımı söndürdü. *Hava kaynağın nasıl?*

Mükemmel.

Etrafımıza tekrar sessizlik çökerken büyüümün artık işe yaramadığını nasıl anlayacağımı merak etmeden duramadım; derimdeki açıklık aniden kapanacak mıydı yoksa nefes alışım kademeli olarak mı azalacaktı?

Ben Meriam'ın soyundan geliyorum, diyerek kendi kendimi yatıştırmaya çalıştım, Meriam yüce bir büyücü. Suyun altında ne kadar süre nefes alabileceğimi öğreneceğim günün bugün olmadığına karar verdim.

Kararımı verince de rahatladım. Eh, dünyamızın en uzak noktalarını keşfetmek üzere olan biri ne kadar rahatlayabilirse o kadar işte.

Zihnimi gerilen sinirlerimden uzaklaştırmak için dünden beri aklımda olan bir konuyu açmaya karar verdim. *Bana Antoni'yle ne konuştuğunuzu anlat.*

Lore, sanki benimle paylaşmanın artılarını ve eksilerini tartıyormuş gibi yavaş yavaş yanıt verdi. *Luce'nin gelecekteki yönetimindeki rolünü konuştuk. Kaptan güç istiyor.*

Kaşlarımı çattım. *Bunu açıkça itiraf mı etti?*

Fallon, biz eşiz. Senin zihnini görebiliyorum. Antoni, bağlılığı konusunda küçük bir görüşme yapmak için onu aramamın an meselesi olduğunu biliyordu. Bana gelmesinin, sürekli ölüm korkusu olmadan yaşayabilmesinin tek yolu olduğunu biliyordu. İç geçirerek ekledi: Sana göz koyduğu için o adamdan nefret ediyordum, Küçük Kuş ama ölümlü erkeklere kıyasla çok zeki ve kurnaz.

Sana neyle geldi?

Bir pazarlıkla.

Kabul ettin mi?

Ettim. Mattia'yla birlikte tünellere dönüp onları patlatmayı önerdi. Bütün tünel ağını.

Bu, gözlerimin daha çok açılmasına neden oldu. *Ne karşılığında?*

Siorkahd'da resmî bir koltuk istiyor.

Böylece o çok arzuladığı siyasi güce kavuşacak.

Son tüneli de yok ettikten sonra.

Dante'yi öldüremeyeceğini biliyor, değil mi?

Biliyor.

Bu işin ne kadar süreceğini merak ettim.

Mattia ve Gabriele, Monteluce'nin altındakileri çoktan yok ettiler. Dante Tarecuori'ye ulaşmak istiyorsa ormanda yeryüzüne çıkıp dağima tırmanması gerekecek. Lore fareyle oynayan bir kedi gibi konuşuyordu.

Lütfen arkana kolla, olur mu? Dediğin gibi, Antoni kurnaz biri.

Endişelenme, Behach Éan.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Endişelenmememi nasıl bekliyordu? Daha önce bir kez sırtından bıçaklanmıştı.

Bir arkadaş tarafından. Antoni arkadaşım değil, hiçbir zaman da öyleymiş gibi yapmadı. Bir süre sonra ekledi: ***Taktım için, aşkım için benimle mücadele edenler asla sırtımı göremezler; gölgelerimin tadına bakmadan önce önümü bile zar zor görürler.***

Hâlâ ikna olmamıştım ve Kazan laneti bozmama izin verene kadar da olacağımdan şüpheliydim. Bu düşünce aklımı bir düşmandan başka bir düşmana götürdü. Büyükbabamın Lore bütünlendiğinde yürürlüğe koymak istediği planı düşündüm ve umutsuzca eşimi demire dönüştürmeyecek başka bir plan düşünmeye çabaladım ama önümdeki manzara bir anda dikkatimi dağıttı.

Dik bir yokuşun ilerisindeki zifiri karanlıkta, bir yığın parlak pullu beden arasında Dante'nin annesinin beyaz mermerden heykeli ışıldıyordu.

Varmıştık.

ELLİ ALTI

Annem bizi heykele doğru götürdü, sonra durdu. Yarığın içine doğru inmeye başladık ama kuyruğunun bir hareketiyle tekrar heykelin hizasına yükseldik. Çıplak bacaklarımı ve kollarımı saran fazlasıyla ılık bir akıntı, tenimdeki ürpertiye azalttı.

Kocaman kara gözleri merakla ışıldayan pek çok yılan yaklaştı. Daha yaşlı olanlar beni uzun burunlarıyla, daha genç olanlar ise fildişi boynuzlarıyla dürttüler. Hepsi korumacı annemin tıslamasından nasibini aldı. Onun uzun, yara izleriyle dolu boynunu okşadım ve beyaz yara izlerinden birine bir öpücük kondurdum.

Sert derisi merak etmeme neden oldu; insan biçimine döndüğünde, kanala düştüğüm gün ninemin onda bıraktığı yaralar bedeninde kalacak mıydı acaba? Bu düşünceden hızlıca sıyrıldım. Birçok ölü Luce muhalifinin yattığı söylenen meşhur yarığın üzerinde gezinmemin asıl nedenine odaklanmam gerekiyordu.

Burada ceset bulamazsın.

Lore'a doğru baktım, altın gözleri kapalı olmalıydı çünkü gölgelerinin arasında parlamıyorlardı. ***Yüzyıllar boyunca yı-lanlar, Mareluce'ye düşenler tedavi edilebilsin diye onları Shabbe kıyılarına taşıdı. İyileşmeyecek olanları bile.***

Meriam büyüümün bağıını çözdüğü gün bundan bahsetmiş olsa da Lore'un da aynı şeyi söylemesine sevinmiştim. Regio rejiminin yaydığı bir başka yalana kanmış olduğum için kendimden nefret ettim. Kargalar bu topraklara hemen hükmetmeye başlamalıydı.

Karganı hissedebiliyor musun?

Sessizlik.

Lore? Zendaya'nın tıslamasını umursamayıp yanımda yüz-
meye devam eden meraklı yavruları uzaklaştırarak karanlık
suda eşimin gölgesini görmeye çalıştım. *Lore, Kargan?*

Bana cevap vermeyince –*yine*– nabzım kaburgalarımı döv-
meye başladı. Minim– annem huzursuzluğumu hissetmiş ama
yanlış yorumlamıştı çünkü beni kocaman bedeninin sarmalları
arasına hapsetti. Beni yarıktan ve görevimden uzaklaştırmasın
diye onu okşadım.

Lore, eğer bana hemen cevap vermezsen, ben...

Buradayım.

*Bunu duyduğuma sevindim ama kayıp Karga'nın nereye
düştüğünü söylersen daha da sevineceğim.*

Geri dönüyoruz.

Ne?

Annene Cathal'ın seni bıraktığı yeri göster.

Ne?!

*Yüzlerce yeni sürünge arkadaşın olduğu için artık
sesim kulaklarına ulaşmıyor mu?*

Zendaya'nın derme çatma savunma duvarından başını
sokmayı başaran küçük yılanın yanağını okşayıp boynunun
ezilmemesi için onu ittim. *Sen neden bahsediyorsun?*

*Kargam şu anda geri alınamaz. Shabbe'yi kurtardıktan
sonra Priya'dan yardım isteyeceğiz.*

*Nasıl oluyor da büyük büyükanne yardım edebiliyor
ama ben edemiyorum?*

*Çünkü o birçok büyü biliyor, Fallon. Belki demiri yüzeye
çıkarmak bir büyü de biliyordur.*

Kargan ne kadar derine düştü?

Boş ver.

*Kesinlikle boş vermeyeceğim. Ben bunca yolu bunun
için...*

Geldik. Gördük. Şimdi de gidiyoruz.

Zihninin içine daldım ve beni dışarı atmada bir saniye önce aradığım görüntüyü yakaladım.

Bunu aklından bile geçirme, Fallon.

Ama tıpkı son Kargasını kalyondan kurtardığım gün olduğu gibi aklımdan geçirmekten fazlasını yaptım. Gözlerimle anneme seslendim ama o diğer yılanları savuşturmakla o kadar meşguldü ki fark etmedi.

Büyülü solungaçların çalışmaya devam etse bile sıcaklık derini eritir.

Bunu bilemezsin. Yüzünü bana doğru çevirmek için kendimi itip boynuzunu yakaladım. Dikkatini çeker çekmez Lore'un Kargasının içine düştüğü yarığın görüntüsünü gözümün önüne getirdim; öyle bir buhar fişkırıyordu ki etrafındaki sular titreşiyordu.

Sence neden hiçbir yılan Kargamı oradan çıkarmadı?

Çünkü sıcak banyo yapmayı sevmiyorlar. Ama şanslısın.

Ben severim. Ne kadar buharlı olursa o kadar iyi.

Hiçbir şey söylemediği için bir an onu ikna ettiğimi düşündüm ama sonra annemle benim aramıza girdi, çatık kaşları gölgelerin içinden bile görünüyordu. ***Hamama yapılan bir ziyaretten bahsetmiyoruz, mo kbrà.***

Dudağımı ısırdım. Lore'un küt küt atan nabzı biraz sakinleşti. Denizaltı volkanına yaklaşma kararımı yeniden düşündüğümü sanıyor olmalıydı ama ben tam *aksini* düşünüyordum.

Ayaklarımla kendimi itip annemin bedeninin sarmallarının arasından çıktım, sonra Ana Kraliçe'nin sivri mermerden yapılma devasa kulağını tutup bir süre orada asılı kaldım. Lore'un Kargasının ne kadar derinde olduğundan hâlâ emin değildim ama aşağıya doğru sıcak akıntıyı takip edersem ona mutlaka ulaşacaktım.

Tutuna tutuna Anne Regio'nun yüzünden aşağı doğru ilerledim.

Fallon?

Evet? Planımın etrafına duvarlar ördüm ve sarktığım yerin altındaki çıkıntıya iyice odaklandım.

Bana karşı gelmeyi düşünmüyorsun, değil mi?

Alaycı alaycı güldüm, bu da gözlerimin önüne küçük baloncuklar doldurdu. *Tabii ki düşünmüyorum. Sadece bu mücevher dolu manzaranın tadını çıkarıyorum. Şu bir inci kolye mi?*

Bir sonraki çıkıntıya, bir deniz yelpazesinin etrafına dolanmış ışıltılı beyaz boncuk dizisine doğru hareket ettim; gerçekten de muhteşem bir inci kolyeydi bu. Mercanlara zarar vermemeye dikkat ederek kolyeyi mor yelpazeden kurtardım, sonra saklamak için badimin askısına doladım.

Lore'u o vadiden çıkarmak için uzun otlardan ördüğüm olta gibi bir olta yapmak üzere daha pek çok kolye toplamam gerekecekti. Elbette otlar kopmuştu ama o zaman oku yakalayıp yerinden oynatmayı başarmıştım. Bugünkü hedefim de buydu.

Çıkıntıdan aşağı doğru ilerledim ve bir kolye daha aldım. Onu incilere düğümledim. Yılanlar yaklaştılar ve mücevherleri toplamamı izlemeye başladılar. Birden bunları onlardan çaldığımı düşünmelerinden endişelendim. Ne de olsa bunlar onların hazineleriydi. Turkuaz bir yılanın, başı eğik, boynuzu tam göğsüme yönelmiş hâlde, hızla bana doğru yüzdüğünü gördüğümde kolyeleri tutan parmaklarım gevşeyiverdi. İkisi de yelpazenin üstüne düştüler.

Yılan benden bir milimetre uzakta durdu, boynuzunda parıldayan uzun bir zincir vardı. Elimi dürttüğü anda beni parçalamak için değil, bana bir kolye hediye etmek için geldiğini fark ettim.

Yüreğim bu olağanüstü varlıklar için ısınıyordu. Kolyeyi boynuzundan aldım ve yüzerek uzaklaştı. Sonra diğer ikisini elime aldım ve hepsini birbirine bağladım.

Başka bir yılan elmas bir bilezikle omzumu dürttü. Onu da alıp diğerlerinin yanına ekledim.

İstediğin bir sandık dolusu mücevherse, Fallon, senin için başka hiç kimsenin tenine değmemiş taşlardan en görkemlilerini yaptırırım ama lütfen hava kaynağın tükenmeden gidelim.

Yeni şeyler edinme konusundaki aptalca özlemimi hatırladığı için yüreğim sızladı. ***Hava kaynağım iyi. Ayrıca burada çok güzel şeyler var ve hepsi de bedava.***

Annem, bana mücevher taşıyan başka iki yılanı iterek yaklaştı. Boynuzuna eski bir çapa zinciri dolanmıştı, ucunda çapa yoktu. Onun ikramını görünce sııttım. ***Herkesi geride bıraktın, anne.***

Onu paslı zincirden kurtardıktan sonra başını neredeyse kibirli bir tavırla yukarı kaldırdı ve öyle bir güldüm ki her tarafım baloncuk içinde kaldı.

Kolyeleri çapasız zincire bağlarken Lore'un küfredtiğini duydum. Sanırım mücevher seçmemin temelinde kıyafetlerimi süslemek için duyduğum umutsuz ihtiyacın olmadığını fark etmişti.

Bana bağırmadan önce, Majesteleri, o vadiyi ve bilekârlığının nasıl işe yaradığını düşün. İçinden kim bilir kaç kade kadar saydığını duydum. ***Zincirimin uzunluğunu mu besaplıyorsun?*** diye tatlı tatlı sordum; sayımın ölçümle hiçbir ilgisi olmadığını ve bunun, kafamı koparmadan önce öfkesini yatıştırma çabası olduğunun fazlasıyla farkındaydım.

Yemin ederim, Küçük Kuş...

Kazan'ın –ya da Mórrígan'ın– kutsal emirlerine göre; iyi günde, kötü günde, zenginlikte ve fakirlikte, demir, gölge ya da insan şeklindeyken, sonsuza dek beni seveceğine ve besleyeceğine mi yemin edersin?

Ne?

Özür dilerim. Yaklaşan nikâbımız için yemin provasını yapıyorsun sanıyordum.

Altın gözleri kayboldu, sonra kısılmış şekilde tekrar ortaya çıktı.

Tabii artık benimle evlenmek istemiyorsan bilemem...

Kendini su altındaki bir volkana atarsan evlenecek bir eşim kalmayabilir.

Sözleri karşısında alaycı alaycı gülümsedim. ***Kargana kendimi değil, bu muhteşem zinciri atacağımın farkındasın değil mi?***

Yavaş yavaş saymaya devam etti. ***Baban neden bu kadar uzun sürdüğünü soruyor. Ona saçma sapan planından bahsedeyim mi?***

Saçma sapan mı? Tanrılar aşkına, işler istediği gibi gitmediğinde ne kadar huysuz oluyordu bu adam. Ona Daya'nın bana inini gezdireceğini söylemeni öneririm. Tabii seninkini aldıktan sonra onun demir Kargasını da yarıktan çıkarmamı istiyorsan iş değişir.

Yardımsever yılanlardan oluşan ordum sayesinde, kısa süre içinde olta tarihindeki en uzun, en sağlam ve en güzel olta ipine sahip olmuştum. Yaptığım işe hayranlıkla bakarak onu havaya kaldırdım. ***Yeterince uzun mu, Lore, yoksa biraz daha ekleyeyim mi?***

Homurdandı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. ***Şu anda hiç yardımcı olmuyorsun.***

Bence kesinlikle yeterince uzun olmadı.

İç geçirdim ve içini rahatlatacak bir şeyler söylemeye başladım ama sözümü kesti.

Eğer bu işe yaramazsa, Küçük Kuş, seni doğruca yukarı çıkarırım.

İşe yarayacak. Zinciri bir sonraki çıkıntıya fırlattım ve aşağı doğru süzüldüm, sonra aynı şeyi üç kez daha tekrarladım. ***Kendini olumsuzluklara boğmak yerine istediklerini gerçekleştirmeye başlamalısın.*** Kendi kendine yardım etmesini

söyleyen önerim öyle büyük bir sessizlikle karşılandı ki dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. *Sana yeni bir eş bulması için Kazan'a yalvarmayı mı düşünüyorsun?*

Ben yalvarmam.

Gözlerimi devirdim ve oltamı bir sonraki mercan kaplı çıkıntıya doğru fırlattım. *Kendimi yeniden ifade edeyim: Bu iş bittikten sonra yeni bir eş için Kazan'a yalvarmayı mı düşünüyorsun?*

Hayır. Derin kemiklerinden ayrılrsa bile öyle bir şey olmayacak.

Yüzümü buruşturdum. *Bu kötü görüntüye hiç ihtiyacım yoktu.*

Derinlere indikçe ışık azalıyor, su ise gitgide ılıklaşıyordu. Okyanus kulaklarıma baskı yapıyor, onları daha sık açmam gerekiyordu. Beşinci çıkıntıya geldiğimde yılanlar beni takip etmeyi bıraktılar. Annem hariç. O da tıpkı eşim gibi –gittikçe huzursuzlanmasına rağmen– yanımdan ayrılmadı.

Zincirimi bir başka çıkıntının üzerine atmak üzereydim ki annem daha aşağıya inmemi engellemek için bana vurdu. Demir Karga'yı göstermek için dikkatini çekmeye çalıştım ama başını iki yana sallamaya ve çılgınca etrafına bakmaya devam etti. Lore görevimi engellemese de o engelleyebilirdi.

Ne kadar derinde, Lore?

Ayak parmakların su toplamaya başladığında beni fark edebilirsin.

Komik. Etrafımdaki karanlık suda onun tanıdık metalik gözlerinin parıltısını aradım ama bana sırtı dönüktü ya da eşim bir yere gömülmüştü.

Üstümde iki yılan arasında bir kavga çıktı. Minim– annem başını kaldırdı. Dikkatinin dağılmasından faydalanıp kendimi ve zincirimi aşağı doğru attım. Yanından geçip gittiğimi fark ettiği anda inleyip kuyruğunu salladı ama suyun sıcaklığı ona

fazla gelmiş olacak ki bir koruma kalkanına çarpmış gibi geriye doğru savruldu.

İri gözleri daha da irileşirken inlemesi iyice yükseldi. Bana doğru atıldı, az kalsın boynuzunu kıyafetime geçiriyordu ama ben kaçınca bunu yapamadı. Bütün okyanusu titreten kalın bir inilti daha çıkardı.

Hâlâ benimle misin, Lore?

Başka nerede olabilirim ki, Behach Éan? diye mırıldandı, gölgeleri serinletici bir merhem gibi tenimi okşayarak.

İki çıkıntıya daha zincir atıp aşağı doğru süzıldüm ama su, içimdeki banyo sevdalısı için bile fazla sıcak olmaya başlamıştı. Gözlerim tuz ve kavurucu sıcak yüzünden o kadar çok yanıyordu ki göz kapaklarımı güçlkle açabiliyordum. Lore rahatsızlığımı kendi lehine kullanamadan, annemin yankılanan iniltileri arasında müstehcen bir meyhane ezgisi mırıldanmaya başladım.

Çıkıntının üzerinden bakıp zincirimi bıraktım, sonra da bedenimi aşağı çektim. O güne kadar Marcello'nun çorba tenceresine hiçbir uzvumu sokmamıştım fakat bunun ona oldukça yakın bir his olduğunu tahmin edebiliyordum.

Ayağım mercan değilmiş gibi gelen bir şeye çarpınca irkildim, evet... mercan değildi. Neye bastığımı fark ettiğimde kaşlarımı çattım; bir balıkçı kafesiydi bu. Yanına çömeldim ve içinde yüzen üç balığı görünce kaşlarımı iyice çattım; gözleri Tarelexo iskelesinde satılan çürük balıklar gibi bembeyazdı.

Ölümün ve volkanın kükürtlü kokusu burnuma dolunca dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi biraz daha kısıtım.

Kan kokusu alıyorum.

Ayağımı aptal kafese çarptım. Kafeslerden nefret ediyorum.

Bana ayağını göster.

Ayağım iyi. Kafesin ağzındaki telleri kavrayıp daha geniş bir boşluk yaratmak için çektim, sonra kolumu dikkatlice içeri

sokup ölü balıkları çıkardım. Hayvancıkların cesetleri ışıltılı fenerler gibi yarıktan yukarı süzüldü.

Tüm hayvanları kurtaramayacağımı biliyordum ama bu balıkların bir hiç uğruna ölmesi hiç hoşuma gitmemişti.

Havan nasıl?

İyi.

Ayağın gibi mi?

Bakışlarımı zonklayan ayağıma indirdim, sonra tekrar kafese baktım, kafamın içinde bir fikir oluşurken kaşlarımı çattım. Kafesi, girişi aşağı bakacak şekilde ters çevirdim, sonra zincirimi metal kafesin içinden geçirip sabitledim.

Ardından da yeni ve çok geliştirilmiş Karga avlama düzeneğimi sergilemek için zinciri yukarı çektim. Lore'un gözleri ışıldadı ve bence bunun nedeni umuttu. Sanırım bugün bütün olacağına inanmaya başlamıştı. Boğazım duygularla kasıldı ve ona gülümsedim. Boğazım bir kez daha kasıldığında, bu sefer sebep duygular değildi ve gülümsemem soluverdi.

Yaratıcı bir çözüm. Sana bu kadarını söyleyebilirim.

Kendimi ağzımı kapatmaya ve kalbimi yavaşlatmaya zorladım. Solungaçlarımın etkinliği azalmış olabilirdi ama hâlâ oksijen süzüyorlardı.

Lore düzeneğimi incelerken, kanayan ayak parmağıma dokundum ve çizgi çizmek için parmağımı boynuma doğru kaldırdım. Kan derime işlemeden önce dağılmış olmalıydı çünkü içime süzülen hava hâlâ cılızdı.

Oyalanmamalıydım.

ELLİ YEDİ

Lore sıkıntımı fark edemedi kâfesimi yakalayıp bir sonraki çıkıntıya fırlattım. Yere indiğinde peşinden gittim. Tekrar kaşlarımı çattım, bu sefer yoğunlaşan sıcaklık yüzünden.

Lore'un gölgeleri katılaşıp beni yarığın duvarına yasladı ve serinliğiyle sarmaladı. Tanrılar aşkına, bu çok iyi gelmişti.

Buraya kadar inmene izin veriyorum, Küçük Kuş.

Peki bu yeterli miydi?

Evet.

Daha derine inmeme izin vermeyeceğin için mi?

Kargam tam şurada olduğu için.

Dumandan omzunun üzerinden baktım ve su sıcaklık yüzünden dalgalanıyor olsa da kayalarla mercanların arasına sıkışmış Karga'nın gümüşü parıltısını gördüm.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Nefesim sıklaştı.

Parmaklarım, Defne'nin Şişe Dibi'ndeki ocaktan çıkardığı toprak kaplar gibi sıcak olan zinciri sıkı sıkı tuttu. Önce zincire, sonra da avuçlarımı dolduran kabarcıklara baktım. Garip ama acımıyorlardı. Gerçekten su toplamış mı diye bakmak için gözlerimi kısıtım ama bir avuç zümrüt dikkatimi dağıttı.

Çok güzeller. Phoebus'un gözleri gibi. Phoebus bunlara bayılırdı.

Taşları elime alıp yüzüme yaklaştırdım, sonra başka güzellikler gördüm. Bunlardan çok fazla vardı. Hepsi de ip gibi yan yana dizilmişti. Tanrılar aşkına, Sybille küçükken böyle bir şeyi olsa ne kadar da mutlu olurdu. Muhtemelen hâlâ olurdu.

Fallon? Lore'un sesi sanki fokurdayan kraterin içinden geliyor gibiydi.

Taşları yanımda götürmek için boynuma doladım ama sonra tenimdeki muhteşem parıltılarını kendimden geçerek, hayranlıkla izledim. **Phoebus'a bir dizi almalıyım yoksa kıskanır.**

Siktir.

Senin de istediğini söyleme sakın. Parmağımı... puding gibi bir his veren buz gibi göğsünde dolaştırdım.

Puding mi?

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. **Pudinge bayılırım.**

Yukarı gidiyoruz.

Ne? Hayır. Yapmam gereken... Gecenin bir yarısı neden bir vadide durduğumu hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çattım.

Zihnim bir çıkıntıda duran bir Karga'nın görüntüsüyle doldu.

Ottan yapılmış dayanıksız bir çubuğun görüntüsü.

Birleşen iki kuşun görüntüsü.

Derinlik aklını karıştırıyor, Fallon.

Derinlik mi?

Burası vadi değil; burası Filiaserpens.

Gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. **Filiaserpens'te miyim?** Başımı iki yana salladım. **Görünüşe bakılırsa kışın parlıyormuş. La-zahhhhhh...**

Lazarus mu?

Evet. O. Jölelerin buradan geldiğini söylemişti, yoksa mücevher miydi? Bekle. Bütün mücevherleri çaldım mı ben?

Hayır. Bir sürü bıraktın.

Çalmak kötüdür.

Onları ödünç alıyordun.

Niçin?

Hiç. Beni sarmalayınca kendimi sanki çalkalanan bir dondurma fıçısına yüzüstü düşmüşüm gibi hissettim. **Bana tutun.**

Bu benim dondurma rüyam mıydı? O rüyayı gerçekten çok seviyordum.

Lore'un gölgeleri tüylere dönüştü. Büyük kanatlarını çırpı ve bizi yukarı sürükledi. Ya da sürüklemeye çalıştı. Kafesim bir deniz yelpazesine takılmıştı.

Tuzağını bırak, mo khrà.

Tuzağımı mı? Göz kapaklarım çapa takılmış gibi ağırlaşmış olsa da gözümü açmayı ve etrafıma bakmayı başardım.

Sualtı dünyası netleşti. Eh, daha ziyade bulanık kaldı. Soluk aldım ama bu bir soluk değildi; kaynar, tuzlu suydı.

Lore büyük kanatlarını çırpıyordu ama zincirim bir yere takılmış olmalıydı çünkü yükselmiyorduk. Onun yerine, kayalık bir çıkıntıya çarptık. *Fallon, bırak şu lanet tuzağı.*

Sertçe çektim ama boynuma dolanmıştı. *Yapamıyorum. Beni bırak. Onu çözeceğim.*

Hırlayıp homurdanmasına rağmen beni bıraktı. Ciğerlerim temiz hava ihtiyacıyla yanarken kararsız parmaklarımı bir düğümün içine sokup zincirleri ayırmaya çalıştım. Neredeyse başarıyordum da ama kafesin Lore'un Kargasının üzerinde sallandığını görünce dikkatim dağıldı.

Merda. Lore!

Ne?!

Kafes!

Paslanmış kafes, Karga'nın okyanusun dibine düşmesini engelleyen mercanın başını sıyrıp geçerken ikimiz de baka kaldık. Zinciri çekmemle birlikte kafes döndü, girişi Lore'un Kargasıyla aynı hizaya geldi.

Parmaklarım donakaldı.

Otuz santim. Kafesin Lore'un Kargasını yakalamasının önündeki tek şey buydu.

Otuz santimlik zincir.

Lore ya da akıl sağlığım beni durduramadan çıkıntıdan atlayıverdim.

Kafes alçalarak Lore'un Kargasının üzerine düştü.

Sarsıntı mercan çıkıntısını yerinden oynattı.

Vücudumu salladım ve batmamak için bacaklarımı çırp-
maya başladım.

Kafes döndü.

Mercan kırıldı, sonra dönüp yuvarlanmaya başladı.

Lore'un Kargası da öyle.

ELLİ SEKİZ

Tekrar batmaya başladım. Su kaynar olmasına rağmen göz kapaklarımı araladım, demir Karga'nın kafesime yerleşmesini korku ve heyecan içinde izledim.

Fallon! Lore'un pençeleri kollarımı kavradı. Bana dokunduğu anda da tıslayarak kollarımı bıraktı.

Kanım Meriam'ın gücümü serbest bıraktığı zamanki gibi kaynıyordu.

Derim acıyor ve ciğerlerim karıncalanıyordu. Eriyor muydum? Bir su birikintisine dönüşmek istemiyordum.

Su birikintilerinden nefret ediyordum.

Birden kendimi Tarelexo'da elbiselerimin eteklerinin pisliğinde sürüklenmesini önlemek için kötü kokulu su birikintilerinin üzerinden atlarken buldum.

Fallon, şu zinciri çıkar. Kargama bağlı olduğun sürece sana dokunamam.

Lore'un sesi zihnimi su birikintilerinden uzaklaştırdı.

Gözlerimi kırptırdım, sonra şaşkın şaşkın baktım çünkü sepetimin içinde onun Kargası vardı. **Tanrılar aşkına, seni yakaladım, Lore!** Bir kahkaha attım. **Seni yakaladım!**

FALLON!!

Sanırım başka bir şeyler de söylüyordu ama zihnim uğuldamaya başlamıştı.

Kulaklarım gibi.

Kanım gibi.

Göz kapaklarım düşmeye başladı.

Her şeyim düşmeye başladı.

Dev bir yumruğu andıran bir şey göğsüme çarptı. Sertleşti. Uzaklaştı.

Lanet Mórrígan'a yemin ederim. Seni hapsedeceğim... lanet olası kaleme... lanet hayatının geri kalanı boyunca...

Gülümsedim ve parmaklarımı, parmak uçlarımin altında metale dönüşen tüylere sürttüm. Tuhaftı.

Bu hayatımda sana yalvardığım tek an... Lütfen... bana dokunma.

Ciğerlerim kasıldı ve öksürdüm, soluk borum tuzlu suyla doldu. Öğürdüm, sonra boğulmaya başladım. ***Lore... nefes... alamıyorum.***

Alçak, ağlamaklı bir inilti kulak zarımı titretti. Lore ağlıyor muydu? Bana hiç ağlayan biri gibi gelmemiştii hâlbuki. İnilti daha da yükseldi ve ışık gibi parlaklaştı. Su o kadar berrak hâle gelmişti ki parlak pembeyi fark ettim.

Pespembe.

Sanki bir kurdeleye sarılmışım gibi bir pembelik bedenime dolandı.

Gerçekten büyük ve kaslı bir kurdele.

Ve pullu.

Parmaklarımı pulların üzerinde gezdirdim, ne kadar yumuşak olduğuna hayret ettim, sonra daha çok şaşırdım çünkü çukur gittikçe küçülüyordu. Ciğerlerim o kadar hızlı genişledi ki kaburgalarım yaptığı baskı canımı acıttı. Eğer annem beni yüzeye biraz daha hızlı çıkarırsa kemiklerim parçalanacaktı.

Gözlerimi kapadım ve acıdan bayılmamaya yoğunlaştım.

Lore? Adı zihin bağımızda bir fısıltıdan daha yüksek olmayan bir sesle iletilmişti. ***Kafes?***

Aramızda korkunç bir sessizlik yankılandı, sonra Lore, ***Hâlâ lanet olası boynuna bağlı,*** dedi.

Kelimeler, özellikle de zihninde söylenenler havadan yapılmamış olsa da Lore'un cevabı derin bir nefes gibi geldi.

Peki ya –vücudumun içindeki her şey ağrıyordu... dışındaki her şey de– Kargan?

Hâlâ orada Küçük Kuş. Hâlâ orada.

Güzel, diye fısıldadım başımın tepesi Mareluce'nin yüzeyine varmadan bir saniye önce. Nefesim kesildi, sonra oksijenin kavrulmuş ciğerlerimi yakmasının verdiği acı yüzünden bayıldım.

Yağmur yüzümü delercesine yağıyor, ağızımdan tuzlar akıyordu. Öğürdüm, sonra öksürdüm ama öksürük keskin bir yanma hissi yaratınca mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çabaladım.

Gözlerimi açmaya çalıştım fakat başaramadım. Su toplamış dudaklarımın arasından, canımı Fae ateşi gibi yakan küçük, temkinli bir nefes aldım. Canımı biraz daha az acıttığı için burnumdan solumaya karar verdim. *Lore?*

Evet. Sesi gergin geliyordu.

Neler oluyor?

Daya seni güvenli bir yere götürüyor.

Kafes?

Onu boynuzuna bağladı.

Kargan?

Hâlâ içinde, aşkım. Hâlâ içinde.

Sesi benim kendimi hissettiğim gibi geliyordu; paramparça.

Lore?

Dinlen, Behach Éan.

Derim kemiklerimden sarkıyor mu?

Hayır.

Öyle olsaydı beni sevmeye devam eder miydin?

Seni her hâlinle severdim.

Derisiz bile mi?

Sessiz bir gülümsemeyle, *Sen benim derisiz olmama al-dırmıyor gibisin,* dedi.

Yüzümü buruşturdum çünkü onun derisiz versiyonu karanlık ve dumanlıydı, oysa ben kanlı ve kemikten ibaret olurdum.

Dinlen, Behach Éan. Dinlenmen gerek.

Gülümsedim ve tekrar karanlığa gömüldüm.

Bu sefer tatlı bir karanlığa.

Hareket etmeyi bıraktım ve kemiklerim ağrısa da ciğerlerim... yavaşça nefes aldım. Hava boğazımdan keskin bir bıçak gibi indi, sonra zımpara kâğıdı gibi içimi acıttı. Sanırım o kadar da iyi değildim.

Uzattığım parmaklarım soğuk ve tanecikli bir şeye gömüldü; kum muydu bu?

Gözlerim asla açılmayacakmış gibi hissetsem de kirpiklerimi biraz yukarı kaldırmayı başardım. Üstümde bembeyaz bir gökyüzü ve onun altında biri gölgelerden, diğeri akmış makyajdan oluşan simsiyah iki yüz vardı.

Zinciri kontrol etmek için elimi boynuma götürdüm ama parmaklarıma halkalar değil, sadece kuru deri ve sertleşip uzamış siyah bir şey değdi. “Kafes?” diye mırıldandım. “Kafes... nerede?” Sesim o kadar çatallıydı ki ağzımdan zorla çıkıyordu.

“Kafes mi?” Babamın teni, beyaz gökyüzünün altında iyice koyulaştı.

“Lütfen... burada olduğunu... söyle.”

“Ah, kesinlikle burada.”

“Peki Lore’un Kargası... içinde mi?”

Babam dudaklarını birbirine öyle sıkı bastırıyordu ki dudakları öfkeli yüzünün ortasında bir çizgi hâlini almıştı. “Onu okyanusun içine geri atmak aklımdan geçmedi değil.”

Dirseklerimin üzerinde doğrulunca vücudumun her yerinden acılar yükseldi. “Bunu neden yapasın ki?”

“Çünkü o lanet herif bütün olmayı hak etmiyor. Özellikle de senin lanet derini kabartan lanet bir denizaltı volkanına dalmana izin verdikten sonra.” Babamın kızgın olduğunu fark etmemiş olsaydım da lanet lafını ağzından düşürmemesi ruh hâli konusunda net bir uyarı olurdu. “Kim bilir organlarına ne tür bir zarar verdi?”

Kollarıma baktım, her tarafının su toplamış olmasını bekliyordum ama cildim bir bebeğinki kadar pürüzsüzdü. Dünkü çürükler bile yok olmuştu.

Fae topraklarından çıktıktan sonra annen seni bir kayanın üzerine yatırdı ve derindeki yaraları yaladı. Sonra da bakabilmemiz için seni kıyıya getirdi.

Gözlerimi gri ufka dikmiş, benimle akraba olan muhteşem deniz ejderini ararken göğsüm hayranlık ve şefkatle doldu.

Okyanus tabanında dinleniyor. Yaptığı yolculuk ve seni iyileştirmek onu çok yordu.

Yüreğim ağır bir suçluluk duygusuyla sızladı. “Kafes nerede?”

Lore başıyla insan bedenindeki dört Karga’nın nöbet tuttuğu, birkaç başka Karga’nın da onların üzerinde dönüp durduğu, arkamızdaki ağaçları işaret etti.

“Dádhi, ağaçlara kadar yürümeme yardım edebilir misin?”

Gideceğim yeri duyunca sinirlenmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı ama sonra dev ellerini yüzünde gezdirdi. Makyajı gibi kalan öfkesi de biraz dağılmıştı. Yüzüne yumuşak diyemedim –Cathal Báeinach’ın yüzünün kesinlikle yumuşak olarak tanımlanabileceğini düşünmüyordum– ama ifadesi kesinlikle sakinleşmişti.

Beni ayağa kaldırmak yerine kocaman kollarının arasına alarak gümbür gümbür atan göğsüne yasladı.

Şikâyet etmedim. Genelde efor sarf etmeyi sevmeyen biri değilimdir ama vücudum korkunç durumdaydı. Belki de sıcak su gerçekten bazı organlarımı kızartmıştı. Bu düşünceyle yüzümü

buruşturdum, sonra bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırmak için başımı iki yana salladım.

Rüzgârla sallanan ağaçlara yaklaşırken babam, “Çocuğun parası ödendi mi?” diye sordu.

Kaşlarımı çattım. “Çocuk mu?”

“Boynundaki zinciri çözmek için Racocci’den bir insan çocuğu alıp sahile götürmek zorunda kaldık çünkü metal ilet-kendir.” Lore’a ters ters baktı.

“Onu boynuma Lore bağlamadı, Dádhi. Ben bağladım.” Dikkatini yüzüme çekmek için sakallı çenesini avuçlarımın arasına aldım. “Oranın bir volkan olduğunu bile bile Kargasını geri almayı da ben tercih ettim.”

“Eh, sana izin vermemeliydi ama!”

Babamın unutmaya veya affetmeye niyeti olmadığını hissederek iç geçirdim.

Beni hiç affetmese de bunu anlarım.

Bakışlarımı karanlık gölge yığınına doğru çevirdim. ***Öyle söyleme. Siz birbirinizin en iyi arkadaşısınız. Kardeşsiniz. Unutmayabilir ama affedecektir.***

Derin yarılısaydı ve kanın aksaydı... Gölgeleleri titredi ve altın gözleri uzun bir süre karadı. ***Ölebilirdin.***

Hah. O Mareluce çorbasına dalarken bunu düşünmediğim için oldukça mutluydum. Bilgisizlik o kadar da korkunç bir şey olmayabilirdi.

“Çocuğun parası ödendi, Cathal. Gerçek olduğuna inanamayarak altın parayı ısırışını görecektin.” Imogen gülümsedi; bu o kadar nadir görülen bir şeydi ki kıvrılan dudakları ve bembeyaz dişleri beni bir an için şaşkına çevirdi.

“Zinciri çözmek için bir altın mı? Bir Karga hayranı yaratmış olmalısınız.”

“Zaten bizi epey seviyordu,” dedi babam. “Çoğu insan sever. Altın onun sessiz kalması içindi. Perilerin Lore’un Kargasının

Filiäserpens'te yattığı yalanına inanmaya devam etmelerini tercih ederiz.”

“Küçük ilmeğini çözmesi bir saate yakın sürdü,” dedi Imogen.

Hassaslaşmış derimi ovuşturdum. *Pense ya da bıçakla daha hızlı olurdu.*

Birinin senin vücuduna keskin bir nesne yaklaştırmasına izin vereceğime gerçekten inanıyor musun, mo khrà?

Galiba hayır.

“Umarım incilerinden birinin onda kalmasına izin vermeme kızmazsın, Fallon.” Imogen parıldayan zincir ve mücevher yığınının işaret etti. “Anlaşılan annesi deniz boncuklarına çok düşkünmüş.”

“Ona kolyelerin hepsini vermeliydin, Imogen.”

“Hepsini vermek dikkatleri üzerimize çekerdi; bir tanesi ona ya da bize sorun yaratmaz.”

Babam beni Lore’un Kargasının içinde durduğu paslı kapağın yanına bıraktı. Karga’nın bir kanadı içeride sıkışmış, diğeri dışarı fırlamıştı. Yolculuk sırasında kafesten dışarı fırlamamış olması gerçekten bir mucizeydi. Aslında mucize değildi: Demir pençelerinden biri metal tele dolanmıştı.

Bedeninden çıkan ok güdük bir tahta parçasına dönüşmüştü ama onu başparmağımla işaret parmağımın arasına sıkıştırmayı başardım. Çıkarmaya çalıştıgımdaysa parmaklarımın arasından kayıp durdu.

Kafesi ters çevirip çıkış yarasını aradım çünkü bedeninden asıl çıkması gereken parça obsidiyen uçtu. Lore bu hâlden kurtulduğunda tahta düşecekti. Ne yazık ki çıkış yarası bulamadım. Büyük ve güçlü eşimin sözleriyle, *focà*.

Nemli saçlarımı gözlerimden uzaklaştırırken alnıma kumlar döküldü, sonra kafesi çapraz yaptığım bacaklarımın üzerine koydum ve Karga’nın karnından uzanan çubuğu yeniden tuttum. Yarım saat uğraşsam da eşimi kurtarmaya yaklaşamadım bile. “Ateşe ve metal bir şişe ihtiyacım var.”

Beni kızartmayı mı planlıyorsun, mo khrà?

Başımı eğip ona baktım. Altın gözleri bu kez bana bakmıyordu. Kucağımda duran Karga'daydı. "Çürümüş tahtayı yakıp yerine metal bir sap koyarak içine saplanmış obsidiyen ucu dışarı çıkarmayı planlıyorum."

Kulağa acı verici geliyor.

Onu içinden çıkarmanın başka bir yolunu bulamadım, Lore.

İstediğim aletlerin bulunması için emir vermiş olmalıydı çünkü etrafımızda dolaşan Kargalardan ikisi ormanın üzerinden bataklık topraklarındaki insan yerleşimlerine doğru süzüldüler.

Beklerken büyümü kullanabilmeyi dileyerek tahta sapı bükmeye çalıştım ama obsidiyenle birleşen kanım Lore'u bir ebedi-Karga'ya dönüştüreceğinden kanımı onun üzerine kesinlikle damlatmayacaktım.

Yanıma bir kumaş bohça düşünce irkildim. Lore'un elçilerinden geldiğini anlayınca bohçayı açtım.

İşe yaramasını umdum...

Çeliği çakmak taşına sürterken mırıldandım: *Özür dilerim, Lore.*

Kıvılcımım taştan sıçrayıp ok kalıntısının üzerine düştü. Odun suya doymuş olsa da alev aldı ve bir doğum günü mumu gibi yanmaya başladı. Sahili kamp ateşi kokusu sararken eşimin gölgelerden oluşan yüzünü inceledim.

Çok özür dilerim.

Tek kelime etmeden demir Kargasından kıvrılan dumana baktı.

Duman azalmaya başlayınca külleri atmak için kafesi eğdim, sonra metal şişi oktan kalan deliğe soktum. Onu sanki kendi bedenime saplıyormuşum gibi irkildim.

Ağlama, Behach Éan. Acı –yutkundu– çekmiyorum.

Nasıl çekmezdi? Islak gözlerimi omzuma sildim.

Gözyaşlarım akmaya devam ediyor, yanaklarımdan süzülüp eşimin ışıldayan demir gövdesine dökülüyordu. Lanet ok ucunu asla çıkaramayacağımı düşünmeye başlamıştım ki, şişim sanki Karga metal değilmiş gibi aniden Lore'un derinliklerine kaydı.

Keskinleştirilmiş obsidiyen uç demirden çıkarken Lore'un nefesinin kesildiğini duydum. Bağımız sayesinde kör edici acısını hissettim. Dişlerimi sıkarak, yanaklarım onun için duyduğum acıdan ıslanmış hâlde, bu işkenceyi sona erdirmek için şişi sert ve hızlı bir hamleyle ittim. Ok, metal kafesin içine düşüp tıngırdadı.

Şiş i çekip çıkardım, sonra da kumun üzerine bıraktım. Ok ucuna öyle bir öfkeyle baktım ki alev almaması bir mucizeydi.

“Fallon.” Adımı duyunca sarsıldım çünkü şakaklarımın arasında çınlamıyordu; dışarıdan geliyordu.

Başımı kaldırıp siyah ve çelikten oluşmuş kıvrak bedene, tüylerle bezenmiş yüksek elmacık kemiklerine ve benden ayrılmayan gözlere baktım. Beni koruyan gözlere. Obsidiyen parçasına o kadar konsantre olmuşum ki eşimin Kargasının dumana dönüşüp diğer Kargalarıyla birleşmesini kaçırmıştım.

Elini uzattı ama tutmadım. Bunun yerine obsidiyen parçasını kafesten çıkardım, sonra su kenarına doğru ilerledim ve titreyen kolumun izin verdiği kadar uzağa fırlattım. Krallığımızın dört bir yanında saklanmış milyonlarca obsidiyen silah daha olduğunu biliyordum ama bunun yok olduğunu görmem gerekiyordu.

Ok ucu parmaklarımdan ayrılır ayrılmaz bedenime kollar dolandı ve güçlü bir çene boynumun çukuruna doğru eğildi. Eşim, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı ve kulağımın arkasına bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi kapayıp beni saran bedenine yaslandım, sert kasları dağılmış kemiklerimi bir arada tutuyordu sanki. Bu biçimdeyken eşimin tek yumuşak tarafı dudaklarıydı. Hayır, bu doğru değildi. Elimi kaldırdım ve parmaklarımı onun ipeksi saçlarına daldırdım. Vücudundaki en yumuşak yeri orasıydı.

Dudağımın köşesi onun dudağının köşesiyle buluşana kadar başımı çevirdim. “Seni çok özledim.” Onun rüzgâr ve fırtına kokusunu, kurumuş bir kuyuyu doldurur gibi ciğerlerimin derinliklerine çektim.

“Bir adamın beşte dördü sana yetmedi mi?”

“Krallığın yarısı sana yetiyor mu?”

Dudağının kenarının kıvrıldığını hissettim. “Biz Kargalar, azla yetinmeyen varlıklarız.” Beni de kendi türüne dâhil etmesi hoşuma gitmişti.

“Bir Karga olarak doğmamış olsaydın bile cesaretin ve bağlılığın sana aramızda bir yer kazandırırdı.” Ağzıma doğru

uçuşan bir tutam saçımı yakalayıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Benim yanımda.” Dudağımın köşesini öptü. “Tüyümüzü takma zamanının geldiğine inanıyorum.”

Kaburgalarımın içinden yeni bir duygu dalgası yükselirken nabzım hızlandı.

“Tabii...” Bakışlarının topaklanmış kirpiklerimde gezindiğini ve yanaklarımdan aşağı süzülen nemi hissedebiliyordum. “Dünyaya göstermeye hazır değilsen...”

“Kargalara ait olduğumu mu? Sana ait olduğumu?” Kollarının arasında dönüp ona baktım. “Lorcan Ríhbiadh, ben öyle hazırım ki.”

Dudaklarında beliren gülümsemenin ışıltısı varlığımın her zerresine yayıldı.

“Ama...”

“Elbette bir şartın vardır.”

Alaycı alaycı gülümsedim. “Onu mürekkeple senin işlemeni istiyorum.”

Kollarını belime dolayıp beni alçak bir gümbürtüyle titreşen göğsüne doğru çekti. “Mo khrà, vücuduna kalıcı bir şey çizmemi istemezsin. Özellikle de o güzel yüzüne.”

“Sanat becerilerin o kadar mı kötü?”

“Berbat.”

Gülümseyerek yanağımı vücudunun üst kısmını saran zırha bastırdım ve kollarımı dar beline doladım. “Sanırım elmacık kemiğimde bir kaka şekli olsaydı Phoebus arkadaşlığımızı bitirir ve Sybille hayatımın geri kalanında benimle dalga geçerdi.”

Eşimden yükselen kahkahalar yumuşak rüzgârda sürüklenerek dalgaların üzerine yayıldı. Sesler gökyüzünü doldururken ince bir güneş ışığı hüzmeleri bulutların arasından süzülüp üzerimize döküldü ve bizi tatlı ışıyla aydınlattı. Işığın çıplak tenimde, Lore’un derisinde, krallığımızın bu parçasını çevreleyen kadim kum tanelerinde oynaşmasını izledim. *Karanlık arkamızda kalsın.*

“Aydınlığı yarat, Küçük Kuş.”

Şaşkın bir kahkahayla yüzümü Lore'un sert, kaslı göğsünden kaldırdım. "Ne?"

"Bilge bir kadın bir keresinde bana ne istiyorsam onu yaratmam gerektiğini söylemişti. Sadece onun tavsiyesini yerine getiriyorum."

Ona sııttım, sonra ellerimi boynuna doğru kaldırdım, ayak parmaklarımın üzerinde yükselirken onu kendime çektim. Dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce, "Bilge değil, Lore," diye fısıldadım. "İyimser. Güven ve bilgelik aynı şekle bürünebilir ama aralarında dünya kadar fark vardır. Yine de sözlerimi unutma. Bir gün ben de senin gibi bilge, yaşlı bir Karga olacağım ama o zamana kadar korkarım genç bir hayalperestle uğraşmak zorundasın."

"Ah, katlanmak zorunda olduğum zorluklar," diye mırıldandı göz kırparak; içten içe yanan kalbim titrek kollarına dönuştü.

Tanrılar aşkına, göz kırpmanın bu kadar iç eritici olabileceğini kim bilebilirdi ki? "Daha sık göz kırpmalısın, Lore. Ama sadece bana."

Dudaklarıma değen dudakları kıvrıldı. *Elbette.*

Zihin yürüyüşü yaparken dudaklarımız birleşmiş olsa da bu öpücüğün hissi son paylaştığımızdan çok daha güçlü, çok daha şiddetliydi. Dudaklarımız çakmaktaşı ve çelik gibiydi, ruhlarımızı ve kalplerimizi alevlendiren kıvılcımlar yaratıyordu.

O anda, eşim olmadan yaşamamanın imkânsızlığını tamamen kavradım. Lore var olduğu sürece onunla birlikte olmanın, ona dokunmanın, onu sevmenin açlığını çekecektim.

"Böldüğüm için üzgünüm ama az önce askeri bir gemi kanallardan çıktı ve bu tarafa doğru ilerliyor, Mórrgaht. Okyanus üzerinde bıraktığın yoğun sise rağmen Filiaserpens'te bir aksaklık olduğunu fark etmiş olmalılar." Imogen, sanki kuş biçimine girmek üzereymiş gibi dumanlar salmaya başlamıştı bile.

"Ya da çocuk konuştu," dedi bir başka Karga.

“Hayır.” Imogen, kendisinin bile olmayan bu çocuğu savunarak başını iki yana salladı. “Yapmamıştır.”

“Seni bütün olarak görmeden önce şekil değişti, Lore.” Babam sahilde bizden daha uzakta durmuş, yorgun bakışlarını doğudan yaklaşan karanlık lekeye değil suya, annemin dinlendiğini düşündüğüm, sahile yakın bir alana dikmişti. “Kızımı buradan uzaklaştır. Dante’nin hapishanesinden kaçtığını biliyor olabilirler ama gözlerinin ona değmesini istemiyorum.”

O daha sözlerini bitirmeden Lore tüylere bürünmüş, dizlerini bükmüş, kanatlarını açmıştı. Hemen sırtına tırmandım. Diğerlerinden önce havalandık. Eh, zaten havada olanlar hariç. Fakat onlar da ormanın üzerinde süzülüyorlardı.

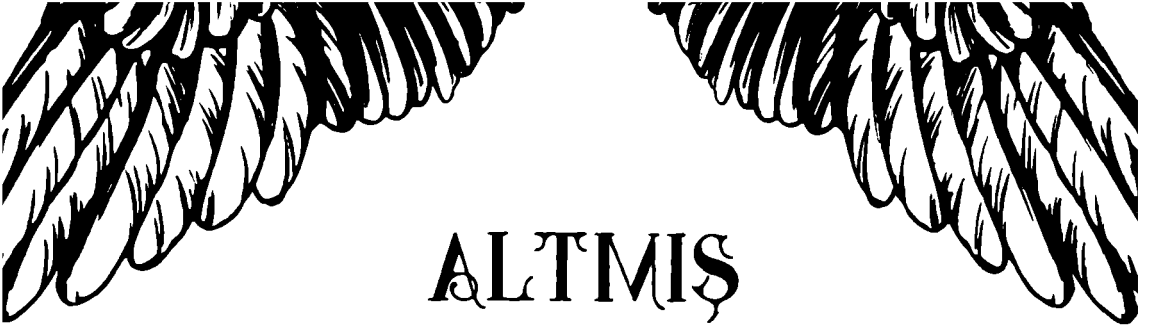
Onlardan beklemelerini istedim çünkü yanımda uçarlarsa, Küçük Kuş, Periler döndüğümü anlar.

Çünkü o diğerlerinden daha büyüktü.

Batıya, Gökyüzü Krallığı’na doğru uçarken Shabbe’ye baktım. Kraliçelik Luce kadar büyük olduğu hâlde bir nokta kadar küçük görünüyordu. Koruma kalkanlarını yıkıp pembe kumsalların ve büyülü kanın ülkesini keşfetmek için sabırsızlanıyordum. Öfkeli Kazan’ımızın doğduğu yeri.

Kutsal Kazan’la ilgili düşünceler zihnimi ve bakışlarımı Shabbe’den Dante’ye çevirmeme neden oldu. Bir sonraki ve son görevim.

Ya da ben öyle sanıyordum.

ALTMİŞ

Behach Éan, geldik.

Hımm... Nereye?

Eve, aşkım. Eve geldik.

Sarsılarak doğruldum. Vücudum kaymaya başlayınca Lore açık kanatlarını daha da yukarı kaldırarak eğildi.

Tanrılar aşkına, uyumuş muydum? Gökyüzünde pembeler, morlar olduğunu görünce epeyce bir süredir uyuduğumu anladım.

Beş saat.

Beş mi? Racocci plajına yolculuk iki saatimizi almıştı.

Uyuman gerekiyordu. Ve acelemiz yoktu.

Senin de uyuman gerekiyordu... Hâlâ da gerekiyor!

Yakında bol bol uyuyacağım.

Pastel gökyüzündeki soluk ayın büyüyen şekline baktım.

Nasıl oldu da senin sırtından düşmedim?

Öncelikle, düşmene izin verir miydin hiç?

Hayır ama kazalar...

Dikkatsiz binekleri olan insanların başına gelir. Ayrıca, baban o süre boyunca hep altımızda uçtu. Bana güveneceğini sanırdım ama görünüşe göre yedi yüz yıllık dostluğumuz beni kızına layık kılmıyor.

Mutluluğun acı verici olabileceğini hiç düşünmemiştim ama babamın şiddetli sevgisi ve eşimin inatçı aşkı arasında kalbim acıyordu. Nasıl bu kadar şanslı olabilmişim?

Ellerimi Lore'un boynundaki tüylere gömdüm ve başparmaklarımı omuzlarının sert çizgisi üzerinde gezdirdim. Tanrılar aşkına, yorgunluktan tükenmiş olmalıydı.

Tam olarak tıkırdamasa da kemiklerine kalın bir uğultu yayıldı ve kaslarını titreştirdi. ***Dikkatli ol, Küçük Kuş, aksi takdirde ben de seninle birlikte uçabilirim.***

Tehdidine gülümsedim.

Bir gün ben seni alıp götüreceğim. Sadece ikimizi.

Tek istediğim Lore'la tembellik etmek olsa da o bölünmüş bir ulusun kralıydı; yıkılması ve yeniden düzenlenmesi, yasalarının gözden geçirilmesi ve içinde yaşayan çok çeşitli insanların yeni bir denge bulması gereken bir ulus. Evet, bazı görevleri Siorkahd'a devredebilecekti ancak en zorlu Kargaları bile onun temsil ettiği liderliğin yerini alamazdı.

Pazar Meyhanesi'nin dev tavan kapağına yönelerek inişe geçti. Ortak masaların üzerinde erimekte olan ve yiyeceklerle çiçeklerin üzerine yumuşak bir parıltı yayan mumları görünce nefesim kesildi.

Başarımızın haberi bizden önce ulaşmıştı demek.

Görünüşe bakılırsa Kargalarım epey dedikoducuymuş...

Gülümsedim; Lorcan'ın annesini Phoebus'la kol kola, kömür rengi makyajlarının altında parlayan yüzleriyle başlarını bize çevirmiş hâlde gördüğümde de sııtmaya başladım. Evet, *yüzleri*. Phoebus bile bu gece Karga makyajı yapmıştı.

Bakışlarım kalabalığın geri kalanı üzerinde gezinirken Sybille'in, Gabriele'le derin bir sohbete dalmış, muhtemelen bir sonraki tünel imhası için strateji geliştiren sarı saçlı sevgilisine yaslandığını gördüm.

Üçü de gözlerine siyah sürmüşlerdi. Sadece Bronwen'in yanında duran ve alçak sesle konuşan Justus yüzünü kömürle süslememişti. Acaba hak ettiğini düşünmediği için çekimser mi davranmıştı yoksa kimse yüzünü boyamayı teklif etmediği için mi yüzü boyasızdı?

En son biz gelmiştik. Babam, Imogen ve bize Filiaserpens'e kadar eşlik eden diğer Kargalar, ellerinde şaraplarıyla yurttaş-

larının arasında çoktan yerlerini almışlardı. Ayaklarım yere değdiği anda Lore şekil değiştirdi.

Arin inleyerek oğluna koştu. Ona ulaştığında, oğlunun yüzünü avuçlarının arasına alıp alnını kendi alnına doğru çekti. Karga dilinde, anlayamadığım ama özellikle de gözyaşları yüzündeki çizgilerin üzerine aktığında sevgi ve rahatlama dolu olduğunu tahmin ettiğim kelimeler mırıldandı.

Oğlunun başını eğip kaşlarının arasındaki bir noktayı öptü, sonra bana doğru gelip yüzümü ellerinin arasına aldı ve alnını alnıma bastırdı. Beni sevgisine layık bulduğu için kalbim bir kez daha büyük bir mutlulukla çarptı. Evet, ben oğlunun eşiydim ama bu beni seviyecek biri değil, sadece birinin eşi yapıyordu.

“*Tapath, Fallon.*” Karga dilinde teşekkür ettikten sonra Luce dilinde de teşekkür etti. “*Grazi, mo inon.*”

Bana kızım diye hitap ettiğini duyunca alt dudağım titremeye başladı. Pek az kişi tarafından sevgi görmüş bir kız çocuğu olarak bir gün bu kadar çok kişi tarafından sevilebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Bir el belime dolandı ama beni çekmek değil, sadece tutmak için kalçama yerleşti. “*Mádhi*, eşimin yanağını mürekkeple işaretleme onurunu bize bahşeder misin?”

Etrafımızda yükselen fısıltıların arasından tiz bir çığlık yükseldi. Arin’in omzunun üzerinden, kalabalığın kenarında duran, bir yandan Sybille’in adını fısıldarken bir yandan da süet mokasenlerinin üzerinde Yule günündeki bir çocuk gibi ileri geri kıpırdanan Phoebus’a sırtarak baktım.

Sybille onu duyunca telaşla yanına koştu. “Ne?”

“Fallon tüyüne kavuşuyor,” diye epey yüksek sesle fısıldadı Phoebus.

Syb gri gözlerini bana çevirdi. Gözleri öyle gururla doluydu ki dudağımı ısırdım çünkü yaptığım hareketin gurur verici olduğunu düşünmüyordum. Bu önemli bir andı elbette ama aynı zamanda benim doğuştan hakkımdı.

“Ben tokmak ve mürekkep getireceğim.” Arin’in sesi duygu yüklüydü.

O dövme malzemelerini almaya giderken Phoebus ile Sybille yanıma geldiler. Bana hızlıca sarıldılar, sonra da Krallarının bütün olmasından duydukları sevinci ve minnettarlığı ifade etmek üzere birçok şekil değiştiren bana doğru hareket ederken, gururlu ebeveynler gibi yanımda durdular.

Phoebus ağzının kenarından, “Her ne kadar üzerindeki tamamen kahverengi kıyafete göre büyük bir gelişme olsa da,” dedi, “Syb’le dönüş yolunda olduğunu duyduğumuzda sana giymen için bazı seçenekler getirdik.”

“Seçenekleri *buraya* mı getirdiniz?”

“Evet. Onları Reid’in odasına yerleştirdik çünkü Reid... biliyorsun” –Phoebus omuzlarını silkti– “burada *değil*.”

Sybille tuz ve kumla sertleşmiş saçlarımdan tutamlar aldı ve yüzünü buruşturarak inceledi. “Umalım da Reid bir sabunu her tarafı için kullanan bir adam olmasın.”

“Eğer öyleyse kızartma tavasından bir fincan yemeklik yağ aşırırız.”

Saçıma dokundum. “O kadar mı kötü?”

Phoebus başını salladı. “Rastalı bir korkuluk düşün, ama daha kötüsü.”

Harika.

Syb, Lore’a yer açmak için kenara çekildi. Lore avucunu enseme bastırarak, “Onlara kulak asma,” diye mırıldandı. “Bu odadaki en zarif kadın sensin.”

Lore’un objektif olduğundan şüpheliydim ama bunun bir önemi var mıydı?

Arin şekil değiştirenlerin oluşturduğu gevşek ağın içinden geçerek elindeki deri keseyi en yakındaki masanın üzerine, babamın tabakları çektiği bir alana koyup açtı.

Koyu kahverengi gözlerini bana çevirdi. “Hazır mısın, inon?”

ÖLÜMCÜL YEMİNLER EVİ

Ellerimi yumruk yapıp vücudumdaki diğer tek dövmenin üstünü kapadım. Yanağımdaki bir tüy Dante'nin damgasını iptal etmeyecek olsa da dünyanın gerçekten hangi krala ait olduğumu görmesi için sabırsızlanıyordum.

ALTMİŞ BİR

Phoebus tahta bir tarağı temiz ve bolca nemlendirilmiş saçlarımda gezdirirken, “Acıdı mı?” diye sordu.

“Senin fırçalamandan daha az acıdı.” Gözlerimi Arin’in sol gözümün altına işlediği narin tüyden ayıramıyordum. Derim hâlâ biraz kabarık ve kırmızıydı ama bunun bir sanat eseri olduğunu şimdiden söyleyebilirdim. Sybille menekşe rengi bir elbisenin saten korsajındaki dantellerle uğraşırken daha iyi görebilmek için yüzümü sağa çevirdim.

“Yani, Kargalar Periler gibi altın rengi kıyafetlerle evlenmezler; evlenirken koyu renk kıyafetler giyerler: siyah, safir... menekşe.” Sybille bunu o kadar kayıtsızca söylemişti ki neredeyse gerçekmiş gibi gelmişti hâlbuki çok açık bir ipucuydu.

Phoebus gözlerini devirdi. “Hiç belli etmedin, Syb.”

“Demek istediğim, Fallon yapmak isteseydi eminim kimse ikinci bir Karga ritüeli gerçekleştirmeye itiraz etmezdi. Yani, herkes neşeli ve herkes hâlâ burada.”

Reid’in taş lavabosunun üzerindeki benekli aynada ninemle annem belirdi, sonra onlar kayboldu ve Daya hem insan biçiminde hem de pullar içinde belirdi. “Ninem ve annemler olmadan evlenmeyeceğim. Ayrıca senin annenle baban da, Gia. Onların da yanımda olmasını çok isterim. Ayrıca bu” –parmaklarımı açtım ve birbirine kenetlenmiş halkalara baktım– “*rünün* de gitmiş olmasını istiyorum.”

Sybille kirpiklerinin arasından Phoebus’a bakıp dudaklarını birbirine bastırdı.

Karşılıklı bakışmaları kalbimin teklemesine neden oldu. “Ne?”

Sybille elbisemin bağcıklarını çekiştirince ciğerlerimde nefes kalmadı. “Yok bir şey.”

“Hadi ama. Bir süredir buralarda olmayabilirim ama ikinizi de tanıyorum ve bu bakışın bir anlamı olduğu açık.”

Sybille iç geçirdi. “Sadece herkesi bir araya getirmek biraz zaman alabilir, Vlad’ın koruma taşından vazgeçmek için çirkin taleplerde bulunması da cabası.”

“Pes edecektir.” Phoebus pürüzsüz hâle gelmiş saç tellerimi bir kez daha taradı. “Lore onu vazgeçirecektir.”

Eşimin iyi ifade edilmiş bir tehditle ya da iyi yerleştirilmiş bir demir pençeyle Glace hükümdarına boyun eğdirebileceğinden şüphem olmasa da Vladimir’in onun müttefiki olduğunu ve güç kullanmanın bu ittifakın aleyhine işleyeceğini düşündüm. “Ne tür talepler?”

“Silahlar, sandıklar dolusu altın, bendenizden bir pazarlık.”

Hepimiz dikkatimizi Reid’in şu anda çok iri bir erkek yüzünden ufacık görünmeye başlamış olan banyosunun kapısına verdik.

Lore ahşap kapıya yaslanmıştı, saçları duştan nemliydi ve omuzlarını ortaya çıkaran dar siyah bluzunun önünde kollarını kavuşturmuştu. “Vlad, konumunu korumak isteyen bir kral. O taş için her şeyi yapacağımızı bildiğinden eski anlaşmamızın biraz değiştirilmesi gerektiğine karar verdi.”

Lore’un görüntüsü nabzımın derimin altında uğuldamasına, kulak zarlarımın zonklamasına neden oldu. Bir an için ne konuştuğumuzu bile unuttum, sonra Sybille Vladimir’in adını söyledi ve hepsi yeniden zihnime doldu. “Kalkanları yok etmek onun çıkarına değil mi?”

“En cesur Peri dahi Shabbelilerden korkar. Üstelik en zayıflarından bile. Sizin büyüünüz onları hem korkutuyor hem de hırçınlaştırıyor.” Lore bakışlarını içine sıkıştırdığım menekşe

rengi ipeğin üzerinde gezdirdi ve altın rengi gözleri onaylarcasına çalkalandı. “Pierre’in Shabbeli bir eşi olmasını neden bu kadar çok istediğini sanıyorsun?”

“Vladimir bir Shabbeli eş mi istiyor?”

Lore bakışlarını elbisemden ayırıp yüzüme çevirdi. “Sen kapıldın. Üstelik krallığımın altında koşuşturan o Regio faresi tarafından da değil.”

Gözlerimi devirdim. “Ona kendimi önermeyecektim.”

“Daha önce yapmıştın.” Sybille’e kötü kötü baktığımda omuzlarını silkti.

“Dante’den bahsetmek sence de şu an biraz gereksiz değil mi, Syb?”

“Ah ama ben Nebbalı Pierre’den bahsediyordum, Pheeb. Fallon, Meriam’ın geri alınmasına yardım etmesine karşılık onunla evlenmeyi önermişti.”

Tarak Phoebus’un elinden düştü. “Nebba Kasabı Pierre’e evlenme mi teklif ettin sen?”

“Hem blöf yapıyordum hem de o dönem çaresizce Meriam’ı bulmaya çalışıyordum.” Lorcan’a doğru bir bakış attım. Her ne kadar sırlarından dolayı onu suçlamasam da Meriam’ın nerede olduğuna dair teorilerini benimle paylaşırdı hepimizi büyük bir dertten kurtarmış olurdu. “Onun tüm sorunlarımıza çözüm olacağını düşünmüştüm.”

Lore kollarını indirip kapının çerçevesinden uzaklaşarak banyoya girdi. “Fallon ve bana biraz izin verir misiniz lütfen?”

“Elbette.” Sybille kapıya yöneldi. Phoebus’un onu takip etmediğini, aval aval bana bakmakla meşgul olduğunu fark edince geri dönüp onu elinden tuttu ve dışarı çekti.

Reid’in küçük yatak odasından geçerlerken Phoebus’un, *Pierre, evlilik* ve *eş* kelimelerini söylediğini duydum. Belli ki planım hiç hoşuna gitmemişti. Gerçek bir eşim olduğu için miydi yoksa Nebba Kralı’nın şöhreti yüzünden miydi acaba?

Lore bana yaklaştı, yüz hatları o kadar gergindi ki kaşlarımı çatarak ona baktım.

“Pierre konusunda bana hâlâ kızgın olamazsın, Lore.”

Yanağımı avucunun içine aldı, uzun başparmağıyla yeni tüyümü okşadı. “O günün ve o adamın anısından nefret etsem de sana kızgın değilim, Küçük Kuş. Sadece bildiğim her şeyi açıklamadığım için kendime kızgınım.”

“Kendince sebeplerin vardı.”

“Yaptığım şeyi haklı çıkarmaya çalışma. Sen sadece benim kurtarıcım değil, aynı zamanda eşimdin, Fallon.” Küçük tüyüme bakarken altın gözleri bir duygu girdabı olmuş, çalkalanıyordu. Ben yutkununca başparmağını indirdi. “Affet beni. Yanağın hâlâ acıyor olmalı.”

Başımı iki yana salladım. “Acımıyor.”

“Emin misin?”

“Evet, Lore. Şaşırtıcı derecede sağlamım; bunun demir gibi sert babamdan bana miras kalan bir şey olduğu kesin.”

Karamsar suratında ufacık bir gülümseme belirirken boy-numun yan tarafını okşadı, sonra elini omzuma doğru indirdi. “Yine de çok yumuşaksın. Çok narinsin.”

“Hepsi bir yanılısama.”

Omzumdaki kemiği okşadı, sonra parmaklarını kolumda gezdirip belime doladı. Sybille’in bağcıkları sertçe çekerek yarattığı girintiyi kavradığında ürperdim. “Onları gevşetmeyi teklif ederdim ama o zaman partiye yetişebileceğimizi hiç sanmıyorum. Herkes seni kutlamak için heyecanla bekliyor.”

Korsemin gevşetilmesinden söz edilince yanaklarıma bir kızarıklık yayıldı. “Beni baştan çıkarmaya gelmediysen niye geldin?”

Sadece belimdeki elini kullanarak beni döndürdü ve ikimiz de aynaya baktık. “Yüzünü boyamaya geldim, Behach Éan.”

ALTMİŞ İKİ

Lore'un yüzümü Karga çizgileriyle süsleyeceğinden bahsetmesi köprücük kemiğime, boynuma ve çeneme yayılan kırmızılığı iyice artırdı. Bu adam makyaj yapmayı nasıl bu kadar baştan çıkarıcı hâle getirebiliyordu?

Lore bedenimin yanından uzanıp Reid'in lavabosunun yanında duran küçük kömür parçasını aldı. "Her şeyden önce" –sesi kulak mememe o kadar yakındı ki kıpkırmızı olmuş tenim ürperdi– "kömürü parmaklarının arasında ovalamalısın çünkü parmakların senin fırça olacak."

Onu o kadar dikkatli tutuyordu ki kömürleşmiş odun parçasını kıskanmaya başlamıştım. Tanrılar aşkına, acınacak hâldeyim.

Lore siyah parçayı aldığı yere koymak için üzerime eğilirken, "Cansız bir nesneyi kıskanmana gerek yok, mo khrà," diye mırıldandı. "Yakında güzel vücudunu okşuyor olacağım."

Kalbim onun bu sözüyle küt küt atmaya başlayarak yüzümdeki sıcaklığı bedenimin geri kalanına taşıdı.

Burnunun ucu kulak mememi ve hemen arkasındaki deriyi sıyırıp geçti. Kazan aşkına, nasıl da ürperdim. "Nerede kalmıştık? Ah, evet... parmakları fırça gibi kullanıyorduk." İki elini yüzüme doğru kaldırdı, parmaklarını kirpiklerimin önünde gezdirdi. "Gözlerini kapa."

Gözlerimi yumdum ve Lore'un parmaklarını tenimde hissetmek için nefesimi tutarak bekledim. Bu tatlı işkenceyi uzatmaya karar vermiş olmalı ki ellerini yüzümün önünde gezdirmeye devam ediyor, içimi yanık odun ve vahşi fırtına kokusuyla dolduruyordu.

Daha da yaklaştı. Şişkin göğüs kasları kürek kemiklerime değdiğinde ve çenesi başımın tepesine sürtündüğünde sırtım ürperdi. Lore'un göğsüne daha da yakın olabilmek için sırtımı kamburlaştırdım ve aramızda bir milimetre bile boşluk kalmadığında iç geçirdim, sonra parmakları nihayet kapalı göz kapaklarıma konduğunda bir kez daha iç geçirdim.

Tenindeki her çıkıntıyı ve sertliği, âdemelmasının her hareketini, serin soluklarının her birini, güçlü kalbinin her atışını hissediyordum. Parmaklarını yavaşça burnumun kemerinden şakaklarıma doğru kaydırdı. Krallığının içinde fırtına yaratmamış olsa da bedenimin içinde fırtınalar yaratıyordu. Gök gürültüsü ve şimşek göğüs kemiğime ve damarlarıma vuruyordu.

Parmak uçları yüzümden uzaklaşırken, "Gözlerini aç, aşkım," diye mırıldandı.

Kirpiklerimi kaldırıp baktım.

Baktım.

Biraz mürekkep ve siyah toz özümde olduğum kişi gibi hissetmemi sağlamamalıydı ama öyle yapmıştı. Gerçekten öyle hissediyordum. Tüyler çıkarıp dumana dönüşemiyor olabilirdim ama bu gece Lore bana kanatlanmanın yeteneklerim arasında olduğunu hissettirmişti.

Aynaya doğru eğilip başımı bir o yana bir bu yana çevirdim. Çok fazla siyahla çevrili olduğu için menekşe rengi gözlerim neredeyse pembe görünüyordu.

Lore belimi kavrayarak beni kendine çekti, sonra çenemi kara parmaklarının arasına aldı ve dudaklarımız aynı hizaya gelene kadar başımı kaldırdı. "Üzerindeki işaretin halkıma ait olduğunu biliyorum Behach Éan ama sendeki sadece ve sadece bana aitmiş gibi hissediyorum."

Yutkundum ve hisler yüzünden boğazımda oluşan yumruğu hafifletmeye çalıştım ama yumru orada kaldı ve büyümeye devam etti, ta ki bu adama duyduğum aşktan boğulabileceğimi düşünene kadar.

Kömürle boyanmış tenimi ve dövmele yanağımı bir kez daha dikkatle inceledikten sonra dudaklarımız arasındaki boşluğu kapatıp beni öyle bir sahiplenme ve açlıkla öptü ki dizlerimin bağı çözüldü. Dengemi kaybetmemek için belime sarılan koluna tutundum, sonra diğer kolumu kaldırıp elimi saçlarına daldırdım. İpeksi telleri çekiştirdiğimde damağımda ve dilimde yankılanan ve ılık bir şurup gibi tenimin üzerinde gezinen bir inilti çıkardı.

Boynumu mümkün olduğu kadar büktüm ve dilimi dudaklarının arasına soktum. Eşim kasıldı, burun delikleri genişlerken anlamadığım kelimeler mırıldandı ve yüzümdeki elini bacaklarımı saran mor satenin zarif eteğine indirdi. Elini yukarı doğru götürdü, ardından etek ucunun altına soktu, iç çamaşırımı kenara çekti ve iki parmağını içime soktu.

Nefesim kesildi, sonra parmaklarını içimde hareket ettirmeye başlayınca bir kez daha nefesim kesildi. “Lore... bizi... beklemiyorlar mı?”

“Bekliyorlar. Çabuk gelsen iyi olur, Küçük Kuşum.”

Başparmağını klitorisimin etrafında döndürmeye başlayınca inledim. Sesimi diliyle yuttu, sonra boğazımdan dökülen her küçük iniltiyi yutmaya devam etti. Ayak parmaklarım, bileğimin etrafını korsajımla uyumlu güzel bir fiyonkla saran sivri topuklu saten ayakkabıların içinde kıvrılıverdi.

Hımm... Gecenin ilerleyen saatlerinde, odamıza gittiğimizde bu ayakkabılar ve kara çizgilerin üzerinde olacak, başka hiçbir şey giymeyeceksin.

Ah, Tanrılar aşkına. Vücudumdaki tüm kaslar kasılırken boğazım düğümlendi ve içimdeki ısı roket gibi fırladı.

“Uslu kız,” diye mırıldanırken parmaklarını kasılmaya devam eden içimde, sanki onları ıslak sıcaklığımla yağlayacakmış gibi döndürmeye devam etti.

Bedenim sakinleşip başım köprücük kemiğine yaslandığında dudaklarını ve parmaklarını bedenimden çekti. İç çamaşırım

hâlâ zonklayan yumrunun üstüne yerleşti, bu da bir başka şiddetli ürperti yarattı ve biraz daha eridim.

Eteğim aşağı inip pelte gibi olmuş bacaklarımın üzerine yerleşirken Lore kararmış parmaklarını kaldırıp birbirinden ayırdı ve zevkimin suları parmaklarının arasında uzayıp ısıldayınca memnun bir inilti çıkardı.

Üzerime eğilip yarattığım pisliği su ve sabunla temizlemesini bekledim ama onun yerine parmaklarını emerek temizledi, ağzı simsiyah oldu, sonra da başparmağının ucuyla kömür kalıntılarını ovarak temizledi.

“Hazır mısın, mo khrà?”

“Evet. Ama ağzını ve ellerini yıkamayacak mısın?”

“Bunu neden yapayım ki?”

Ona bakakaldım. “Çünkü insanlarla iletişim kuracaksın.”

“Söylesene, Fallon, ellerimi ya da ağzımı senden başka birine değdirdiğimi gördün mü hiç?”

“Ben... ben...” Beynimi zorladım ve hayır, Lore’un benden başka kimseye elleriyle ya da ağzıyla dokunmadığını fark ettim. *Aslında...* “Babama yumruk atmıştın.”

Yüzünde arsız bir gülümseme belirdi. “Bu gece babanın burnunu kırmak gibi bir planım yok fakat mutlaka yapmam gerekirse bacaklarının arasına gömülü olmayan elimi kullanacağımdan emin olabilirsin.”

Sadece birkaç dakika önce parmaklarının vücudumda olduğu yerden bahsedince göğsümde yeni bir sıcaklık dalgası alevlendi.

Aynı parmaklar şimdi çeneme bulaşmış kömür lekesini temizliyordu. “Çizgilerim ve tüylerimle ne kadar zarif göründüğünü söylemiş miydim?” Altın bakışları eserinin üzerinde gezindi. “*Thu thòrt mo focèn ánach, Behach Éan.*”

Ben daha *tu turt mo fòken anok*’un ne anlama geldiğini soramadan benim için Luce diline çevirdi.

“Nefesimi kesiyorsun, Küçük Kuş.”

ALTMİŞ ÜÇ

“O sivri kulaklı domuza eşinin gözünün önünde evlenme teklif ettiğine hâlâ inanamıyorum.” Phoebus öyle bir ürperdi ki son bir saattir oturduğu sandalyeyi titretti. “Bu arkadaşlık bitirme sebebi.”

Teatral bir tavırla iç geçirdim. “Tanrılara şükür Syb hâlâ yanımda. Kraliçe olduğumda da muhtemelen kankam olmak için can atan bir sürü insan olacak, yani senin yerine birini bulmak çocuk oyuncağı olur.”

Gözlerini Connor’dan ayırıp bana acıma dolu bir bakış attı. “Canın istediğinde ne kadar komik olabiliyorsun, Picolina.”

Sırıttım.

Sybille masaya akla gelebilecek her türlü yiyeceklerle dolu bir tabak koydu, sonra sandalyesini çekip oturdu. Phoebus bir parça kızarmış patates almak için uzandığında Sybille onun eline vurdu. “Kendi yemeğini kendin al. Bebeğim ve ben açız.”

Phoebus yağ bulaşmış parmaklarını yaladı, sonra peçetesine sildi. “Bebek bu parmak kadar patatesten daha küçük, Syb.”

“Yemeğini çalarsan nasıl büyümesini bekliyorsun ki?” Syb tabağını ondan uzaklaştırıp Phoebus yaklaşmasın diye dirseğini masaya dayayınca güldüm.

Phoebus cık cık etti. “Bir de bana dramatik diyorlar...”

Sybille ona dişlerini göstererek sırıttı; bu kez hem Pheebus hem de ben kahkahalara boğulduk.

Bu akşam ne kadar harikuladeydi. *Murgadh’Thábhain’e* baktım ve hem lezzetli ziyafetle hem de gökyüzündeki bu mağarada dolaşan mutlulukla doymuş bir hâlde derin bir iç çek-

tim. Burada, meşalelerin aydınlattığı loşlukta otururken, insan Luce'nin huzur içinde olduğunu ve dünyada her şeyin yolunda gittiğini hayal edebilirdi. Ama dünya iyi olmaktan çok uzaktı.

Phoebus'un önüne parıldayan patateslerle dolu bir kâse indi. Arkadaşım da ben de başımızı kaldırıp kâseyi tutan iri siyah eli takip ettik ve sert taverna sahibine baktık.

Connor'ın âdemelması kalın boğazında aşağı yukarı hareket etti. "Kendime çok fazla *bántata* yapmışım."

Phoebus, belli ki söyleyecek söz bulamadığından gözlerini dikmiş ona bakıyordu, ben de onun yerine Connor'a teşekkür ettim.

Connor uzaklaşırken gülümseyerek mırıldandım: "Müstakbel sevgilin çok özenli bir adam."

Phoebus'un çenesi kızarmaya başladı. "Bir meyhane işletiyor. Herkesin midesine özen gösteriyor, Picolina. Ayrıca, ilgilenmiyor, kendisi söyledi."

Dizimle dizini dürttüm. "Tatlım, kesinlikle ilgileniyor. Bence gidip ona teşekkür etmelisin."

"Fallom'a katılıvovum." Sybille'in yanakları yemekten o kadar dolmuştu ki kelimeleri anlaşılmıyordu.

Phoebus dudağını ısırdı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?.."

Syb ve ben aynı anda, "Evet!" dedik ve cevabımızın şiddeti arkadaşımızın kışını koltuğundan kaldırmasını sağladı.

İki elini yüzünün yanlarında ve saçlarında gezdirdi, hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı. "Ama ya..."

"Git," dedim.

"Tamam." Connor'ın gittiği yöne doğru bir adım attı ama sonra bumerang gibi geri döndü. "Hayır." Başını iki yana salladı. "O kafada olmadığını söyledi. Muhtemelen hâlâ o kafada değildir."

"Lore'a kaç kez hayır dediğimi biliyor musun?"

"Çok fazla," diye cevap verdi biri usulca.

Flört geçmişimi çok iyi bildiği anlaşılan kişiyi görebilmek için başımı arkaya çevirdim.

Sesimin tonunu çoktan unuttun mu?

Çok gürültülü.

Lore, gözlerinin kenarları bitkinlikle kırışarak hafifçe gülümsedi. “Odamıza çekilelim mi? Çok yorgunum.”

Uzattığı elini tutup ayağa kalktım. “Kesinlikle.”

Sybille’in gri gözleri parlamaya başladı ve dudağının kenarında arsız bir gülümseme belirdi. Tabağının başından kalkarak kollarını açtı. Ben ona sarılırken mırıldandı: “Sabah başka biri daha yorgun olacak. Ya da en azından o kişiye ait bazı vücut parçaları.”

Güldüm, sonra kolunu çimdikledim. “Korkunçsun, Syb.”

Topuklu ayakkabılarıma rağmen parmak uçlarımda yükselip Phoebus’un oflarken şişirdiği yanağına bir öpücük kondurdum ve kulağına, “Sana patates getirdi,” diye mırıldandım.

Sonra Lore’a döndüm, o da kolunu omzuma attı. “Savaş nasıl kazanılır biliyor musun, Acolti?”

Arkadaşımın şu anda Connor’dan başka bir şeye odaklanabileceğinden şüpheliydim ama, “En güçlü ve en zeki orduyu toplayarak mı?” diyerek beni şaşırttı.

“Hayır. Savaşlar, yolda ne kadar muharebe kaybedilirse kaybedilsin teslim olmayı reddedenler tarafından kazanılır.”

Güç oyunları üzerine verdiği dersin aslında bir ilişki tavsiyesi olduğunu anladığımda elimi göğsüne, atmayı asla bırakmayan o kararlı kalbinin üzerine koydum. Asla pes etmeyen kalbinin.

Phoebus gözlerini kırıştırdı ve sonra başını onaylar gibi sallayarak odanın diğer ucuna, bira tezgâhının yanında duran Connor’ın, Kargaların arpadan yaptığı, tadı Rax’ta içtiğim insan versiyonu kadar berbat olan köpüklü sıvıyı doldurduğu yere doğru fırladı.

Bu çok tatlıydı, Lore.

Şaşırmış gibisin.

Belki de pek yumuşak biri olmadığın içindir.

Empati kurmak için yumuşak kalpli olmak gerekmez; sadece bir kalbin olması yeterlidir.

Başımı hafifçe iki yana sallayarak dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. ***Gel, benim sert yürekli eşim. Yatağa gidelim.***

Onu Pazar Meyhanesi'nin güney girişine doğru çekerken bana şeytani bir sırıtışla baktı. Dışarı çıktığımızda Karga'ya dönmek için elimi bıraktı ama şekil değiştirmeden önce yere inme zahmetine bile girmeyen bir Karga ona çarptı.

Lore, Aoife'in inip kalkan omzunu tutunca iki gündür onu hiç görmediğimi fark ettim.

"Dalich, Mórrgaht." Aoife, derin bir nefes aldıktan sonra, ***"Glace'ten haber getirdim,"*** dedi.

Haberin iyi mi kötü mü olduğunu anlamak için suratına baktım ama oval yüzünü boydan boya üç kez inceledikten sonra bile ne haber getirdiğini anlayamadım.

"Justus, Vladimir'in koruma taşını nerede sakladığını biliyor."

"Justus mu?"

"Evet." Heyecanlı olduğu her hâlimden belliydi, başını abartılı hareketlerle aşağı yukarı salladı. ***"Cian'la birlikte Glace'te."***

Lore'a doğru döndüm. ***"Justus'u Glace'e mi gönderdin?"***

"Yirmi yıl önce Marco'ya rün taşını Vladimir'e teslim ederken eşlik ettiği için bu yolculuğu o önerdi."

Zeki adam.

Lore'un daralan göz bebekleri, benimle aynı fikirde olmadığını gösteriyordu. Muhtemelen taş savaş odasındaki masanın üzerine gelene kadar Justus hakkındaki fikri değişmeyecekti. Justus'un müzakereleri çabucak tamamlayıp koruma kalkanlarını indirebilmesini umdum.

Kanı taşın yüzeyine çıkarabildiğini hatırlattım kendi kendime. Rünü silememesi için hiçbir neden yoktu... yoksa var mıydı?

Meriam'dan duyduğum, ölümsüzler plan yaptığında Kazan'ın güldüğüne dair şu söz umudumu azaltsa da içimdeki umut tıpkı hamurun mayalanması gibi yeniden kabardı.

“...mantıksız,” diyordu Aoife. “Justus, Fallon'dan gelmesini istiyor.” Aoife dudağını ısırıldı. “Taşı çalmak için.”

“Calmak mı?” Ben de hırsızlık yerine sözleşmelerin gözden geçirilmesi yoluna başvurduğumuzu sanıyordum. Lorcan’ın gözleri krallığının duvarlarındaki meşaleler gibi parlıyordu.

“Justus rün olmadan duvardan geçemiyor,” diye açıkladı Aoife, “ve çizmek için de Shabbeli eşinin kanına ihtiyacı var.”

Lore’un gölgeleri bedeninden dışarı fırladı.

Hoşnutsuzluğunu Aoife’in zihnine haykırmış olmalıydı çünkü zavallı arkadaşım derin bir soluk alarak yumuşak bir sesle, “Dalich, Mórrgaht,” diyerek bakışlarını yere indirdi.

Ben ona haykırmadım.

O zaman neden özür diledi ve şimdi de ayaklarına bakıyor?

Çünkü ondan –belki de biraz fazla hararetli bir üslupla– eş terimini kullanmamasını istedim. Bu kelime böyle bir şey için kullanılamayacak kadar –gözleri bir başkasıyla olan bağımı hatırlatan elime takıldı– kutsal.

Ah... Tamamen dumana dönüşmeden önce parmaklarımı onunkilere geçirdim. ***Lore, benim eşim sensin. Sadece sen.***

“Rün taşını buldular mı?”

O gürleyen sesin kaynağına doğru döndüm. Babam, *Murgadh’Thábhain*’in girişinde durmuş, yumruk yaptığı elleriyle bacaklarına vuruyordu.

“Evet, Cathal. Sanat galerisindeki korunan odada.”

Babamın yüzündeki şaşkınlık ifadesi yüreğimi sızlattı. Shabbe'ye bir adım daha yaklaşmıştı. Eşini geri almaya bir adım daha yaklaşmıştı.

“Cian içeri giremez mi?” diye sordum.

“Duvara her dokunduğunda kalbi katılaşıyor.” Aoife dudaklarını birbirine bastırdı. “Odanın obsidiyenle kaplı olduğunu düşünüyor.”

“*Focá*,” diye mırıldandı babam.

Aoife dişlerini alt dudağına gömdü. “Bronwen, Fallon’ın duvarların içinden geçebildiğini söylüyor.”

“Fallon Glace’e gitmiyor,” dedi Lore sertçe.

Aoife kirpiklerinin arasından Cathal’a baktı. “Cian, *itti-fakı* konuşmak için bir akşam yemeği ayarladı. Vlad’a senin ve Fallon’ın da katılacağınızı söyledi.”

“Hayır.” Lore’un gölgeleri parmaklarımdan ayrılıp belime dolandı.

“Aldığımız şişeyi ona vermedin mi?” Babam, kaslı boynu nabızıyla kıpırdanarak öne doğru adım attı.

Bir kaşımı kaldırdım. “Ne şişesi, Dádhi?”

“Kaçırıldığın gece. Mağaradan Meriam’ın kanından bir şişe aldık.”

“O Meriam’ın kanı değildi. Yılan kanıydı. Görünüşe bakılırsa Lucililere dağıtılan kanların hiçbirisi Meriam’dan gelmemiş. Costa’nın, sevgilisinin kanını yıllarca akıttığına dair bir söylenti var ve Shabbeli kanının asla pıhtılaşmadığı düşünülürse bazı şişelerin ortalıkta dolaşmadığı söylenemez.” Lore’un gözleri, onu sırtından bıçaklayan adamın var olduğu bir zamana ve mekâna geri dönmüş gibi parladı.

“Söylenti değil. Yaptı,” diye ısrar ettim ancak şu anda tartışmanın pek bir anlamı yoktu. “Hadi, Glace’e gidelim.”

Babam hevesim karşısında irkildi ve gözleri sanki ağlayacak kadar rahatlamış gibi buğulandı.

“Hayır.” Lore’un ses tonu itiraza yer bırakmayacak cinstendi.

Fakat babam yine de itiraz etti. “Zamanımız var. Dante’nin vahşilerin kampına ulaşması iki gün daha sürer.”

İrkildim. “Vahşilerin kampı mı?”

“Tünelin bittiği yer orada,” diye açıkladı babam. “Tek tünelin. Rossi harika bir haritacı olduğunu kanıtladı.”

Bir de hepiniz onu öldürmek istiyordunuz.

Lore’un göz bebekleri küçüldü. ***Hâlâ istiyorum.***

Kaşlarımı çattım.

Seni benden aldı, Behach Éan.

Bedel konusunu kapamaya karar vererek iç geçirdim. “Peki ya vahşiler? Onlar bizim tarafımızda mı?”

“Evet. Kamp yerlerinde bir delik açmaları için sunduğumuz altın sandık onları çok etkiledi, hatta kemirgenlerin hedeflerine ulaştığını bildirdiklerinde ikinci bir sandık vaadiyle daha da büyülendiler.” Lore, haberi vermenin tadını çıkarıyormuş gibi dilini alt dudağında gezdirdi.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki ağzımın içi vahşi Faele- rin çok sevdiği sikkeler gibi metalik bir tatla doldu. “Perilerin yanında savaşmaya ikna olmayacaklarından emin miyiz? Ne de olsa yedikleri onca demir yüzünden pazarlıklar derilerine işlemiyor, değil mi?”

“Doğru,” dedi Lore yavaşça. “Ve hiçbir şey kesin değildir, bu yüzden gözcülük yapan insanlarımız var.”

“Dante geri dönebilir mi?”

“Dönebilir ama Mattia ve Antoni *madencilik işine* çoktan başladılar.”

Belki de Justus ile Antoni madencilik yapmak yerine bir grup su Fae’ini yanlarına alıp tünelleri suyla doldurmalıydı.

Rossi’ye göre çok fazla bölme ve eğim olduğu için bu pek bir işe yaramazmış.

O zaman bekleyecektik. Bunu yaparken de ... “Hep Glace’i görmeyi hayal etmişimdir. Buz oluşumlarının çok güzel olduğunu duymuştum.”

Lore başını iki yana salladı. *Buz oluşumları mı? Gerçekten mi?*

Babam, Lore'un başını sallamasını Glace'e gitme talebime verdiği cevap olarak yorumlamış olmalı ki, "Kalkanlar ortadan kalkınca Priya ordusunu gönderebilecek," dedi. "Dante'nin hiç şansı olmayacak."

Eşimin gölgeleri tenimde gezindi. "Zaten hiç şansı yok."

Keşke ben de bu kadar emin olabilseydim. Yani, niyetim kesinlikle Dante'nin hayatını sonlandırmaktı ama niyet ve beceri çok farklı iki şeydi.

"Lütfen, kardeşim." Babamın sesi o kadar kırılgandı ki yüreğim ağrıdı.

Lore'un kolu belimi biraz daha sıkıca sardı. "Git biraz uyu."

Babamın ağzı açıldı, sonra kapandı, ardından gerildi. Hayal kırıklığı o kadar güçlüydü ki aralarında durmuyor olsaydım muhtemelen Lore'a yumruk atardı.

Eşimin parmak eklemlerini okşadım. *Onun acısına bir son ver.*

"Önümüzde uzun bir uçuş var, Cathal. Fallon o müzeyi yağmalarken bizim oturmak zorunda kalacağımız sıkıcı akşam yemeğinden bahsetmiyorum bile."

Babamın dudağının kenarları titreşti ve gözleri sanki annemin pembe pullarından sıyrılıp kumsalda ona doğru yürüdüğünü hayal ediyormuş gibi ışıldadı.

Aoife'in dudaklarında parlak bir gülümseme belirince ben de bu gülümsemeye karşılık verdim, ta ki yaklaşan girişimimizin ağırlığı omuzlarıma çökene kadar. Başarısız olmamalıydım çünkü bu aksilik sadece Lore'u bir ordu dolusu müttefikinden mahrum bırakmakla kalmaz, aynı zamanda babamın zayıf umutlarını da yıkardı.

Diğerleri ulaşım meselesini tartışmaya başlarken ben duvarda yanan meşale alevinin yavaş dansını izledim. Ateş aniden parlayıp söndü ve beni karanlığa gömdü. Tekrar ışık gelene kadar

gözlerimi kırptıstırdım ama bu cılız ışık doğaldı. Çam iğnelerin arasından süzölüyor, Xema'nın Tarespagia'daki partisinden beri görmediğim bir kızın sarı saçlarını aydınlatıyordu.

“Senin bir kâhin olduğunu duydum.” Alyona beyaz kürk ceketinin yakasını boynuna daha sıkı sardı.

Nerede olduğumu fark ettiğimde midem, üzerinden kızakla geçtiğimiz buzla kaplı topraklar gibi sertleşiverdi. *Demek Bronwen Glace'te...* Bunun beni neden şaşırttığından tam olarak emin değildim. Ne de olsa hem eşi oradaydı hem de her şeye burnunu sokmaya bayılıyordu.

“Ben bir aracıyım,” diye yavaşça cevap verdi, “kâhin değilim. Ben sadece Kazan'ın bana göstermeye karar verdiği görüleri görür ve aktarırım.”

“Sana benim geleceğimle ilgili herhangi bir görüş gösterdimi, Bronwen Báeinach?” Alyona'nın yüzü o kadar solgun ve narindi ki buzdan yontulmuş gibi görünüyordu.

“Hayır.”

Sakin bakışlarını ufka çevirdi. “Muhtemelen en iyisi bu. Babamın elimi senin hükümdarının pençesinin içine sokmayı başarıp başaramayacağını bilmemeyi tercih ederim.”

Eşimle hiç ilgilenmiyor olsa da dişlerimi gıcırdatmadan edemedim.

“Kazan'a danışmadan söyleyebilirim ki Lorcan seni asla gelini olarak almayacak.”

“Evet. Çünkü onu diriltten kıza deliler gibi âşık. Durdum.” Gerçekte Alyona'nın karşısında oturmuyor olsam da sert rüzgârda nefretinin tadını alabiliyordum. Sanırım, “Onunla evlenmek-tense ölmeyi tercih ederim,” diye ekledi ama kelimeler hem kürklü yakası hem de Bronwen'in keskin nefes alışığı yüzünden duyulmadı.

Yengemi neyin bu kadar rahatsız ettiğini anlamak için etrafıma bakmaya çalıştım ama Bronwen'in başını çeviremedim,

o yüzden Alyona'nın porselen gibi burnuna doğru çatılan zarif kaşlarına bakmak zorunda kaldım.

"Sen iyi misin?"

Bronwen titrek bir nefes verdi. "Evet."

Amcamın sesinin Bronwen'in zihninde dolaşarak ona aynı soruyu sorduğunu duydum. Bronwen ona çok farklı bir cevap verdi. Bu cevap beni, Bronwen'in zihninden koparıp uzaklardan gelen bir konuşmanın uğultusunun kulak zarlarımı gıdıkladığı Gökyüzü Krallığı'na geri döndürdü.

"Onun ikinci bir eşi yok, Aoife," diye açıklıyordu Lore nazikçe.

"Ama senin gözlerin beyaz değil, Mórrgaht." Aoife'in kömür karası yüzü tekrar görüş alanıma girdi.

"Shabbeliler Bronwen'in gözlerinin içinden bakabilir," dedi babam.

Aoife'in kaşlarını çatan endişe, kalın kirpikleriyle birlikte yavaşça kalktı.

"Bronwen'in Glace'te olduğunu söylemeyi unuttunuz." Sesim sanki günlerdir konuşmamışım gibi çatallıydı.

Aoife'in kaşları yeniden çatıldı. "Cian onun eşi." Bunu sanki yengemin nerede olduğuna dair gayet mantıklı bir açıklamaymış gibi söylemişti. Sanırım arkadaşşıma göre gerçekten de öyleydi. Belki ona karşı bu kadar temkinli olmasaydım ben de mantıklı bulurdum.

Lore ona bakmam için vücudumu döndürdü.

"Ne gördün?"

"Bronwen ve Glaceli Alyona'yı kızakla gezerken gördüm."

"Yüzündeki ifade bana bundan daha fazlasını gördüğünü söylüyor, Behach Éan."

Gözlerimi kapayıp Bronwen'in Cian'a söylediklerini tekrarladım ve bunu yaparken Alyona'nın kıpkırmızı karlarla çevrelenmiş bedenini gözümün önüne getirdim.

Yıldızlarla dolu bir gece gökyüzüne bakan donuk gözlerini gördüm.

Göğüs kemiğinden çıkan, üzerine elmas bir kar tanesi işlenmiş bir hançerin kabzasını gördüm. Ve Alyona'nın cesedinin başında duran kendimi gördüm; görünüşe bakılırsa Kazan Bronwen'e bunu göstermişti.

Bronwen'in Prenses'in geleceğini görmemesinin nedeni, benim o geleceği kısa kesmiş olmamdı demek ki.

"Gidemem, Lore." Yanaklarım utançtan yanıyordu. Alyona'ya karşı sevgi beslemiyor olabilirdim ama onu öldürmek?.. Tanrılar aşkına, bu başka bir savaş başlatırdı.

"Onu öldürmek için iyi bir nedenin olmalı, İmon."

"Onu öldürmek için muhteşem bir nedenim olsa bile umurumda değil." Babama çıkışmak istemezdim ama çılgına dönmüştüm.

Böyle bir şeyi nasıl yapabilirdim? Hem elleri neden karındaydı?

Hamile... hamile *olabilir* miydi? Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek sessiz küfürler sıralıyordum.

Fallon, bana bak.

Bakamadım.

Lore bileklerimi kavradı ve ellerimi çılgınca yormaya çalıştığım saçlarımdan uzaklaştırdı. "Aşkım, kar tanesi Glacelilerin kraliyet armasıdır."

"Yani Alyona'yı öldürmenin yanı sıra bunu bir de onun halkının silahıyla mı yapacağım? Bu senin ittifakın için hiç iyi olmayacak, Lore." Alaycılığım çenesinin kasılmasına neden oldu. "Glace'e gitmeme izin veremezsin."

Babamın gözlerinde parlayan umut ışığı sönüverdi. "Bronwen'in seni o kızın cesedinin başında görmüş olması, o silahı onun göğsüne senin sapladığın anlamına gelmez."

"Olay yerindeki diğer tek kişi Alyona'nın kardeşi, Veliaht Prens'ti."

“Kardeşler birbirlerini her zaman öldürür.” Babamın pragmatizmi yüzümü buruşturmama neden oldu.

Lore’un kaşları o kadar çatıktı ki gözleri görünmüyordu. “Bronwen yıldızları mı gördü?”

Kaşlarımı çattım. “Gece olduğunu söyledi. Belki de onun görüsünü yıldızlarla ben renklendirmişimdir. Neden?”

Aoife, “Çünkü Glace’te yazın gece aydınlık olur,” dedi.

Alt dudağımı ısırp Bronwen’in tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalıştım. “Belki de öğrenmek için Cian’a ulaşmalıyız, değil mi?” Onu hiç öldürmemeyi tercih etsem de bunun yarın olmamasını daha da çok tercih ederdim.

Lore, bütün halkıyla paylaştığı zihin bağlantısı aracılığıyla amcama seslenirken babam omzuma dokundu. “Şafakta yola çıkarsak öğleden sonra Vladimir’in kıtasına ulaşırız.”

Başka bir deyişle, *daha gece karanlığı çökmeden geri dönmüş oluruz.*

Kararımı beklerken âdemelması kuvvetli bir yutkunmayla oynadı.

Katlandığı onca şeyden sonra onu geri çevirmeye yüreğim el vermedi. “Peki ama lütfen Prenses’i falan öldürmeme izin verme.”

ALTMİŞ BEŞ

Lorcan'ın kapısına vardığımızda sinirlerim o kadar yıpranmıştı ki azıcık güvenim de iyice sarsılmıştı. Evet, duvarlardan geçebiliyordum ama günlerdir mühür üzerinde çalışmamıştım. Ya nasıl çizeceğimi unutmuşsam? Eşimin yanında kanımın akmasından hiç hoşlanmadığımdan bahsetmiyorum bile. Herhangi bir Karga'nın yanında.

Ya bir Glaceli rünümü fark eder ve duvarın içine işlemeden önce silahını üzerinde kaydırırsa? Bu aniden endişemin odak noktası hâline geldi, bu da kendimi Alyona'nın göğsüne bir bıçak saplarken görmekten çok daha iyiydi.

Yanında olacağız, Fallon.

Kaşlarımı çattım çünkü bu beni rahatlatmamıştı. Hele de işin içinde benim kanım varken.

Rünlerinin ortaya çıkmasından endişeleniyorsun. Onları duvarlardan sileriz. Lore odasının kapısını açmak için yanımdan uzandı.

Önünden geçip odaya girdim. “Ya doğru rünü çizemezsem?”
Ya bir prensesi öldürürsem?

“Rossi ve Bronwen orada olacaklar. Doğru rünleri çizmeni sağlayacaklar.”

Hissettiğim rahatlama gerginliğimin bir kısmını aldı. “Böyle bir hırsızlık Glace'le olan ittifakına mal olmaz mı?”

Alyona cinayetini zihnimden uzak tutmaya çalışıyordum ama aklımın bir köşesinde gezinip duruyordu.

Lore kapısını kapadı. “Koruma kalkanlarını yıkabilirse buna değer.”

Döndüm ve eşimle burun buruna geldim. Eh, uzun topuklu ayakkabılarım sayesinde çene buruna geldim diyelim. Ayakkabılarımı düşünmek eşimin dikkatini yere çekti. Eteğimi kavradı ve yukarı çekerek Sybille'in en gevşek aletleri bile sertleştireceği konusunda ısrar ettiği saten güzellikleri ortaya çıkardı.

“Şu Sybille zeki kadın.”

Ayakkabımı rahatça görebilmesi için ayağımı öne uzattım. “Aletini sertleştiriyor mu, Mórrgaht?”

Elimi tuttu ve bacaklarının arasına götürdü. Gülümsedim ve deri pantolonundaki şişkinliği yavaşça okşadım, bu da göğsünden kalın bir gümbürtü kopmasına neden oldu. Aynı şeyi tekrar yaptım, bu sefer göz kapakları yarıya indi ve boynu geriye doğru eğilmeye başladı.

Boğazına bir öpücük kondurdum, hareket eden âdemelmasının dudaklarıma değmesi çok hoşuma gidiyordu. Deri pantolonunun üstünden ona masaj yapmaya devam ederken korsemin bağlarını kavrayıp çekiverdim. Düğüm kolayca çözüldü. Onu tekrar öptüm, tekrar okşadım, bir yandan da kurdeleyi açmaya devam ettim.

Yeterince gevşetir gevşetmez dudaklarımı eşimin titreşen boğazından ayırarak elimi onun nabız gibi atan erkekliğinden çektim. Aniden durmam hayal kırıklığı dolu bir homurtuya neden oldu. Ellerimi korsemin içine sokup kalçalarımın üzerinden geçirdiğimde ve içinden sıyrıldığımda hızla keyifli bir iniltiye dönüştü.

“Becer beni,” diye mırıldandı.

Dileğin benim için emirdir.

Gözleri bir an için çıplak göğsümden yüzüme kaydı ve muzip bir gülümsemeyle kenarları kırıştırdı. Sonraki an üzerimdeydi, dudakları boynum boyunca, memelerimin kabarıklığının üzerine aç öpücükler bırakıyordu. Meme uçlarıma gelince sertçe nefes aldı ama onlara dokunmadı, bunun yerine doğruldu, bir elini

boynuma doladı ve dudaklarımızı birleştirmek için yüzümü kendine doğru çekti.

İçindeki canavarı serbest bırakmış olmalıydım çünkü bu gece nazik değildi. Kavrayışı can yakıcı, öpüşü talepkârdı.

Ellerimi pantolonuna götürüp onu tutan bağları aradım. Bulur bulmaz da çektim ve pantolonu gevşedi. Memnuniyetle iç çekerek parmaklarımı onun sıcak, ipeksi erkekliğine sardım.

Lore ona dokunduğumda titredi, sonra yavaşça sıkılmaya başladığımda bir kez daha titredi. Ve ardından yarısı Luce, yarısı Karga dilinde olan tutarsız bir dizi kelime mırıldandı. Gölgelere dönüşerek elimi o güzel, zonklayan kısmından mahrum bıraktı ve bir kalp atışı sonra ayakkabısız ve pantolonsuz olarak yeniden ortaya çıktı. Üst tarafı hâlâ giyinikti. Gömleğinin ucunu yakalayıp üzerinden çıkarıverdim. Popomu avuçlayıp beni yerden kaldırmadan önce geniş göğsüne hayran hayran bakmak için bir saniyem bile olmamıştı.

Küçük bir çığlıkla kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline doladım. Yatağa doğru yürümeye başladı ama sonra rotasını değiştirdi. Beni banyoya taşıyacağını sandım ama yanılmıştım.

Kütüphanesinin kapı koluna bir fiske vurdu, sonra kapıyı tekmeleyerek açtı. Ay ışığı koyu renkli ahşabın kenarlarına vuruyor ve her bir yaldızlı kitap sırtının ışıldamasına neden oluyordu. Ben şaşkınlıkla etrafa bakarken o beni krallığının sararmış haritasıyla kaplı devasa masaya götürüp üzerine yatırdı. Omzum küçük bir cam kaba çarparak devrilmesine neden oldu. Dökülen mürekkep hem tenime hem de koyu sarı kâğıda sıçradı.

Düzeltmek için uzandığımda Lore bileklerimi tutup başımın üzerine kaldırdı ve onları kâğıdın üzerine sabitledikten sonra üzerime eğilip dişleriyle meme uçlarımdan birini ısırmağa başladı.

Mürekkebin yarattığı karmaşayı unutup daha fazlasını yapması için belimi yay gibi kaldırdım. Ağzıyla bütün meme ucumu kavrayıp öyle sert öptü ki acı ve zevk birleşti. Bu ikili his sırtımı ve içimi titretti, bacaklarımın arasını ısıttı.

Aynı tatlı işkenceyi diğer mememe de uyguladıktan sonra onu da ağzından çıkarıp tenimi operek göbük deliğime doğru ilerledi. Parmaklarını bileklerimden ayırdı ve kt tırnaklarını kollarımın iç kısmında gezdirerek tüylerimi diken diken etti.

Göğüs kafesime doğru ilerledi, vücudumun yan tarafını takip ederek kalçama ulaştı. Oraya ulaştığında dantelli i a- maşırımı tuttuğu gibi çıkardı. Sonra ince topuklu ayakkabıla- rımı avucuna alarak ayak bileğimi öpmek için bacağımı büktü. Yavaşça dizime kadar beni yaladığında dizlerin en harikulade yerler olduğunu öğrendim çünkü ağzının oradaki baskısı tüm kaslarımın kasılmasına neden oldu.

Bacağımı geniş omzunun üzerine koydu, sonra diğer ayak bileğime, baldırıma ve dizime de aynı şeyi yaparak o bacağımı da omzuna koydu. Bacaklarımı iki yana açtı, sonra çömelip yüzünü bacaklarımın arasına gömdü.

Dili o büyülü çıkıntıya temas ettiğinde sarsıldım ve m- rekkepli parmaklarımı gece karası saçlarına daldırdım. Onu orada tutmak için değil –tutulmaya ihtiyaı olduğunu sanmı- yordum– ona tutunmak için.

Dilini düzleştirip yaladığında, sanki tüm kitapların sırtla- rından altın harfler fırladı ve üzerimizdeki karanlıkta dönmeye başladı. Lore’un hareket eden kafasına baktım, sonra başımı geriye atıp daha hızlı dönüyormuş gibi görünen ışıltılı kasırgaya baktım ve...

“LORE!” İsmi boğazımdan kopup gelirken aynı anda içimde patlayan orgazm beni parçalara ayırdı.

Ben daha kendime gelemeden doğruldu, erkekliğinin şişmiş ucunu kaldırdı ve içime soktu.

Daha fazla yıldız gördüm. Maytaplar gibi atırdayıp par- lıyorlar, kuyruklu yıldızlar gibi taş tavana arpıyorlardı.

İçime tamamen girdiğinde göğsünden kopan boğuk hırılıtı vücuduma yayıldı. Sesi o kadar yüksek ve toktu ki sırtımın altındaki tahtayı titretti. Kasıklarını geri çekti, içimdeki kaslar

onu kavrarken inledi. Dar olmama rağmen beni o kadar ıslatmıştı ki kayarak dışarı çıktı. Ben onun aletini özleyemeden de tekrar içime girdi.

Devrilen hokkadan daha fazla mürekkep döküldü ve çeneme sıçradı. Bacaklarımdan birini serbest bırakıp yanağımı avucuna aldı. İlk başta bunu mürekkebi silmek için yaptığını sandım ama sonra elini gövdemde gezdirerek beni boyadı, terden ısıldayan tenimde dolaştı, zıplayan memelerimin pembe tepelerini koyulaştırdı.

Focà, mo khrà. Gözleri de alnı gibi buğulu, alnına düşen kuzguni bukleler gibi parlaktı. *Teninin yumuşaklığını ve vücudunun sıcaklığını nasıl da özlemişim.*

Özlediği tenden, asla vazgeçmeyerek fethettiği kalbe kadar vücudumdaki her kas kasıldı. “Özledim...”

Gözlerimi kaçırmak istemesem de göz kapaklarım kapandı çünkü elinin ayasıyla hassas klitorisimi okşamaya başlamıştı. Onun altında, onun etrafında patladım, haz dalgası onu içime çekip derinlere doğru emdi, sonra onu dışarı itti.

Ancak eşim yuvarlanıp gidebilecek küçük bir çakıl taşı değildi; gemilerin çarptığı ve okyanusların köpürdüğü bir kayaydı. Bakışlarını tenimde yarattığı kaosun üzerine dikti, göz bebekleri çenesiyle birlikte gerildi, sonra vahşi bir hırıltıyla kasılan derinliklerime bir kez daha gömüldü ve mürekkebinin ulaşamadığı yerlerimi doldurarak doruğa ulaştı.

Tohumlarını akıttıktan sonra hem benden hem ondan sular damlıyordu, üstelik sadece birleşik terimizin ve zevkimizin tuzundan değil, mutluluktan da. Kemik uyuşturan, yürek parçalayan bir mutluluk.

Hâlâ derinlerime gömülüyken bedenime doğru eğildi ve gözümün altındaki küçük dövmeye saygılı bir öpücük kondurduktan sonra Karga dilinde duaya benzeyen bir şeyler mırıldandı. Ebeveynlerimin isimlerini, *teşekkür ederim* ve *rüzgâr* kelimelerini anlayabilmişim sadece.

Annemi krallığımın kıyılarına ve babanın kollarına savurduğu için rüzgârlara teşekkür ediyordum.

Saçından bir tutamı parmaklarımın arasına aldım, siyahın tenimin mavisinin üzerinde süzülmesini izledim. “Keşke rüzgârlar onları ayırmasaydı.”

“Rüzgârlar değil, Regiolar ayırdı.”

Tıpkı Dante’nin Lore ve beni ayırdığı gibi... “Bir kılıca ihtiyacım olacak. Geri döndüğümüzde yani. Yolculuktan önce verme.” Alyona’nın cesedi tekrar gözlerimin önüne geldi. Görüntüyü zihnimden uzaklaştırdım. “Ayrıca biraz eğitime ihtiyacım olacak. Glace’ten döndüğümüzde bu iki meseleyi halledebilir miyiz?”

“Evet ama eğitime ihtiyacın olmayacak.”

“Kılıç dövüşünde tamamen beceriksiz olduğum için aynı fikirde değilim.”

“Dövüş olmayacak.”

“Dante’yi bağlayıp bana bir tepside sunmayı mı planlıyorsun?”

“Onun gibi bir şey.” Başparmağını elmacık kemiğimdeki küçük tüyün üzerinde gezdirdi. “Bıçaklar konusunda da beceriksiz değilsin.”

Küt küt atan kalbim aniden durdu sanki. Dante’nin gözüne sapladığım hançerin ya da Alyona’nın göğüs kafesinden çıkan bıçağın hatırasıyla değil, Cato’nun boynuna sapladığım kılıcın hatırasıyla. Burun deliklerim tiksinti ve utançla titreşirken başımı çevirip gri zemine baktım. Arkadaşım ayaklarımın dibine yığılmamış olsa da yine de kana bulanmış bedenini görüyordum.

Elimi Lore’un saçlarından çekip yanıma indirdim. Bu anıyı yok etmeye çalışarak gözlerimi kapadım ama hatıra taze bir çürük gibi göz kapaklarıma yapışmıştı. Keşke Lore, Cato konusunu açmasaydı. Onu unuttuğumdan değil çünkü unutmamıştım –asla unutamazdım– ama olan bitenlerden sonra aklımın ön sıralarından kayıp gitmişti.

O seni hapsedenlerdendi, Behach Éan.

Tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. *Aynı zamanda arkadaşşımdı.* Bu konuşmayı daha kaç kez yapacaktık?

Gerçek dostlar birbirlerini hapsetmezler.

Gözlerimi açıp Lore'a dik dik baktım. *Duyarsızlık etme.*

Etmiyorum, ben pragmatik biriyim.

Ben değil miyim yani?

Hayır. Konu o adam olunca değilsin.

Öyle sıcak bir nefes çektim ki sanki biri ciğerlerimi ateşe vermiş gibi hissettim.

"Öp beni, Fallon."

O konuşmadan sonra hiç havamda olmadığım için kaşlarımı çatarak dudaklarına baktım.

Derin bir iç çekerek kollarını altıma soktu ve beni masanın kenarına oturtana kadar yukarı kaldırdı; bacaklarımın arasında duruyordu, sertleşmeye başlayan erkekliği hâlâ içimdeydi. *Senin yerine onu ben öldürebilseydim, mo khrà, gözümü kırpmadan öldürürdüm çünkü bana kızmanı kendine kızmana tercih ederim.*

Tanrılar aşkına, ona kızgın kalmayı imkânsız hâle getiriyordu.

Ellerini popomun altına koydu ve beni masadan kaldırdı. Bu hareket onun erkekliğini zonklayan bedenimden çıkardı. *Şimdi yatağa gidiyoruz çünkü dinlenmeye ihtiyacımız var.*

Ensesini kavradım, derisinin altındaki tendonların tadını çıkardım. "Belki de banyodan geçmeliyiz."

"Hayır."

"Lore, mürekkeple kaplıyım ve..." Uyluklarımın iç kısmındaki yapışkan ıslaklığı, onun ince beline sürdüğüm ıslaklığı işaret ettim. "Ve seninle."

"Sabaha üzerinde benden bir şeyler daha olacak. O zaman duş alırız." Gövdeme biraz korkuyla baktım. "Ya mürekkep cildime yapışıp kalırsa?"

"O zaman hayatının sonuna kadar ellerimin izini bedeninde taşırsın."

“Ciddi ol, meme uçlarım mavi ve bir yaban kedisi gibi çizgiliyim.”

“Mavi meme uçlarına bayıldım. Çizgilerse kişiliğine çok yakışıyor.”

Ona saçmaladığını söyleyen bir bakış attım, bu da sırtımına neden oldu, sonra ben de gülümsedim. “Babam neden mürekkeple duş aldığımı sorduğunda ona seni göstereceğim, Lore.”

Gözleri ışıldadı. “Ona Justus’un haritamıza çizdiği tünelleri görmek için kütüphanemi karıştırdığını ve hokkayı devirdiğini söyleyeceğim. Justus’un çalışmasını mahvettiğin için babanın biraz sinirleneceğini düşünüyorum. O adamdan yardım istemekten nefret ediyor.”

Sevincim azalıverdi çünkü *merda*... “Haritayı gerçekten mahvettim mi?”

“Hayır, Küçük Kuş, ben mahvettim. Sen sadece beni mahvettin.”

ALTMİŞ ALTI

Gün boyu uçtuktan sonra kara göründü. Altın ve yeşil ışıltılarla dolu olan Luce'nin aksine Glace, Lore ve benim mürekkeple ıslanmış bedenlerimizle lekelediğimiz yatak takımları kadar beyazdı.

Bir duş ve sağlam bir kese bile beni en yeni işaretlerimden kurtaramamıştı. Kaşların, özellikle de babamın kaşlarının kalkmasını önlemek için, Lore'un uyandığımda bana hediye ettiği demir ve deri zırhın altına eldiven ve siyah bir balıkçı yaka bluz giymiştim.

Benim için özel olarak yaptırdığı bir başka hediye. Sadece omuzlarımı, göğsümü, karnımı ve sırtımı kapladığı için aptalca olsa da kendimi bedenim büyüklüğünde bir koruma kalkanının içindeymişim gibi yenilmez hissediyordum.

Siyah deri pantolon ve uzun çizmeler sayesinde boyanmış derimden geriye kalan tek görünür parça kulağımın arkasıydı, bu da saçımı açık bırakmama neden olmuştu. Kutup rüzgârlarının şiddeti düşünüldüğünde muhtemelen bunu yapmamalıydım.

Babamın sırtından iner inmez, bir yandan saçlarımı düzeltmeye çalışırken bir yandan da Lore'un karanlığına doğru baktım. Eşim bugün insan bedenine bürünmeyecekti çünkü henüz kimse onun tekrar bütün olduğunu bilmiyordu, aynı zamanda iki Kargasını Gökyüzü Krallığı'nda bırakmayı mantıklı bulmuştu. Ayrıca, bir cinayet olması ihtimaline karşı –umarım benim tarafımdan işlenmeyen bir cinayet– Glacelilerin onun Luce'de kaldığını düşünmelerinin en iyisi olacağına karar vermiştik.

Yanımızdaki karla kaplı zemin gürlemeye başladığında ben hâlâ saçımı topluyordum.

Geri geri giderken buraya Colm'un sırtında gelmiş olan Gabriele'e çarptım. "Yavaş ol, Fal."

O telaşlanmış görünmediğinden ben de telaşlanmama gerek olmadığına karar verdim. Ama yine de kalp atışlarım hiç yavaşlamadı, hatta hareket eden şeyin zemin değil, içinde saçlarıyla aynı renk, bembeyaz kürklere bürünmüş bir çiftin durduğu camlı bir antre olduğunu fark ettiğimde bile.

Aslında adamın saçları beyazdı. Kadınınki hafif kırışmıştı. Kral Vladimir ve karısı Milana. Başlarında kar tanesi taşları olmasaydı bile asil duruşlarından ve onları çevreleyen askerlerin sayısından kim olduklarını anlardım.

Uçuşumun büyük bir bölümünü düşüncelere dalmış ve altımızdaki okyanusu seyrederek geçirmiş olsam da Lore'dan Glace sarayı hakkındaki kıt bilgilerimi biraz artırmasını rica etmiştim. Peri hükümdarı, ilk evliliğinden olan iki çocuğu –Konstantin ve Alyona– kendinden çok daha genç karısı, çok sevdikleri ikiz kızları ve küçük oğulları hakkında her şeyi öğrenmiştim.

En büyükleri olan Konstantin, babası öldüğünde ya da emekli olduğunda Glace'in başına geçecekti. Sonra Alyona vardı, benim... öldürdüğüm. İkizlerin adları Ksenia ve Izolda'ydı ve yıl bitmeden on altı yaşına gireceklerdi. En küçük kardeşleri Ilya da beş yaşındaydı.

İkizler ve küçük İlya, altın saçlı ve mavi gözlü olan annelerine çekmişken en büyük iki çocuk babalarının gümüş gözlerini ve beyaz saçlarını miras almıştı. Yüzünün jilet gibi keskin hatlarını da. Güzellikleri, antrenin düz çatısını taçlandıran buz sarkıtları kadar soğuktu.

Cam duvarlar, diğer her şey gibi ıslık ıslık parlayan ince metal sütunlara doğru geri çekildi. Güneş ufukta alçakta duruyor ve donuk ışıltısını buz tutmuş manzaranın üzerine yayıyordu.

Sonsuz günlerin olduğu bir yerde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyordum ama yer altında geçirdiğim bir aydan sonra, sonsuz gecelere tahammül edemeyeceğimi biliyordum. Gün doğumu ve gün batımına fazlasıyla düşkündüm ben.

Kral, Kraliçesine kolunu uzatıp sert karda antreden bize doğru ilerlerken Gabriele'e, "Burada yaşamak hoşuna gitti mi?" diye sordum.

"Aslında gitti. Glaceliler tüm o kürklerin ve soğuk görünüşlerinin altında gayet dost canlısı insanlar."

Vladimir, Gabriele'in haklılığını kanıtlamak istercesine gülümsedi; dişleri de özenle örölüp omzuna atılmış saçları kadar göz kamaştırıcıydı. Milana ise beni tepeden tırnağa incelerken gülümsemedi.

Çoğu safkan gibi o da muhtemelen beni eksik görüyordu. Kulaklarımın şeklini itici bulduğunu tahmin ediyordum; tabii asıl itici bulduğu şey gözlerime çizdiğim siyah çizgiler de olabilirdi. Belki de yanıliyordum, onun pembe dudaklarını bükmesine neden olan şey görünüşüm değil, itibarım ve mirasımdı. Ne de olsa ben Perilerin çok korktuğu iki ırkın birleşimiydim. Onu gerçekten korkutuyor olabileceğim düşüncesi kendime olan güvenimde harikalar yarattı.

Kraliyet ailesi yaklaşırken, insan biçimine girmiş şekil değiştirenler etrafımı sardı, tüyler içindekilerse gökyüzünde daireler çiziyordu. Sadece Lore eksikti. Zihin bağımızdan ona seslendim.

Babana yakın dur, Behach Éan.

Muhtemelen soygunu gerçekleştireceğim galeriyi incelemek için bir yerlere uçmuştu.

"General Báeinach, mütevazı evime hoş geldiniz." Vladimir babamın iri omuzlarının arkasını görebilmek için başını yana eğdi. "Bu da o efsanevi kızınız olmalı."

Efsanevi terimini üstü kapalı bir hakaret olarak mı kullanmıştı yoksa gerçekten iyi niyetle mi söylemişti, anlayamadım.

“Ríhbiadh’ın gelememesi ne üzücü,” dedi, “ama anlıyorum. Savaş zamanlarında bir kral halkını terk edemez.”

Gerçekten de anlıyor muydu? “Glace’te şanslı olduğunuzu duydum.”

Sarı kaşlarını çattı. “Ne açıdan, Leydi Báeinach?”

“Krallığınızın hiç savaşa girmemiş olması açısından.”

“Ah. Buzla sertleşmiş ve sonsuza dek karla kaplı bir ülkeyi çok fazla insan arzulamaz.” Krallığına baktı, bu kutup çölünü çok sevdiğini görmemek mümkün değildi.

Gözlerimi kıstım ama beyaz bir tepe ıssız araziye görmemi engelliyordu. “Her yer karla mı kaplı?”

“Hayır. Ormanlarımız ve siyah kumlu sahillerimiz de var.” Cevap veren Konstantin’di. Babasıyla omuz omuzaydı ve aralarındaki benzerlik inanılmazdı. “Tarespagia’da alışık olduğunuz gibi tropik değil elbette,” diye ekledi gülümseyerek.

“Ekinleri nerede yetiştiriyorsunuz?”

“Seralarda. Yemekten sonra gezmek isterseniz Alyona’nın sizi gezdirmekten onur duyacağına eminim.” Konstantin omzunun üzerinden, birkaç adım geride duran kardeşlerine baktı. “Duyduğuma göre ikiniz çoktan tanışmışsınız.”

“Tanışmak biraz abartılı bir tabir olur.” Deniz kabuğu kolyemi çekiştirerek balıkçı yakamın altından çıkarıp siyah yünün üzerine yerleştirdim. Bir silaha benzemese de öyleydi, ayrıca şekli ve hafifliği beni rahatlatıyordu. “Birbirimizi gördük diyelim.”

“Sizin halkınızdan bir arkadaşının olması onun için iyi olurdu,” dedi ileri doğru bakarak. Bana bakarak.

Alyona’nın, Dante’nin gelini olma şansını mahveden kadınla arkadaş olmayı istemediğinden emindim.

“Evet. Çok.” Milana’nın eldivenli elleri, adamın kendisine ait olduğunu fark etmemi sağlamak istercesine kocasının koluna yapıştı. Kocasına göz koyduğumu düşündüğü için yüzümü buruşturacak oldum ama elbisesinin kloş kolları dirseğine kadar

inip gümüş ve elmas işlemeli fildişi bilezikleri ortaya çıkınca dikkatim dağıldı. Onları görmek beni Regioların hazine odasına, Marco'nun Glacelilerin *mareserpens* boynuzlarına olan tutkusundan neşeyle bahsettiği âna götürüverdi.

“Kardeşim nerede?” Babamın sesi beni Isolacuori'den çekip aldı.

“Av kulübesinde.” Vladimir başıyla dik bir tepenin zirvesini işaret etti. “Akşam yemeğini oraya hazırlattım.”

Midem kasıldı. Kargalar yemek için avlanırken Faeler spor için avlanırdı. Evet, çoğu öldürdüklerini yedi ama vahşi yaratıkların hayatlarına son vermekten duydukları heyecanı son derece rahatsız edici buluyordum. *Hayvan derisinden yapılmış eldiven, ayakkabı ve pantolon giyiyorsun. Zihnimin iki yüzlülüğümü hatırlatması tiksintimi bastırdı.*

“Gabriele?” İkizlerden biri inledi. “Gabriele Moriati?” Gözleri bir ceylan gibi irileşmiş hâlde, donmuş toprağın üzerinde ilerledi. “Ksenia bunun sen olamayacağını söyledi çünkü sen... şey, sen...”

“Bir Peri mi?” diye tamamladı Gabriele.

Tuhaf baş sallamasından, ima ettiği şeyin bu olmadığını anlayabiliyordum. “Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum.” Sanki onu gördüğünden bu yana geçen birkaç ay içinde çok değişmiş gibi Gabriele'e bakıyordu. Sanırım kısa saç modeli ve yeni ittifakı düşünülürse hem görünüş hem de çehre olarak farklı bir adamdı artık.

Kral Vladimir, sanki sivri kulaklarını yeni fark etmiş gibi Gabriele'i inceledi ama ilgisini hemen kaybedip babama ve bana döndü. “Uçacak mısınız yoksa kızakla mı gideceksiniz?”

Babam yüzünü Vlad'dan çevirmeden sordu: “İnon? Hangisini tercih edersin?”

Açık kahverengi ahşaptan oyulmuş ve gümüş raylarla tamamlanmış devasa kızaklara baktım. Anneme okuduğum hikâyedeki kızakların aksine, atlar tarafından değil, siyah kürkleri

ve parlak gümüş düğmeleri olan soluk mavi askeri kıyafetler giymiş gümüş gözlü Periler tarafından çekiliyorlardı.

“Glace’teyken, Glacelilerin yaptığını yap.” Kraliyet ailesine samimi görüneceğini umduğum bir gülümsemeye baktım.

Onlardan nefret etmiyordum ama onlarla bir derdim vardı. Hem Lore’u ayartmak için rün taşını kullanıyorlardı hem de Alyona’yı eşimin yatağına atmaya çalışmışlardı. Kendi akıl sağlığım için bu son kısmı unutmalıydım ama ne kadar kovmaya çalışsam da Alyona’nın soğuk ve narin güzelliğine bir bakışım kıskançlığımı tekrar tekrar gözümün önüne getiriyordu.

Eğer Kazan’ın Bronwen’e gösterdiği şey doğruysa Alyona bu dünyada çok uzun süre kalamayacaktı. Ama Kazan ne kadar güvenilirirdi? Ne de olsa Gabriele hâlâ hayattaydı ve kaderinde son dolunaydan önce ölmek vardı. Prenses’i sevmesem de Umarım Bronwen dün gece Peri şarabını fazla kaçırmıştır ve Prenses’in ölümünü zihninde tasarlamasının nedeni budur, diye düşündüm.

Vladimir önce babamla benim kızağa binmemizi işaret etti, sonra da karısı, kızları ve en küçük çocuğu Gabriele’le birlikte başka bir kızağa binerken o da oğluyla birlikte bize katıldı. Colm, Aoife, Fionn ve yolculuğu yapan diğer üç Karga, kuşa dönüşüp uçtular.

Vlad’ın dudaklarında, aslında hiç de gülümsemeye benzemeyen gergin bir gülümsemeye belirdi. “Akşam yemeğinde aileme katılmak için denizin üstünde kilometrelerce uçarak gelmeniz gururumu okşasa da sizi buzlu kıyılarıma getiren şeyin ne olduğunu sorabilir miyim? Cian net bir şey söylemedi.”

Babam sakallı çenesini aşağı doğru eğdi ve kuzeyli hükümdara gözlerini dikti. “Rün taşınız.”

ALTMİŞ YEDİ

Pekâlâ. Demek lafı dolandırmıyorduk. Glace'te dolanacak pek bir yer de yok gibiydi zaten. Bir çam ormanı olduğunu hatırlıyordum ama o da bu dev krallığın başka bir yerinde olmalıydı.

Vlad kollarını oturağının arkasına yasladı. Belli ki bizi bir tehdit olarak görmüyordu, görse kollarını birbirine yakın tutardı. "Ríhbiadh'a şartlarımı gönderdim."

Babam hiç vakit kaybetmeden, "Yeni şartlar talep ediyor," dedi.

Vladimir parmaklarıyla oturağının arkasına vurdu ve güneş serçe parmağındaki yüzüğü aydınlattı; üzerinde kar tanesi olan büyük, gümüş bir yüzüktü bu. "Değişiklik yapmayacağız."

"Arzu ettiğiniz başka bir şey olmalı." Babamın sesi umutsuz geliyordu ve aniden rün taşını geri alabileceğime gerçekten inanıp inanmadığını merak ettim.

Kalçasını sıkan eline dokundum ve kemiğini parçalamadan önce elini çekmesini sağladım. Bakışlarını bana çevirdiğinde parmaklarını sıkarak bu işin bende olduğunu anlatmaya çalıştım... anlaşılmaya falan ihtiyacımız yoktu. İhtiyacımız olan tek şey galeriye erişmemiz ve benim kanımdı.

Vladimir bakışmamızı izliyordu. "Bu biraz ensest değil mi?"

Pençeleri tırnaklarının ucundan çıkıveren Cathal dişlerini gösterdi. "Ne dedin, Korol?"

Peri'nin şahdamarını parçalayıp ikinci bir savaş başlatmadan önce, "Dádhi, Daya'yı düşün," diye fısıldadım. Annemin adını duymak onun çok ihtiyaç duyduğu nefesi almasını sağladı.

Etrafımızdaki dünya o kadar sessizdi ki hava babamın ciğerlerine dolarken kalın deri ve demir zırhının gıcırtısını duyabiliyordum. O sakinleşince etrafımıza bakmaya cesaret edebildim. Sanki biri zamanı durdurmuş gibi, hiç kimse ve hiçbir şey hareket etmiyordu. Ne kızaklar, ne yolcuları ne de nöbetçiler. Tepemizdeki Kargalar bile kanat çırpmayı bırakmıştı.

“Bağışlayın beni.” Vladimir başını yana eğdi ve yüzünü çevreleyen küçük beyaz saçlar soğuk bir rüzgârla titreşti. “Sanırım yorumumu yanlış anladınız. Sizin Fallon’la olan ilişkinizden bahsetmiyordum, Báeinach.”

“O zaman Mórrígan aşkına, neden bahsediyordun?” dedi babam sertçe.

“Kendi kızınızı en iyi arkadaşınızın yatağına soktuğunuz gerçeğinden.”

Gözüm seğirdi. Hatta iki gözüm birden seğirdi. “İnanın bana, babam beni en yakın arkadaşının yatağına falan sokmadı; ben oraya kendim girdim. Bu da babamı çok üzdü. Ama Lorcan’la birlikte olmamızı engellemek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu, ne de olsa Gökyüzü Kralı benim önceden belirlenmiş eşimdi.” Belki de bu son kısmı kendime saklamalıydım ama bu bir sır sayılmazdı. En azından para kazanabileceği bir sır değildi. “Eşlerin toplumumuzdaki öneminin farkındasınız, değil mi?”

Vlad’ın soğuk bakışları kara çizgiler boyanmış yüzümde gezindikten sonra elmacık kemiğimdeki tüye takıldı. “Müttefik isteyen, taviz vermeyi göze almalı. Hele de hayırsever bir müttefik istiyorsanız daha da büyük tavizler vermelisiniz.” Sanki sözlerinin anlaşılması için zaman tanımak istercesine durakladı. Benim aptal olduğumu falan mı düşünüyordu? “Ayrıca taleplerim hiç de mantıksız değildi.”

Talepleri neydi, Lore?

Sessizlik.

Lore, Glace Kralı'nın talepleri neydi? Aydınlık havada süzülen güçlü kuşlara baktım. Kendine kazık saplatmazsan iyi edersin, mo khrà, yoksa iki hafta boyunca bir biblo olarak kalmaya izin veririm.

Eşime o kadar konsantre olmuşum ki kendimi onun zihninin içine sokmayı başardım.

İrkildi ve az kalsın mavi cam bir heykeli deviriyordu. “Her şey yolunda mı?”

Burun deliklerim genişledi. “Bana cevap vermediğin için hayatta ve iyi olup olmadığını kontrol ediyorum.”

“Bağışla beni. Taşı görmek için galeriye girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum.”

“Zarar görmemiş olmana sevindim.” Ona baktım ama zihninin içinde olduğum için bana insan bedeninde görünüyordu. “Zarar görmedin, değil mi?”

“Görmedim.” Yanağıma dokundu ama sonra elini indirdi ve “Odaklan,” diye mırıldandı. “Bu topraklarda her şey çok beyaz. Bir saniye içinde çıkacağım.” Kraliyet ailesinin renk beğenisi hakkında neden yorum yaptığını sormadan bağlantımız koptu.

İç geçirerek yeniden Glace Kralı'na odaklandım. “Peki, o talepleriniz neydi?”

“Eşin sana güvenmiyor mu?”

“Pardon?”

“Ben Milana'ya her şeyi anlatırım.”

“*Avnos dufen*,” diye mırıldandım.

Vlad'ın göz bebekleri küçüldü. “O da neydi?”

Babam irkilerek kıkırdamaya başladı. Doğaçlama küfrümün onu biraz olsun neşelendirmesine sevinmiş olsam da sert bir ifade takınıp dramatik bir tavırla iç geçirdim. “Özür dilerim, Majesteleri. Karga dilinde o kadar çok ders alıyorum ki bazı kelimeler ağzıma anadilimden daha hızlı geliyor. *Avnos dufen*, ne yazık ki değil demek.”

Babam bir kahkaha daha attı.

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. “Aksanım o kadar mı kötü, Dádhi?”

Gözleri neşeyle parlayarak başını iki yana salladı. “Tatlı bir aksanın var, ínon.”

“Her neyse. Ne diyorduk? Ah evet. Eşimin bana güvenip güvenmediğini sormuştunuz. Güveniyor. Ama benim kaçırılmam ve onun savaşı yüzünden *sizi* konuşacak çok az zamanımız oldu.” Yavaşça bir eldivenimi çıkarıp kucağıma koydum ve mürekkep lekeli parmaklarımı kolyeme götürdüm.

Hükümdar kafa karışıklığı içinde bana baktı. “Yani, Gök-yüzü Kralı sizi –eşini– müzakere için krallığıma gönderdi ama sizi şartlarımdan haberdar etmenin mantıklı olmadığını mı düşündü?”

“Bakın, ben biraz sinirli biriyimdir.” Küçük bir kan damlası yüzeye çıkana kadar başparmağımı kabuğumun tepesine bastırdım. Elimi doğru şekilde açtıktan sonra delinmiş parmağımı ağzıma sokup yakut rengi damlayı emdim.

Vlad telaşlanmaktan ziyade şaşırmış görünüyordu. Benim Shabbeli olduğumu bilmiyor muydu yoksa kısa süre önce büyü bağımın çözüldüğünden mi haberi yoktu?

“Çok korkunç bir öfkesi vardır,” diye söze girdi babam.

Gözlerimi devirerek parmağımı ağzımdan indirdim ve dev ellerinden birini okşayınca babamın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “Sanırım şartlarınızı beğenmeyeceğimi biliyorlardı ve insamn sevdiklerine sık sık yaptığı gibi beni sakın tutmaya çalışıyorlardı. Ayrıca bunun en büyük kızınızın iadesiyle de ilgili olduğunu tahmin ediyorum.”

Vlad’ın yanakları o kadar hızlı kızardı ki sinirlendiği bel-liydi. “İade mi? Beni aşağılık bir işportacı gibi gösteriyorsun. Çocuklarımı çok severim ben. Onlar benim her şeyim. Ben sadece onlara kârlı birliktelikler ayarlayarak geleceklerini garanti altına almaya çalışıyorum.”

İşportacılık demenin daha havalı bir yolu, Vlad.

Deniz kabuğumu okşamaya devam ettim. “Kargalarda eşlik kurumunun nasıl işlediğini açıklamama izin verin, Majesteleri.” Ünvanını kullanmamın ona söyleyeceğim sözlerin etkisini hafifletmesini umuyordum çünkü Glace’le ilişkilerimizi bozmak gibi bir derdim yoktu. “Kargaların bir tane eşi olur ve Lorcan’ın eşi de benim. Eğer Alyona’ya halkım arasından iyi bir eş bulmak istiyorsanız savaşı kazandıktan sonra onu uygun Kargalarla tanıştırmaktan memnuniyet duyarım.”

Homurdandı. “Benim kızım bir prenses. Bir kralı ya da en azından bir prensi hak ediyor.”

“Eh, *benim* kralımı alamaz. Prense gelince, henüz bir tane doğurmadım ama ilk çocuğum erkek olursa mutlaka haber göndereceğim. Güçlerimizi birleştirirsek tabii. Birleştirmezsek, o zaman...”

“*Oğlun* mu?” Bana mı öyle geliyordu yoksa kulakları mı genişlemişti? Muhtemelen kırmızı suratından kaynaklanan optik bir yanılsamaydı bu. “Alyona neredeyse yüz yaşında!”

Sesimi sakın tutarak, “Kusursuz gen havuzu sayesinde otuz yıl sonra da aynı şekilde muhteşem görünecektir,” dedim.

Eğer ölmezse, diye haykırdı zihnim bana. Onu dinlememeyi seçtim.

Vlad, oğluna Glace dilinde bir şeyler mırıldandı.

Ben ne dediğini anlamasam da babam anlamış olmalıydı çünkü alçak sesle gürledi. “Kızıma. Hakaret. Etme.”

Vlad’ın dudakları kıpırdanmayı bırakıverdi.

Deniz kabuğu kolyemi kavrayarak, “Müttefikiniz olmamızı istemiyorsanız biz de düşmanınız oluruz,” dedim.

Önce elime, sonra tepesinde dönüp duran dev kuşlara baktı ve sonunda kollarını gövdesine doğru çekerek doğruldu.

Artık savunmaya çekilmesini sağladığıma göre rotamı Glace’ten, silahlarından ve Alyona’dan uzaklaştıracak hızlı ve barışçıl bir çözüm için planımı sıralamaya başlayabilirdim. “Kalkanların kaldırılması bizim olduğu kadar sizin krallığınızın

da yararına olacaktır. Sadece ticaret için değil, aynı zamanda Kazan'a ulaşabileceğiniz için de.”

Vlad'ın göz bebekleri alev aldı.

“Tabii Shabbeliler ona yaklaşmanıza izin verirse.”

Konstantin'in kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi.

“Duymadıysanız diye söylüyorum, ben Shabbeliyim, üstelik sadece sıradan bir Shabbeli değil, Kraliçe Priya'nın büyük torunuyum.”

Glace erkeklerinin şaşırmaması, soyumla ilgili haberlerin Glace'e kadar ulaştığını gösteriyordu. “Önereceğim şey eşimi kızdıracak ama yine de sizinle pazarlık yapmaya hazırım; Kazan'ın huzuruna çıkma karşılığında rün taşı.”

Vlad öne doğru eğildi, dünyadaki bütün büyüünün efsanevi kaynağına duyduğu şehvet gözlerinin grisini erimiş gümüş rengine çevirmişti.

Fallon, hayır! Glacelilerle pazarlık yapmanı yasaklıyorum.

Eşimin sesini duyunca içime bir rahatlama yayıldı. *Onlara güvenmiyor musun?*

Kaderlerinden memnun olduklarını ve bizim düşüşümüzü görmek istemediklerini düşünüyorum ama hepsi bu kadar.

Rün taşına ulaşmak kolay mı?

Kolay değil, hayır. Küçük müzesini koruyan koca bir muhafız birliği var.

O zaman bu bizi zahmetten kurtarır işte. Ayrıca muhtemelen daha fazla büyü, para ya da ot için Kazan'a yalvarmak istiyordur.

Ot mu?

Eh, buralarda ondan pek yok da.

Lore bir an için sessiz kaldı. Bir anlaşma yapmanın mantıklı olup olmadığını mı düşünüyordu? *Ona borçlu olacaksın, mo kbrà. Pazarlığını talep etmeye hazır olduğunda herhangi*

bir şey isteyebilir. Ben ve baban dışında kimseye bir şey borçlu olma.

Güzel. O zaman soygun yapacağız, diye iç geçirdim, tam da Glaceli Vladimir, “Teklifini kabul edeceğim, Fallon Báeinach,” dediği anda.

Eh, *focá*. Kayıp Kraliçeliğin özgürce verilen anahtarını nasıl geri çevirebilirdim?

ALTMİŞ SEKİZ

Etrafımda esen bir rüzgârmış gibi hissettiğim şey, omuzlarımı Ekürk misali sardı. Sanırım bu rüzgâr değil, birbirinin içine karışan üç gölgeydi.

Taşı görmeyi iste, Behach Éan. Rossi ve Bronwen'i de ziyaret için yanında getir çünkü hiçbir Karga o odada duramaz. Taş gerçekse pazarlığı ben yaparım.

Sahte olabileceği ihtimalini düşünmemiştim bile.

Lore'un taleplerini dile getirdikten sonra Vladimir, ailemin geri kalanını almak için av kulübesine bir kızak gönderdi, ardından nöbetçilerine vadiye, toprağın altına giden cam köşke doğru ilerlemelerini emretti.

Yer altına yolculuk etme fikri kalbimin hızlanmasına neden oldu.

Lore da gölgeleriyle bunu hissetmiş olmalıydı çünkü kasılmış sırtımı okşadı ve mırıldandı: ***Sarayın her yerinde tavan pencereleri var ve tamamen beyaz kuvarstan yapılmış. Tutulduğu yere hiç benzemiyor.***

Yine de dudağımı deli gibi kemirmeden duramıyordum.

Ben buradayım, Behach Éan. Baban da burada.

Ama obsidiyen galeriye giremeyeceksin. Zihin sesim bile gerginlikten tizleşmişti.

İçine girebilirim. Sadece içinde çok uzun süre kalamam.

Bu, endişelerimi o kadar da hafifletmedi.

Aşkım, senin göz kırpmandan daha hızlı boyun kesebilirim ve bunu lanetli taşla çevrili bir yerde de gayet iyi yapabilirim.

Sonunda epey sakinleştiğimi hissederek yutkundum. Bir gün gelip de kafa kesme fikriyle teselli bulacağım kimin aklına gelirdi ki?

Köşke vardığımızda başka bir kızak, içinde üç kişiyle dağdan aşağı süzülüyordu. Hâlâ uzakta olsalar da yolculardan birinin arkasında salınan uzun, yanık turuncu atkuyruğu gözümünden kaçmadı.

“İçeri girelim mi?” Vladimir başıyla şatosunu işaret etti. “Dışleriniz takırdıyor.”

Soğuk hava yüzünden değil...

“Bekleyeceğiz,” dedi babam gözlerini yaklaşan kızaktan ayırmadan.

Konstantin kürk pelerininin kancasını çözdü ve omuzlarından indirmeye başladı. “Alın.”

Bana vermek istediğini anladığımda başımı iki yana salladım. “Ben iyiyim ama teşekkür ederim. Düşünceli davranışınız için minnettarım.”

Lore’un gölgeleri meme uçlarımdan birini çimdikledi.

Kazan aşkına, ne yapıyorsun, Lore? diye tısladım.

Sadece seni sıcak tutmaya çalışıyorum, mo khrà.

Meme uçlarımı çimdikleyerek mi?

Artık titremiyorsun, değil mi? Konstantin’in paltosuna gerek yok.

Almayacaktım zaten, diye homurdandım.

Vladimir’in ikiz çocuklarından biri yaklaştı ve düz, altın rengi saçlarına tutturulmuş bir düzine elmas kar tanesinin ışıltısını gördüm. “Neden geri döndük, Atsa?”

Atsa’nın Glace dilinde baba anlamına geldiğini tahmin ettim. Majesteleri anlamına da geliyor olabilirdi tabii.

Baba, dedi Lore. *Majestelerine Vizosh deniyor.*

Vladimir’in bakışları üzerimdeydi. “Akşam yemeğinden önce ittifakımızı kurmaya karar verdik.”

Kızın gözleri irileşti. “Kral Rihbiadh, Alyona’yla evlenmeyi kabul mu etti?”

“Hayır.” Dişlerim artık kesinlikle takırdamıyordu.

“O zaman” –güzel alnını buruşturdu– “o zaman anlamıyorum.”

Vladimir ona yaptığımız küçük pazarlığı kendi dillerinde anlattı.

“Atsa, hayır. Shabbeliler düşmanlarının kanında yıkanır! Onu *içerler*! Onları serbest bırakamayız.”

Eskiden bu söylentilere ben de inanırdım. “Kanla yıkanmak hem vahşilik hem de kesinlikle iğrenç.”

“Kıyılarıımıza kadar gelip bizi katledecekler!”

Bir kaşımı kaldırdım. “Bunu neden yapsınlar ki?”

“Çünkü onlar vahşi.” Korkudan öyle nefes nefese kalmıştı ki kürkünün tüyleri bile diken diken oldu. “Adalarının yanından geçtim. Sahillerini gördüm. Kanla o kadar çok sulanmış ki kumlar pembeye dönmüş.”

Konuyla hiç alakası olmamasına rağmen akşam yemeğinde bana ne servis edileceğini merak etmeye başlamıştım. Bir bardak taze kan mı?

Lorcan alaycı alaycı güldü.

Elimi, keşke insan bedeninde olsaydı diye düşünerek eşimin yavaşça oynayan gölgelerinin üzerinde gezdirdim. Keşke yanımda duruyor olsaydı. “Hiç Shabbe’ye gittiniz mi, Vizosh?”

Vladimir, Glace terimini kullanmama şaşırılmış görünüyordu. “Hayır. Koruma kalkanlarının inşa edildiği yıl doğdum.”

“Peki ya ebeveynleriniz?”

“Evet.”

“Onlar kızınızın inancını paylaşıyorlar mı?”

“O zamanlar sahillerin bembeyaz olduğunu söylediler.” Konstantin gözlerini ufka dikti. “Beş yüzyıllık tecrit o anaerkil toplumu çılgına çevirmiş olmalı.”

“Sahilleri hiçbir zaman beyaz olmadı,” dedi babam hışımla. “Ayrıca kan falan içmezler. Büyü yapmak için kullanırlar.”

Kız, babam sanki onların gerçekten de düşmanlarının damarlarıyla ziyafet çektiklerini teyit etmiş gibi aval aval babama baktı.

Beklediğimiz kızak bizden birkaç adım ötede kayarak dururken, “Beni korkutucu mu buluyorsun?” diye sordum.

Kız kaşlarını çattı. “Neden senden korkayım ki? Bir Karga’nın kızı olduğun için mi?”

“Bir Shabbelinin kızı olduğum için.”

Başını arkaya doğru atınca sarı saçlarındaki elmaslar parıldadı. “Bu imkânsız. Zerre kadar Shabbe kanı taşıyan hiç kimse o kalkanların dışında yaşayamaz.”

Yani Vladimir ve oğlu biliyor ama kızları bilmiyor, öyle mi?

“Aslında Ksenia” –Vladimir deniz kabuğumun kızarmış tepesine baktı– “Meriam ve onun soyundan gelenler yaşayabilir.”

Ksenia başını bana doğru çevirdi. “Ama onun gözleri pembe değil.”

Başımla babamı işaret ettim. “Karışmış köken.”

Bronwen, Justus ve Cian kızaklarından inerken Glace Prensesi beni biraz daha inceledi. “Gerçekten Meriam’ın soyundan mı geliyorsun?”

“Evet.”

“Ve kan içmiyorsun, öyle mi?”

“Et ya da balık bile yemem.”

Sanki vejetaryen beslenmem kafasını karıştırmış gibi kaşlarını kaldırdı.

Diğer ikiz –İzolda– babasıyla Ksenia’nın arasına girdi. “Kan büyüsü yapabiliyor musun?”

Vladimir başını yana eğdi. “Hayır. Onun büyüsü bağlı, kızım.”

“Bu yüzden koruma kalkanlarının bu tarafında kalabiliyor.” Konstantin uzun bir tutam beyaz saç, buz kadar berrak bir

dizi elmasla süslenmiş uzun kulağının arkasına sıkıştırdı. “Rün taşını istemesinin nedeni de bu. Shabbe’yi serbest bırakmak onun büyüsunü de serbest bırakacak. Haksız mıyım, Leydi Báeinach?”

“Kesinlikle haklısınız.” Yanlış bilgilerin beni bu kadar memnun edeceğini hiç düşünmemiştim.

“Öğretmenim, Shabbelilerin boyunlarını kanla çember içine alarak bir Peri’nin başını kesebileceğini söyledi.” Izolda’nın yorumunu duyunca kız kardeşinin yüzü kireç gibi bembeyaz oldu. Bir yandan da ceketinin içine uzanıp elmas bir kar tanesiyle süslenmiş hançerinin kabzasını kavradı.

Solunumum durdu. Kalbim de.

Vladimir şaşkınlığımı yanlış yorumladı. “Ksenia, Kargalar bizim dostumuz. Değil mi?”

Kral’ın etrafını saran askerler kıpırdanmaya başladı; kimi silahlarını kavramış, kimi de büyüyle parlayan ellerini kaldırmıştı.

Lore’un gölgeleri gövdemi bir zırh gibi sardı. *Ona hemen cevap ver. Ona arkadaşları olduğumuzu söyle.*

“Doğru,” dedim soluk soluğa. Cevabım etrafımı saran gerilimi azaltsa da içimde kaynayan gerilimi hafifletmedi çünkü Ksenia’nın elindeki silah Bronwen’in görüsündeki silahtı.

Glaceli Alyona’nın hayatına son veren silah.

Justus, ellerini iki yanında sallayarak bize doğru geldi. “Yemek yiyeceğimizi sanıyordum.”

Onu zincirlerinden kurtulmuş gördüğüme sevindim.

“Yemek yiyeceğiz ama önce” –Vlad başını eğdi– “Lore’un eşi müzemde bir tur talep etti.”

Justus bu habere şaşırdıysa bile hiç belli etmedi. Sadece, “Harika,” dedi. “İlk ziyaretimizden çok keyif almıştım.”

“Bundan daha da fazla keyif alacağını umuyorum, Rossi.” Vladimir elini kızının başına götürüp saçlarını okşadı. “Ne de olsa görmeyi çok istediğin şu meşhur rün taşını görebileceksin.”

Justus bu meydan okuma karşısında gözünü bile kırpmadı. “Ne diyebilirim ki? Türünün son örneği. Önemli bir çekişmenin kaynağı olduğundan bahsetmiyorum bile.”

Onun bu soğukkanlılığına gıpta ettim. Ben de günün birinde içim içimi yerken bile sakin ve soğukkanlı görünebilmeyi umut ediyordum.

Bronwen ve Cian el ele bize doğru yürüyorlardı. Ben yengeme baksam da o beyaz gözlerini başımızın üzerindeki bulutsuz gökyüzünden ayırmadı.

“Artık hepimiz burada olduğumuza göre gidelim mi?” Vladimir elini gizli sarayına doğru uzattı.

Izolda dönerek ilerlemeye başladı fakat Ksenia önce bana, sonra da heyetimize baktı. Göz bebekleri ufalınca hançerini almak için ceketine uzanacağını sandım ama yanılmışım. “Al-yona nerede?”

Kalbim küt küt atarak arkama döndüm ve gözlerimi kısıtım, güneşin sert parıltısı yüzünden bir şey göremiyordum.

“Midesi için şurup almaya odasına çıktı.” Milana kocasının yanına gitti, eldivenli eliyle oğlunun elini tutuyordu.

Vlad’ın çıkık elmacık kemikleri kızardı. “Hastalığı hâlâ geçmedi mi, şifacılarımız ne kadar da beceriksiz böyle.”

Milana’nın Konstantin’e attığı kısacık bakışı kaçırmadım ama Vladimir kaçırmıştı.

“Ben gidip ona bir bakayım.” Kadın, kocasının kolunu okşadı ve İlya’yla birlikte içeri girdi.

Vlad bize doğru dönerken kalın kürklü çizmeleri sert karı çtırdattı. “Gelin. Taş bizi bekliyor.”

“Beklemiyor, Vizosh.” Bronwen’in gözleri üzerinde durduğumuz arazi gibi parlıyordu. “Taş beklemiyor.”

“Ne demek, taş beklemiyor?” Vladimir gözlerini kısarak Bronwen’e baktı, bu da Cian’ın onu kendine doğru çekmesine neden oldu.

“Yani artık kutusunda değil.” Onun tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi Vladimir’e baktı. “Demek istediğim, Vizosh, çalınmış.”

Konstantin sessizce, “Ne?” dedi.

Kulaklarım o kadar yüksek sesle çınlamaya başladı ki nabzımın sert atışı yüzünden hiçbir şey duyamaz hâle geldim.

Ah, focá... Lore gövdemin etrafından ayrıldı. Sanırım varlığını belli edecekti, bu da Glacelileri daha fazla kızdıracaktı.

Lore.

Onu bulmam gerek. Babanın yanından ayrılma.

Onu mu? Glace denizinde sürükleniyormuşum gibi ürperdim. *Kimi?*

Babam önüme geçti ve Glacelilere ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler söyledi. Omuzları sanki kanatları çıkıyormuş gibi dışa doğru genişliyordu fakat kanatları çıkmıyordu; sadece duman çıkıyordu.

Aoife arkamdan yaklaşp, “Ölmesinin sebebi bu olmalı,” diye mırıldandı.

Sersemliğimden kurtulmak için çaresizce kendimi birkaç kez çimdikledim. Dünya yeniden netleşmeye başladığında çevremdeki konuşmaları nihayet seçebiliyordum.

Hepsi de Alyona hakkındaydı.

Luce'den döndükten kısa bir süre sonra her gün galeriyi ziyaret ettiğini, aniden sanata karşı büyük bir ilgi duymaya başladığını söylüyorlardı.

“Çizim yapıyordu. Onu çizim yaparken gördüm!” diye haykırdı Izolda, konuşmaları takip etmek için başını oraya buraya çevirmekten yanakları kızarmış hâlde. “Onu nasıl hırsızlıkla suçlarsın, Atsa?”

“Galeride hiç yalnız kaldı mı?” diye sordu Konstantin muhafızlardan birine.

Yoksa bu generali miydi? Diğer askerlerin aksine, yakası birkaç sıra kar tanesi iğneyle süslenmişti ve kulaklarında açık mavi taşlar vardı.

Sarışın adam aynı soruyu etrafımızı saran askerlere yöneltti. Nefesimi tutarak cevaplarını bekledim.

“Bu insanların bir nedeni var, Atsa.” Izolda bakışlarını halkımın üzerinde gezdirdi. Benim üzerimde. “Alyona'nın ne nedeni vardı?”

“Dante Regio'ya olan aşkı.” Sesim alçak olsa da Prenses'in uzun kulaklarına ulaşmış olmalıydı ki dönüp bana baktı. “Ablamın aşkının Shabbe'nin koruma kalkanlarıyla ne ilgisi olabilir ki?”

“İlk Shabbe Kraliçesi, Kraliçe Mara –ya da Kargalar tarafından bilinen adıyla Mórrígan– Lore ve klanına Luce'yi tek bir bayrak altında birleştirebilmeleri için kuşlara dönüşme gücünü bahşetti. Shabbelilerin özgür kaldıklarında kimin tarafında olacaklarını tahmin edebilirsiniz.” Hayal gücü sınırlı olan varsa diye ekledim: “Regioların değil.”

Birden Costa'nın kıyamet sığınağına, Meriam'ı tuttuğu o kasa odasına geri döndüm ve halkımın tarihinin bana ilk kez bütün ayrıntısıyla anlatıldığını duydum.

“Olena'nın Prenses'i dün akşam Yüzen Buz Pazarı'na götürdüğünü öğrendim, Vizosh,” dedi bir sürü iğnesi olan adam.

Vlad'ın gözleri öfkeyle koyulaştı. “Olena'yı getirin!”

Bir dakika, sonra bir dakika daha geçti ve ardından yaşlı bir yarımlik hizmetkârı sürükleyerek kaleden çıkardılar; gri, omuz hizasındaki saçları yuvarlak kulaklarının yanında çelik bıçaklar gibi sallanıyordu.

“Olena!” Izolda asker kalabalığının arasında ilerledi. “Ona zarar vermeyin!”

“Izolda, geride dur.” Babasının sesi kalenin çatısındaki buz sarkıtları kadar keskindi. Genç kız abisinin yanında durdu, yarımliğin şişmiş yanaklarına dehşetle bakarken göğsü inip kalkıyordu. Abisinin uzun kulağına yalvarır gibi bir şeyler fısıldadığını duydum.

Vlad, Olena’yla Glace dilinde konuştu. Anladığımı kadarıyla kadıncağız bizim dilimizi konuşmuyordu.

Justus bana yaklaşıp, “Prenses’i neden insan pazarına götürdüğünü soruyor,” diye mırıldandı. Olena tekrar konuştu. “Dadı, Alyona’nın kız kardeşlerine doğum günlerinde yeni elbiseler dikirtmek için kumaş almak istediğini söyledi.” Önce bir sonraki soruyu, sonra da bir sonraki cevabı dinledi. “Kral ona bir kraliyet terzileri olduğunu hatırlattı. Görünüşe bakılırsa Prenses, aile terzisini kullanırsa hediyenin kendisine ait olmayacağını iddia etmiş.”

Olena’yı tutan askerlerden biri, yarımliğin gözlerini çılgınca, fal taşı gibi açmasına neden olan bir şey söyledi.

“Alyona kumaş almak için kürk pelerinlerinden birini vermiş.” Kaşlarımı çatmam üzerine Justus başını eğdi. “Prenses’in arzu etmediği kadar parası var ama denizciye kürk bir pelerin vermiş.”

“Bu neden böyle bir kargaşa yaratıyor? Kürk değerli bir mal değil mi?”

“Öyle. Ayrıca ağır ve kalın astarlı. Ağır bir şeyi saklamak için mükemmel bir yer.”

Dudaklarımdan dökülen sessiz iniltiyi yürek parçalayan bir çığlık bastırdı. Izolda babasının kılıç tutan koluna atıldı, tam o sırada babasının kılıcı bakıcının yüzüne doğru kalktı.

“Neden, Atsa?” diye feryat etti kız. “Bunu neden yaptın?” Dizlerinin üzerine çöktü ve sessiz, kanlar içindeki kadına doğru emekledi. “Neden?”

“Çünkü Olena, ablanın bize ihanet etmesine yardım etti, kızım. Demir kılıcım yerine platin kılıcımı kullandığım için sevinmelisin. Ve ikisini birden değil de sadece bir gözünü aldığım için de sevinmelisin.”

Abisinin yanından ayrılmayan Ksenia, sessizce Alyona’nın adını söyledi ve ardından Glace dilinde bir sürü kelime mırıldandı.

Justus sessizce, “Ablasının cezasının ne olacağını sordu,” diye tercüme etti.

Midem kasıldı çünkü Bronwen’in öngörüsünde doğruluk payı varsa o zaman gözlerinden çok daha fazlasını kaybedecek demekti.

“Salom, kızlarımı götür ve Olena’yı da hapsed. Diğer herkes Alyona’yı bulmaya!” Vladimir topuğunun üzerinde döndü, kılıcından sıçrayan yarımlik kanı karı pembeleştirdi.

“Atsa.” Konstantin başıyla gökyüzünü, çırpınan beyaz saçlı bir kızı taşıyan Karga’yı işaret ediyordu. Alyona’nın ayakları yere değdiği anda kuş dumana dönüştü ve hemen bana doğru ilerledi. Acaba tüyler içindeki diğer şekil değiştirenlere göre ne kadar küçük olduğunu fark eden olmuş muydu? Fark eden olmuşsa bile bu umurlarında değil gibi görünüyordu. Bütün dikkatleri, teni de saçları kadar solgun olan Glace Prensesi’nin üzerindeydi.

Vlad ona doğru ilerledi. “Rün taşımızı kime sattın, kızım?”

“Kimseye satmadım.” Alyona bir kaçış rotası çizmek istemesine omzunun üzerinden baktı.

“Yalan söyleme!”

“Söylemiyorum, Atsa. Onu satmadım. Verdim,” dedi Alyona, dişlerini sıkarak. “Perileri iblislerden korumayı hâlâ önemseyen insanlara verdim.” Berrak gözleri çizgili yüzlerimizde gezindi.

“Neden herkes bizim iblis olduğumuzu düşünüyor?” diye mırıldandı Aoife.

“İblislerin insanları ele geçirdiği söylenir.” Justus’un bunu arkadaşşıma açıklamak için zaman ayırması gülünç gelmişti bana. Aoife’in kaşları hâlâ çatık olduğu için Justus açıklamaya devam etti. “Periler senin şu demir uzantılı dev kuşlar tarafından ele geçirildiğine inanıyor.”

Aoife kara kaşlarını çattı. “Ele geçirmek ne demek?”

Justus bu kelimeleri Karga diline çevirdi çünkü tabii ki ana dilimi akıcı bir şekilde konuşabiliyordu.

“Karga dilini konuşabildiğini bilmiyordum.”

“Ben yaşlı bir adamım, Fallon. Benim yaşşıma geldiğinde sen de her dili gayet akıcı konuşuyor olacaksın.”

“Onu kime verdin, kardeşim?” Konstantin, Alyona’ya doğru yürüdü ve onun önünde durdu.

“Luce Generali’ne verdim.”

Tüm başlar sessizce, “*Merda*,” diye mırıldanıp ellerini havaya kaldıran Justus’a döndü.

YETMİŞ

“Herkes şu anda Luce generali olmadığını hatırlatırım. General artık Tavo Diotto.” Justus’un elleri hâlâ havadaydı. “Alyona, canım, lütfen bu meseleyi açıklığa kavuştur. Çelik bir bıçak ya da demir bir gaga ile ezilmen senin umurunda olmayabilir ama benim umurumda. Hem de fazlasıyla,” diye ekledi Justus, hiçbir Glace askeri kılıcını indirmeyince.

Alyona, berrak bakışları Rossi’yi bulana kadar Kargaların oluşturduğu kalabalığa baktı. “Rossi? Justus Rossi?”

“Buradayım.”

Alyona inledi. “Tavo bizim tarafımızda olduğunu söylemişti!”

“Ben çok iyi bir aktörümüdür.”

“Aktör ne demek?” diye mırıldandı Aoife.

“Oyuncu,” diye fısıldadım.

Justus’a yan yan baktı, sonra başını onaylarcasına salladı. “Tà. Gerçekten çok iyi. Ben onu kötü adam sanıyordum.”

“Teşekkür ederim, Aoife.”

“Bunu bir iltifat olarak söylediğini sanmıyorum, Nonno,” diye mırıldandım.

“Ben yine de iltifat olarak kabul edeceğim.”

Evet, kendi aramızda konuşmamızın ortama hiç uymadığının farkındaydım ama bu gerilmiş sinirlerime iyi geliyordu.

“Dün gece,” diye mırıldandı babam aniden. “Eğer rün taşını Diotto’ya dün verdiyse o zaman gemisi...”

“Henüz Luce’ye ulaşmadı,” dedim nabzım kadar yüksek bir sesle.

“Evet.” Başını sertçe sallayınca siyah saçları yüzünün etrafında uçtu.

“Lorcan!” Babam, kutup akşamının altın mavisi göğünü karartan gölgeleri bulana kadar gökyüzünü taradı.

“Demek Kralınız burada,” diye mırıldandı Vlad. “Luce’de kaldığını söylemiştin.”

“Kaldı, Vizosh.” Cian’ın omuz zırhlarından dumanlar yükselmeye başladı. “Kargalarından ikisi kaldı; diğer *ikisi* buraya geldi.”

Babamın gözleri umutla parladı. “Hemen ayrılıyoruz!”

“Anlaşmam ne olacak, Ríhbiadh?” diye gürledi Vladimir. Sonra bedeni sarsıldı ve gözleri Lore’un neden olduğunu tahmin ettiğim bir şey yüzünden berraklığını yitirdi. Kendine geldiğinde çenesini sıktı. “Pekâlâ,” diye mırıldandı.

Neye pekâlâ dedi?

İttifakımın şartlarına.

Ona ne gösterdin?

Oğlu bize yemin etmeyi kabul ederse krallığının kaderini. Eşimin ipek gibi dokunuşunu yanağımda hissettim. Konstantin’in karşı çıkması durumunda krallığının kaderini de göstermiş olabilirim. Son derece sevimsiz olmasına özen gösterdim.

Tam buz gibi havada homurdanmak üzereydim ki Vladimir, “Konstantin, Lorcan’ın eşine yemin et,” diye bağırdı.

Bana mı?

Evet, mo khrà. Sana. Müstakbel Kraliçemin zor zamanlarda başvurabileceği nüfuzlu bağları olsun istiyorum.

Benim büyümlü kanım var, Lore. Sen de varsın.

Artık geleceğin Glace Kralı da elinin altında.

O adamdan hoşlanmadığınızı sanıyordum.

Pelerinini omuzlarına geçirme arzusundan hoşlanmadım ama onun dışında çocuğu sevdim.

Çocuk dediği benden en az bir asır daha yaşlıydı.

Söz konusu çocuğun kafası geriye doğru savruldu. “Atsa, hayır!”

“Şimdi, Konstantin.” Prens’in yüz hatları buzdan bir heykel kadar keskinleşti. “Fallon Báeinach, ben...”

Alyona kıkırdadı, kendisi ne kadar güzelse sesi o kadar çirkindi. “Hepiniz lanetlendiniz.”

“Yemin et, Konstantin. Müzakerelerimizi bitirelim. Barış içinde olalım.”

“Fallon Báeinach, *ya tabim ty.*” Büyü göğsüne kazındığında Konstantin sessizce soluk verdi.

O kadar şaşırmıştım ki kolumu saran ısıyı neredeyse fark etmedim bile.

“Şimdi kız kardeşini ihanetinden dolayı cezalandır.”

Konstantin’in uzun bedeni kasıldı.

“Bizden çaldı, oğlum.”

Konstantin’in babasına attığı bakış öylesine üzüntü doluydu ki yüreğim sızladı.

“Kirli işlerini abime yaptırma.” Alyona omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. “Bunun için Salom var. Generalinin, insanların yüzlerini oymaktan çok sevdiği bir şey yok. Eminim benimkini oymak da onun için bir zevk olacaktır.”

İğneleri olan sarışın, gözlerini Prenses’e dikti.

Lore, gidebilir miyiz? Lütfen? Bulmamız gereken bir gemi var. Elim bir Glace hançerini kavramadan önce bu kralıktan kaçmaya can atıyordum.

Onu öldürmeyeceksin, Fallon.

Ama Bronwen’in görüşü...

Lore herkese şekil değiştirme emri vermiş olmalıydı çünkü deri ve demir yok olup yerini tüye ve dumana bıraktı. ***Aoife’in tepesine tırman. Babana Diotto’nun gemisine kafa üstü dalmayacağı konusunda güvenmiyorum.***

Bronwen’in yanılmış olmasına o kadar şaşırmıştım ki tam bir dakika boyunca tek yapabildiğim Gabriele’e bakmak oldu.

Fallon!

Adımı duyunca sıçradım.

Ben Aoife'in sırtına atlarken Vladimir haykırıyordu: "Demir, Konstantin. Demir kullan."

"Ama..."

"Kız kardeşinin ailemize getirdiği utanç unutulmamalı."

"Utanç mı?" Alyona'nın uzun beyaz saçları Kargaların kanat çırpışlarının yarattığı rüzgârla havalanmıştı. "Ailemizi kurtarmaya çalıştım ben."

"Lorcan, hayır!" Bronwen, Cian'ın boynuna daha sıkı sarıldı. "Sana söylediğime pişman etme beni."

Bakışlarımı Bronwen'den ayırıp Glace Prensesi'nin üzerinde gezinen ve onu gölgesinde bırakan eşime baktım. *Neyi söylediğine pişman etme, Lore?*

"Shabbeliler bizi yok edecek!" diye haykırdı Alyona, etrafında kar taneleri uçuşurken. "Gemilerimizi batırmaları için yılanlarına emir verecekler. Kanla ıslanmış karların üzerinde diz çökene kadar bizi tecrit edecekler."

Yüzlerce gözün bize döndüğünü hissettim. Kafasını kaldırmayan tek kişi Glaceli Vladimir'di.

Gözünü kırpmadan kızına bakıyordu. "Artık bir kâhin misin, kızım?"

"Gözlerim varken bana geleceği göstermesi için Kazan'a ihtiyacım yok." Berrak bakışları üzerimizde gezindi, nefreti tenimin karıncalanmasına neden oldu. "Ama elbette, Atsa, onları benden al çünkü dünyamızın kana boğulmasını izlememeyi tercih ederim."

Lorcan okyanusa doğru fırlayıp bizi kar ve buz diyarından uzaklaştırmadan önce söylediğini duyduğum son sözler bunlardı.

Bronwen'le konuştuğunuz şey neydi?

Lorcan'ın itiraf etmesi için birkaç kalp atışı geçmesi gerekmişti. *Bana Glaceli Alyona'ya saldırmamamı söylüyordu.* Sesi sanki ekşi bir şey yemiş gibi çıkıyordu. *Kadere karışmamamı.*

Kader mi?

Bronwen'in Alyona'nın cesedinin başında, elinde Glace hançeriyle gördüğü kız sen değildin, Fallon. O bizim kızımızdı.

YETMİŞ BİR

Nemli parmaklarım Aoife'in boğazını sıkıyordu. *Bizim... bizim kızımız mı var?*

Henüz yok.

Gözlerimi devirdim. *Büyülü bir komada tutulmuş olabilirim ama o da sadece iki hafta sürdü; dokuz ay değil.*

Öfke aramızdaki bağda öyle yüksek sesle titreşti ki hapsedilmem konusunu açtığım için zihinsel olarak kendimi azarladım.

Gemi ne kadar uzakta?

Sessizlik.

Lore?

Eşim düşüncelere dalmış olmalıydı çünkü sessizliği sürüyordu.

Lore, bırak geçmiş...

Sonsuza dek peşimi bırakmayacak. Gemiye gelince, yaklaşık iki saat içinde ona ulaşacağız.

Onu batıracak mıyız?

Rün taşını aldıktan sonra evet.

Keşke gece çökmüş olsaydı... Luce'de gökyüzü yıldızlarla kaplıyken burada, Kuzey Denizi'nde, altın ışınlar hâlâ dalgaların üzerinde oynayıyordu.

Bir fırtına yaratacağım.

Planının geri kalanını duymak için bekledim. Ayrıntıya girmeyince dayanamayıp sordum. *Ve?..*

Ve gölge hâlimde gemiye sızacağım. Taşı bulduğumda şekil değiştireceğim ve pençelerimle onu sakladıkları yerden çıkaracağım.

Ona dik dik baktım.

Ne?

Bu korkunç bir plan, Lore.

Pardon?

Gemide obsidiyen silahları olacak. Hatta belki de Meriam'ın kanından birkaç litre.

Luce'de dağıtılan bütün kan...

... yılan kanı. Biliyorum. Duydum. Siktir. Ama ya Tavo'nun elinde gerçek kan varsa?

Sessizce bir şeyler mırıldandı.

Siktir kelimesini kullandığım için bana homurdanma. Gerçekten o kadar da berbat değil. Senin planından daha kötü değil.

Daha iyi bir planın var mı?

Evet, aslında var. Hepimizi görünmez yaparım. Gemilere saldırıp taşı buluruz, Diotto'yu denize atarız, yılanlar onun icabına bakar, biz de eve döneriz.

Peki.

Peki ne?

Planını beğendim.

İtirafı beni o kadar şaşırttı ki gözlerimi kırpıştıtararak üç Kargasına baktım.

Ama sen o tekneye binmiyorsun.

Bu planın oldukça önemli bir parçası.

Hepimizin üzerine görünmezlik mührü çizeceksin ama sen Aoife'la birlikte havada kalacaksın.

Lorcan'ın aksiyona katılmama izin vermemesi beni şaşırtmamalıydı. Ona kalsa demir bir balonun içinde kilitli kalırdım.

Altımızdaki sonsuz mavi halıyı taradım. Sence geldiğimizi biliyorlar mı?

Uçuş sırasında gemilerini gördük, yani büyük ihtimalle onlar da bizi gördüler.

Alyona'nın onları bu kadar kolay ele verdiğini bilmiyor olabilirler...

Kargalarından biri bana bir bakış attı. Alyona'nın sessizliğini bozduğumuzu tahmin ettiklerini söylüyordu bu bakış. Sanırım bir Karga sürüsünün bozamayacağı çok az şey vardı.

Sonra düşüncelerim Prenses'e kaydı. Bir gün bir çocuğumun bu gökyüzünde Glace'e gideceği ve onun kanını dökceği haberine. Önceden planlanmış mı olacaktı? Nefsi müdafaa mı olacaktı? Omzumun üzerinden geriye, süt dökülmüş gibi ışıldayan beyaz kıtaya baktım.

Çocuğuma ne yapacaksın, Alyona?

Gökyüzü homurdandı, beni gelecekte koparıp şimdiki zamana geri getirdi. *Daha saatlerce uçacağız, değil mi?*

Evet ama geldiğimizi bilmelerini istiyorum. Gazabımı tatmalarını istiyorum; tenlerinin ürperdiğini ve midelerinin bulandığını hissetmelerini istiyorum. Düşmanımız olmaya karar verdikleri güne pişman olmalarını istiyorum.

Her yönden hücum eden bulutlar altımıza öyle yoğun bir şekilde yerleşti ki deniz görünmez oldu.

Ya taşı denize atarlarsa, Lore?

Buralarda hiç deniz yarığı yok. Bir Karga bile onu kurtarmak için dalabilir. Ama yapmayacaklar. Bu onların Shabbe'ye karşı son savunması. Karanlık, güneşi yavaşça örtüp ışığını zayıflatırken ekledi: *Sence Diotto bu görevi neden kendi üzerine aldı? Sence neden askerlerine emanet etmedi?*

Karnım korkuyla kasıldı. Bunun acısız bir kurtarma görevi olacağını düşünmüştüm ama bu kadar değerli bir şey hayatlara mal olacak bir savaşın fitilini ateşleyebilirdi. Düşenler sadece düşmanlarımız olsun...

Bir saat bile geçmeden Karga biçimindeki Colm içimi burkan bir gıklama sesi çıkarıp kaskatı kesildiğinde hâlâ bu küçük duaya sarılıyordum. Gabriele'in yüzü bembeyaz oldu ve obsidiyene dönüşmüş bineği bulutların arasına düşmeden bir saniye önce irileşmiş, korku dolu gözleri benimkilerle buluştu; hâlâ Colm'un sırtındaydı.

YETMİŞ İKİ

Colm ve Gabriele düşerken haykırdım, sonra Fionn, obsidiyen kaderine kavuşan eşinin peşinden dalışa geçtiğinde bir kez daha haykırdım.

Lore? diye bağırdım, Aoife gökyüzüne yükselmek için büyük kanatlarını çırparken.

Eşim cevap vermedi. Etrafıma baktığımda havada sadece Cian'ı ve Justus'u taşıyan Kargaların olduğunu gördüm.

Siktir. Siktir. Siktir. Eşimin adını bağımıza doğru tekrar haykırım ama yine cevap alamadım.

“Aoife, bizi görünmez yapacağım, tamam mı?”

Başını bana doğru çevirdi, kara gözleri endişeyle parlıyordu. Titreyen elimi kolyeme götürüp parmağıma batırdım, sonra gömleğimin kolunu sıyrıp ön koluma bir mühür çizdim.

Aoife'in kanatları hareketsiz kaldığında büyüünün işe yaradığını anladım.

“Ben hâlâ buradayım, Aoife.” Sesimin onu sakinleştirdiğini söylemek zor olsa da kanatlarının kıpırdanmasına neden oldu. “Sıra sende.”

Başını kaplayan tüyleri araladım –kalbinden ulaşabildiğim kadar uzağa gittim– ve aynı büyüyle tenini boyadım.

O da gözden kaybolunca, “Bizi gemiye uçur,” dedim. “Bizi görmeyecekler.”

Başının avucumun altında titrediğini hissedebiliyordum.

“Aoife, Lorcan aşağıda ve bana cevap vermiyor. Lütfen.” Bulutların arasından okyanusun uzaklığını hesaplamaya çalıştım. “Tamam. Atlarım o zaman.”

Tehdidimi yerine getirecek kadar deli olduğuma karar vermiş olmalı ki kanatlarını kapatıp aşağı doğru süzüldü. Bu biçimindeyken onu duyamasam da Diotto'nun küçük ordusu önce davranmazsa Lorcan'ın onu nasıl ebedi-Karga'ya dönüştüreceğini mırıldandığını tahmin edebiliyordum.

Bulutlardan çıktığımız anda kalbim duracak gibi oldu. Kalyon çalkantılı denizde sallanıyordu, güvertesinin ortasında, duman çıkararak dönen ve ok değil saçma fırlatan dev tekerleklerin arasına gömülmüş obsidiyen bir Karga vardı.

Güvertede, düşmüş arkadaşım dışında tek bir Peri bile yoktu. Gabriele'in iki büküm olmuş bedeni kanla kaplıydı, uzuvları ters açılarla bükülmüş, bir tanesi Colm'un açık obsidiyen kanadının altına sıkışmıştı. Boğazımdan bir çığlık yükselse de onu tutmayı başardım. Gabriele bir safkandı ve safkanlar ölümcül yaralarla ölmezlerdi.

Tekne sallandı ve Gabriele'in vücudunun üst kısmı bükülse de ezilmiş bacağı onu güvertede, hemen yanında açılmış karga şeklindeki deliğe yuvarlanmaktan korudu.

Havaya bir dolu saçma daha püskürdü. Aoife'in titreyen bedenini sağa doğru yönlendirip menzilden çıkardım. Bir grup saçma daha atıldı. Ve sonra bir daha. Aralıklarla ateşleniyorlardı. Her bir atış arasındaki saniyeleri saydım ve saydıkça güverteye inmek için sadece kalp atışlarım olduğunu fark ettim.

Tabii gemiye küpeşteden binersem iş değişirdi...

Kalyon yan yattı, direkleri dalgaları sıyırdı. Lorcan vazgeçmezse fırtınası gemiyi batıracaktı. Ona seslendim ama dikkatinin dağılmasını önlemek için zihnine duvar örmüş olmalıydı çünkü sesim boşlukta yankılandı.

Bacaklarımı Aoife'in gövdesine daha sıkı sardım, o da saçma yağmurundan kaçınmak için alçaldı. "Gemi düzeldiği anda beni indir!" diye haykırdım tahta gıcırtiları ve su sesleri arasında. "Beni anlıyorsan başını salla."

Biraz sürdü ama sonunda başını salladı.

“Sırtından indiğim anda bulutlara geri dön ve yükseklerle uç, duydun mu beni?”

Gemi düzeldi. Aoife alçaldı. Gemi diğer tarafa devrilmeden bir kalp atışı önce onun sırtından güverteye atladım. Yağmurdan kayganlaşmış tahtaya çarpıp kendimi toparladım ve küpeşteye uzandım.

Gemi yan yatarken kolum feryat ediyordu, tahtaya tutunan parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. Okyanusu seviyor olabiliyordum ama şu anda içinde olmak istemiyordum. Yakınlardan bir Karga geçti. Kocaman, karanlık şeklini görebildiğim için bunun Aoife olmadığını düşündüm. Tabii yağmur, büyümü yok etmemişse...

Lore, bulutları ve yağmuru durdur, sonra da tüm Kargalara Peri makinesinin ulaşamayacağı bir yere uçmalarını emret, tamam mı?

Birkaç uzun dakika geçti.

Lore?

Off... Keşke şu an kullanabileceğim bir pazarlığım kalmış olsaydı.

Lorcan Ríhbiadh, şu fırtınayı hemen durdur.

Fallon, neredesin?

Gemideyim.

Yıldırımlar azgın okyanusun üzerine düşüyordu. *Peki gemide ne yapıyorsun, mo khrà?* O kadar yavaş konuşuyordu ki kelimeleri ahşap kalyon gibi gıcırdıyordu sanki.

Cevap vermiyordun. Endişelendim.

Sessizlik, sonra: *Tam olarak neredesin?*

Neden?

Seni alıp götürebilmem için, ne demek neden?

Bedenimi güverteye yapıştırdım ve parçalanmış boşluğa doğru süründüm. Avuçlarımı sıırılsıklam tik ağacına bastırdığımda, avucumun içine küçük taşlar doldu. Onları elimden

silkelirken renklerinin siyah olduğunu fark ettim. Kil beyinli Perilerin bize attığı şeyler bunlardı demek.

Fallon?!

Gabriele'in yanına doğru sürünürken vücudum havalanıp üç kez güverteye çarpsa da onu bu saçmaların hedefi hâline getirmekten korktuğum için hiç sesimi çıkarmadım. ***Lore, sana yalvarıyorum, şu fırtına beni Mareluce'ye fırlatmadan önce onu dindir.***

Okyanus hemen sakinleşti. Değişim benim için bile fazla hızlıydı.

Başımı tahta zeminden kaldırdım ve demir bir Karga'nın parıltısını görmek için etrafıma baktım. ***Lore?***

Büyük tekerlekler inledi ve vücudumda kumaşla kaplı olmayan tek yer olan çenemden dumanlar fişkırdı.

Duman değil, Behach Éan; benim.

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. ***Hayır! Geri git, Lore. Lütfen. Uzaklaş.***

Daha fazla obsidiyen fırlatılmayacak, mo khrà.

Gözlerimi kırıştıtarak tekerleklerle baktım ve artık dön-mediklerini gördüm, sonra da gözlerimi kırıştıtarak eşime baktım. ***Sen beni görebiliyor musun?***

Hayır ama kalp atışlarını duyabiliyorum.

Dünya aniden o kadar sessizleşti ki aşağıdan gelen ıslak homurtular ve ağır gümbürtüler duydum.

Kendimi çekerek Karga şeklindeki yarığa yaklaştım ve gözlerimi kısarak içeri baktım. Gemi artık sallanmıyor olsa da güvertenin altındaki pis koku ve manzara midemin boşalmasına neden oldu.

YETMİŞ ÜÇ

Kusmuğum, insan bedenindeki bir Karga'nın botlarına doğru yuvarlanan bir kafanın tepesine döküldü. Erwin.

Erwin önce dökülenlere, sonra da kaynağını bulmak için yukarı baktı.

Düşmanlarımız gitti, Behach Éan. Yeniden görünür olabilirsin.

Gitti. Öldü demenin ne güzel bir yoluydu bu.

Yuvarlanıp sırtüstü yattım, midemdeki kasılmalar yatışana kadar yanan gözlerimi pamuğu andıran bulutların etrafında dönen Kargalardan ayırmadım. Ancak ondan sonra titreyen avucumu karnımdan çekip koluma koydum. Justus'un obsidiyen sığınakta yaptığı gibi avucumu derimin üzerinde gezdirdim. Derim karıncalanmaya başladığında elimi indirip izi sildim.

Yanımdan yumuşak bir inleme geldi. Başımı çevirince Gabriele'in bana kocaman gözlerini kırpıştırarak baktığını gördüm. "Hey."

Tek bir ses bile çıkarmıyor, öylece bana bakıyordu.

Önce yan döndüm, sonra dizlerimin üzerine yükseldim. "Colm'u üstünden alacağım, tamam mı?"

Ayağa kalkıp dev heykelin bedeninde bir giriş yarası olup olmadığına baktım ve karnının ortasında küçük bir çukur buldum. Tepesine tırmanmadan oraya ulaşmam mümkün değildi. Çok ağır olmasam da arkadaşımı ezen baskıyı artırmak istemiyordum, o yüzden Colm'un kanadını tuttum. Dişlerimi sıkarak çömeldim, sonra bacaklarıma güç verip siyah kanadı

ÖLÜMCÜL YEMİNLER EVİ

elimden geldiği kadar yukarı kaldırdım ama Gabriele'i serbest bırakmaya yetmedi.

"Justus!" diye homurdandım. "Biraz yardım et."

Yakarışımı duymuş olacak ki üzerinde olduğu Karga onu kalyonun güvertesine doğru uçurmaya başladı. Askerlerden birinin Kargaların gazabından kaçmış olmasından korkuyormuş gibi başını sağa sola çevirerek bana doğru ilerlerken, "Rün taşını buldular mı?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum. Colm'u kaldırmama yardım eder misin?"

Justus acıma dolu bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırarak genç Peri'ye baktı. "Ben Colm'u kaldıracam; sen de Gabriele'i tut. Ben *hadi* dediğimde onu sürükleyerek Colm'un altından çıkar, tamam mı?"

Başımınla onaylayıp çömeldim, Gabriele'in kolunu ve kemerini kavradım. "Gözlerini benden ayırma, Moriati." Sözlerime onu rahatlatacağını umduğum bir gülümseme de ekledim.

Ahşap kalaslar gıcırdadı.

"Hadi." Kelime Justus'un ağzından homurdanır gibi çıkmıştı.

Çektim. Gabriele sertçe nefes aldı ve bedenini Colm'un altından çekince sesi zayıf bir iniltiye dönüştü. Bükülmüş bacağı kurtulduğu anda Justus obsidiyen kanadı serbest bıraktı ve kuş sert bir gümbürtüyle güverteye indi.

Justus Peri'nin bacağına inceledi, sonra ceketinin cebini karıştırmaya başladı.

Güneş, yakut kaplı enfiye kutusunu aydınlatınca kaşlarımı çattım. Bunun tuz yemini etmek için iyi bir an olduğunu düşünüyorum olamazdı. Ayrıca, ne tür itirafların peşindeydi? Gabriele, Dante ve Tavo'yla iş birliği yapmış olamazdı... Tanrılar aşkına, Justus bunu mu düşünüyordu?

Küçük kutuyu ters çevirdi, sonra küçük bir mandalla alt kısmını açtı. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Gizli bölme Shabbe kristallerinden oluşan bir gökkuşağı gibi parlıyordu. Gabriele'in üzerine eğildi, sonra adamın parçalanmış baldırındaki kesik

siyah deri pantolonu nazikçe sıyırdı, üç koyu sarı kristal aldı ve yaraya yerleştirdi.

Kristaller kanında eriyip etinde büyülerini gösterirken Gabriele'in dudaklarından bir tıslama döküldü.

"Dilini çıkar, Moriati." Justus başka bir kristal bulmak için küçük zulasını karıştırdı.

O Gabriele'e mor bir kristal verirken ben de Colm'un obsidiyen bedenini inceledim. Saçma o kadar derine gömülmüştü ki çıkarmak için bir alete ihtiyacım olacaktı. Tam bir tane isteyecekken kalyonun içinden bir haykırış yükseldi. Kalbim boğazımda atmaya başladı.

LORE?

Her şey yolunda, Küçük Kuş.

O ses öyle demiyordu. Kim çığlık attı?

Mürettebatın son üyesi. Baban, Diotto'nun nerede olduğu hakkında bilgi topluyordu.

Tavo gemide değil miymiş?

Hayır.

"İnon, buraya gelip Fionn'u uyandırabilir misin?"

Colm'un üzerinden atlayıp Karga şeklindeki deliğe doğru ilerledim.

Babam kollarını uzattı. Boyu o kadar uzundu ki parmakları güverteye ulaşıyordu. Ellerini tutup atladım. Geminin gövdesi karanlıktı, havada metalik kan kokusuyla keskin sidik kokusu birbirine karışmıştı.

Birisi üzerine kustuğum bedensiz kafayı bir kenara tekmelemiş olmalıydı zira artık ortada yuvarlanmıyordu. Kazan'a şükürler olsun.

Gözlerim karanlığa alıştığında, ceset yığınları arasında dolaşan deri giysili altı Karga gördüm. Ölülerini sayma zahmetine girmedim ama bu kadar az ölü görmek beni şaşırtmıştı. "Askerlerden bazılarını denize mi attınız?"

“Ne?” Babam, bakışlarını ölü yığınının bana çevirerek gözlerini kırıştırdı; beyaz Luce üniformaları o kadar çok kırmızıya boyanmıştı ki deseni buymuş gibi görünüyordu.

Ölüleri işaret ettim.

“Hayır.” Babamın dudakları düzleşti. “Hepsi bu kadardı.”

“Lore, Diotto’nun aralarında olmadığını söyledi. Alyona onunla görüştüğü konusunda yalan mı söylemiş yani?”

“Hayır.”

Bakışlarımı lombozlardan birine doğru kaldırdım ve ötesindeki pırıl pırıl maviliğe baktım. “Başka bir gemiye mi binmiş?”

“Hayır.”

Dikkatimi tekrar babama verdim. “Yani Glace’te mi kaldı?”

Daha önce botlarını kirlettiğim Erwin, büyüyen yığının üzerine bir ceset daha atarken babam başıyla onayladı.

“Yerlerini öğrendin mi?” diye sordu Cathal.

Bir kaşımı kaldırdım.

“Kendisine emredilen tek şeyin gemide kalanlarla birlikte Luce’ye geri dönmesi ve bu küçük yolculuktan kimseye bahsetmemesi olduğunu söyledi.”

Başımın üstündeki tavanda ayak sesleri duyuldu, sonra bir kapı gıcırdadı ve Justus göründü. “Umalım da taşı en altta saklamıyor olsunlar.”

Burnumdan nefes almamak için dudaklarımı araladım.

“Sence Peri kanı içine işleyip mührü bozar mı?”

“Hayır. Sadece ellerimi kirletmemeyi tercih ederim.” Birkaç basamağı hızla inerken bakışları Gölge Kral’a yöneldi. “Seninkinden daha kirli olmaz, Mórrgaht.”

İç geçirdim. “Siz ikiniz uslu durabilir misiniz? En azından kalkanlar yıkılana ve Dante ölene kadar?”

Lore’un bu biçimdeyken dişleri olmamasına rağmen gıcırtilarını duyduğuma yemin edebilirdim.

“Taş burada değil, Rossi.” Babam boynunu çevirirken kü-türtüler yükseldi. “Sorguladığımız asker, taşın Diotto, Regio ve Meriam’la birlikte Glace’te kaldığını itiraf etti.”

YETMİŞ DÖRT

Kulak zarlarım zonkluyordu. Uğultu o kadar arttı ki diğer tüm sesleri bastırdı. Justus'un dudaklarının kıpırdadığını görsem de söylediklerini duyamıyordum.

Dante Glace'teydi.

Meriam Glace'teydi.

"Tünellerde olduklarını sanıyordum," dedim en sonunda.

Luce'den onları doğruca Tarespagia limanına götüren bir tünelle kaçmışlar. Antoni ve Mattia, taşın üzerinde Meriam'ın tabtının genişliğine uyan izler bulduklarını doğruladı.

Dante'nin burnumuzun dibinden kaçarak Luce'yi terk etmesini aklım almıyordu. Halkını terk etmişti. Bir de kendine kral diyordu...

O Peri asla bir kral olmadı. Adam bile sayılmaz.

"İnon." Babam başıyla Fionn'u işaret etti. "Onu uyandırabilir misin? Böylece... yola çıkabiliriz." Sanırım Glace'e doğru yola çıkmayı kastediyordu.

Taştan Karga'nın bedenine baktım. "Giriş yarası nerede?"

"Sanırım karnından vurulmuş." Erwin avuçlarını pantolonuna sildi.

"Onu nasıl ters çevirebileceğimize dair bir fikrin var mı, Nonno?"

Justus yanımda dikilerek Fionn'un açılmış kanatlarına baktı. Biraz daha açılmış olsalardı gemiyi boylu boyunca kaplayacaklardı.

Sanırım işler istediğimiz gibi gitmezse Lore gemiyi batırabilirdi. Sudayken, taş kuşun altına doğru yüzebilirdim. Çok soğuk olduğunu duyduğum Kuzey Denizi'nin sularını test etmek istemiyordum ama başka bir çözüm yoksa... "Bir şeyleri döndürebilen bir rün bilmiyor musun?"

"Korkarım hayır." Bakışlarımı kan ve kusmukla ışıldayan zemine indirince yüzümü buruşturdum. "Bunun altındaki güverteye inebilir ve karnına erişmek için bir delik açabilirim."

"Bunu yapabilirsin ama benim daha iyi bir fikrim var." Tahta bir sandığa doğru ilerleyip onu sürüklemeye başladı ama sandığın kapağı açılınca durdu. Çivileri yuvalarına geri yerleştirmeye çalışırken birden donakaldı.

"Ne oldu?" Boynumu uzattım.

Başını kaldırıp Kargalara dik dik baktı. "Bu periyi hanginiz öldürdü?"

Erwin sandığın içindeki cesede üstünkörü bir bakış attı. "Kalbe hançer saplamak pek bizim tarzımız değil." Erwin cesedi dürttü. "Ayrıca, kaskatı kesilmiş ve iğrenç kokuyor. Günlerdir ölü olduğunu düşünüyorum."

Sandığa yaklaştım ama çürümenin keskin kokusu o kadar güçlüydü ki geri çekilmek zorunda kaldım. "O arkadaşın mıydı, Nonno?"

Dudaklarını sıkıca birbirine bastıran büyükbabam başka bir sandığa doğru yürüdü. Bu sefer kapağını açıp içindekileri inceledi, sonra onu bana doğru sürüklemeye başladı.

"O Peri senin neyindi?"

"Meriam'ı canı pahasına koruyan askerlerden biri." Sandığı tekmeleyerek Fionn'un kanadıyla gövdesinin arasına itti. "İkinci bir sandığa ihtiyacımız olacak."

Erwin dediğini yaptı.

"Ben Fallon'a bu büyüde yardım ederken sen de diğer sandıkları ve geminin diğer katlarını kontrol edip uzun siyah saçlı, kahverengi tenli bir erkek bulursan bana haber verir misin?"

Kargalardan aramalarını istediği adamın, Meriam'ı koruması için görevlendirdiği diğer Peri olduğunu düşündüm.

Gözlerini kapadı ve başını kısaca iki yana salladı. “Bir şeyin boyutunu hızla büyötmek için bir büyü var.”

Yeni bir büyü öğrenmenin heyecanı, Meriam'ın öldürölen muhafızı için duyduğum endişeyi bir anda unutturuverdi.

“Yukarı bakan bir ok çizmelisin.”

“Bu kadar mı? Bir ok mu?”

“Parmağını sembolün üzerinde tut çünkü sen rünü kesene kadar büyümesi durmayacak.”

Talimatlarına uydum ve tahtaya sembolü çizdim. İrileşmiş gözlerimin önünde sandık yukarı doğru genişlemeye başladı.

“Kes!” Justus'un haykırışıyla ok çizimini kestim.

Aynı büyüyü diğer sandığa da yaptım ve bu sefer hatırlatmaya gerek kalmadan büyümesini durdurdum.

Babam, “*Dachrich*,” diye mırıldanana kadar ortalığın ne kadar sessizleştiğini fark etmemiştim bile. “İnanılmaz.”

Dokreh'in çevirisinin bu olduğunu düşündüm. Babamın beni ilk kez büyü yaparken gördüğünü de fark ettim.

Yüzüm parladı. “Işık yaratacak herhangi bir mühür biliyor musun?”

“Kanı avucunda döndür.” Bu cevabı bana babam vermişti. “Bir keresinde Daya'nın bunu yaptığını görmüştüm.”

Avucumun ortasından başladım ve başparmağımla birleştiği noktaya ulaşana kadar parmağımı döndüre döndüre ilerledim. Bir an için hiçbir şey olmadı ama sonra elim kırmızıyı son damlasına kadar emdi ve avucum aydınlandı.

Yere yattım ve saçlarıma, giysilerime bulaşan maddeleri görmezden gelmeye çalışarak Fionn'un altına doğru kaydım. Tekne yan yatmaya ve sandıklar gıcırdamaya başlayınca Lore, **DIŞARI!** diye haykırdı. ***Ezilmeden onun altından çık.***

Gemiği benim için sabit tut, aşkım.

Fallon!

Saçmanın açtığı çukuru bulmam üç kalp atımı sürdü. Serçe parmağımla kazıyarak çıkarabilecek olsam da obsidiyene kan bulaştırma riskini almak istemiyordum. “Küçük bir çubuğa ihtiyacım olacak.” Çubuk görünmeyince, “Ya da iğne inceliğinde bir bıçağa,” diye ekledim.

Bir saniye sonra biri, dişleri birbirine yapıştırılmış bir çatal, tahta kalasların üzerinden bana doğru uzattı. “Ya da çatala.” Aleti tuttum ve deliğe sokup jilet keskinliğindeki saçma dışarı fırlayıp zırhıma çarparak yuvarlanana kadar bastırdım.

Fionn saniyeler içinde taştan dumana, dumandan tüye, tüyden insana dönüştü. Yüzü korkudan grileşmiş, gözleri dehşet doluydu. İlk kelimesi eşinin adıydı. Başım ile güverteyi işaret ettim. Bir kez daha dumana dönüştü ve yukarı süzüldü.

Elimde çatal, ahşaplar inlemeye başlarken ayağa kalktım.

“Başka ceset bulamadım, Rossi ama bunu buldum.” Erwin elindeki sürahinin kapağını açtı.

“İçki içmenin sırası değil, kardeşim,” diye homurdandı babam.

“Ah, bu içki değil.” Sürahiyi ona uzattı. “Kokla.”

Babam bir nefes aldı ve sırtını dikleştirdi. İçindeki her neyse göz bebeklerinin küçülmesine neden olmuştu.

“Sence bu Meriam’ın mı Rossi?”

Justus siyah cam sürahiye gözlerini kırptırarak baktı. “Bunu anlamanın tek bir yolu var.” Elini uzattı.

Erwin elini onun ulaşamayacağı bir yere çekti.

“Son kez söylüyorum, hiçbirinize zarar gelmesini istemiyorum.”

Erwin kaşlarını çattı, sonra Justus’a güvendiğine karar vermiş olacak ki büyükbabamın avucuna biraz kan döktü. Justus parmağını içinde döndürdü, sonra sandığa dönüp aşağı bakan bir ok çizdi. Sandık küçüldü, küçüldü ve talaş hâline geliverdi.

Evet, bu Meriam’ın kanıydı.

“Onu saçmaların olduğu kutuda buldum.” Erwin, arkadaşlarının gerçek ölüme ne kadar yaklaştıklarını fark edince dudaklarını birbirine bastırdı.

Saçmalar sadece vücutlarına değil, kalplerine girseydi... Düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmişti.

“Gidip Colm’u uyandırabilir misin, ínon?”

Önce Meriam’ın kanına ardından Justus’un yüzüne bakarak başımla onayladım.

Babam çömeldi, beni bacaklarımdan yakaladı ve bir kukla gibi kaldırdı. Geri kalanını kendim halletmek için avuç içlerimi güverteye bastırırken yüzümü güneşe doğru çevirdim ve okyanusun parlak kokusu geminin karanlık kokusunun yerini alana kadar derin nefesler aldım.

Colm’un ameliyatı Fionn’unkinden daha hızlı oldu çünkü düşerken ters dönmüştü. Bir dakikadan kısa bir sürede onu önce tüylerine sonra da insan şekline kavuşturdum. Fionn gibi onun da gözleri korku dolu ve kıpkırmızıydı, ta ki sevdiği adamın ona doğru yürüdüğünü görene kadar. Boğuk bir hırıltıyla, kendisinden biraz daha zayıf olan eşine sıkı sıkı sarıldı.

Bu sevgiyi görünce yüreğim gevşedi ama sonra solgun yüzlü Gabriele’in geminin direğine yaslandığını ve Aoife’in – artık görünmez değildi– onun bacağına iple bir tahta parçası bağladığını görünce yine sıkıştı. Yanlarına gidip çömeldim ve düğümü sıkı atmalarına yardım ettim.

“Uzun kulakların olduğu için şanslısın, Moriati.”

Gabriele yüzünü buruşturdu. “Düşmeme engel olmadı.”

Aoife şaşkınlıkla ona baktı ama sonra kıvrımlı dudaklarından bir kahkaha döküldü ve Gabriele’in solgun dudaklarından bir gülümseme, benim ciğerlerimden de yumuşak bir kıkırdama yükseldi. Ne yazık ki göğsüme dolan sevinç dalgası hızla söndü çünkü herkes güverteye çıkmış, buz ve kar kıtasına geri dönmeye hazırlanıyordu.

Topuklarımın üzerine oturup başımı kaldırarak güneşin donmuş kanımı ısıtmasını diledim.

Bronwen'in kehanetini düşündüm; Lore'un demire, halkının da obsidiyene dönüşeceğini söyleyen kehanetini. Ya Kazan yanılmıştı –Gabriele konusunda yanıldığı gibi– ya da bu son hesaplaşma olmayacaktı, çünkü Lore iki Kargası Luce'de güvenle saklanırken düşemezdi.

Değil mi?

Etrafımda hızlı hızlı Karga dili konuşulurken bir el koluma dokundu.

“Fallon, *guhlaèr*?”

Titrek bir nefes aldım. “Evet, Aoife. Ben iyiyim.”

“O zaman neden ağlıyorsun?”

“Gerginlik. Yorgunluk.” Onun hiç durmadan uçtuğunu düşünürsek şikâyet etmemeliydim.

Kolumu sıktı. “Biz buradayız. Yalnız değilsin.”

“Teşekkür ederim, Aoife.” Elimini onunkinin üzerine koyup parmaklarını sıktım. “Senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım.” Sesim, zırhımın altına giydiğim balıkçı yaka kadar yumuşaktı.

Kara gözleri aydınlandı. “Evet. Özellikle de pek çok kez kalbimin durmasına neden olduktan sonra.”

Bunu söyleme tarzı beni gülümsetti.

“Şeffaflık numarası harikaydı. Luce’ye döndüğümüzde” – ufukta bir karaltı bile olmayacak kadar uzaktaki krallığımızın yönünü işaret etti– “Immy’yi korkutabilmem için beni şeffaf yapmalısın.”

Aoife’in soğukkanlı ablasına sinsice yaklaştığını hayal ettiğimde gülümsemem genişledi.

Avucunu uzattı. “Anlaştık mı?”

Elimini onunkine vurdum ve “Anlaştık,” dedim.

Sonra beni ayağa kaldırdı.

Köprücük kemiğimin etrafında gölgeler süzülüyordu. *Babanın sırtına çık, Behach Éan. Aoife, Gabriele’i uçuracak.*

Kalbim ne kadar, *Dante ölecek, sen yaşayacaksın*, diye fısıldasa da zihnim güvenimi çiğniyor ve *Kargalar düşecek, belki sen de düşersin*, diyordu.

Babama doğru giderken başım döndü ve sanki Lore yine okyanusu sallıyormuş gibi sendeledim. Ama deniz ayna gibi pürüzsüzdü. Lore devrilmemden endişe etmiş olmalıydı çünkü gölgeleri bir şamandıra gibi bedenimin etrafını sardı.

Babam sırtına tırmanmamı kolaylaştırmak için çömeldi. Bacağımı onun sırtına atıp boynuna sarılmak için öne doğru eğildiğimde Fionn'un, Gabriele'in Aoife'in sırtına tırmanmasına yardım ettiğini, eşinin de yaralı arkadaşımı yıkılan yelken direklerinden kopardığı halatlarla sabitlediğini gördüm.

Aoife havalandıktan sonra iki Karga bir anlığına alınlarını birbirine bastırdılar. Dudaklarından kelimeler dökülmese de birbirlerinin zihinlerine fısıldadıklarından hiç şüphem yoktu.

Lore, herkesi Luce'ye geri gönder. Meriam, Dante'nin elindeyse Shabbe kanı da onun emrindedir. Hiçbirinin hayatını riske atmayacağım.

Babam kanatlarını açıp kalyondan havalandığı sırada Justus güvertede belirdi, yüzü yorgunluk ve kandan benek benekti. Birkin olmasına rağmen hızlı adımlarla Fionn ve Colm'a yaklaştı. Eşler kısa bir öpücükle ayrılıp şekil değiştirdiler.

Büyükbabam, hayatı boyunca ejderha büyüklüğündeki kuşların üzerinde uçmuş birinin aşinalığıyla Colm'un üzerine tırmandı. Lore Justus'a güvenmiyor olabilirdi ama büyükbabam diğerleri tarafından kabul görmüş gibi görünüyordu.

Güvertede eşimi aradım, herkesi gönderme ricama cevap vermemişti, dahası gölgelerinin de üzerimden kayıp gittiğini fark etmiştim.

Lore?

Gemi sanki bir kayaya çarpmış gibi titredi ama bu bir kaya değildi, binicisiz Kargalardan oluşan sürüydü.

Kollarımı babamın boynuna biraz daha sıkıca dolayarak kanatlarının arasından ileriye baktım. Gemi, kırılmış bir bisküvi gibi ikiye ayrıldı ve o kadar hızlı battı ki köpükler direkleri yutarken Kargalar hâlâ yükseliyordu.

Yanlış tarafı seçen Perilerle dolu bu ahşap mezarın üzerini bir yorgan gibi örten suyun yüzeyi saniyeler içinde duruldu. Düşmanımız olsalar da geride bıraktıkları aileleri ve dostları için yüreğim sızladı.

Savaş çirkin bir şeydir, Fallon. Adaletsizlikle ve gereksiz kayıplarla doludur.

Gemi gibi parçalara ayrılan Karga'ya baktım. Lore'un kuşlarından ikisi iki yanımda süzülürken diğeri kanatlı kafilenin önüne doğru uçuyor, şekil değiştirenlerin her birinin yanında duruyor ve Perilerin etrafında dönüyordu.

Artık bir çoban olmasa da eşim koyunlarını sayıyor ve sürüsünün eksiksiz olduğundan emin olmaya çalışıyordu. Mara'nın, halkına liderlik etmesi için onu seçmesine şaşmamalıydı.

Hepsini evlerine gönder, Lore. Onların hayatlarını riske atmaya gerek yok. Bu savaş benimle Dante arasında.

Kalyonu batırmadan önce mesajını ilettim, Behach Éan.

O zaman neden herkes Glace yönünde uçuyor?

Çünkü biz bir kabileyiz, Fallon. Bir aileyiz. İyi günde kötü günde birbirine bağlı olan bir aile.

Ama Dante'nin yanında Meriam ve Tanrılar bilir kaç asker var.

Senin yanında da ben ve en iyi on dört savaşçım varız.

En azından yüksekten uçsunlar, olur mu? Böylece hiçbir ok ya da saçma onları indiremez.

Bunu önereceğim.

Hava soğudukça, Gökyüzü Krallığı'nın dev taş koridorlarının gürültü ve yaşamla dolup taşıdığını ve zaferimizi hayal ettim. Kaygısız safkanlar ve yarımlikların coşkuyla doldurduğu Tarecuori ve Tarelexo sokaklarını, kanallarını. Saçlarını iste-

dikleri kadar uzatmakta özgür olan sevinçli insanların yaşadığı bataklıkları, ormanları ve çölü. Herkes belgesiz seyahat etmekte özgür olacaktı çünkü dünyamız artık kişinin kanındaki büyü miktarına göre bölgelere ayrılmayacaktı. Ve son olarak, yumuşacık elbiseleri güneşin öptüğü vücutlarını saran mücevher gözlü kadınların kıyılarıımıza doğru yelken açtıklarını hayal ettim; çünkü Phoebus, Shabbelilerin her şeyde, hatta savaşta bile ipek giydiklerini söyleyip duruyordu.

Gelecekteki Luce'ye dair böyle şeyler düşünmenin hayalperestlik olduğunu biliyordum. Değişim gerçekleşebilirdi ancak bu kademeli olacaktı ve hiçbir rejim herkese hitap etmediği için isyanlar yaşanacaktı. Yine de Luce'ye doğru yol alırken, ruhumu canlandırmasını ve omurgamı sertleştirmesini dileyerek bu barış hayaline kendimi kaptırdım.

Dante'nin bizi beklediğini mi düşünüyorsun?

Evet.

Sence neden Glace'e kaçtı?

Çünkü onu tünellerinden çıkarmamızın an meselesi olduğunu biliyordu.

Sence Vladimir onun Glace'e sığındığını biliyor mudur?

Hayır.

Ufukta beyaz bir çizgi belirirken, *Onu krallığa Alyona sakladıysa kızımızın öldürecek prensesi kalmayacak*, dedim.

Umarım onu o saklamıştır çünkü gelecekteki çocuğumu pervasız bir kraliyetle uğraşmak zorunda kalmaktan kurtarmayı gerçekten çok isterim.

Gülümsedim, Lore'u bir baba olarak hayal edebiliyordum. Muhtemelen çocuklarımızın ellinci yaş günlerine kadar yuvadan ayrılmalarına izin vermeyecekti.

En az elli. Gerçi tam bir asır daha da iyi olurdu.

Hayali kızımıza odaklanmak kalbimi gerginliğin kazdığı çukurdan çıkarmıştı. Ama yaklaşmakta olan buz kıtasına bir anlık bakışım onu tekrar o çukurun dibine gönderdi. Bu savaşa hazır değildim. Zırhım, deniz kabuğum ve bir çatalım olabi-

lirdi –evet, çatalı pantolonumun kemerine sokmuştum– ama çelik kılıcım yoktu.

Sanırım çatalımla epey zarar verebilirdim, özellikle de onu büyütürsem; ama yine de demir bir silaha ihtiyacım olacaktı.

Ben varım, Fallon.

Sen yanımda olabilirsin, Lore fakat Dante'yi öldüremezsin, unuttun mu?

Evet, evet. Unutmadım.

Unutmasan iyi edersin çünkü kızımın başka bir adamdan değil sende olmasını tercih ederim.

Her iki Karga da bana dönüp gözlerini kıstılar. ***Evet, ben de.***

Umarım bu, eşimin insanlığını riske atmasını engellerdi.

Çok geçmeden babam vücudunu aşağı doğru eğdi. Lore, Glace nöbetçilerinin zihnine dönüş sebebimizi iletmişti galiba. Zira kalenin kapısı kalktı ve askerler Kral'ı getirmek için içeri koşturdular.

Karaya indiğimizde biri geldi ama bu Vladimir değildi. Bizi Konstantin ve eğlence için kutup ayılarıyla güreşiyormuş gibi görünen sarışın General Salom karşılamıştı.

“Bir şey mi unuttunuz?” Konstantin’in duruşu arkasındaki buz sarkıtları kadar dik, teni de bir o kadar beyazdı.

Babamın sırtından atladığımda damarlarımda adrenalin dolaşıyordu. Üstüm başım perişan görünse de kendimi şaşaalı bir eğlenceden sonraki Syb kadar zinde hissediyordum. “Gemiye bulduk ama Tavo Diotto ve rün taşı gemide değildi.”

Açık renk gözlerinin üzerindeki kara kaşları çatıldı. “Luce Generali denize mi düşmüş?”

“Hayır, Korol.”

Havada seyahat edememesi gereken bir ses duyunca hemen arkamı döndüm. “Lore!” dedim nefes nefese. “Bölün. Derhâl.”

Ama eşim dumana dönüşmedi. Herkesin göreceği şekilde demir, deri ve et olarak kaldı.

Herkesin ateş edebileceği şekilde.

Bronwen'in kehanetleri hâlâ doğru çıkabilirdi.

YETMİŞ ALTI

Salom, Veliaht Prens'i eşimden korumak istercesine onun önüne geçti. Konstantin'i ölümcül dumana dönüşebilen bir adama karşı koruyabileceğine inanması oldukça cüretkârdı.

Sanki bu bir satranç oyunuymuş gibi Lore da benim önüme geçti.

Böyle bir risk aldığı için ona bağışlamak istesem de tek söylediğim, *Luce'yi korumasız bıraktın*, oldu.

Kargalarım burada daha çok işe yarayacaktı. Ayrıca Siorkahd'ın yarısından fazlası orada.

Çenemi bir o yana bir bu yana oynattım.

"Diotto, Glace'ten hiç ayrılmamış." Lore başını eğip haberin Prens üzerindeki etkisini inceledi. "Luce'deki muhbirlerime ve sorguladığımız denizcilere göre, *tatile* tek başına çıkmamış."

Konstantin'i iyi tanımasam da başını geri çekmesine neden olan şaşkınlık, bana bunu ilk kez duyduğunu söylüyordu.

"Kız kardeşinin Luceli dostlarımızı nerede sakladığı konusunda bizi aydınlatma ihtimali var mı?" Lore parmaklarını birkaç kez yumruk yapıp açtı. Etraf o kadar sessizdi ki çıtırdayan eklemlerinin sesi vadide yankılandı.

"Korkarım kız kardeşim, bu konuda bilgisi varsa bile sizinle paylaşacak durumda değil çünkü şu anda uyutuluyor."

Babam yanımda durdu. "Peki ya şu bakıcısı? Olena?"

Konstantin gözlerini Lore'dan ayırmadan General'e, "Olena'nın aklı başında mı?" diye sordu.

"Kontrol etmesi için birini göndereyim."

Karların ötesinde uzanan kaleye baktım ve Dante içeride saklanıyor olabilir mi diye merak ettim.

“Biri zindanlarınızı kontrol etsin,” diye gürledi babam, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi.

Glaceliler tam bir dakika boyunca ona baktılar, sonra Salom kalenin hapisanelerini teftiş etmeleri için üç nöbetçi gönderdi.

“Tabii obsidiyenden yapılmış galeriyi de” diye önerdi Justus. “Ben olsam orayı da kontrol ederdim.”

Serin hava Konstantin’in biz yokken gözle görülür bir şekilde dağılmış olan beyaz saçlarını titreştiriyordu. Kız kardeşine verilen cezanın, onun cesaretini kırdığını düşündüm. “Siz son geldiğinizde galeri kontrol edilmişti ve boştu.”

“Karım kendini görünmez yapabiliyor, o yüzden belki bir kez daha kontrol etmeye değer.” Justus’un mavi gözleri savaşa girmeye hazırmış gibi parlak ve sertti.

Konstantin kaşlarını çatı. “Karınız mı?”

“Kısa süre önce Shabbeli Meriam’la evlendiğimi söylemeyi unuttum mu?”

Konstantin’in yüzünün daha fazla beyazlamasının mümkün olduğunu sanmıyordum ama görünüşe bakılırsa mümkündü.

Artık arkasındaki manzaradan zar zor ayırt edilebiliyordu. “Meriam burada mı?”

“Evet.” Lore yine parmaklarını çıtlattı. “Dante Regio da öyle.”

“Salom, babamı çağır.”

Bir an için gözlerimi kapadım ve ben olsam sevgilimi nasıl saklamaya çalışırdım diye düşündüm. Muhtemelen onu çatımın altına saklamazdım, zira onu aramak için bakılacak ilk yer orası olurdu.

Elbette, Alyona onun burada kaldığından haberdar bile olmayabilirdi. Bu durumda Dante kendi başına bir sığınak aramış olmalıydı.

Gözlerimi o kadar hızlı açtım ki hava ısınmış göz bebeklerimi dondurdu. “Bahsettiğin buz pazarı ne kadar uzakta, Konstantin?”

“Kızakla bir saatten az. Neden?”

“Çünkü büyükanнем herkesi görünmez yapabilse de sizin şatonuzda sürüklendiğinde ciyak ciyak bağırarak hantal bir tahta yapışmış durumda. Dante onu taşıtabilirdi elbette ama bu bile fark edilmemesini sağlayamazdı. Muhafızlarınızdan biri mutlaka fark ederdi. Tabii koridorlarınızda dolaşan nöbetçiler az değilse?”

“Korol sarayı muhafızlar tarafından kuşatılmış durumda,” diye mırıldandı Justus.

Sorduğum pazarın hangi yönde olduğundan emin olmasam da bakışlarımı tepeye doğru kaldırdım. Alyona, Diotto’yla dün akşam buluşmuştu, yani hareket etmek için tam bir günleri olmuştu. Yaya olsaydık bu bir aksilik olurdu ama kanatlarla kolayca yetişebilirdik.

“Dante babanla sığınma pazarlığı yapmadıysa saraya kadar gitmemiştir, pazardan yürüyerek ya da kızakla yola çıkmış ve oradan devam etmiştir.” Beyaz enginliğe bakmaya devam ederek sordum: “Glace’te obsidiyen mağaralarınız ya da Fae yapımı sığınaklarınız var mı?”

“Biz Kargalarla hiç savaşa girmedik.” Konstantin on dört şekil değiştirene baktı. Lore da dâhil on beş. “Yani hayır, Leydi Báeinach, hiçbir zaman sığınak inşa etmemize gerek olmadı.”

Salom, vahşi bir hayvan sürüsü tarafından kovalanıyormuşçasına telaşla, kolalı mavi üniformasındaki her bir kar tanesi iğnesi çılgınca parlayarak kaleden dışarı fırladı. “Majestelerini Dante Regio’nun topraklarımızda olduğundan haberdar ettim,” dedi nefes nefese. “Size ve Kargalarınıza Glace üzerinde uçuş özgürlüğü ve düşmanınızı uygun gördüğünüz şekilde bertaraf etmeniz için serbestlik tanıyor ama çatışmanızda hiçbir Glacelinin zarar görmemesini istiyor.”

“Peki bir tabur vermeyecek mi?” diye sordu Justus.

“Askere ihtiyacımız yok, Rossi.” Lorcan’ın göğüs ve kol zırhlarından dumanlar yükseliyordu. “Ancak eşimin çelik bir kılıca ihtiyacı var, Konstantin. Ona bir tane ödünç verme nezaketinde bulunur musun?”

Konstantin elini kürk pelerinin altına soktu ve kanımı donduran bir hançer çıkardı. “Kız kardeşimin artık buna ihtiyacı olmayacak.” Hançeri bana doğru uzattı.

Bir kar tanesi deseni oluşturacak şekilde yerleştirilmiş elmaslar gözümü aldı.

“Bunu krallığımızdan size bir hediye olarak kabul edin.”

Eğer Konstantin, Bronwen’in gördüklerini bilseydi ne bu silahı verirdi ne de bunu bir hediye olarak adlandırırdı.

Ben uzatılan hançeri almayı başaramadığım için onu Veliaht Prens’in elinden Lorcan aldı. “Teşekkür ediyoruz, Konstantin.”

Prens başını onaylar gibi salladı, benim somut tedirginliğim karşısında kaşları çatıldı.

Bir asker karları savurarak Salom ve Prens’e doğru koştu. Onlara ulaştığında eğilerek selam verdi, sonra Glace dilinde konuşmaya başladı.

“Olena, Luce Generali’nin bir kızak imalatçısı aradığını söylemiş. Luce’ye götürmek için birkaç tane satın almak istediğini anlatmış.” Bu haber Konstantin’in zaten sıkıldığı olan çenesini Lore’un yanında tuttuğu çelik hançer kadar keskinleştirdi. “Satın alma işlemi yapılmış mı?”

“Öğrenmek için imalathaneye askerler gönderdim, Vizoshtsa.”

“Nerede bu imalathane?” diye sordu Lore.

Asker Lorcan’a baktı, sonra gözlerini kırıştıırıp bir adım geri çekildi. Galiba kimin huzurunda durduğunu yeni fark etmişti. “Yüzen Buz Pazarı’ndan biraz içeride, Majesteleri.”

“İsim?” diye gürledi babam.

“Denys.”

“Senin ismin değil,” diye homurdandı Salom gözlerini devirerek.

“Ah. Volkov ve Oğulları.” Denys, dala zorlukla tutunan bir sonbahar yaprağı gibi titriyordu.

“Askerlerini geri çağır.” Rüzgâr Lore’un siyah saçlarını dalandırdı. “Hava yoluyla daha hızlı gideriz.”

Lore gölgelere karışmaya başlamıştı ama Konstantin, “Regio buraya neden geldi?” diye sorunca tekrar katılaştı.

“Rün taşı için geldi. Sanırım krallığınızı tanıdığı için kaldı. Askeri eğitimini Glace’te almamış mıydı?” Lorcan’ın gözleri koyu kehribar renginde parlıyordu.

İstemedenden de olsa zihnine girdim. Düşünceleri öylesine vahşet ve kanla dolup taşıyordu ki kendimi hemen dışarı attım ve bakışlarımı zihnine giremediğim Konstantin’e çevirdim. Tanrılara şükürler olsun, çünkü onun kafatasının da iğrenç sahnelerle dolu olduğundan hiç şüphem yoktu.

“Belki de hâlâ krallığınızla ittifak kurma şansı olduğuna inanıyordu,” diye devam etti Lore. “Özellikle de Alyona hamile olduğu için. Sanırım onun çocuğuna.”

Gözlerimi kırptırarak Lore’a baktım. ***Bunu kesin olarak biliyor musun yoksa blöf mü yapıyorsun?***

Daha önce onu taştırken ikinci bir kalp atışı duymuştum. Babasına gelince, Dante olduğunu düşünüyorum.

Glance Prensi omuzlarını dikleştirdi. “Artık bebek yok.” Sesi duygusuz olsa da genişleyen burun delikleri Alyona’nın düşük yapmasının onun üzerinde yarattığı etkiyi gösteriyordu.

Derin bir nefes aldım. Hava o kadar soğuktu ki ciğerlerimi yaktı. Bebeğini abisinin yüzünde gezdirdiği çelik bıçak yüzünden mi kaybetmişti yoksa babası bunu öğrenip çocuğun alınmasını mı emretmişti?

Buzlar Prensesi’nden nefret ediyor olabilirdim ama böyle bir kalp acısı yaşamasını asla istemezdim. Bunun bizim suçumuz olduğunu düşündüm. Eğer gelmemiş olsaydık...

ÖLÜMCÜL YEMİNLER EVİ

Yapma. Ayrıca, Behach Éan, eğer bebek hayatta kalsaydı Meriam'ın laneti devam edecek ve Kazan kilitli kalacaktı. Çocuğun canını kendin almayı gerçekten tercih eder miydin?

Midem kasıldı çünkü bunu hiç düşünmemiştim. Hâlâ Al-yona için üzülüyordum ama rahatlamadım desem yalan olurdu çünkü bir çocuğu asla kurban edemezdim.

Salom, Dante'nin neden sahte bir ölüm planı yapmadığını sorduğunda onun işaretiyle çizilmiş avucuma baktım.

Justus da baktı. “Regio ölü numarası yapamaz çünkü kalbinin atıp atmadığını bilmenin sihirli bir yolunu bulduk.”

Salom'un bakışları, Dante'yle olan bağımın hatırlatılması üzerine Lore'un etinden kalkan ağır dumanın ilerisine kaydı.

“Ríhbiadh,” dedi Justus, “uçmak için kanatların ve öldürmek için gagaların olduğunu biliyorum ama Glaceliler buraları iyi bilir. Onun uğrak yerlerini bilirler. Onu bizden daha hızlı ortaya çıkarırlar.”

Lore ona baktı. Eşim ek kuvvetlere, özellikle de Peri türüne ihtiyacımız olmadığını söyleyemeden Justus'un gerekçesine katıldım. “Bence o haklı, Lore. Bence bu toprakları tanıyan insanlar bize çok yardımcı olur.”

“Korkarım Kral, işin içinde bir büyücü olduğu sürece bu meseleye karışmak istemiyor.” Bir rüzgâr Salom'un güneşte parlayan atkuyruğunu yana savurdu. “Büyücü derken de Shabbeli Meriam'ı kastediyor, eşinizi değil Majesteleri.”

Asker istiyorsan pazarlığını kullan, bize adam ödünç vermekten başka çareleri kalmayacaktır. Konstantin'in gri gözleri, sanki daha önce bana ettiği yemini tartıştığımızı anlamış gibi Lorcan'ın gözlerine kilitlendi.

Sen ne önerirsin, Lore?

Şimdilik sakla. Onu kendi başımıza bulmayı başaramazsak pazarlığı o zaman kullanırız.

Yüksek sesle, “Avımıza başlamak için onayını aldık mı, Konstantin?” dedi.

Konstantin'in gergin boğazı yavaş bir yutkunmayla titredi. "Evet, Lorcan Ríhbiadh. O adamı bulup ortadan kaldırmak için Glace'in onayını aldın." Arkasına döndü ama dudağının yukarı kıvrıldığını fark etmememi sağlayacak kadar hızlı değildi.

Justus eğilip –sanırım Shabbe dilinde– mırıldandı: "Konstantin, Dante'den nefret ediyor. Alyona yüzünden küsler."

Lore kaşlarını kaldırdı. "Sürprizlerle dolusun, değil mi Rossi?"

Büyükbabamın Shabbe dili konusundaki bilgisine mi yoksa Glace saray dedikodularını bilmesine mi şaşırmıştı?

Shabbe dilini konuşmasına. Korol'un Regio'dan hoşlanmadığına dair söylentiler duymuştum. Çocuğu neden takdir ettiğimi sanıyorsun? Eğildi ve hançeri kibarca botumun içine soktu. ***Yürürken dikkatli ol.***

O şekil değiştirirken ben dudağımı ısırdım çünkü Bronwen'in görüsü gözümün önüne gelmişti. Konstantin kız kardeşine karşı bu kadar korumacıysa Glaceli Alyona'nın hayatına son verdikten sonra kızıma ne yapardı?

Kuzeye doğru ilerledikçe hava daha da sertleşti. Eğer yaz mevsimi böyleyse kışın ortasında dünyanın bu bölgesinin ne kadar soğuk olacağını hayal bile edemiyordum. Kalede tek bir baca bile yokken ısınmak için odun ateşine bel bağlayan insan topraklarını çizgi çizgi menekşe rengi dumanlar kaplamıştı.

Kar ve buzdan yapılmış bir limanı çevreleyen çivit rengi sulara, düzgün bir şerit hâlinde kıyıya yanaşmış gemiler görünüyordu. Alaca keresteden oyulmuş birbirinin aynı tezgâhlar, sıraya girmiş okul çocukları gibi yan yana duruyordu. Kaotik ve gürültülü Tarelexo pazarının aksine burası düzenli ve sessizdi. Alışveriş yapanlar bile kürk giymiş bir karınca kolonisi gibi disiplin içinde tezgâhların önünden akıp gidiyordu.

Ne büyük bir kültür şoku. Buraya gezmeye ya da karşılaş-tırma yapmaya gelmediğimin farkındaydım ama kıyı şeridine yaklaştıkça renk ve gürültü dolu bir krallıkta doğduğum için minnet duymaktan kendimi alamadım.

Kanat çırpışlarımız havada yankılanırken kürklü kafalar kalktı, ağızlar açıldı, tiz çığlıklar duyuldu. Belli ki ordu, halkını ziyaretimizden haberdar edecek zamanı bulamamıştı. İri gövdesiyle alçalmaya başlayan babamın boynuna sıkıca sarıldım. Aslında beni Lore uçurmak istemişti ama ona eğer beş duman bulutuna bölünüp o şekilde ve kıvamda kalmaya devam etmezse, ona obsidiyen kazığı kendi ellerimle çakacağımı söylemiştim. Ah, çok fena sinirlenmiş olsa da en sonunda sözümü dinlemişti.

Kıyı şeridinden uzaklaşıp eşya dolu kızaklar çeken insanlar, çocuklar ve yaşlılarla dolu dar beyaz bir caddeye paralel uçmaya başladık.

Hepsi durup bize bakıyordu. Üzerlerinden isli bir duman gibi kıvrılan somut gerginliğin bir kısmını yatıştırmayı umarak onlara el salladım fakat babam aniden sola dönüp kolumu boynuna dolamaya mecbur kalınca nazik el hareketlerim kısa kesildi.

Çok geçmeden kütüklerden yapılmış, camları buğulu dev bir binanın önüne geldik. Çift kanatlı bir kapının üzerine *Volkov ve Oğulları* yazan ve üzerinde güzel bir kızak resmi bulunan ahşap bir tabela vardı.

Lekeli parmaklar buğuları yok edip yüzleri ortaya çıkarsa da kimse bizi selamlamak için dışarı çıkmadı. Aslında, bir kilidin yerine otururken çıkardığı belirgin sesi duyduk. Ya Glaceliler Kargaların duvarlardan geçme yeteneğinden habersizdi ya da bizim özel mülke uygun bir karşılama olmadan giremeyecek kadar kibar olduğumuza inanıyorlardı.

Yere inip Colm, Fionn ve Justus'la çevrenir çevrenmez babam öne atılıp tahtaya vurdu. "Kapıyı aç."

"Belki, *barış içinde geldik*, diye eklemek istersin." Babam ona ters ters bakınca Justus omuzlarını silkti. "Bu onları kapıyı daha çabuk açmaya teşvik edebilir."

Babam isteksizce, "*Barış içinde geldik*," diye ekledi. Ses tonu o kadar sertti ki sanki, *Sizi parçalara ayıracağız*, demiş gibiydi. Metal tıkırtılar ve menteşeler gıcırdayıp büyük ahşap kapı açıldığında epey şaşırdım.

Gümüş gözlü, gümüş saçlı bir yarımılık hepimize ihtiyatla bakıyordu. "Kızak mı arıyorsunuz?"

"Kaçak bir kral arıyoruz." Babamın boyu o kadar uzundu ki kendisi de kısa sayılmayacak yaşlı adama yukarıdan bakmak için başını uzatmasına bile gerek kalmıyordu.

"Korkarım elimde hiç kalmadı."

Babamın bakışları aşağı inerken dudağının kenarları kalktı, ardından yüksek sesle kahkaha attı. Bu da adamın kapıyı beyaz kesilmiş parmaklarla kavramasına neden oldu.

Adamın kalbini durdurmadan babamın önüne geçtim. “General Salom dün gece bazı yabancıların sizi ziyaret ettiğini söyledi.”

Adamın bakışları üzerimde gezindi, sonra mor gözlerime baktı. “General yanılıyor. Hiç ziyaretçimiz olmadı.”

Justus yanıma geldi. “İşte.” Yakut kaplı enfiye kutusunu çıkarıp üst kapağını başparmağıyla açtı. “Bir tutam tuz insanın hafızasında harikalar yaratır.”

“Hafızam gayet iyi çalışıyor. Şimdi, sizden gitmenizi rica edebilir miyim?”

Kapıyı suratımıza kapatmaya yeltenince babamın bedeni dumana dönüşmeye başladı. İçeri girip herkesi öldürmesini engellemek için hemen kolunu tuttum, sonra da Lore’a seslendim: *Hiçbir uzvunu kesmek yok.*

Zihin bağımızdan bir homurtu geldi çünkü tabii ki eşim adamın sırlarını dökmesini sağlamak için bedensel zarar vermeyi düşünüyordu.

Parmağımın ucunu kolyeme bastırdım, sonra binanın kapısına aşağı doğru bakan bir ok çizdim, tahta büzülüp küçülürken de keyifle izledim. Talaş hâline gelmeden hemen önce çömeliip mührü kestim.

Gri saçlı yarımlik, ağzı gözleri kadar kocaman açılmış hâlde bön bön bakıyordu. “Nesin sen?”

“Shabbeli büyükannesini arayan bir kız. Hani şu krallığın etrafındaki koruma kalkanlarını yaratan. Meriam. İsmi bir şey çağrıştırıyor mu?”

Göz bebeklerine yukarı yönlü oklar çizmesem de bir kurbağanın gibi kocaman olmuşlardı.

“Babamın da bahsettiği gibi, barış içinde geldik. Ayrıca Krallınızın onayıyla geldik. Şimdi, bize yabancıların kaç kızak satın aldığını ve onları hangi yöne götürdüklerini söyleme nezaketini gösterir misiniz?”

Adamın nabızı boğazında öyle bir atıyordu ki onu bayıltmaktan endişelendim. Gülümseyerek tatlı bir, “Lütfen?” ekledim.

Adam yere yığıldı. *Merda*. Onu öldürmüş müydüm?

Daha genç bir adam yanma koşup çömeldi ve iki parmağını ihtiyarın boynuna koydu. Nabzını hissetmiş olmalıydı çünkü eline büyü doldurmadı ya da bizi vurmak için herhangi bir silaha uzanmadı.

Ayağa kalktı, diğer iki adama babasını arkadaki bir karyolaya taşımalarını söyledi, sonra kollarını göğsünde kavuşturup, “Beş kızak ve bir çekme zinciri satın aldılar,” dedi.

Çekme zincirinin Meriam’ın tahtına bağlanmak için alındığını düşündüm. Ayrıca büyükanneemin yük gibi sürüklenmekten hoşlanmadığını da tahmin ediyordum.

“Yöne gelince... Doğuya yöneldiler ama belki de rotalarını değiştirmişlerdir. Müşterilerimizi takip etmeyiz.” Bakışları vücudunda gezinince Lore beni gölgeleriyle sardı.

Rahatla, aşkım. Adam zırhımda bıçağını sokacak bir açık aramıyor.

Farkındayım.

O zaman uzaklaş lütfen. Kendini riske atmanı istemiyorum.

Tehlikede olan tek şey bu yarı kanlının gözleri.

Lore... Bir homurtuyla parmaklarımı eşimin çalkalanan, duman bedenine doğru uzattım.

“Sence kaç adam vardı?” diye sordu Justus.

“Kızaklarımız normal boyutlarda” –babama hızlıca bir göz attı– “altı kişiyi alır. Dört kızak tamamen doluydu, bir tanesinde de sandıklar vardı.”

Sandıklardan söz edilince ensemdeki tüyler diken diken oldu çünkü sandıklar erzak demekti. Sandıkların yiyecek ve giyeceklerle dolu olduğuna inanmayı çok istesem de içimden bir ses silah diye bağırıyordu.

Dante onu aramaya geleceğimizi biliyordu.

Biliyordu ve hazırlıklıydı.

Volkovlar bizimle iş birliği yaptığı için imalathanenin kapısını büyüttükten sonra babamın üzerine çıktım ve doğuya doğru havalandık. Karla kaplı tepelerin üzerinde sıcaklık o kadar düşüktü ki uçuşumuzdan bir saat sonra yüzüm buz tutmaya başlamıştı. Deniz kabuğu kolyemi kazağımın içine soktum, sonra yünü kulaklarımın, burnumun ve ağzımın üzerine kaldırdım. Yanan göz bebeklerimi korumak için göz kapaklarımı indirdiğimde omuzlarıma ağır bir şey düştü. Bunun bir post olduğunu anladığımda nefesim kesildi.

Kürkten nefret ettiğini biliyorum ama pelerin üstünde kalsın.

Kollarımdan birini babamın boynundan kaldırıp kürkün yakasını kavradım. ***Az önce bir ayının derisini mi yüzdün?***

Hayır. Fionn onu bir avcı köyünden satın aldı. Başlığı tak.

Başlığı donmuş kulaklarımın üzerine örttüm ve beni sıcak tutmak için hayatını feda eden yaratığa hızlıca şükranlarımı fısıldadım. ***Bronwen bir görüş görmüş olamaz mı?***

Hayır.

Aoife aniden bize doğru yaklaşınca Gabriele'in uyandığını fark ettim. Yanakları ve dudakları yeniden pembeleşmiş, gri gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. "Glac'e neden geri döndük?"

Tabii. Uyurken olayların bir kısmını kaçırmıştı. Onu bilgilendirmek için hızlıca işe koyuldum.

Anlattıklarımın sonunda sert bir soluk aldı.

"Bacağın?"

Atelini inceledi ve ayağını büktü. “Bacağım iyi. İyileşti bile.” Kalçasına dokundu, sonra elini Aoife’in bağladığı düğümlerin üzerinde gezdirdi ve onları çekiştirmeye başladı.

“Gabriele?”

“Hımm?”

“Neden sertçe nefes aldın?”

“Ne?”

“Sana kızaklardan bahsettikten sonra bir ses çıkardın.”

“Ah. Doğru. Özür dilerim. Olanlardan dolayı kafam biraz karışık.” Beyaz enginliğe baktı. “Burada görevliyken Alyona bir keresinde bizi dev buz mağaralarına götürmüştü. Belki Dante de oraya gitmiştir diye düşünüyordum.”

“Nerede?” Ses tonum histeri sınırındaydı. “Nerede o mağaralar?”

Alt dudağını ısırdı ve Aoife’in kanadının ötesine baktı. “Beyaz Diş’in dibindeydiler.”

“Beyaz Diş mi?”

Başıyla ince ve uzun, ürkütücü bir zirvesi olan bir dağı işaret etti.

“Uygun bir isim.” Lore’un duyup duymadığını sormak üzereydim ki tüm Kargalar hep birlikte sivri tepeli dağa doğru yöneldi.

Herkesi yüksekte kalmalarını söyle, Lore.

Belli ki söylemişti, zira dağa ulaştığımızda çok yüksekteydik.

Kızakları görebilmek için gözlerimi kısarak aşağıdaki vadiye baktım ama Shabbeli kanım sayesinde görüşüm gelişmiş olsa da gözlerim yeterince keskin değildi.

Babam aniden galklayınca yerimden sıçradım. Bakışlarımı kanatlarına çevirdim. Tüylerinin titreşmeye devam ettiğini gördüğümde durağan kalbim yeniden çarpmaya başladı.

Lore, ne oldu?

Baban heyecanını dizginleyemedi, diye homurdandı Lore, Kargalarından biri yüzümle aynı hizaya geldi.

Buradalar mı? Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Evet. Gabriele'in dediği gibi, buz mağarasına sığınmışlar.

Babamın bedenini bacaklarımla sıkıştırarak Lore'un altın gözlerinin yönünü takip ettim ve turkuaz bir benek gördüm ama sonra bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

Dumana dönüş.

Çok yüksekteyiz...

Lütfen. Benim akıl sağlığım için, lütfen.

Yumuşak bir iç çekişle dumana dönüştü. Dudaklarımı okşadıktan sonra, ***Hemen döneceğim,*** diye mırıldandı.

Mavi beneğe doğru giden beş siyah çizgi görünce, ***Lore, hayır!*** diye haykırdım. ***Hemen geri dön! LORE!*** “Dádhi, onu takip et.”

Babam çılgılığımıza kulak asmadı. Deli eşimin peşinden gitmedi. Kimse gitmedi. Hayal kırıklığıyla hırladım ve beş siyah çizgi havai fişek gibi bize doğru geri uçana kadar da hırlamaya devam ettim.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, o kadar kızgındım ki bütün askerlerin hayatına son verip vermediğini bile soramadım.

Hiçbir hayatı sonlandırmadım. Ses tonu en az benim ruh hâlim kadar anlaşılmazdı.

Ona yan yan baktım.

Lorcan'ın gölgeleri Justus'a doğru akın etti. Zihnine kötü bir görüntü düşürmüştü herhâlde. Çünkü büyükbabam dudaklarını büktü ve “Meriam bize ihanet etmez,” diye gürlledi. “Başka bir nedeni olmalı. Bir pazarlık yapmış ve bunu Meriam'a mührü çizdirmek için kullanmış olmalı...”

Koluma doğru kör edici bir ağrı aktı. Kan, yara ya da Kazan bilir başka bir şey görmeyi umarak kolumu açtım ama derimde leke bile yoktu. Bir başka sıcak acı darbesi avucumu kolumdan çekip kopardı sanki. Biri üzerinde kızgın bir demir bastırmış gibi yanan boynuma vurduğum.

Bu da neydi böyle? Bir çeşit büyü mü? Meriam bana zarar vermek için büyü mü yapıyordu?

Fallon? Lore'un bağırdığını duyuyordum ama sesi sanki Luce'den geliyor gibiydi.

Kollarım gevşedi ve kaydım. Babamın büyük kanatları bile düşüşümü engelleyemedi. Gaklamalar etrafımda yankılanıyordu.

Yukarı doğru yükselen geniş bir gövdeye çarptım. Karmakarışık zihnimin bana bakan endişeli gözlerin sarı renk olduğunu anlaması bir dakika sürdü. **Tanrılar aşkına, Lore, hayır!**

Mo khrà, ne... Eşim cümlesini tamamlayamadan vücudu hareketsiz kaldı ve en kötü kâbusum gerçekleşti; siyah tüyler sertleşerek metale dönüştü.

Etrafıma bakıp büyükbabamın, sonra Gabriele'in ve son olarak Bronwen'in bakışlarıyla karşılaştığımda zaman durmuş gibiydi sanki. Bir an için hepimiz gökyüzünde asılı kaldık ve sonra... ve sonra vadiye düşmeye başladık.

Zihnimde iki düşünce belirdi: Bir, Peri yoldaşlarımdan hepsi safkandı, o yüzden düşüşten sağ çıkacaklardı ve iki, eğer Lore demirse o zaman insanlığını kaybetmemiş demekti.

“Düşünce boynu kırılmış, Dee. Büyüsü açığa çıkmamış olsaydı şu anda ölmüş olurdu ve biz de mahvolurduk.”

“Bunu biliyorum, Tavo!”

Öldüm mü?

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” Dante’nin sesi, sanki gerçekten perişan olmuş gibi çatal çataldı. “Siktir.” Tekrar gürledi ama hırıltısı, üzerinde yattığım şeyi titreten sarsıntılar arasında kayboldu. “O da neydi öyle?”

“Bir çığ daha. Fallon’ı aşağı indirmek için yaşam ipini kullanmanın zekice olduğunu kabul ediyorum ama Meriam pek iyileşmiyor gibi. Shabbe’nin koruma kalkanlarını etkiliyor olmalı.” Tavo tam bunu söylerken kavurucu bir acı yeniden boynumu sardı.

İniltimi dizginlemek için çenemi sıktım. Ne bu canavarlara ağladığımı duyma zevkini tattıracak ne de uyandığımı belli edecektim.

“Bu mağaraya canlı canlı gömülmeden önce karı eritmeye devam edin, sizi aptallar!” Tavo benden uzaklaşmıştı galiba, sesi o kadar küstah gelmiyordu. “Enrico, cadının kanını durdurmanın da bir yolunu bul!”

“Deniyorum, Generali. Deniyorum.” Enrico’nun sesi çıldırmış gibiydi.

“Daha çok dene.” Ayakları kar ve buz olduğunu tahmin ettiğim şeylerin üzerinde gıcırdıyordu. “Rossi ve Moriati’yi buldular mı?”

“Olumsuz, Generali. Sadece kâhin geri getirildi.”

“Uyan bakalım, Aurora.” Bir tokat şaklaması yankılandı, aynı anda yüzümde bir tokat hissi belirdi.

Göz kapaklarımı açmadan bile elin Dante’ye ait olduğunu anlamıştım. Nefesi burnuma geldi ve artık tünellerdeki kadar kötü kokmasa da midemi bulandırdı.

Tıpkı dokunuşu gibi.

Bana dokunmaya nasıl cüret ederdi?

Bir vınlamanın ardından gelen tiz bir çığlık nabzımı hızlandırdı.

“Aurora uyandı,” dedi Tavo şarkı söyler gibi bir sesle. “Duyuları uyandırmak için küçük bir ateş patlaması gibisi yoktur.”

Bu pislik az önce Meriam’ı ateşiyle yakmış mıydı?

Tavo Diotto’nun. Bağırsaklarını. Deşecektim. Tabii Cian benden önce davranmazsa. Gerçi onun benden önce davranması için eşimin yerini bulmam gerekiyordu, böylece o da şekil değiştirenleri uyandırabilirdi, şimdi de eşimin yerini bulmak için yerden kalkmam gerekiyordu. Ya da beni her nereye yatırdılarsa oradan.

“Ona da biraz ateş üflememi ister misin?”

“Hayır.” Dante Tavo’nun iğrenç fikrini engellediği için minnettar olsam da cevabının merhametle bir ilgisi olmadığının kesinlikle farkındaydım. Eğer Meriam’ın yarası yüzünden ölmezsem ateş yüzünden ölebileceğimden endişeleniyordu. “Hadi, Fal.”

Lakabımı fısıldaması tüylerimi diken diken etti. Neden uyanmamı istiyordu? Benim için ne gibi hain planları vardı?

Eli nihayet yanağımdan uzaklaştı ama ne yazık ki bedenimden değil. İki parmağını boynumun dibine, nabız noktama koydu.

“Cadının kanaması durdu,” diye seslendi o gergin asker –Enrico–, adamın ses tonunda hissedilir bir rahatlama vardı.

Tavo buzda yankılanan bir zafer çığlığı attı. “Fallon’ın nabızı nasıl?”

“Daha güçlü,” diye mırıldandı Dante.

“Yerinde olsam kendimi hazırlar ve Beyaz Atlı Prens yöntemini denerdim. Bakalım nabzı hızlanacak mı?”

İçimde öfke o kadar hızlı yayıldı ki yanaklarıma renk gelmesinden korktum. Bunu kesinlikle denememeliydi...

Dudakları benimkilerle buluştu: dolgun, sıcak. Lore’un olmayan dudaklar.

Bütün bedenimi bir tiksinti dalgası sardı. İğrenme ve öfke duygularımı bastırmayı başaramadım ve başımı yana çevirip tükürdüm.

“Şuna bak.” Tavo kıs kıs güldü. “İşe yaradı.”

Yumruklarımı öyle bir sıktım ki derimin altındaki damarlar gerildi, her yerimdeki ağrılar ve morluklar yeniden canlandı. Ağlama isteğiyle göğsüme kramplar girince kendime hayatta olduğumu hatırlattım.

Hayatta kalmıştım. Ve hayatta kalmaya devam edecektim.

Kozumu en iyi şekilde oynamak için kaderin bana dağıttığı kartları anlamam gerekiyordu, o yüzden gözlerimi açtım ve etrafımı inceledim.

Mavi buz altımda, üstümde, yanımda ışıldıyordu. Yarı saydam sarkıtlar donmuş tavanın yüksek kıvrımlarını süslüyor, binlerce cam kılıç gibi parlıyordu. İçerisi buz gibi olmasaydı bir dağın içindeki donmuş sudan oluşan yüksek bir plakanın üstünde değil de okyanus tabanına hapsedilmiş olduğuma inanabilirdim.

Sonra vücuduma, boynumdan ayak bileğime kadar beni saran zincirlere baktım. Bu sefer sarmaşıklar yoktu. Dante askerlerine güvenmiyor muydu yoksa metalin bana büyüden daha zor anlar yaşatacağına mı inanıyordu?

Kollarımı esas olarak boynum gibi kırılmadıklarından emin olmak için ama aynı zamanda bağlarımın sıkılığını test etmek için oynatmaya çalıştım. Kemiklerimi yakan ve kaslarıma kramplar girmesine neden olan acıya rağmen kollarım çalışıyordu. Bacaklarım da öyle.

Harika, mucizevi bedenim sadece hayatta kalmamış, aynı zamanda iyileşmişti de.

Prangaların ortasında gevşedim, zincir metal zırhıma sürtünüp gıcırdadı ve tıkırdadı, balıkçı yakamın kollarının altındaki, herhâlde mosmor olmuş derimi daha da ağrıttı. Lore'un bana verdiği o yumuşak postun hâlâ üzerimde olmasını ne kadar isterdim. O post hem beni sıcak tutar hem de yumuşak bir şeyin üstünde yatmamı sağlardı.

Ah, Lore...

Vücudunun demire dönüştüğünü hissettiğimde yaşadığım dehşeti zihnimde canlandırırken ürperdim. Oksijensiz havanın içinde yüzlerce metre düştüğümüzü. Yüzleri dehşetle dolmuş arkadaşlarımin ve ailemin benimle birlikte düştüğünü.

Gözlerimi kapayıp nefes aldım. Sadece nefes aldım. Dehşeti uzaklaştırmak yerine, beni yıkamasına izin verdim... beni sarmasına ve bilemesine, beni tutsaktan savaşçıya dönüştürmesine izin verdim.

Nabzım yavaşladı, nefesim sakinleşti ve kanım, etrafımı saran buzla aynı hissi verecek kadar yoğunlaştı.

“Benim sözümü dinleyip onu daha önce öpmeliydin, Dee.”

Başımı zehirli bir okla vurulduğum gecedan beri görmediğim aptal General'e doğru çevirdim.

Ama... Bana doğru yürüyen adam Tavo değildi.

Bakışlarımı tekrar suratımı incelemekte olan yüze çevirdim, kahverengi teni, dolgun, pembe dudakları, biri mavi, diğeri beyaz olan uyumsuz gözlerine dikkatle baktım.

Kafamı ne kadar sert çarpmıştım?

Gözlerimi kırıştıtararak bir ukalalık eden adama bir kaşlarını çatan adama baktım ve bunun bir zihin oyunu değil, kan oyunu olduğunu fark ettim.

Lore'un kimseyi katletmeden mağaradan aceleyle çıkmasının nedeni buydu. Çünkü buradaki herkes Dante Regio gibi görünüyordu.

Dante'nin mühürler hakkında bilgisi ve benim kanıma erişimi olmadığına göre bu illüzyonu Meriam yaratmış olmalıydı. Kargaların saldırmasını ve yanlışlıkla Dante'nin hayatına son vermesini engellemek için dolambaçlı bir yol izlemişti demek.

Bu farkındalık keskin bir soluk almama neden oldu. Dante'nin bu komployu hayata geçirmeyi kabul etmesinin tek nedeni, Kargaların onu öldüremeyeceğini bilmesi olabilirdi ancak.

Bu sırrı ifşa ettiği için Meriam'a o kadar öfkelen dim ki, o lanet cadının çıkarcı kıcı lanet tahtından asla kalkamasın diye az kalsın bu buz mağarasındaki Dante dışında herkesi öldürmeye karar verecektim.

Burun deliklerim genişledi.

Lore'un lanetini kırmak ve annemi pullarından kurtarmak için Kazan'a ulaşmayı bu kadar çaresizce istemiyor olsaydım Dante'yi uzumsuz bir kütüğe çevirir, onu Meriam'ın kucağına zincirler ve ikisini de Filiaserpens'in en dibine gönderirdim.

Ah, Meriam, sen... çok... şanslı... bir cadısın.

Ya da daha doğrusu, iş birlikçi bir kaltaksın.

SEKSEN

Dante –kaşları çatık olan– doğrulurken şakağındaki sinirler seğirdi. “Yaşayanların dünyasına tekrar hoş geldin, moya.”

Ah, o iğrenç ünvan...

“Fallon?” Bronwen’in titrek fısıltısı bakışlarımı, hayatımın günlerini ve kalbimin atışlarını çalan pislikten uzaklaştırmama neden oldu.

Buz tapınağının içindeki beş ahşap kızaktan birinin içinde oturuyordu. Bileklerini arkadan bağlayan zincirler olmasaydı neredeyse hava Fae’i şoförün gelmesini bekleyen bir yolcu sanılabilirdi.

“Buradayım, Bronwen.” Çenem o kadar gergin, dişlerim öyle sıkılmıştı ki kelimeler sadece bir fısıltıdan ibaretti.

“Meriam’ı görebiliyor musun?” İrileşmiş beyaz gözleri, anemin boynuzu gibi parlıyordu.

“Hayır.” Sağa sola baktım. Bir taht göremeyince göz bebeklerimi ulaşabildikleri kadar geriye çevirdim ve kanlı altın-kumral saçların parıltısını gördüm.

Dante’nin alaycı versiyonu bakışlarını kızağa doğru çevirirken, “Demek yengen Shabbe dili konuşuyor,” dedi.

Kehribar rengi bir gözün parıltısı bir an için dikkatimi öfkemden uzaklaştırdı. Bir de ses tonunun alçalıp yükselmesi. Meriam’ın büyüü yok mu oluyordu yoksa göz renklerini ve seslerini bilerek mi değiştirmemişti?

Tünellere götürüldüğüm geceyi unutmak istesem de Justus’un nineme dönüştürdüğü askerin benimle onun sesiyle konuştuğunu çok net hatırlıyordum.

“Meriam?” diye inledi Bronwen.

İlk kaçırılma ânımı bir kenara bırakıp son kaçırılma ânıma odaklandım. “Meriam şu anda *servis dışı*, Bronwen.”

Büyükannemin başı yana doğru sarkmıştı, morarmış göz kapakları kapalıydı ve uzun kumral kirpikleri renksiz yanaklarına kanat gibi dayanmıştı. Neredeyse hareketsiz göğsünden akan kanlar tahtının kolu boyunca boncuk boncuk dökülüyordu. Ondan nefret etmeye geri dönmüş olsam da kucağındaki kızıl birikintiyi gördüğümde dişlerimi gıcırdatmaktan kendimi alamadım. *Kalpsiz iblisler*.

“O vahşiler onu parçalamış ve kanını akıtmış...” Dizime sivri bir şey batınca tısladım.

“Dil konusunda ne kadar beceriklisin, Fal.” Gerçek Dante, buzun içinden süzülen soğuk güneş ışığında mavi mavi parlayan elmas kar tanesiyle Glace hançerimi eline aldı. “Büyünün bağı daha yeni çözüldü ama Shabbe dilini şimdiden akıcı konuşuyorsun.” Hançeri bacağımda gezdirdi ve deriyi kesme de çelik ucu bacağıma bastırdı. “Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun.”

“Sen de beni. En çılgın hayallerimde bile kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp çok arzuladığın krallığı terk edeceğini düşünmemiştim.”

Hançeri tutan parmakları kasıldı. Bu kez pantolonumu sıyırmadı, pantolonumu, ardından da tenimi kesti.

İrkilmedim. “Yani, Lore’dan korktuğunu biliyorum...”

“Senin küçük kuş kralından korktuğum için kaçmadım,” diye hırladı. “Tuzak kurmak için kaçtım. Ve bak...” Çatık kaşlarına rağmen suratında çılgın bir sırıtiş belirdi. “Tam içine uçtunuz.”

“Çok kolay oldu,” diye ekledi Tavo. “İnanılmaz kolaydı. Dante, hepinizin ne kadar çabuk düştüğüne inanamadı bile. Hele o Kralı bütün Kargaları bir aradayken yakalamamız? Dürüst olmak gerekirse Ríhbiadh’ın beş Kargasını birleştirmek gibi aptalca bir şey yapacağını düşünmemiştim. Ama bu da

gösteriyor ki kümesteki en zeki kuş o değil.” Tavo kahkaha attı. “Mağaraya göz atan küçük Kargasının yüz ifadesini görmeliydin. Kuşkusuz, görünüşümüzü değiştirme planımız” –eliyle Dante’nin birçok versiyonunu işaret etti– “dâhiceydi.”

“*Benim* planım.” Dante’nin kibri Tavo’nun ağzını bir dakikalığına kapattı ama sonra kızıl saçlı adamın keyfi yerine geldi ve sıırtmaya başladı.

“*Senin* planın, evet ama sembolü kim öğrendi?” İki başparmağıyla kendini işaret etti. “Okyanusu geçerken Meriam’ı o sembolü kendi üzerine çizerken yakaladım. Onu bayılttım ve kanayan parmağıyla sembolü kendi elime çizdim. Kamarasına girdiğimde Dante’nin yüz ifadesini görmeliydin.”

Kaşlarımı çattım. Yani bu Meriam’ın planı değil miydi?

“Aptal herif, Rossi’nin yüzünü almıştı.” Dante başını iki yana salladı, uzun saç örgüsündeki mücevherler kapı zili gibi şingirdadı.

“Evet, evet. Ama o sırada aklımdan o geçiyordu. Kazan’a şükürler olsun ki mühür sesimi ya da gözlerimi değiştirmediyoksa bir başım eksik olurdu.”

Gülümseyecek gibi oldum çünkü o ahmak, Meriam’ı bir süre daha gözetlemiş olsaydı mührün tamamını öğrenebilirdi. “Erkeklerin böbürlenmesini duymaktan daha çok sevdiğim bir şey olmasa da merak ediyorum, parlak planınızın bir sonraki adımı nedir?” Parmak uçlarımı buza bastırdım, iyice yapışmalarını bekledikten sonra çektim. Başparmağımı üzerlerinde gezdirdim. Parmaklarım kaygandı fakat su mu yoksa kan yüzünden mi olduğunu anlayamadım. Onlara bakmak düşmanlarımın bakışlarını da üzerime çekecekti, bu yüzden en sevdiğim sembol olan anahtarı çizmeye başladım.

“Luce’ye dönmeden önce senin uyanmanı bekliyorduk.” Gerçek Dante, Tavo-Dante’ye baktı.

“Bu işi sen uyurken halletmeyi önerdim ama Dante bunu hissetmeni istedi.”

“Neyi hissetmemi?” Elimi sembole bastırdım ve nefesimi tutarak avucumun buza nüfuz etmesini bekledim ama olmadı. *Merda.*

Gerçek Dante bıçağı bacağımda daha da yukarı kaydırıldı, pantolonumu ve etimi daha fazla kesti. Kestiği yer yanıyor olsa da tek bir ses bile çıkarmadım. Soluklarımı bile düzenli ve rahat tuttum. Bazılarının işkence olarak gördüğü şeyi, içimdeki iflah olmaz iyimser, sınırsız bir büyü kuyusu olarak görüyordu.

“Neyi hissetmemi istiyorsun, Dante?”

Hançeri yüzüne doğru götürüp çevirdi ve kanımın demir boyunca süzülmesini hayranlığa benzer bir ifadeyle izledi. “Eşinin senin hayatını söndürmesini.” Hançeri indirdi, kin dolu bir gülümsemeyle bana baktı. “Görünüşe bakılırsa Mara’nın soyunu öldürürse –onlardan herhangi birini– insanlığını kaybedecekmiş.”

Kalbim durdu. Çalıştı. Durdu. “Bu bilgiye nasıl ulaştın?” İçimdeki her şey sarsılıyor olsa da ses tonum sabit kalmıştı.

“Soldati Lastra, Justus’la sohbet ettiğinizi duymuş.”

“Shabbe dilini biliyor muymuş?”

“Hayır. Ama sadece büyücülerin dilinde konuşmadınız, değil mi?”

Siktir. Konuşmamıştık. Ama Justus her zaman bir sessizlik mührü çizmişti. Yanlış mı çizmişti acaba?

“Her neyse, kulak misafiri olduğumuz sırada sizden pek çok faydalı bilgi öğrendik. En şaşırtıcı olanıysa abimin aslında üvey kardeşim olduğuydu. *Marco’nun* bile bunun farkında olduğundan emin değilim.”

Yeşil gözlü muhafızın nefret dolu yüzü gözlerimin önüne geldi ve kılıcımı göğsüne saplama zevkini tatmak için hâlâ hayatta olmasını diledim. Sahneyi gözümde canlandırırken, Dante’nin düz beyaz üniformasına baktım. Büyük kaçıışı sırasında altın zırhını mı kaybetmişti yoksa diğerlerinin arasına karışmak için onlar gibi mi giyinmişti?

Tam soracakken botlarının arkasında mahmuzları olan tek kişinin o olduğunu fark ettim. Neden zırhsız olduğunu anladığımda dudaklarımda bir gülümseme belirdi çünkü küçük tugayının geri kalanı için zırh yaptıramamıştı. Göz bandının olmamasının nedeni de bu olmalıydı.

Ah, sevgili Dante, mağaradaki en zeki sarkıt sen değilsin, değil mi?

“Fallon, neler oluyor?” Bronwen’in sesi gerginlikten çatal çatal olmuştu.

“Bu zührevi mantarlar damarlarımı kesip kanımı kurutmak için Lore’un bedenini kullanmak istiyor.” Lucelilere, “Lore’u uyandırmak için ellerimin serbest kalması gerek,” dedim.

“Onu uyandırmak mı?” diye kekeledi Tavo.

“Beni öldürmesini istiyorsunuz, değil mi?”

Dante alaycı alaycı gülümsedi. “Bizi yanlış anladın galiba.” Kana bulanmış hançeri boğazımın yan tarafına sürttü. “Gagası ya da pençesiyle atardamarını kesmesi için uyanık olmasına gerek yok.”

SEKSEN BİR

Göğsüm, sanki kalbim kan pompalama görevini bırakıp gemiyi terk etmiş gibi karıncalandı. Orada uzanmış, Dante'nin acımasız planını özümserken soğuk, tenimden içeri süzülüp damarlarımı dondurdu. "Ben ölürsem Meriam da ölür, Dante."

"Evet. Biliyorum." Derin derin iç geçirdi. "Eğer o ölürse Shabbe büyüsüne karşı bağışıklığımı ve kan büyüsü yapma yeteneğimi kaybederim. Yazık, özellikle de mürekkep hokkamın kaçmasıyla birlikte bu yeteneğin tadını henüz çıkaramadığım için." İç çekti. "Ama ben safkan bir Fae'im, üstelik bir kralım. Senin de bir zamanlar haklı olarak belirttiğin gibi, aslında daha fazla büyüye *ihtiyacım* yok."

Çılgınlığına son verecek bir argüman bulmak için çabaladım. "Teknik olarak sen de onun soyundansın, yani sen de öleceksin." Blöf yapıyordum ama umarım o bunu anlamazdı.

Küçük bir mırıltı çıkardı. "Öyle olsaydı hepimiz babamla birlikte yok olurduk ama işte buradayız."

Dudaklarımı yalayıp tekrar denedim. "Koruma kalkanları yıkıldığı anda Shabbelilerin senin peşine düşeceğinin farkındasındır herhâlde."

"Onlar için hazır olacağım."

"Seni öldürecekler."

"Belki ama en azından dünyayı onların yarattığı iğrençlikten kurtarmış olacağım."

Ölü taklidi yaptıktan sonra kalbim o kadar hızlı atıyordu ki ağzımın içi bakır tadıyla doldu. "Ölmek mi istiyorsun?"

“Evet, moya. Şehit olarak ölmeye hazırım çünkü şehitler efsane olur ve efsaneler sonsuza dek yaşar.”

“Olacağın tek şey ibretlik bir hikâye.”

Tavo boynunu çevirdi. “Alaycı birine dönüştüğünü söylerken şaka yapmıyormuşsun.” Ellerini çırttı ve ses uzaklarda, derinlerde yankılandı. “Partiyi başlatalım mı artık? Frosties’te beni bekleyen sıcak bir banyo ve en sevdiğim kadınla randevum var.”

Anladığım kadarıyla Frosties yerel genelevin adıydı.

“Demir hükümdarı getirin.” Dante’nin komutu, kendisinin aynısı altı kişinin mağaranın gölgelerle kaplı bir bölümüne doğru gitmesine neden oldu.

Arduvaz üzerindeki tebeşir gibi, bir kazıma sesi mağaranın içinde yankılandı ve tüylerim diken diken oldu.

Skrrrr.

Skrrrr.

Skrrrr.

“Lanet olsun, Fallon. Kurtulmak için kanını kullan!” Bronwen’in sert sesi bakışlarımı eşimin demir kanatlarının üzerine geçirdikleri deri halatlardan ayırmamı sağladı. “Hadi, kızım!” Bronwen ayağa kalktı ama pislikler onun zincirlerini kızıağın çekme kancasına bağlamışlardı ve o da tahta sıraya geri düştü. “Hadi!”

Parmaklarımı bacağımdaki yaraya batırdım ve zincirimin halkalarına kan sürmeye başladım. “Bronwen, Lore beni kasıt olmadan öldürürse yine de insanlığını kaybeder mi?” Shabbe dilinde konuştuğumu biliyordum çünkü sadece heceler dudaklarımdan tıslayarak çıkmakla kalmıyordu, aynı zamanda her iki Dante de bakışlarını bana dikmişlerdi.

Parmaklarımı ve kalbimi donduran bir bakıştı bu.

Tavo topuğunun üzerinde döndü, elini kılıcının kabzasına götürdü. Kılıcını kınından çıkardığında, “Bronwen, bir asma yap!” diye haykırdım. “Tavo geliyor...”

Dante avucunu ağzıma kapatarak sesimi kesti ama Bronwen'in beni duyduğunu biliyordum çünkü gözleri daha da irileşmiş ve beyazlamıştı.

Hadi Bronwen. Hadi... Kanımı aceleyle zincirlere akıttım. "Onu bırakırfan feninle pavarlık yafarım," diye bağırdım avucunun içine doğru. "İkinifle de. Onu bırak gitfin."

Tavo omzunun üzerinden Dante'ye baktı.

Lütfen açgözlülükleri zalimliklerinden daha fazla olsun.

Lütfen...

Dante'nin geniş kulaklarının yanlarından çıkan siyah küpeler tek gözü gibi ışıldıyordu. "Pazarlığa ihtiyacım yok. Ya da ona."

Bir sonraki nefesimden önce Tavo, "Buonotte, Bronwen," diye mırıldandı ve kılıcını savurdu.

SEKSEN İKİ

Tavo'nun çelik kılıcı Bronwen'in boynunun bir tarafından girip diğer taraftan çıkarken dehşet içinde izledim.

Bu gerçek olamazdı. Bu da başka bir numara olmalıydı. Başka bir illüzyon. Bronwen ölmüş olamazdı.

Sanki şeytanlığı yeterli gelmemiş gibi Tavo kılıcını Bronwen'in elbisesine sildi.

Tanrılar aşkına.

Gözlerimi kırptıştırıp duruyordum.

Yutkunup duruyordum.

Kazan aşkına, bu gerçek olamazdı.

Bu savaştan galip çıktığımızı görmüştü.

Bu kaderi onun için defalarca dilediğimi düşündüm. Şu an onu geri getirmek için her şeyimi verirdim. Ama onu geri getirmenin yolu yoktu.

Ah, Cian uyanıp da eşinin gittiğini anladığında...

Midem kasıldı ve boğazıma safra doldu ama dişlerimi sıkarak onu yuttum ve delirmiş gibi prangalarımı kesmeye koyuldum.

Tık.

Zincir gevşeyiverdi.

Daha fazla kan almak için parmaklarımı Dante'nin deri pantolonumda açtığı yarığa soktum ve bana geri kalanları kurtarma şansı verecek tek mührü çizdim. Aklıma gelen tek mührü.

Dante, bir psikopatın kendini beğenmiş bakışlarıyla arkadaşının ona doğru yürümesini izlerken ben bir anda gözden kayboldum ve yuvarlanarak bedenimi buz sunağından kurtardım. Sert zemine çarparken gözlerimi yumdum ve zincir şangırdadı.

Herhangi bir Peri plakanın etrafından koşup beni yakalayamadan kendimi yana attım ve bedenim zincirden tamamen kurtulana kadar yuvarlandım.

Dante beni bulmaları için adamlarına emir verdi.

Adamları, eşimin kanatlarına dolanmış ipleri bırakıp beni tuttukları kurban sunağının etrafında koşturmaya başladılar. İkisi zincire basmış olmalıydı çünkü tökezlediler. Biri geriye doğru savrulurken diğeri düşüp alnını keskin çıkıntıya çarptı. İkisi de bayıldı ama ne yazık ki sadece birinin kanı aktı.

Kan ya da kafa yarası bu piçleri öldürmezdi. Bana bir kılıç, tercihen de demir bir kılıç lazımdı. Zincire basmamaya büyük özen göstererek ayağa kalkarken bacak kaslarım zonkluyordu. Parmak uçlarıma basarak düşen askerlere doğru ilerledim.

Obsidiyen kılıcı kanlar içindeki Peri'nin gevşek parmaklarından çekip alırken dokunuşum onu bir anlığına görünmez yaptı. *Merda*.

“Silahı var!” diye haykırdı Dante.

Baygın olan adamın boğazına kılıcı saplamak için kollarımı kaldırdım ama alevler koluma çarpıp yünü eritiverdi. İrkildim ve silahı düşürdüm. Taş bıçak parçalanarak kısaldı ama hâlâ zarar verebilecek kadar keskindi.

“Orada!” Dante kazağımın ipliğinden hâlâ duman çıkan yeri işaret ediyordu. “Tekrar! Ve Kazan aşkına, biri onu yakalayabilir mi!”

SEKSEN ÜÇ

Alevleri söndürmek için koluma vurdum, sonra bodur silahımı aldım ve herkesin saldırgandan kaçtığını varsayacağını düşünerek bana doğru gelen muhafıza doğru koştum.

Haklı da çıktım.

Tavo'nun püskürttüğü ateş bir buz sarkıtına çarptı ve onu eritti. "Siktir."

Askere çarpmadan hemen önce çömelip bacağımı uzattım. Asker bacağıma takıldı. O buzun üstüne serilirken Tavo arkasına döndü ve saçtığı alevler bana bir zarar vermeden zırhıma çarptı.

Bana doğru koşan diğer asker durmaya çalışınca buzun üstünde kaydı. O dönüp kaçamadan ben küçük silahımı savurdum. Bıçak boynuna saplandı ve derin bir kesik açarak bilincini kaybetmesine yol açtı ama adam ölmedi.

Yerdeki diğeri inleyerek kıpırdanmaya başlayınca ikisine doğru ilerledim ve bana büyüyle saldırıramasınlar diye güdük bıçağımı avuçlarının içine sapladım. Tiksinti ve suçluluk duygusunun beni sarmasını bekliyordum ama ikisi de olmadı. Kafam ve yüreğim bu dağın içi gibi buz kesmişti.

Dört askerin kanı akıyordu. On yedi... hayır, on sekiz tane kalmıştı.

Herkes fal taşı gibi açılmış gözlerle hayalete dönüşmüş beni arıyordu.

"Maezza, ne yapacağız..."

Asker cümlesini tamamlayamadan kırık kılıcımla karnını deştim, sonra da ellerini kestim. Ardından iki adama daha sinsice yaklaşp onlara da benzer bir akıbet yaşattım.

Tavo, Meriam'a doğru koştu, tahtının arkasını kavradı ve onu Lore'a doğru kaydırmaya başladı. Bu ne yapıyordu böyle...

"Meriam!" diye haykırdım çünkü anlamıştım. Onu Lore'un gagasının üzerine devirecekti. "Meriam, uyan!" Sesimin yerimi belli edip etmemesi umurumda bile değildi. Tek umursadığımı o tahta ulaşmak ve yoldaki her askeri indirmektir.

Altı beden daha düştü; on iki el daha kanlar içinde kaldı.

Gerçek Dante'ninkilerse hâlâ yerli yerindeydi.

Şimdilik, diğerlerine kirli işlerini yapmalarını emrediyor ve güvenli, benden uzak bir yerde duruyordu. Ama güvende değildi.

"Ayak izleri! Ayak izlerini görebiliyorsunuz," diye bağırdığımı duydum. "Kan izlerini takip edin!"

Muhafızlardan biri söyleneni yaptı. Döndüm ve adam kendini kılıcıma sapladı. Önce inledi, sonra hırlamaya başladı. Bıçağımı onun bedeninden çıkarırken Dantelerden biri kendini Tavo'nun önüne attı.

"Onu... kurban etmene izin veremem." Adamın alnı terden sırılsıklam olmuştu ve göğsü diğer herkesinki gibi çılgınca inip kalkıyordu.

Meriam hariç herkesin.

"Meriam!" diye bağırdım koşarak. İki kez yüzüstü düşecek gibi oldum ama kader benden yanaydı, düşmedim. İki asker peşimden koştu. Parmağımı kanayan bacağıma batırdım, sonra kırık siyah obsidiyenin üzerine bir ok çizdim. Uzadığımı görmesem de ağırlığının arttığını hissediyordum. Kendi etrafımda döndüm ve kılıcı savurdum. Kılıç askerin bedenine saplandığında, parmağımı oku çizdiğim yer olduğunu umduğum yere sürüp çizimi kestim.

Yanında koşan erkek durdu ve yakınında olduğumu düşünerek kılıcını savurdu.

Sessiz bir homurtuyla ağır kılıcı bir bedenden çıkarıp diğerine sapladım. Açtığım yaralar o kadar derindi ki bu ikisi saatlerce ayağa kalkamayacaktı.

Arkamı döndüğüm anda Tavo, Meriam'ın tahtını önünde duran askere çarpıp onu geriye doğru savurdu. "Eğer yolumdan çekilmezsen seni öldürürüm, Enrico."

"Fiziksel olarak bunu yapamam, Generali." Avucunu göğsüne, kalbine koymuştu.

Justus'un pazarlık yaptığı muhafız olmalıydı bu. Meriam'ı ne pahasına olursa olsun güvende tutması gereken kişi. Denizin ortasında bir sandığa gömülmekten kurtulan kişi.

Tavo gürlledi, sonra Bronwen'de kullandığı demir kılıcı çıkarıp ürkmüş askerin göğsüne sapladı. Adam yere yığıldığında içimi bir acıma duygusu kapladı ama onu hemen bir kenara ittim. Bildiğim tek şey, onun Tavo'yu durdurmaya çalışmasının nedeninin merhamet değil, pazarlık olduğuydu.

Bir şey ayak bileklerime çarptı ve bacaklarıma dolandı. Ciğerlerimdeki hava boşaldı, savruldu. Dengemi bulmak için fırl fırl dönen kollarım yüzünden, devasa kılıcım parmaklarımdan kurtulup kulakları sağır eden bir takırtıyla buzun üzerine düştü. Dizlerim yere çarparken ellerimi uzattım. Kemiklerim haykırsa da ben haykırmadım.

"Yakaladım seni," dedi Dante, artık bir zincir gibi bir şeyle birbirimize bağlı olduğumuz için sadece sesini duyabiliyordum.

Beni oltaya takılmış bir balık gibi çekiştirdi.

Tırnaklarımı buza geçirerek bağlarımı çözmek için tekmeler atmaya başladım. "Meriam!"

Başı sallandı ve göz kapakları titreşti.

"Meriam, Tavo damarlarını kesmek için Lore'u kullanmak istiyor. Onu durdurmalısın!"

Puslu, pembe gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

Hadi. Hadi. "Tavo'yu öldür, Meriam!"

Kalbimin son atışına kadar Meriam söylediklerimi anlasın ve bu konuda bir şeyler yapsın diye Kazan'a dua ettim.

Tavo kılıcının kabzasını şakağına vurarak onu bayılttı.

Haykırdım, çılgılığım o kadar tizdi ki buz mağarasını titretti.

Tavo'nun dudaklarında bir gülümseme belirdi, ardından bir kahkaha koptu. Lanet olasıca herif kahkahalar atıyordu.

Ama sonra durdu çünkü turkuaz karanlıktan şiddetli bir rüzgâr püskürdü ve Tavo'ya çarparak onu ve Meriam'ı olduğu yere sabitledi.

Lore'a fazlasıyla yakın ama büyükannemi eşimin pırıl pırıl gagasına bastıramayacağı kadar uzak bir noktaya. Rüzgârın kaynağını gördüğümde öyle rahatlardım ki neredeyse ağlayacaktım.

SEKSEN DÖRT

Gabriele buradaydı.
Artık yalnız değildim.

Karanlığı tarayarak Justus'u aradım; onun da bu buz mağarasına girmiş olması için dua ediyordum ama sonra bedenim bir şeye çarptı. Dante'yi görmeyi bekleyerek omzumun üzerinden geriye baktım ama onun da şu anda benim kadar görünmez olduğunu hatırladım.

Beni öldürmekle ilgili bir şeyler mırıldandığını duydum. Sesi alçak olsa da o bana ulaşmadan önce hâlâ birkaç saniyem olduğunu tahmin ettim.

Çarptığım şey yeniden görünür oldu. Belini kestiğim askerlerden biriydi. Kol kaslarım titrese de onu üzerime kaldırmayı başardım, sonra kaymayı bıraktığım anda onu vücudumun ön tarafına yapıştırdım.

Dante'nin nefes alışını duymak için duyularımı zorluyordum ama kalbim pek bir şey duymama olanak vermeyecek kadar çılgınca çarpıyordu. Etrafımdaki haykırıışları bile zar zor duyabiliyordum.

Su üstümüzden akarak bedenlerimizin şeklini açığa çıkardı. Su yuttuğum için öğürürken bir bıçak etten kalkanıma öyle bir şiddetle saplandı ki darbe kafatasımın arkasının buza çarpmasına ve dişlerimin takırdamasına neden oldu.

Orada sersemlemiş bir hâlde yatarken adamın hayatının sıcaklığı damarlarından akıp çevreme yayıldı.

Dante'nin kılıcının ucu zırhıma sürtündü ve numaramı anladığımı sandım ama zincir şingirdadı ve Peri Kralı yeniden görünür oldu.

Kan kaybından öldüğümü sanmıştı. Numaramı yutmasına o kadar şaşırmıştım ki birkaç saniye boyunca gözlerimi kırıştırmaktan başka hiçbir şey yapamadım.

Ama sonra Gabriele, "Justus, Fallon'a git! Kanaması var," diye haykırdı.

Justus buradaydı.

Ölü askeri iterek üstümden indirirken yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü, adamın görünür olmaması için onu bedenime yapıştırdım. Titreyen ellerimle zincirimin halkalarını kanla kestim, sonra bir parçasını kapıp Dante'ye doğru koştum.

Sırtına atladım ve zinciri boynuna geçirdim. Buz zemine çarptığımızda Gabriele'e haykırarak Tavo'yu Lore'un gagasına doğru itmesini söyledim.

"Tavo mu?" diye fısıldadığımı duydum.

"Evet! Yanındaki adam Tavo! Gerçek Dante bende!" Peri Kralı'nın saç örgülerini kavradım, kanlar fişkırana ve adam kıvrınmayı bırakana kadar kafasını buzun içinde tuttum.

"FALLON!" diye haykırdı Gabriele. "Arkanda!"

Nerede olduğumu nereden biliyordu? Kanlı su birikintisi mi beni ele vermişti, yoksa... *Merda*, görünür olmuşum!

Ben omzumun üzerinden Gabriele'in beni uyardığı tehlikeye bakamadan, Tavo tahtı arkadaşımın bacaklarına vurarak sendelemesine neden oldu ve ardından bir saniye bile kaybetmeden Meriam'ı devirdi.

Onu öyle mükemmel itmişti ki bulunduğum noktadan bile Meriam'ın göğsünün eşimin gagasıyla buluşacağını görebiliyordum.

Haykırarak Dante'nin üzerinden kalktım, sonra koşmaya başladım ama çok uzaktaydım.

Çok uzaktaydım. Gabriele sarsılarak ayağa kalktı ve altın tahtı yumruklayarak eşimden uzağa fırlattı. Tavo kükredi ve demir kılıcını kuvvetle savurdu.

Çiğerlerim bir başka haykırıyla yanarken Gabriele'in başı omuzlarından ayrıldı. Bronwen'inki gibi o da ağır çekimde düştü sanki.

"Seni canavar!" Tavo'ya öyle bir hızla çarptım ki eşimin gagasının üzerine doğru savruldu.

Dengesini bulamadan demir bıçağı parmaklarından çekip alarak kararmış kalbine sapladım. Ağzı sessiz bir solukla açılırken gözlerini kırptırdı. İki kez.

Sonra vücudu içi boşalmış bir oyuncak bebek gibi gevşedi ve gözlerinin ferisi söndü. Herkesin görmesi için onu Lore'a saptanmış hâlde bırakmak istiyordum ama kanının eşimin ağzına akması fikri beni tiksindirdi, o yüzden ceketini kavrayıp onu yere attım.

Yanaklarımdan o kadar çok yaş akıyordu ki katliamı bulanıklaştırıyordu. Onları elimden tersiyle silsem de akmaya devam ediyordu. Engellemem gereken daha çok asker ve öldürmem gereken bir kral olduğunun farkında olmama rağmen Gabriele'in başının yanına çömelip gözlerini kapayarak ruhunun huzur bulması için dua ettim. Minnettarlığımı ve sevgimi ifade etmeye kelimeler yetmezdi ama şimdilik bu kahramana verebileceğim tek şey buydu.

"Nipota?" Büyükbabamın nazik sesi, yanan gözlerimi arkadaşşımdan ayırmama neden oldu.

Onun Dante'nin başında dikildiğini gördüm, bir çizmesi Peri'nin sırtında, vurduğu geyiğinin başında duran bir avcı gibi duruyordu. Etrafı hareketsiz bedenlerle doluydu.

Cansız, diye düşündüm, uyuşmuş bacaklarım yüzünden sanki yüzüyormuşum gibi hissederek ona yaklaşıırken.

Ben Gabriele'in intikamını alırken Justus Rossi demir kılıcını çarpan her yüreğe saplamış ve bembeyaz ceketlere yakut çiçekler işlemişti. Her yeri kan içindeydi. Saçları yapış yapıştı ve bitkin yüzünden kızıl çizgiler iniyordu; öfkeyle ama aynı zamanda kalp kırıklığıyla dolu gözleri bulanıktı.

Ona ulaştığımda silahını uzattı. "Bu savaşı benim kılıcım ile bitirme onurunu bana bahşeder misin?"

Tereddüt etmeden silahlarımızı değiştirdik. Justus'un kılıcını kavrayıp kaldırdım; kabzasına yerleştirilmiş yakutlar gibi kıpkırmızı parlayacak kadar çok kana bulanmış kılıcı döndürürken adrenalin onu sıkı sıkı tutmamı sağlıyordu.

"İşini bitirirken yüzüne bakmak istiyorum," diye mırıldandım.

Eğilip Peri Kralı'nın beyaz üniformasını kavrayarak onu ters çevirirken Justus'un acıyla homurdandığını duydum.

Dante'nin mahmuzları buza çarptı ve onu boğduğum zincir takırdayınca gözlerini kocaman açtı.

Güzel.

Kazandığımı görmesini istiyordum, tıpkı son itirafımı duyacak kadar akli başında olmasını istediğim gibi.

"Sefil varlığına son vermeden önce sana söyleyeceğim son bir şey var, Dante Regio." Baskı uygulamadan bıçağımın ucunu göğüs kafesinin ortasında gezdirdim ve her bir altın düğmeye vurdum. "Büyü yapmak için bana ihtiyacın yoktu çünkü damarlarında Shabbe büyü vardı. Meriam bizi evlilik bağıyla bağlayarak senin kan büyü yapma yeteneğini dizginledi. Seni tamamen benim kanıma bağımlı kıldı."

Titreyen dudaklarından şaşkın bir nefes çıktı, gözleri dehşet ve şok karışımıyla irileşti.

"Senin en büyük hatan, moyo, benimle evlenmekti." Sonunda kılıcı Dante'nin pis kalbinin üzerine yerleştirdim ve "Yaşasın," diye mırıldandım bütün ağırlığımı kollarıma vererek. "Yaşasın Kargalar."

SEKSEN ALTI

Dante'nin gözlerinin ferisi sönüp başı yana kayarken yutkundum. Zafer kazanmış gibi hissedeceğimi sanmıştım ama tek hissettiğim uyuşmuşluktu. Justus bayılmak üzere olduğumu hissetmiş olacak ki kollarını bana dolayıp beni sıkıca kucakladı. "Geçti."

"Bronwen öldü, Nonno."

"Biliyorum."

"Gabriele de öldü."

"Biliyorum ama Dante de öldü, çocuğum."

"Biri diğerini götürmüyor."

"Hayır. Hiçbir hayat bir başkasının yerini tutmaz." Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Ama savaş böyledir. Umarım bir daha böyle bir şey yaşamazsın. Şimdi git de eşini..." O kadar sert bir nefes çekti ki bayılmak üzere olduğundan endişe ederek başımı göğsünden kaldırdım. Gözleri kocaman açılmış olsa da etrafımızı saran oyma duvarlar gibi ışıldıyordu. "Santo Caldrono."

Dönüp onun baktığı yere baktım. Orada, devrilmiş Luce tahtının yanında, kıvrılmış bir beden yatıyordu. Parıldayan ipek kıvrımlar, gün batımındaki bir dalga gibi ince bedenine üzerine yayılıyordu.

"İşe yaradı," diye fısıldadı Justus.

Kadın kıpırdandı.

Meriam.

Kollarını bedenini altından çıkardı. Kollarından biri büküldü ama diğeriyle tutunmayı başardı. Vücudu titreyen, uzun saçları

dalgalandan Meriam o koluna yaslandı. Sonra başını çevirip parlak pembe gözlerini bize dikti.

“Fallon.” İsmim sessiz bir mırıltı olarak çıkmıştı. “Justus.” Meriam yutkundu.

Justus kolunu belimden çekti ve ona doğru bir adım attı ama benim ayaklarımın üzerinde durabildiğimden emin olmak için dönüp bana baktı.

Gülümsedim ve kendimi epey kötü hissetmeme rağmen, “Ben iyiyim,” dedim.

Umarım eşimi uyandırmak, kalp atışlarını yanağımda ve nefesini saçlarımda hissetmek, büyükbabamı rahatlatmak için söylediğim yalanı gerçeğe dönüştürürdü.

Lore’un devasa çelik gövdesine doğru topallayarak ilerledim ve olmaması gereken bir girinti bulana kadar karnını inceledim. Ellerim kanla öylesine kaplanmıştı ki onları buz duvara sildim. Duvar parmak uçlarımda altında titredi. Kollarım titrediği için olabilir diye düşündüm ama sonra ayaklarımın altındaki buz da titremeye başladı. Başka bir çığ mıydı bu?

Ellerimi temizledikten sonra Lore’un pençesini kavrayıp kendimi yukarı çektim, ardından da o minik saçmalardan biriyle vurulduğu yere tırmandım. “Nonno, uzun ve sivri bir şeye ihtiyacım olacak.”

Cebini karıştırdı. “Bunu düştüğün yerden almıştım.” Babamın şiş hâline getirdiği çatalı çıkardı.

Bana doğru yürüyüp çatalımı uzattı, sonra ona bir şeyler fısıldayan Meriam’a geri döndü. Lore’un adını duydum ama kalbimin telaşlı çarpıntısı ve çatalın metale sürtünme sesi yüzünden başka hiçbir şey duyamadım.

Saçma gövdesinden çıkar çıkmaz Lore gölgeye dönüştü. Üstüne yattığımı hissetmiş olmalı ki vücudumu sardı ve ben tekrar ayağa kalkana kadar beni destekledi.

“Fallon,” diye mırıldandı, ellerini yüzüme koydu ve sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi kavradı. *Öylesin, mo kbrà. Öylesin.*

Yutkundum. “Ah, Lore.”

Ona buz mağarasında yaşanan bütün o dehşeti anlatamadan kollarını bedenime doladı, bana öyle sıkı sıkı sarıldı ki zırhlarımız şingirdadı, sonra dudaklarımız birleşti. Gözyaşlarım dudaklarımızın yanından süzülüyor, tenimizi ıslatıp dillerimizi tuza buluyordu. Gerçek yerine, göğsümden duygular fışkırdı. Rahatlama ve keder yüzünden hıçkırıklara boğuldum.

Öyle çok ağlıyordum ki dudaklarım dudaklarından kaydı. Başımı çenesinin altına sıkıştırdı ve bana sarıldı. Benim gözlerim kapalı olsa da onunkiler ardına kadar açıktı.

Bakışlarının Bronwen’in kafasına gittiğini fark ettim çünkü kalbi yerinden fırlayacak gibi atmaya başladı ve sessizce, “*Focá,*” diye mırıldandıktan sonra dudaklarını saçlarıma gömdü.

Sanki cesetlerle dolu bir alanda değilmişiz de dans ediyormuşuz gibi bizi yavaşça döndürdü. Bu sefer de Gabriele’in kafasını görmüş olmalıydı çünkü âdemelması tekrar şakağıma değdi.

“Lorcan?”

Adını duyunca vücudu kaskatı kesildi. Sonra deri kıyafetleri gıcırdayarak bizi tekrar döndürdü. Gözlerimi açtım ve pembeyle altın buluşurken ona baktım.

“Çok üzgünüm, Lore. Çok üzgünüm.”

Çenesi takırdadı ve seğirdi.

Meriam, Justus’a yaslanmıştı. Galiba beş yüzyıl oturmak insanı ayakta durma yeteneğinden mahrum bırakıyordu. Yer tekrar sallandı ve onun zaten kuvvetsiz olan ayaklarını yerden kesti. Kaymaya başladığında, büyükbabam onu kollarının arasına aldı.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Meriam, ona bakarak.

“Hayatımı sana borçluyum, Justus Rossi.”

Justus, kolunun etrafında bir pazarlık izi belirirken nefesini tuttu.

Lore bir an için onlara baktı, sonra halkını obsidiyen büyüünden kurtaracak olan o sihirli cümleyi söyledi. “*Tach ahd a’feithahm thu, mo Chréach.*”

Halkına gökyüzünün onları beklediğini söylediğini ilk duyduğumda olduğu gibi türlerim diken diken oldu. Midem heyecan ve beklentiyle kasıldı. Buz mağarasının mavi gölgelerinden ona doğru ikiz duman çizgileri yükseldi. Bunlar Aoife ve Colm’a dönüşürken Lore tekrar, muhtemelen onu anlayabilmem için bu sefer Luce dilinde, konuştu.

Hızlanan nabzım, küçük kabuklulara saldıran ufacık balıklar gibi derimi kemiriyor ve kendimi mağaranın duvarlarına sürtüyormuşum gibi sırtımdan aşağı buzlar akıyordu.

Fallon?

Titremeye başladım, kalbim tutsak bir kuş gibi çırpınıyordu. Lore beni bir kol boyu uzağında tutup metalik gözlerini çılgınca üzerimde gezdirdi.

“Fallon?!” diye bağırdı.

Sesi bir çivi gibi içime işledi, damarlarımdaki buzu kırıp parçalara ayırdı, organlarıma saplanan parçalar içimi daha da acıttı.

“Ben ne yaptım?”

Lore’u duyabilsem de gözlerim karardı, sonra her yer bembeyaz oldu ve dünya silinip gitti.

“FALLON!”

Çılgılık atmış olmalıydım çünkü dudaklarım da boğazım kadar gerilmişti ve kulak zarlarım içimi Karga pençeleri gibi parçalayan acıdan başka bir acıyla zonkluyordu.

Dizlerimin bağı çözüldü, bacaklarım tutmaz oldu. Düşeceğimi, eriyip buzun içinden akıp gideceğimi sandım ama güçlü kollar beni tuttu, güçlü eller belime sarıldı. Ve sonra... belimin içinden geçip gittiler.

Sonra sivri bir şeye çarptım. Dev bir buz sarkıtı hızla yanımdan geçip... yere düştü.

Artık ayaklarımın altında olmayan yere.

Tanrılar aşkına. Ben... ben...

Uçuyorsun.

Gözlerimi buz parçalarından ayırdım ve eşimin yukarı bakan yüzüne döndüm. Gözleri ışıldıyor, kıvrılmış dudakları tatlı bir gülümsemeyle parlıyordu.

Uçuyorsun, Küçük Kuş. Çağrım hâlâ Karga tarafını tutan bağları çözmüş olmalı.

Yana doğru bakınca, kol yerine kocaman siyah kanatlarım olduğunu gördüm. Onları büyük bir şevkle çırpıtım ve başka bir buz sarkıtına çarptım. *Merda. Focá.* Lore'u ilk kez eğlendirdiğini gördüğüm bir sürü başka küfür daha ettim.

Uçuyordum.

Uçuyordum ben.

Bu farkındalık soğuk tene damlayan ılık su gibi içime aktı ve savaştan kalan kırağıları yok ediverdi. Kalbim öyle mutlu atıyordu ki o da kanatlanıp uçacak sandım.

Ah, Kazan aşkına, uçabiliyordum. Dumana dönülebiliyordum. Duvarların içinden geçebilirdim artık. Aslında teknik olarak bunu zaten yapabiliyordum ama artık havaya dönülebiliyordum. *Havaya!*

Tekrar titreyen dağın dışında gaklamalar yankılandı.

Eşimin boğazı derin bir yutkunmayla titreşti ve nemlenen gözleri ışıldadı.

Ağlıyor musun?

Dudaklarının köşeleri yükseldikçe yükseldi.

Ne?

Dileğini yerine getirdim, aşkım.

Gagam kıvrılmasa da sırtıyıordum. Benim bir *gagam* vardı. Bacağımı büküp ölümcül pençelerimi inceledim. *Ve demir pençelerim.* Kanımın elimi katı maddelerin içinden geçirdiği günkü kadar büyülenmiş hâldeydim.

Mağaranın girişini örten kar duvarında aniden dev bir delik belirdi. Parlak, muhteşem güneş ışığı içeri süzüldü, mağaraya dolan hava o kadar temizdi ki ölümün kokusunu alıp götürdü. İki Karga içeri dalsa da dikkatimi çeken asıl şey mağaranın önünde duran deri ve kürk giymiş adamlardı.

Özellikle biri.

Konstantin Korol. “Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündük, Rihbiadh.” Bakışları ölümlerin üzerinde gezindi. “Ama görüyorum ki her şeyi halletmişsiniz.”

“Geldiğiniz için teşekkürler.” Lore başını eğdi. Bana, *Pazarlık yaptın mı?* diye sordu.

Hayır. Kanatlarımı kapamış olmalıydım çünkü bir anda kendimi Lore’un ayaklarının dibinde buldum ve inledim.

Lore gülümseyerek çömelip başımın iki yanından tuttu. *Ab.* Yanaklarımı okşuyor, başparmakları siyah tüylerimin arasında geziniyordu.

“Kızım.” Babamın boğuk sesi başımı hızla ona çevirmeme neden oldu.

Sakin ol, aşkım. Ağzın artık kılıç gibi. Lore’un gülümsemesi daha da genişledi ve yüzünün keskin çerçevesinden aşağı akan gözyaşını başka bir gözyaşı takip etmese de gözleri ışıdamaya devam etti. *Bana geri dön.*

Döndüm. İnsan bedenine bürünmem, kuşa dönüşmem kadar hızlı oldu. Yere düşüp kuyruk sokumumu buza çarptım ve bir kez daha inledim.

Lore kısa bir kıkırdamayla beni doğrulttu. *Yeni şekline kısa sürede alışacaksın.*

Babam eşimi omzuyla ittirdi ve kalplerimizi, ruhlarımızı birbirine bağlayan o güzel kelimeyi tekrarladi: “Kızım.”

Tuhaf ama bu kelimeyi Luce dilinde söylediğini daha önce hiç duymamıştım ve az önce iki kez söylemişti.

“Baban bizim dilimizde konuştu, aşkım. Tıpkı şu an benim yaptığım gibi.”

Şaşırmamalıydım. Ne de olsa Shabbe dilini Meriam beni kana boyamadan önce anlamaya başlamıştım ama Lore'un açıklaması yine de ağzımın bir karış açık kalmasına neden oldu.

Karga dilini konuşabiliyordum.

Güldüm ve sevincim uçsuz bucaksız buz tapınağının her köşesinde yankılandı. Ama sonra başka bir ses yankılandı; derin, gırtlaktan gelen bir haykırıştı.

Ağzımı kapadım ve böyle bir durumda sevinebildiğim için utançtan yerin dibine girdim.

Sebepler olduğum ölümleri bir an bile aklımdan çıkarabilirdim için.

Babam, Cian'ın feryatlarının nedenini anlamış olmalıydı çünkü havada süzülerek diz çökmüş kardeşine doğru ilerledi.

"Şşş." Lore beni kollarının arasına aldı. "Bu senin suçun değil, aşkım."

Yüzümü boynunun kıvrımına, tam zırhının bittiği yere bastırdım ve parçalanmış kalbimdeki yaraların bir kısmı kapanana kadar eşimin kokusunu içime çektim. "Rün taşını bulup gidebilir miyiz?" İnce sesimde amcamın acısı vardı.

"Rossi onu az önce kızaklardan birinden aldı," diye mırıldandı Lore uzun bir nefesin ardından. "Oldukça yardımsever olduğunu kanıtladı, değil mi?"

"Sonunda ona ısınmaya mı başladın?"

Mırıldandı, çıkan şey sestten çok titreşimdi. "Seni başka bir adamla evlendirdi."

Başımı Lore'un göğsünden çekip elimi kaldırdım. Ve döndürdüm. Avucum boş ve pembeydi, artık beni bir efsane değil de bir embesil olarak ölen o adama bağlayan iğrenç işaret yoktu.

Lore bileğimi kavrayıp elimi ağzına götürdü, sonra avucunun ortasına bir öpücük kondurdu. *Benimsin.*

Ben hep senindim.

Ama şimdi yalnızca benimsin.

SEKSEN YEDİ

Gökyüzü Krallığı'nın meydanına ulaştığımız anda eşim dumanıya dönüştü ve pençelerim taşa dokunana kadar da o öyle kaldı.

Glace'ten ayrılmadan önce birkaç kez şekil değiştirme ve iniş alıştırması yapmama, dönüş yolunun çoğunu uçarak katetmememe rağmen –sadece bir kez dinlenmek için Lore'un sırtına binmişim– eşim hâlâ tekniğim konusunda endişeleniyordu. Etkileyici bir çürük ve kesik koleksiyonum vardı. Çoğu dövüşten, fakat birkaçı da bu yeni, bana hâlâ yabancı olan şeklimle kar ve buza çarpmaktan dolayı olmuştu.

Büyükbabam Colm'un, Meriam da Aoife'in sırtından indiler. Diğerleri Luce'ye güvenli bir geçiş teklif etmekte isteksiz davranırken Aoife omuzlarını –daha doğrusu kanatlarını– dikleştirilmiş ve Justus'un, büyücünün binmesine yardım edebilmesi için iyice çömelmişti.

Babam tekrar insan biçimine girdi, rün taşının bulunduğu kürk şal artık pençelerinin yerine parmaklarının arasında duruyordu, sonra Meriam'a dik dik baktı. Onu bu dağdan atmak istediğini hissediyordum ama Justus, koruma büyüsünün tek başına silemeyeceği kadar eski ve zayıf olmasından endişeleniyordu. Onu silmek yerine geri dönülemez şekilde daha kötü bir şeye dönüştürmekten korkuyordu. Bu yüzden Glace'ten ayrılmadan önce Lore, Meriam'a koruma kalkanlarını hile yapmadan kaldıracağına dair yemin ettirmişti.

Justus hâlâ çok güçsüz olan Meriam'ı cilalanmış kemik kadar pürüzsüz zemine yatırıp bacaklarına yaslanabilmesi için

onun arkasına geçerken Erwin savaş odasından iki taşı almak için en güneydeki kapağa doğru uçtu.

Geri dönmesi o kadar uzun sürdü ki taşların başına bir şey geldiğinden endişelenmeye başladım. Ya Mattia, Antoni'nin zoruyla o değerli taşları çaldıysa?

Dirseklerimi sıkı sıkı tuttum, mahvolmuş boğazlı kazagımın altında derim tedirginlikle karıncalanıyordu. Korkunç düşüşümden bir şekilde kurtulmuş olan deniz kabuğu kolyemin bağlı olduğu deri kordon beni boğuyormuş gibi hissediyordum.

Dudağımı ısırarak gözlerimi kısıtım ve hafifçe aydınlanmış olan gökyüzüne baktım; pastel rengi enginlikte siyah bir nokta görmek için sabırsızlanıyordum. Dakikalar geçip de hâlâ bir kuş görünmeyince midem kasılmaya başladı.

Taşlara bir şey olmuştu.

Lore'dan tüm Kargalarıyla paylaştığı zihin bağlantısı aracılığıyla Erwin'e ulaşmasını istemek üzereydim ki dev bir kuş bize doğru süzüldü, parlak pençelerinin arasında deri bir bohça vardı.

Bıraktığım nefes o kadar güçlüydü ki saçlarımı dalgalandırmayı başardı, saç tellerimin kan ve terle topak topak olduğu düşünülürse bu bir başarıydı.

"Luce'de mi kalacaksın?" diye sordu babam, Glace'ten aldığı taşı büyükannemin önüne koyarken. "Yoksa eve mi döneceksin?"

Bulunduğumuz noktadan kraliçeliği görmek imkânsız olsa da pembe gözleri bir pusula gibi evine doğru döndü, sonra Lore'un uçsuz bucaksız krallığını taradı. Acaba Luce'yi bir güzellik kaynağı olarak mı yoksa acı kaynağı olarak mı görüyordu? Ardından Shabbe'yi bir yuva olarak görüp görmediğini merak ettim.

Babam deri bohçayı eline aldığı anda Meriam hâlâ cevap vermemişti.

"Ee?" Babam iyice sıkılmış bohçayı açtı. "Nereye gideceksin, Meriam?"

“Önce Shabbe’ye. Bağışlanmak için yalvaracağım çok kişi var.”

Justus eldivenlerini çıkarıp ceketinin cebine koyduktan sonra avuçlarını saçlarının üzerinde gezdirerek solgun yüzüne yayılan kanlı saç tellerini düzeltmeye çalıştı. Benim gibi, Meriam gibi, onun da banyo yapmaya ihtiyacı vardı. *Ve* biraz da Shabbe kristaline.

Kendi başındaki yaranın çoktan iyileştiğini söyleyerek tüm şifalı kristalleri benim kesik bacağımda ve Meriam’ın kesik boynuyla bileğinde kullanmıştı. Hareket edişinden, dudaklarını birbirine bastırmasından ve yüzünde beliren kırıksıklıklardan iyileşmemiş başka yaraları da olduğunu anlamıştım ama büyük-babam gururlu adamdı, bu yüzden birazını kendine saklaması için ısrar etmeden kristalleri kabul etmiştim.

Ayrıca, kanımın obsidiyenle birleşiminin Lore’a zarar verebileceğini ve bunun ancak kalbine ulaşırsa mümkün olabileceğini bilsem de onun yakınında bir yerde kanımın akmasını istememiştim.

Yakında bu konuda endişelenmek zorunda kalmayacaktım.

Babam sonunda taş parçalarını Meriam’ın önüne koydu, pürüzlü kenarlarını birleştirip onu büyük, tek bir kaya hâline getirdi. Justus’un yüzeye çıkarmayı başardığı kıpkırmızı halkalar tekrar taşın içine gömülmüş olmalıydı çünkü gri yüzeyi lekesiz görünüyordu.

Lore’un gölgeleri, buzulun üzerinde uçarken bana verdiği kürklü pelerin gibi omuzlarıma yerleşti; ağır ama yumuşacıktı. Dante ölmüş olsa ve şu an elimizde taş dönüşme riskini –artık Karga büyüm serbest kaldığı için onu bu kadere mahkûm edebilirdim– göze almayan bir Shabbe cadısı olsa da Lore’la, koruma kalkanları yıkılana kadar *kazık işlemeyen* biçiminde kalacağı konusunda anlaşmıştık.

Yanakları neşeyle pembeleşmiş, gözleri umutla parlayan babam çömeldiği yerden kalkıp iri kollarını göğsünde kavuşturunca deri kıyafetinin geri kalanı gibi göğüslüğü de gıcırdadı.

Lore'un gölgeleri sırtımdaydı ve sanki beni daha fazla sarmak istercesine göğüs kafesime doğru yayıldı. Hâlâ gölge olduğundan emin olmak için başımı kaldırdım. Fırtına bulutu yüzünü gördüğümde rahatladım ve başımı dumandan omzuna yasladım; o kadar yorgundum ki yatağa girip günlerce uyumak istiyordum.

Lore soğuk dudaklarını alnıma bastırdı ve Meriam avuçlarını altın elbisesinin kıvrımlarından kaldırıp taşın üzerinde gezdirirken oradan hiç ayırmadı.

Meriam'ın alnı terden ısıldıyordu ve mührü çağırmaya devam ettikçe elmacık kemiklerine renk geliyordu. Taşla avuçları arasındaki hava loş olsa da çiy gibi damlacıkların taşın yüzeyinden kopup titreyen avuçlarına doğru yükseldiğini gördüm.

Başını eğince burun delikleri hem nazikçe hem de çılgınca genişledi. Sessiz bir homurtuyla parmakları kapanıp yumruğa dönüştü, sonra yukarı doğru dönen gözlerinin akı göründü, ardından da Justus'un bacaklarına yığıldı. Justus hemen eğildi ve Meriam yana doğru savrulup kafasını meydanın sert zeminine çarpmadan önce onu yakaladı.

Dünya o kadar durgun ve sessizdi ki babam, "İşe yaradı mı?" diye sorduğunda sesi havada yankılandı.

Ona cevap veren Meriam ya da Justus değil, üzerinde durduğumuz toprak ve soluduğumuz oksijen oldu. Her ikisi de öyle şiddetli bir sarsıntıyla titreşti ki Monteluce'yi parçalayabileceğini düşündüm.

Sütunlar sallanıp dağdan akan su çağlarken babamın şaşkın gözleri gözlerimi buldu ve onun dipsiz göz bebeklerinin içinde fokurdayan korkuyu gördüm. Meriam koruma kalkanlarını mı yıkmıştı yoksa Luce'yi mi?

Sarsıntı tıpkı başladığı gibi aniden durdu. Ben, kan çanağına dönmüş gözlerini kırıştıtararak bana bakan Justus'a dönerken Aoife herkesin aklındaki soruyu dile getirdi: "Koruma kalkanları gitti mi?"

Erwin, gölgeleri artık her yanıyı sarmış olan Lore'a doğru döndü. "Halkımızın geri kalanını çağır, Mórrgaht."

Eşim arkamda maddeleştı ve birkaç saat önce beni uyan-dıran büyüü mırıldanmaya başladı.

Taşa dönüşmemiş olsam da büyüünün damarlarıma aktığını, kanımı harekete geçirdiğini hissediyordum. Kalbimde çıtırdadı-ğını ve tüylerimi diken diken ettiğini hissediyordum. Koruma kalkanları yıkılmışsa Shabbe'de hapsolan Kargalar da onun büyüünü hissedeceklerdi.

Babamın sert sakallarının arasından belli belirsiz bir gülüm-semi göründü. "Aodhan'm çirkin yüzünü görmeye hazır mısınız?"

Lore homurdanarak beni iyice sarmaladı.

Aydavn ismi neden bana tanıdık geliyor?

Çünkü babana eş bağımızı söylediğim gün ondan bah-setmiştim.

Ah... Şimdi hatırlamıştım. Karga'nın adı geçtiğinde ba-bamın suratı mosmor olmuştu.

Emirlere uymama eğilimi olan korkunç bir çapkındır. Sırtımda hissettiğim nabzı sabitti. Obsidiyen biçimindeyken daha çok sevdiğim tek Karga.

Kalbim ağırlaşmış olsa da Lore'un kara mizahı onu bir olta gibi yakaladı ve biraz hafifletti. *Ona senin için kazık çakmamı ister misin?*

Hımm. Cazip bir öneri. Şakağıma bir öpücük kondurdu.

Babam, diğer birkaç Karga'yla birlikte kuşa dönüşüp havalandı. Gökyüzü Krallığı'nın üzerinde süzüldü. Uzun bir an boyunca meydanın sütunlarını döven rüzgâr ve eşimin nefesleri dışında hiç ses duyulmadı ama sonra gılgımlar yankılanmaya başladı, o kadar gürültülüydü ki Lore'un kollarında döndüm.

"İşe yaradı mı?"

Dudağının kenarında bir gülümseme belirdi. "Şekil değişir."

Değiştirdim.

Sonra onun da teni koyulaşıp kabardı ve kuşa dönüştü.

Birlikte binlerce kanat çırpışıyla siyaha boyanan ufka bakarak şafağın kızılığına yükseldik; eşimin gözleri, için için yanan altınlara benziyordu.

Lore geri dönenleri selamlarken ben de çok ihtiyaç duyduğum o banyoyu yapmak üzere odama çekildim. Kaslarım yorgunluktan öylesine harap durumdaydı ki neredeyse zırhımı ve kıyafetlerimi çıkarmaktan vazgeçecektim ama üzerime sinen ölüm kokusu bana son bir kuvvet verdi.

Aynadaki çırılçıplak yansımamı izledim, korkunç hâlim beni dehşete düşürdü. Banyo yapmak yerine duş almayı tercih ettim ve cildimi o kadar sert keseledim ki bacağımdaki dikişi açtım. Yaram açılıp kanamaya başladı.

Saçlarımı yıkarken yakut rengi damlacıkların Dante'nin vücudumda bıraktığı son izden, bacağımın kenarından aşağı süzülüşünü izledim. Bu görüntü beni buzdan ve ürpertici çığlıklardan oluşan mağaraya geri götürüverdi. Nasıl oluyordu da kurtulmuş olmama rağmen kendimi hâlâ kapana kısılmış gibi hissediyordum?

Ellerimi duvara yasladım, acıyan gözlerimi kapadım ve alnımı taşa dayadım.

Kederim ve yorgunluğum o kadar gürültülü, o kadar çirkindi ki suyun sesini bastırıp dizlerimi büktü, beni yere devirip boğazımın etrafındaki kabuk gibi ikiye bükülmeme neden oldu.

Tenime yumuşak bir şey baskı yapıyordu. Yanağımdaki küçük tüye dokunuyordu. *Seni yalnız bıraktığım için özür dilerim, Küçük Kuş.*

Lore bedenime havlu sardıktan sonra beni kollarına alıp nemli banyodan dışarı taşıırken acıyan gözlerimi araladım.

Beni yatağa bıraktıktan sonra savaş derilerini ve botlarını çıkardı. Zırhını ve kolluklarını çoktan çıkarmış olduğunu fark ettim.

Üzerime çıktı, beni öyle coşkuyla, öyle sertçe öptü ki damağında ve dilinde atan nabzını hissettim. Öpüşündeki sevgi ve şefkat, sert omurgamı yumuşatmaya başladı.

Ellerimi boynuna, bacaklarımı beline sardım ve onu kendime doğru çektim. Öpücüğünün sıcaklığı tenimi ısıttı ve içimi arzuyla doldurdu. Sertleşmiş erkekliği havluma bastırıp pamuğu aşmaya çalışınca bu arzu daha da büyüdü.

Kalçamı hareket ettirmeye başlayınca gürledi ve popomu kavrayıp havaya kaldırarak havluyu yukarı çekti. Havlu belime doğru çıkarken o içime girdi ve ben inledim.

Aletini saran duvarları dalgalandıran derin bir memnuniyetle inledi, sonra geri çekilirken tekrar inledi. En son bir araya geldiğimizden beri aylar geçmiş gibiydi.

“Bacaklarının arasına gömülmediğim her an bana çok uzun geliyor,” diye mırıldandı.

Ayak bileklerimi beline dolayarak kalın erkekliğini tekrar içime aldım. Bu kez inleyen ben oldum. Ölümsüz hayatlarımızı sevişerek geçiremeyeceğimizi biliyordum. Ne de olsa eşim aylak bir adam değildi. Asla aylak bir adam olamazdı.

Penceremin dışındaki güneşin aydınlattığı siyah saç tutamını kenara çektim, sonra yanağındaki küçük rüyü öpmek için başımı kaldırdım. *Seni çok seviyorum, Lore.* Karga dilinde konuştuğumu biliyordum çünkü sesim sert hecelerle çatlıyordu.

Bu cümleyi duyunca dudaklarını dudaklarıma öyle bir bastırdı ki başım tekrar kabarık yastığa gömüldü. Diliyle dilimi okşayarak derinlere indi. O hareket ettikçe parlayan güneş ışığı göz kamaştırıyor, eşimin başının etrafında bir hâle varmış gibi görünüyordu.

Kalbim onun gerdiği ve okşadığı duvarlarım kadar hızlı titreşiyordu. Derin bir nefes aldım ve sürtünme iliklerimde bir ürperti yaratırken sırtımı yay gibi gerdim.

Tam beni uçurumun kenarına iteceğini düşünürken gölgelerin içinde yok oldu, beni üşür ve arzu dolu hâlde bırakıverdi. *Hemen döneceğim.*

Siktir. Sen ciddi misin? Benden uzaklaşan mükemmel popoya dik dik baktım.

Hıznır bir kıkırdamayla dolabımın içinde kayboldu. Bir an için kalkıp giyinmeyi ve az önce onun bana yaptığı gibi onu orgazmdan mahrum bırakmayı düşündüm. Kaslarım pelte gibi gevşemiş olmasaydı bunu yapardım da.

Bir dakika sonra geri döndü, aleti yarıya inmişti ve parlıyordu. Ben surat asarken o tekrar üzerime çıkıp sol elimi tutarak çarşaftan yukarı kaldırdı.

Kalçamı dizlerinin arasına alıp topuklarının üzerine oturdu ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. Altın gözlerini gözlerime kilitleyerek, “Shabbeli Fallon Báeinach, derinde halkımın işaretini taşıdığını biliyorum ama parmağında benim işaretimi taşıma onurunu bana bahşeder misin?” dedi.

Gözlerimi kırıştıtarak önce ona, sonra da parmağımın yanında tuttuğu yüzüğe baktım. Taş, Shabbe’nin kumları gibi soluk pembeydi ve yağmur damlası şeklinde kesilmişti.

Adım gibi.

Ama aynı zamanda eşimin havada kopardığı fırtınalardan düşen yağmur damlaları gibi.

Ne kadar mükemmel.

“Phoebus ve Sybille, bu iri elmas parçasında karar kılana kadar hazine kulesinde tuttuğum kesilmemiş taş yığınlarını inceleyerek günler geçirdiler, annem daha sonra bunu kendi elleriyle kesti. Başka hiçbir parmağı süslemedi, Küçük Kuş. Senin için yapıldı. Sadece senin için.”

Bunun zaten şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici mücevher olduğunu düşünüyordum ama şimdi, nasıl yapıldığını öğrenince... Tanrılar aşkına, güneşi bile gölgede bırakıyordu.

Sana hatırlatayım aşkım, artık resmen bir Karga olduğuna göre sadece bir tanrın var.

Yanılıyorsun. Benim iki tanrım var.

Başını geriye çekti. “Shabbeliler başka tanrılara tapmaz, sadece Kazan’a.”

“Ben *seni* kastetmiştim. Sen ve Mórrígan. Kazan konusunda kararsızım.”

Kızarmış dudağını büktü. “Bunu çok yüksek sesle söyleme çünkü büyüünün yüce kaynağını gücendirip kendini tekrar mühürlemesi riskini almak istemeyiz.”

Kirpiklerim havaya kalkıverdi. “Açıldı mı?”

“Evet.”

“Babam Daya’yla birlikte Shabbe’ye gitmek için can atıyor olmalı.”

“Öyle. Tıpkı benim de soruma vereceğin cevabı duymak için can attığım gibi.” Başıyla yüzüğü işaret etti.

Sırıttım çünkü cevabımın gün gibi açık olduğunu düşünüyordum. Ne de olsa biz eştik. Bir gün bir kızımız olacağından bahsetmiyordum bile, dahası aileler –eğer benim ailemi oluşturan binbir farklı tür bireyden bir şeyler öğrendiysem– her zaman geleneksel olarak inşa edilmese de bu harika adamla kesinlikle evlenmek istiyordum.

Benim onayımı beklediği için yüzüğü parmağıma takmadığından, ***Evet, evet ve evet***, dedim. İlk üç evetimi kaçırmış olma ihtimaline karşı, herkesin duyması için altın rengi havaya bir kez daha evet diye haykırdım.

Sessiz bir gülümsemeyle yüzüğü parmağıma taktı. “Gidip aileyi toplayalım ve mutlu haberi paylaşalım mı?”

Taş o kadar büyüktü ki göz kamaştırıcı pembe ihtişamıyla parmağımın yarısını kaplıyordu.

“Evet ama önce...” Bacaklarının arasına uzandım ve erkekliğini kavradım. Elimi yavaşça ileri geri götürürken milyonlarca küçük ateşle doluymuş gibi ısıldayan yeni yüzüğümü izliyordum.

“Çok güzel görünüyor” –eşimin ağzından boğuk bir nefes kaçtı– “özellikle de bana dolanmışken.”

Ben gülerken o eğilip dudaklarımdaki mutluluğun sesini içine çekti.

DOKSAN

Bugün kaç Karga geldiğini bilmiyordum ama Gökyüzü Krallığı'nın nüfusu en azından on kat artmıştı. Kalabalık hatırı sayılır olsa da yeni gelenler konuşamadığı için gürültü seviyesi düşüktü.

“Bir iki gün içinde,” diye açıkladı Aoife, Sybille ve Phoebus’a, “tekrar konuşabilecekler. O zaman kulaklarınız için tıkaçlara ihtiyacınız olacak çünkü Kargalar çok ciyaklar.”

Eşimin etrafında güneşin çevresindeki gezegenler gibi dönen şekil değiştirenlere bakarak gülümsedim.

Aoife kolumu dürttü. “Söylediğim *her şeyi* gerçekten anlıyor musun?”

“Evet. Her şeyi.” Karga dili konuştuğunu biliyordum çünkü diksiyonu mükemmeldi. “Benden daha fazla sır saklayamazsın.”

Sırıttı ve yanağında bir gamze belirdi. “Derslerimizi öğleyeceğim.”

“Hâlâ öğrenmem gereken çok şey var, Aoife. Mesela uçmak. Bu konuda berbatım.” Elmasımın kesilmiş kenarlarını okşadım, bu kadar değerli bir şeyin sadece ve sadece bana ait olduğuna hâlâ inanamıyordum. “Savaş bittiğine göre bana öğretebilir misin sence?”

Kara gözleri ışıldadı. “Benim için onurdur, Fallon.”

Karşımızda oturan Phoebus ve Sybille'in gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı, tiyatrodaki seyirciler gibi bizi izliyorlardı.

“Karga dilini çatır çatır konuştuğuna hâlâ inanamıyorum.” Phoebus arkasına yaslandı ve kolunu Syb'in koltuğunun arkasına koydu.

Syb, bir çatal dolusu deniz mahsullü linguini'yi höpürdeterek mideye indirirken, "Kesinlikle delilik," dedi. Yanındaki sandalye Mattia oturunca inledi.

"Ne acayip. Ne. Acayip. Gün." Gözlerinin akı büyükannemin gözlerinden daha pembeydi. "Tanrılar aşkına, bir içkiye ihtiyacım var. Ya da on." Derin bir nefes aldı, masanın ortasındaki sürahiye uzanırken siyah gömleğinden yayılan koku yüzünden yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Üstümü değiştirmeliydim, şeyden sonra..."

Havada bir duman kokusu vardı.

"Neden sonra?" diye sordu Pheeb.

Mattia bakışlarını kucığına indirdi. "Cesetleri yaktıktan sonra."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Lore Kargaların ölülerini gökyüzüne gömdüklerinden bahsetmişti ama ben... ben bunu kastettiğini düşünmemiştim... "Bronwen'i yaktılar mı?"

"Gabriele'i de," diye mırıldandı Aoife. "Karga gibi yaşadı. Karga gibi savaştı. Öbür dünyaya Karga gibi gitmesi en doğrusu." Dudakları güçlkle hareket ediyordu. "O çok nazik bir adamdı. Ben..." Burnunun kemerini sıktı. "Onun gittiğine inanamıyorum. Bronwen'in haklı olduğuna inanamıyorum. Onun da gittiğine inanamıyorum."

Sybille alt dudağını ısırdı, istiridye ve yavru karideslerle süslenmiş makarna tabağını kendinden uzaklaştırdı, iştahı kaçmıştı.

"Cian da orada mıydı?.. Onlar?.." Kederle hıçkırmamla boğazıma kocaman bir yumru oturdu ve cümlemi tamamlamamı imkânsız hâle getirdi.

Mattia başıyla onayladı. "Çok metanetliydi. Hiç ses çıkarmadı."

Muhtemelen hiç sesi kalmadığı içindi. Aoife usulca ve Karga dilinde, "Cian Kralımızdan, eşinin küllerini yıldızlara bıraktıktan sonra onu ebedi-Karga yapmasını istedi," diye fısıldadı.

İsteğinin bu olacağını hissetmiştim ama Aoife'in bunu doğruladığını duymak yüreğimi parçaladı.

"Fallon? Sen misin?"

Düşüncelerimden sıyrılıp obsidiyen tünellere götürüldüğümünden beri görmediğim Reid'e gözlerimi kırpıştırarak baktım. Neden bu kadar çok şaşırdığımı bilmiyordum. Artık koruma kalkanları yıkıldığına göre pek çok kişi evine dönecekti. Sanırım içimdeki romantik, gizliden gizliye onun Peri annemle yeniden bağlantı kurmuş olmasını umuyordu. Acaba onu görmüş müydü?

Belki ninem ve Agrippina da eve dönmüştü. Daha önce odamdan çıktığımda Justus'u bulmaya gitmiştim ama Lazarus bana Meriam'la ikisinin uyuduğunu söylemişti. Evet, büyücü kadın koruma kalkanlarını yıktıktan sonra Gökyüzü Krallığı'na getirilmişti. Lore'un fikriydi bu. Onu ve büyüsünü gözünün önünden ayırmamayı tercih etmiş ve kalesi kan büyüsünü engellediğinden, sabah Shabbe'ye uçup onu Priya'ya teslim edene kadar saklamak için en güvenli yerin burası olduğunu düşünmüştü.

Pembe elmasımın yüzlerini okşuyor, pürüzsüzlüğünde huzur buluyordum. "Kraliçeliğe ziyaretin nasıldı, Reid?"

Kaşlarını kaldırdı. "Artık bizim dilimizi mi konuşuyorsun?"

Başımı sallayarak onayladım.

Sybille Mattia'nın göğsüne yaslanıp kardeşlere has bir gururla, "Kargaya bile dönüşebiliyor ve kanıyla büyü yapabiliyor, bu yüzden onu daha fazla kızdırmasan iyi edersin, Reid," dedi.

Shabbe güneşi genç Karga'nın açık kahverengi saçlarına altın teller kondurmuş ve soluk kahverengi tenini esmerleştirmişti. "Kesinlikle çok şey kaçırmışım."

"Otur, dostum." Phoebus yanındaki sandalyeye vurdu. "Seni bilgilendireceğim."

Reid sanki Güney Denizi'ndeki yolculuk bütün enerjisini tüketmiş gibi sandalyeye çöktü.

"Benim... şey... Rossi kadınları nasıl?"

“Güzelce yerleştiler. Büyükannen anaerkil toplumu çok sevdi.”

Güçlü iradesiyle büyükannem kadınların ve yuvarlak kulaklıların ikinci sınıf vatandaş olarak görülmediğı bir ülkeyi elbette sevecekti. Gülümsemeye başlamıştım ki aklıma Cato geldi. Daha önce Lore’a, artık bütün Luce bizim olduğuna göre onu Tarecuori’ye bizzat götürüp götüremeyeceğimi sormuştum fakat bana işler yoluna girene kadar beklememi söylemişti. İyi de, Cato’nun ailesi yeterince beklememiş miydi? Sonunda ailesine bir mektup yazmış ve mektubu Cato’yla birlikte bir Karga dostuma emanet etmiştim.

“Peri ailem döndü mü?” diye sordum yüzüğümü okşamaya devam ederek.

“Hayır.” Reid bakışlarını benden uzaklaştırdı ve gözlerini Sybille’in okşamakta olduğu, son bir günde büyümüş gibi görünen karnına dikti.

“Agrippina seni gördüğüne sevindi mi?”

Peri annemden bahsedince bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Neden sevinisin ki?”

Kaşlarımı çattım. “Ben... ben ikinizin... Bronwen ikinizin birbirinizi tanıdığınızdan bahsetmişti de...”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bronwen sadece bunu mu söyledi?”

Sorularımdan neden bu kadar rahatsız olduğunu merak ederek iç geçirdim.

“Peri annem senin aşk taşını odasındaki bir rafta saklıyordu.”

Kaldırdığı kalın kaşları dağınık saçlarının altında kayboldu.

“Fae topraklarına döndüğümde onu cebime atmıştım. Antoni’nin Tarecuori’deki eski evi yağmalanmadıysa hâlâ orada olmalı.”

Reid bir şey söylemedi.

“Lore Fae topraklarına girmeme izin verdiğinde onu bulup sana geri getireceğim, böylece sen de...”

“Beni hatırlamıyor, Fallon,” dedi sertçe, “bu yüzden ona daha fazla endişe vermekten başka bir işe yaramayacak bir geçmiş kurcalamanın gerçekten bir anlamı yok.”

Belki Reid o kadar da kötü biri değildi ama henüz benim kalbimi kazanamamıştı. “Bu kadar kolay pes ettiğine göre onu o kadar da sevmemiş olmalısın.”

Kömürle kaplı gözlerini kıstı. “Belki de bilmediğin şeyler hakkında peşin hüküm vermemelisin.”

“O kadınla yirmi iki yıl birlikte yaşadım, Reid ve bu yirmi iki yılın her dakikasında, her saniyesinde onu sevdim. O yüzden sakın bana seni yargılayamayacağımı falan söyleme. Annem yüksek sesle sevemiyor olabilir ama seviyor. Kendi tarzında seviyor. Bunu göremiyorsan onu hak etmiyorsun demektir.”

Reid’in kafası sanki ona tokat atmışım gibi geriye gitti. Keşke yapabilseydim.

Her şey yolunda mı, Küçük Kuş?

Evet. Yolunda. Masadan kalktım. “Şimdi gidip amcamı bulacağım. Nerede olduğunu bileniniz var mı?”

“Babanla birlikte meydanda.” Mattia bir elini başının üstündeki gür sarı saçlarında gezdirdikten sonra avucunu Syb’in omzuna götürüp esmer tenini okşadı.

Gitmeden önce Reid’e bir kez daha seslendim. “Justus, Kazan’ın onun zihnini iyileştireceğini umuyor.” Annemin Connor’ın oğlundan daha iyisini hak ettiğini düşünsem de sonuç olarak kalbini kime vereceği onun kararıydı, benim değil.

“Justus mu?”

Arkadaşlarımı yaşananlar konusunda onu bilgilendirmeleri için baş başa bırakıp bir grup şekil değiştirenin arasında duran, altın rengi gözlerini masamıza dikmiş eşime doğru yürüdüm. *Murgadh’Thábhain* o kadar sessizdi ki yumuşak adımlar atmama rağmen her adımım Dante’nin mahmuzlarını botlarıma takmışım gibi yankılanıyordu.

Ölü kralın anısı bacağımdaki yarayı kaşındırdı ve yumruklarımı sıkma neden oldu.

Şekil değiştirip pazaryerinden ayrılmadan önce Lore bir kolunu belime doladı ve beni göğsüne çekti. “Nefes al, aşkım ve Reid’le Agrippina’yı aklından çıkar çünkü babanın önümüzdeki günlerde sana çok ihtiyacı olacak.”

Bu, bir adam kardeşine sonsuza dek veda etmek üzereyken çok önemsiz olan tüm küçük şikâyetleri ve endişeleri zihnimden silmeme yetti. “Keşke Cian kalmayı seçseydi.”

“Abisinin aksine Cian’ın uğruna yaşayacağı bir çocuğu yok.”

Kazan annemi ona geri vermeyi başaramazsa babamın sonsuz uykuya yatmayı istemesini engellemeye yetip yetmeyeceğimi bencilce merak ederken ürperdim.

Lütfen ben yeterli olayım.

Ama en önemlisi, lütfen annemi geri getir.

DOKSAN BİR

Yıldızlarla dolu gökyüzü o kadar parlaktı ki Lorcan'ın dağının gri kayalarını beyaza boyuyordu. Tek karanlık nokta, kordonun kenarında yan yana oturmuş, yetişkinliğin eşiğindeki genç çocuklar gibi dünyayı seyreden babam ve kardeşiydi.

Lore'la birlikte yanlarına inerken hiç ses çıkarmamış olsak da bizi hissetmiş olacaklar ki ikisi de bize doğru döndü.

Cian ayağa kalkıp ellerini deri pantolonuna sildi. Eğilip eline mor ipeklere sarılmış bir bohça aldı; sormadan bile içinde ne olduğunu anlamıştım. Amcam onu sanki Bronwen'in kendisiymiş gibi göğsüne bastırdı.

Bize yaklaşırken onun boyasız yüzüne baktım. Kara çizgileri olmadan ne kadar farklı görünüyordu. Yüz hatları çok daha yumuşaktı. Acaba babamın hatları da makyajsızken daha yumuşak mı görünüyordu?

Cian'ın aksine babam bize doğru gelmedi. Krallığımızı çevreleyen ışıltılı okyanusa bakmaya devam ediyordu. Elini yüzüne götürdüğünü ve birkaç kalp atışı boyunca orada tuttuğunu gördüm. Öz kardeşim olmayabilirlerdi ama Sybille'i ya da Phoebus'u kaybetseydim... Yüce Kazan, herhâlde asla kendime gelemedim. Burnum sızlamaya ve boğazım düğümlenmeye başlayınca kendi kendime mırıldandım: *Güçlü ol. Güçlü ol.*

"Bizi terk etme konusundaki fikrini değiştirdin mi, Cian?" diye sordu eşim, amcama.

"Hayır, Mórrgaht. Sevgilim beni Öteki Dünya'da bekliyor." Boğazım kederden yanıyordu.

“Cathal’ın senden yarına kadar beklemeni istediğini biliyorum. Bekleyecek misin?”

“Bekleyemem, Lore.”

“Cathal’ın sana ihtiyacı olacak eğer...”

“Yapma.” Gözlerini kapadı. “Kalmamı isteme çünkü Daya Kazan’dan çıkarsa abime kin beslerim ve onu çok seviyorum...” Sustu. Solgun yanaklarından aşağı gözyaşları süzüldü. “Onu, mutluluğunu ona karşı kullanamayacak kadar çok seviyorum.”

Sesimin babamın kulaklarına ulaşmamasını umarak, “Ya annem gelmezse?” diye sordum usulca.

“Cathal’ın yanında *sen* varsın, Fallon.”

Bir kez daha bunun yeterli olup olmayacağını merak ettim.

Lore elleriyle bana dokunmasa da dumanının hüzmeleri parmaklarıma dolandı ve eklemlerimi okşadı. “Onu özgür bırakmaya hazır mısın, kardeşim?”

Cian, başını sallayarak Lore’u onayladı. Eşimin sesi aniden şakaklarımın arasında, ilk kez sadece benim için söylenmeyen sözlerle yankılandı. “Gelin ve uçun, Kargalarım. Son yolculuğunda kız kardeşimize eşlik edin.”

O muhteşem ses tonu kanımın kaynamasına ve sanki tüyletimden fırlayacakmış gibi derimin karıncalanmasına neden oldu. Mórrígan aşkına, sadece bir çağrıyla şekil değiştirmemi sağlayabilir miydi? Böyle bir gücü var mıydı?

Evet, var.

İnanılmaz.

Yıldızlar aniden söndü ve çivit rengi gökyüzü, Gökyüzü Krallığı’ndan akın eden Kargalarla karardı.

“İpek pençelerimden düştüğünde, Lore, insan kalbimi sonsuz uykuya yatır.” Amcam Bronwen’in külleriyle dolu küçük bohçayı öyle bir hürmetle ayaklarının dibine bıraktı ki onu kurtaramadığım için kalbim utançla çarptı.

Lore’un elimi sıkıca kavradığını hissettim. Bana kendimi suçlamamamı söyleyemediğim şekli değiştirdim ve diğerleriyle

birlikte yükseldim. Başka bir Karga yanımda süzölmeye başladı. Babam.

Kanadının ucunu yanağıma değdirdi. *Vedalaşmaktan daha kötü olan pek az şey vardır.*

Sesi ve tatlı okşaması kaburgalarımı gevşetti. *Kalbindeki acıyı dindirecek bir büyü bilmeyi çok isterdim, Dádbi.*

Gözleri çocukluğumun kanalları gibi ışıldadı ve geniş göğsü kaburgalarımın arasında yankılanan bir gaklamayla titreşti.

Güçlü olmak istememe rağmen bu gece kendimi kumdan bir kale gibi hissediyordum; babamın acısının bir sonraki dalgasıyla yıkılacak bir kale.

En son Lore havalandı, kanat çırpışları o kadar güçlüydü ki yıldızları bile harekete geçirdi sanki. *Bana gel, Fallon.*

Alayın en önünde eşime katılırken yeni doğmuş bir tay gibi sallanıp duruyordum. Sevgili babam altımdan uçuyor, belli ki yeryüzüne doğru fırıl fırıl dönerek düşmeyeceğıme pek güvenmiyordu.

Belki saçmaydı ama ilk adımında yanımda olmasa da ilk uçuşumda yanımda olduğunu fark ettim; tıpkı ilk kez yüzdüğüm gün annemin yanımda olması gibi.

Sonunda Lore'a ulaştığımda, *Gabriele'i kim taşıyor?* diye sordum.

Aoife küllerini saçmayı teklif etti. Eşim başıyla Cian'ın yanında uçan arkadaşımı işaret etti.

Alayımız yavaş ve sessizdi, tek gürültü tüylerimizin arasından geçen rüzgârdı. Hiçbir Karga gaklamıyor ya da çığlık atmıyordu. Kimse yükselip alçalmıyor ya da kanat çırpıyordu. Cian ve Aoife pençelerinin arasına sıkıştırdıkları ipek parçalarını açarken hepimiz onların üzerinde süzölüyorduk.

Cesaretleri ve yüreklilikleriyle dünyamızın çehresini değiştiren iki Peri'nin parıldayan kalıntılarının Monteluce'nin gri kayalıklarına, Tarespagia'nın vahşi doğasına ve Racocci ormanlarının sarp tepelerine dağılmasını izledik.

İpek şeridi ilk serbest bırakan Aoife oldu. Onu serbest bırakır bırakmaz yükseldi.

Babam bana baktı. Güvende olduğumdan emin olduktan sonra kardeşine doğru alçaldı.

Acaba konuşuyorlar mıydı yoksa sadece yan yana uçuyor, bu son ânı mı paylaşıyorlardı?

Cian'ın pençeleri açılıp ipek bir dizi salkım yaprağı gibi dalgalanarak düşünce, babam nabzımı hızlandıran ve tüylerimin boşluklarını donduran, yürek parçalayıcı bir gaklamayla haykırdı. Kardeşinden uzaklaştı ve açık denize doğru süzüldü.

Peşinden gitmek istedim ama Lore, *Gitme*, dedi.

Bunu uçma becerilerim konusunda endişelendiği için mi söylemişti yoksa babamın yalnız yas tutmayı tercih edeceğini düşündüğü için mi?

İkisi de. Başını iki Karga'ya doğru çevirdi. *Erwin ve Na-oise onu takip edecek.*

Bir gaklama daha duyuldu, bu seferki boğuktu ve ona iki yavaş tıkırtı eşlik ediyordu. Cian'ın çağrısı kelimelere dökülmese de hepimize veda ediyor gibiydi.

Arkadaşımın göğsü tek bir iç çekişle genişledi.

Bu nasıl olacak?

Zihnine bir büyü yapacağım. Lore'un sesi kederle sertleşmişti. *Tıpkı halkımı uyandırmak için kullandığım gibi. Fakat... fakat bu kelimeler onun insanlığını sonsuz uykuya yatıracak.* Bir iç çekiş daha göğsünden benimkine doğru süzüldü. *Siktir*, diye mırıldandı. *Kral olmamak için her şeyimi verebileceğim anlardan biri bu.*

Cian kara gözlerini Lore'a çevirdi ve başını salladı. Eşimin göz bebekleri küçülerek altın rengine daha fazla yer açtı fakat altın gözleri bu gece ışıldamıyordu. Gözleri, Bronwen bana Furia'yı hediye ettikten sonra dört nala geçtiğimiz orman kadar karanlıktı.

Işıltılı gölgeler Bronwen'in taptığı adamın etrafını sararken o anıya tutundum. Gölgele dağıldığında nazik canavar, parmağıma tüneyebilecek kadar ufak bir kuş olarak yeniden doğmuştu.

Cian'ın bu yeni versiyonu yukarı doğru baktı. Acaba geçmiş yaşamına dair bir anısı var mıydı?

Hayır, dedi Lore. Cian gitti.

Yine de o kopmuş bir tüy gibi uzaklaşırken kalbim sızladı.

Eşim ve yanımda savaşılan diğer Kargalar da az kalsın aynı kaderi paylaşacaktı.

Bu gece hava ılık olsa da Glace'e, dağın altındaki o buz mağarasına geri dönmüş gibi ürperdim.

Başımı iki yana sallayarak dünkü kâbusun yerine yarının rüyasını koydum.

Kuşların artık taşa ve çeliğe dönüşmeyeceği, bir yılanın pullardan oluşan pelerinininden sıyrılıp babamın harap olmuş kalbini onaracağı bir yarın.

DOKSAN İKİ

Babamın ve eşimin sürekli tetikte olan bakışları altında kanat çırpıttım. Sybille ve Phoebus da şaşkın şaşkın bakıyorlardı ama çok geçmeden onların gözleri az ileride beliren pembe kumsallara çevrilirken benimkiler denize, mavinin ötesindeki pembe gölgeye yöneldi.

Görünmez duvarın eskiden dünyamızı böldüğü yere yaklaşırken Lore yavaşladı. Meriam'ı taşıyan Aoife'dan önden gitmesini istiyor olmalıydı çünkü o hepimizin önüne geçti. Shabbe hava sahasına girer girmez Lore'un vücudundaki gerginlik azalmaya başladı.

Yine de, *Önümden uç, aşkım*, dedi.

İçinden geçebileceğime güvenmiyor muydu?

Kanatlarıma kuvvet verdim ve bir aksama olmadan maviliğin içinden geçtim. Bedenimin gölgesi kumsala vurduğu anda Lore yanıma geldi, babamsa köpüklerin arasından devasa bir boynuzun çıktığı dalgalara doğru alçaldı.

Annemi surlardan nasıl geçireceğiz?

Baban onu Shabbe'nin kalbine götürecekt.

Acaba onu taşıması gerekecek miydi yoksa iç kesimlere giden bir kanal mı vardı?

Arin'in tepesindeki Sybille, pembe surların üzerinde süzülürken bir çığlık attı, sonra şaşkınlıkla bakakaldı ve ayrılmış ağzından tek bir ses bile çıkmadı, sadece hava. Phoebus güneştaşından yapılmış büyük duvarların üzerinden geçerken parmaklarını Connor'ın tüylerine gömdü ve Sybille gibi onun da ağzı açık kaldı.

Babam birlikte geçirdiğimiz kaygısız bir ikindide ne beklemem gerektiğini söylemişti ama hiçbir şey beni Shabbe mucizesine hazırlayamazdı. Gökyüzüne degecekmiş kadar yüksek surlardan aşağıya doğru gürleyen muazzam şelaleler. Coğrafyası bir masanın üzerinde açık açık bir kitaba benzeyen Luce'nin aksine, Shabbe kıvrımlı duvarları ve çukur vadisiyle bir kazanı andırıyordu.

Kenarları zümrüt yeşili bitki örtüsüyle kaplı akarsular, güneş taşından yapılmış evlerin etrafından dolanıyor ve gemileri surların eteklerinden vadiye taşıyıp geri getiriyordu. Gemilerin akıntıya karşı yelken açması nasıl mümkün olabiliyordu? Kan büyüğüyle mi çalışıyorlardı?

Düşüncelerimi her zaman dikkatle takip eden Lore, *Evet*, dedi.

İnanılmaz. Kazan nerede? Uykusuz bir gece geçirdiğim için gözlerim yanıyor olsa da bu ihtişamı özümsemek için onları açık tutmaya devam ediyordum.

Vadinin en alçak noktasında, ailenin kalesinin kalbinde. Lore başıyla, kraliyetteki diğer tüm evlerle aynı şeftali rengi güneş taşından yapılmış küre şeklindeki sarayı işaret etti.

Güneş açılmış kanatlarımızı ısıtırken ona doğru süzüldük ve Lore bana Shabbe'ye yaptığı ilk yolculuğu, Mara'nın onu yiğitliğini kanıtlaması için gönderdiği görevi anlattı. Elleriyle ayaklarından başka hiçbir şey kullanmadan surlara tırmanmayı da içeren bir görevdi bu.

Görünüşe bakılırsa babam bu çılgın maceraya çok karşıymış ve Luce'ye geri dönüp ülkeyi büyü yerine kılıçla fethetmek istiyormuş ama arkadaşı eli boş dönmeyi reddettiğinden, surları dikkatli pembe gözler ve kötü kötü bakan siyah gözlerle dolu bir insan denizinin önünde tırmanmış.

Cesur eşime yan yan baktım. *Biri sana meydan okuyunca asla geri adım atmıyorsun, değil mi?*

Meydan okumalar konusunda ne kadar kuvvetli hislerim olduğunu biliyorsun, Küçük Kuş.

Zihin bağımıza doğru gülümsedim çünkü evet, kesinlikle biliyordum. Sanırım ona beni kazanma şansı olmadığını söylediğim gün, yanıldığımı kanıtlamayı kafasına koymuştu. Ve Yüce Kazan aşkına, nasıl da başarmıştı bunu.

Lore aniden, ***İnin Kargalarım***, diye gürledi.

Kanatlarımı o kadar ani kapadım ki vücudum öne doğru savruldu. ***Siktir, siktir, siktir.***

Kıkırdayarak altımda süzüldü ve dev kanatlarıyla beni düzeltti. ***Aşkım, Kazan'ın içine düşmemeye çalış.***

Bu kesinlikle unutulmaz bir giriş olurdu.

Lore güldü. ***Öyle olurdu. Ama korkarım ki Kazan seni bırakmamaya karar verebilir ama ben seni paylaşmak istemiyorum, aşkım.*** Lore'un sesi o kadar keyifliydi ki güneşin aşağıdaki ayna gibi pürüzsüz havuzda yansıması misali zihnime yayıldı. ***Belki de lanetimi bozana kadar ona havuz demekten kaçınmalıyız.***

Nefesimi tutup fısıldadım: ***Konuştuklarımızı duyabiliyor mu?***

Evet.

Fısıldasam bile mi?

Lore güldü. ***Evet Küçük Kuş, fısıldasan bile.***

Bu biçimdeyken dudağımı ısıramasam da yere iner inmez bunu yaptım, etrafımızın insanlarla çevrili olduğunu fark ettiğimde az kalsın derimi koparıyordum. Tiril tiril elbiseler giymiş kadınlar ve zarif keten takımlar giymiş erkekler şatonun dairesel avlusunun gölgesinde duruyorlardı.

Kendi etrafımda döndüm ve Phoebus'un giymemde ısrar ettiği elbise –gerçek kuş tüylerinden değil, kadife ve saten kop-
zalarından yapıldığına yemin etmişti– Lore'un fırtına bulutla-
rından biri gibi bacaklarımın etrafında havalandı.

Yüce Mórrígan, eşim.

Ne? Yanlış bir şey mi yaptım? Tanrılar aşkına, Kazan ona –sesimi alçalttım– havuz dediğim için yeniden mi kapandı? Fısıldamanın faydasız olduğunu biraz geç hatırlamıştım.

Bakışlarımı mücevher gözlü Shabbelilerden ayırıp omzumun üzerinden büyüünün kaynağının erimiş yüzeyine baktım. Üzerine demir bir kapak falan kapanmayınca kalbimi saran kaburgalarım gevşedi.

Fakat... belki de Kazan diğer çorba tencereleri gibi gerçek bir kapakla kapanmıyordu.

İki avucumu da ağzıma götürdüm. ***Ah, Büyük ve Kudretli Kazan, seni bir havuza ve bir çorba tenceresine benzettiğim için beni affet. Sen ikisinden de çok daha yücesin.***

Yüzeyde tek bir kabarcık patladı. Onun homurdanma şekli miydi bu? Lore'a sormak istiyordum ama ona doğru döndüğümde saçları gibi koyu safir renginde parlayan siyah tüylerin içinde kaybolmuşa benziyordu.

Avuçlarımı büstiyerime götürerek düzelttim. ***Çok mu abartılı olmuş?***

Sen... sen...

Fazla tüylü mü görünüyorsun?

İnsanı kendinden geçiren kahkahası yasemin kokulu havaya karıştı.

Bir Karga'nın insanda vücut bulmuş bâli gibi mi olmuşum? dedim, daha önceki cümlesini bitirmediği için.

Bir kraliçe gibi görünüyorsun, Küçük Kuş. Ellerimi belimden çekti ve dudaklarına götürerek şefkatle öptü. ***Benim Kraliçem.***

SON SÖZ

LORE

Eşimin menekşe rengi gözleri, Shabbe'nin surlarının üzerinden süzüldüğümüzden beri bir kez bile kapanmadı. Işıldamayı da bırakmadı.

Priya'nın muhteşem kraliçeliğinin üzerinden uçmayalı yüzyıllar olmasına rağmen uçarken ona neredeyse hiç bakmadım; ihtişamının eşimin gözlerinin önünde belirmesini ve gürültülü zihninin içinde tarif edilmesini izlemeyi tercih ettim.

"Tekrar hoş geldin, Lorcan Ríhbiadh." Priya'nın sesi vadiyi saran sessizliği dağıttı. "Son ziyaretinden bu yana çok uzun zaman geçti."

Fallon'ın ellerinden birini bırakıp diğerini koluma koydum, ince parmağındaki büyük elmas, ceketimin siyah kolunda pembe pembe parlıyordu. Evet, ceket. Yüzyıllardır ilk kez Gökyüzü Krallığı'ndan zırhsız ayrılmıştım.

Erwin bu sabah beni savaş odasına girerken gördüğünde o çirkin suratındaki gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Ona artık savaşta olmadığımızı hatırlatmak zorunda kaldım. Önümüzdeki aylarda Luce'yi onarırken bunu kendime de hatırlatmam gerekecekti.

Parmaklarımı Fallon'ın parmaklarının üzerine koyarak eşimi, benden sadece on yıl önce doğan, ebedi kraliçe Shabbeli Priya'ya doğru çevirdim. Onun yüzü de benimki gibi olgunluğa eriştiğinden beri değişmemiş olsa da kumral saçları bembeyaz olmuştu. Bunun, koruma kalkanları Shabbe'yi kapattığında olduğunu duymuştum.

Bronwen'in görüsü gerçekleşir ve hem güzellik hem de karakter olarak kolumdaki kadına benzeyen kurnaz bir kızım olursa benim saçlarım da aynı kaderi paylaşabilirdi.

Mórrígan yardımcım olsun... "Priya, seni Zendaya ve Cat-hal'ın kızı Fallon'la tanıştırmak istiyorum. Senin büyük torunun. Eşim."

Kraliçe'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bir eş bulduğun haberi kızımın koruma kalkanlarından bile geçerek buraya ulaştı, Lorcan. Hem de benim kanımdan ve canımdan biri. Kazan sana büyük saygı duyuyor olmalı."

Ben Fallon'ın elini okşarken Priya nihayet saray mensuplarının yanından uzaklaştı, yeniden bir araya gelişimiz için giydiği kıyıl elbisenin rengi göz bebekleriyle o kadar uyumluydu ki.

Shabbeliler de Periler gibi cart renkli giysilere düşküdü. Eşim siyahlar içinde muhteşem görünse de sadece halkımın rengini sunarak onu isteyebileceği bir şeyden mahrum bırakmış olmaktan endişelendim o an. Gözden kaçırdığım şeyi düzeltmek için Priya'nın terzilerinden biriyle bir elbise provası ayarlamaya karar verdim.

Kraliçe şekil değıştirenlerimi inceledi. Önce gökyüzünde daireler çizerek avluya hareketli gölgeler düşürenleri, sonra da bizden biraz uzakta, Fallon'ın arkadaşlarıyla birlikte duran insan biçiminde olanları. "Kızımla birlikte döneceğinizi duydum."

Ah... Tabii ki aradığı kişi oydu. "Doğru duymuşsun."

"Ama onu göremiyorum."

Başımla Aoife'ı işaret ettim. "Meriam'ı taşıyan Karga benim emrimle yere inecek."

Priya başını yana eğdi ve beline kadar uzanan saçları esmer kollarına döküldü. "Emret ona. Lütfen."

Fallon'ın parmakları kolumu sıkı sıkı tuttu. "Onu öldüremezsın." Priya bakışlarını eşime çevirdiğinde Fallon nefes alarak, "Majesteleri," diye ekledi.

"Bana imTaytah de. Anlamı..."

“Büyükannemin annesi,” diye mırıldandı Fallon.

“Bu doğru.” Priya parmak uçlarıyla eşimin yüzüne dokundu, gözlerinin etrafındaki deri, sevgili torununun yüzünü bir başkasında görmenin acısıyla kırıştı. “Meriam’a gelince, onu öldürmeye hiç niyetim yok. Öteki dünyaya geçmesine izin vermeden önce telafi etmesi gereken çok şey var.”

Fallon’ın boğazı düğümlenince parmaklarını sıkıca kavradım. *Şşş, aşkım. Büyük büyükannen çok adil bir kadındır.*

Çenesini Priya’nın parmaklarından kurtararak menekşe gözlerini bana çevirdi. *Çok adil olabilir ama son beş yüzyıldır bir balonun –çok büyük bir balonun– içinde kilitliydi. Ben olsam sadece delirmekle kalmazdım, aynı zamanda ciddi şekilde acımasızlaşırdım da.*

Sen asla acımasızlaşamazsın, Küçük Kuş. Bunun için fazla tatlısın.

Benim tatlılığım bir yanılsama. Derinlerde, Karga tırnakları kadar sertim.

Ona çarpık bir gülümsemeyle baktım ve elini okşadım. *Bundan sonra adın Sert Kuş olacak o zaman.*

Tanrılar... tanrıça aşkına, hayır. Yüzünü buruşturdu. Bekle, Mara tanrıça mı sayılıyor?

“Fallon?” diye seslendi bir kadın.

Eşim kendi adını duyup o tarafa doğru dönerken saray mensuplarından oluşan çember aralandı ve kısa simsiyah saçları, ışıltılı yeşil gözleri olan bir Peri ortaya çıktı.

Kadın elini ağzına götürüp, “Goccolina,” diye mırıldanınca eşim yanımdan uzaklaşarak ona doğru yürüdü.

Kimliği zihnimde belirdi: Ceres Rossi. Kim olduğunu unutmuş olsaydım bile Justus’un onun arkasında, Agrippina’yla kol kola durduğunu görmek hafızamı canlandırırdı.

Fallon görkemli elbisesini tutarak avlu boyunca koştu. Kadın kollarını açtı ve hıçkırarak ağlayan eşime sarıldı.

“Senin lanetinle mi başlayalım yoksa Zendaya’nınkiyle mi?” diye sordu Priya.

“Zendaya’nınkiyle.” Bakışlarımı eşimden ve onun peri ailesinden ayırmadan Cathal’a seslendim: *Vadi’ye varmanıza ne kadar var?*

Birkaç dakika. Priya Kazan’a nasıl... olacağını sordu mu?.. Zavallı adamın sesi midesi bulanıyor gibi çıkıyordu.

Ailesi Fallon’ın yanaklarına ve alnına bir düzine öpücük kondururken Shabbe Kraliçesi’ne, “Zendaya’yı nasıl serbest bırakacağız?” diye sordum. “Kazan’ın içine daldırılmadan önce senin kanından bir kadeh içmesi mi gerekiyor?” Mórrígan’ın kanının tatlı, metalik kokusunu hatırlayınca dilim karıncalandı.

“Kazan benden kanımı *kendisinin* içine damlatmamı istedi, onun içine değil. Senin gibi o da suya batırılacak, sonra ya pullarıyla bize geri dönecek ya da insan biçiminde yükselecek. Ne yazık ki ondan geriye ne kaldığını...” Priya yüzünü beni bugün olduğum adama dönüştüren muhteşem büyü kaynağına doğru eğdi. “Sadece Kazan biliyor.”

Fallon, Agrippina’ya doğru bir adım atarak kollarını onun cılız omuzlarına doladı. Agrippina bir çit direği gibi dimdik durup Fallon’a sarılmasa da eşim kızıl saçlı kadına sarılmaya devam etti. Justus’un kızını böyle görmek acı vericiydi çünkü Agrippina bir zamanlar çok dinç ve tutkuluydu. Tıpkı ona en değerli varlığını emanet eden kadın gibi... şimdi de benim olan kadını.

Justus’la göz göze geldiğimizde büyük bir cesaret ve sadakat taşıdığını kanıtlamış olan Peri’ye başımı salladım. “Sence Kazan, Agrippina Rossi’nin zihniyle ilgili bir şeyler yapabilir mi?”

“Belki ama Zendaya’nın laneti Kazan’ı bir süreliğine tüketecektir. Dürüst olmak gerekirse senin obsidiyen lanetini kırmamız haftalar sürebilir, Lore. Kendi lanetinle başlamak istemediğine emin misin?”

“Evet. Eminim.” Gerçi Cathal onun dileğini halkımızın ihtiyacının önüne koyduğumu duysa beni çiğ çiğ yerdii ama çok zorlanıyordu. Özellikle de Cian gitmişken. Onu daha fazla gecikmeye maruz bırakmayacaktım.

Önce ölen kardeşimi, sonra da gerginlikten patlamak üzere olan kardeşimi düşünürken Fallon’a baktım. Onu görmek nabzımı hızlandırdı. Justus’a sarılıyordu, bu da Ceres’in elini göğsüne götürmesine neden oldu, Meriam’ın, eski kocasıyla Fallon’ın arasında yarattığı kuvvetli bağa şaşırdığı belliydi.

Eee? Cathal’ın sorusu dikkatimi Rossi klanından uzaklaştırdı.

Priya onu Kazan’a bırakman gerektiğini söylüyor, dedim, Fallon nihayet siyah çizgilerini yüzüne iyice bulaştırarak bana doğru yürürken.

Elimi uzattım ve parmakları elime dolanınca gerginliğim biraz azaldı. *Beni duydun mu, Cathal?*

Duydum.

Hazır mısınız?

Hayır. Hazır değilim.

Fallon akmış olan kara çizgilerini düzeltmek için elmacık kemiklerine dokunurken, *Daya hazır mı?* diye sordum.

Öyle umuyorum.

“Hazırlar, Priya.”

Fallon omuzlarını dikleştirdi ve menekşe gözleri sarı gözlerime kilitlendi. *Annemle babam mı?*

Ben başımla onaylarken Priya yanıımızdan geçip Kazan’ın kenarına diz çökerek cam gibi yüzeye kanını damlattı. Eli hâlâ elimde olan Fallon döndü.

İçinden hiç durmadan, *İşe yarasın. İşe yarasın. İşe yarasın,* diye tekrarlıyordu; vücudu o kadar fazla titriyordu ki elbisesindeki her bir saten kanat dalgalanıyordu. Onu rahatlatabilmeyi ne kadar isterdim ama ona boş yere umut vermek zalimlik olurdu.

Lore, uçayım mı? Cathal’ın sesi zihnimde yankılandı.

Priya’nın işaretini bekliyorum, kardeşim.

Priya ayağa kalkmadan önce bir sonsuzluk geçti sanki.
“Kazan onu kabul etmeye hazır.”

Şimdi, Cathal.

Cathal, pençelerinin arasında kıvranan eşinin lanetli bedeniyle birlikte sarayın üzerinden süzülerek yaklaşırken Vadi’de yüksek bir tıslama yankılandı. Kalbim Fallon’ın nefesi gibi durmamış olsaydı Daya’nın arkadaşımı boynuzuyla parçalamaya çalışması bana komik gelebilirdi ama gülemeyecek kadar endişeliydim.

Kazan’ın üzerine geldiğinde Daya’nın obsidiyen bakışları kalabalığın üzerinde gezindi. Fallon sessizce hıçkırınca, canavarın bakışları ona yöneldi. Daya ancak o zaman sakinleşti.

Fallon ve yılanın yıllar içinde bir bağ kurduğunun farkındaydım, yine de onun aniden sakinleşmesinin, doğmamış çocuğunu Shabbeli yüreğinin her atışıyla seven annenin o pulların altında yaşamaya devam ettiği anlamına gelmesini diliyordum.

Cathal pençelerini açınca Daya’nın bedeni düştü ve Kazan onu tamamen yuttu, ardından vahşi gözlü kardeşim, Fallon’a doğru uçtu ve insan bedenine büründü.

Eşim benden ayrılarak kolunu Cathal’ın kambur sırtına koydu. Cathal, içinde Daya’nın adı geçen bir dua mırıldandıktan sonra dudaklarını Fallon’ın saçlarına bastırdı ve Kazan’ın yüzeyi titreyip renk yeniden ortaya çıkana kadar da öyle kaldı.

Fosforlu pembeyi gördüğünde Cathal ayaklarımın altındaki taşı sarsan bir feryat kopardı. Gözlerimi kapayıp katı kalbimi yumuşatan umuda lanet ettim.

Ama sonra Fallon inledi ve gözlerimi açtım.

Orada, Kazan’ın ayna gibi pürüzsüz yüzeyinde, pembe saçlı bir kadının bedeni duruyordu.

“Daya?” diye mırıldandı Cathal.

Minimus’un bedeninden doğan kadını almak için Kazan’ın yüzeyine çıkmadan önce ileri atılıp Cathal’ın kolunu kavradım.

Kadın gözlerini açtı; bunlar... bunlar...

“Ah, Tanrıça,” diye inledi Fallon.

Cathal, "Yılan gözleri," diye mırıldandı.

Gözleri gerçekten de tıpkı bir yılanınki gibiydi, tamamen simsiyahtı. Ama geri kalan her şeyiyle Daya'ydı. Saçının rengi ve alnının ortasında, derisine beyaz bir inci bastırılmış gibi duran tuhaf iz dışında.

Kazan onu Priya'ya doğru sürüklerken kadın doğruldu. "*Abi Djhara.*"

Priya'nın *sevgili mücevheri* olarak çağrılmak Daya'nın alnını buruşturmasına neden olmuştu. Artık Shabbe dili konuşmuyor muydu?

Fallon Karga dilinde, "Mádhi," diye mırıldandı; bakışları Daya'nın gövdesini boynundan beline kadar saran beyaz yara izlerinin üzerinde geziniyordu, yılan pullarının üzerindeki yara izlerinin aynısıydı bunlar.

Daya o dipsiz gözlerini Fallon'a doğru çevirdi ve bir kolunu kaldırdı. Kaşlarını çatıp kolunu bir o yana bir bu yana çevirdikten sonra Kraliçe'nin yanında dizlerinin üzerine düşmüş olan Fallon'a doğru uzattı.

Eşim geri dönen kişinin parmaklarını kavradığında bedenimden uzanan gölgeler, Fallon Kazan'a düşmeden önce onu tutmak için katılaştı. Daya kızının parmaklarını yüzüne götürdü, yanağını onun parmaklarına sürdü ve *takırdadı*.

Mórrígan aşkına, Kazan'ın geri getirdiği şey neydi böyle?

Bir kuşa dönüşebildiğimi, bu yüzden onun hayvani niteliğinden iğrenmeye hakkım olmadığını kendime –birçok kez– hatırlatmak zorunda kaldım.

Fallon, Daya'nın elini kendi yanağına doğru çekti ve onun insansı parmaklarına bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalkıp annesini de kaldırdı. Daya yavaşça, titreyerek kalktı. Fallon onun elini tutmaya devam ederek geriye doğru bir adım attı ve Daya öne doğru sendeledi.

Cathal kısık bir sesle, "Eşim," diyerek onu yakaladı.

Kadın siyah gözlerini, hiç durmadan yutkunan adama doğru çevirdi. Kaşlarını çatarak başını eğdi ve Cathal'ın sakalını dürttü.

Müdahale etmek istemesem de Cathal'a sormadan edemedim: ***Onu duyabiliyor musun?***

Cathal onu bırakıp bir adım geri çekilerek, "Hayır," diye mırıldandı.

Bizim bağımızın da Cathal'la Daya'nınki gibi kopacağına dair mantıksız bir korkuya kapılarak ellerimi Fallon'ın beline koyup onu kendime çektim.

Cathal dumana dönüşüp gökyüzüne yükseldiğinde Fallon'ın nefesi sıklaştı. "Dádhi!"

"Geri dönecek, Küçük Kuş." Tuhaf yaratık onun gidişini izlemek için başını kaldırıırken ağzımı eşimin şakağına bastırdım. "Geri dönecek."

Cathal Báeinach, dönsen iyi olur çünkü kızına verdiğim sözü bozmak zorunda kalmak istemiyorum.

Kardeşimin sessizliği o kadar yoğundu ki vadiyi doldurdu ve içinde duran her yaratığın etrafını sardı; Kargaların, Perilerin, insanların, büyücülerin ve... ve Shabbeli Zendaya her neye dönüştüyse onun.

SON SÖZ II

FALLON

Cıplak ayaklarımın altındaki güneştaşı ılıktı ve milyonlarca yıldızın ışığıyla parılıyordu. Luce her zaman Dünya'daki en sevdiğim yer olacaktı ancak Shabbe Kraliçeliği'nde olağanüstü bir şeyler vardı sanki.

Belki buranın Kazan'ın doğduğu yer olmasından kaynaklanan bir büyüydü, belki de büyülü kanımı paylaşan bu kadar çok kadınla çevrili olmam yüzündendi.

Bakışlarımı gece göğünden ayırıp omzumun üzerinden az önce çıktığım kapılara baktım. Arkasında Daya'nın, büyük büyükannemin ve Kraliçe'nin danışmanının olduğu kapılara.

Shabbeli annem konuşmasa ve bizim söylediklerimizi anlamasa da –ne Luce, ne Karga, ne de Shabbe dili konuşuyordu– zihnine akıttığımız imgeleri anlıyor gibi görünüyordu. Ya da en azından onlara tepki veriyordu. Bazen korkuyla bazen de şaşkınlıkla.

Onun yanından ayrılmaya hazır değildim ama imTaytah –büyük büyükannem ona böyle hitap etmemde ısrar ediyordu– Lore'la görüşmesinden döndüğünde Shabbe'nin kurtuluşu şerefine planlanan kutlamalara hazırlanmamı istemişti. Ziyaretimiz süresince Lore'un ve benim kullanımımıza verdiği kanada kadar bana eşlik etmeleri için iki muhafız görevlendirmişti.

Bu ziyaret birkaç gün sürecekti çünkü eşimin obsidiyen lanetini bozmak için tükenen Kazan'ın yeniden güç toplamasını beklememiz gerekiyordu. Luce'yi kralsız bırakmak ideal olmaktan çok uzaktı ancak Siorkahd'ın her üyesi –henüz dönmeyen

babam hariç— barışı korumak için Gökyüzü Krallığı'na geri dönmüştü.

İç geçirerek tekrar yürümeye başladım ve gökyüzünün zifiri derinliğinde kalbi kırık babamı aradım. “Lütfen geri dön, Dádhi.” Mırıltım o kadar sessizdi ki dudaklarım neredeyse kıpırdamadı bile.

Daya, Cathal'ın sevdiği kadına benzese de o değildi. Belki aralarındaki bağ devam etseydi Cathal onun saçlarının fosforlu rengini, gözlerindeki siyah havuzları ve alnının ortasında bir boynuz yerine duran inciye görmezden gelebilirdi. Ama aralarındaki zihin bağı ve onunla birlikte ortak geçmişleri de yok olmuştu.

Ailem için sızlayan kalbimin üzerindeki deriyi ovuşturdum. Keşke imTaytah'ın annemin alnına kanla yaptığı hatırlama büyüğü işe yarasaydı. Priya'nın kadim danışmanı ve en yakın arkadaşı Behati'ye göre, Daya'nın anıları bastırılmış olsaydı su yüzüne çıkacaklardı ama su yüzüne çıkan tek şey kan çizgileri olmuştu. Deriye işledikten sonra yeniden ortaya çıkmışlardı.

Zendaya yeni bir varlıktı. Hayatı benimkiyle aynı gün başlayan biriydi. Bir akrabalık hissetsem de obsidiyen gözlü kadın benim annem değildi.

Vadinin kalbine yaklaştığımda tatlı bir esinti bağlanmamış buklelerimi dalgalandırdı ve straplez elbisemi kaplayan tüylerin saten kanatlarını titreştirdi. Fakat durgun Kazan'ın ayna gibi pürüzsüz yüzeyini kıpırdatmadı.

Büyünün kaynağının yanından geçtiğime inanamıyordum. Shabbe'de olduğuma ve savaşın bittiğine inanamıyordum. Hem Shabbeli hem de Peri ailelerimi geri aldığıma da.

Gerçeküstü. Bugün ancak böyle tanımlanabilirdi. Neşe ve keder dolu. Güzellik ve belirsizlik.

Dante'nin hayatına son verdiğim gün her şeyin yerli yerine oturacağını düşünmüştüm ama her şey hâlâ karmakarışık. Sanırım savaşların olağan sonucuydu bu.

Elbisem, Kazan'ı çevreleyen üstü kapalı kaldırım taşlarına süründü, ayaklarımı elbiseme uygun olarak giydiğim siyah saten topuklu ayakkabıların içine sokmaya cesaret edemediğim için ayak seslerim duyulmuyordu.

Ayrılmadan hemen önce imTaytah'la yaptığım konuşma bir kez daha zihnimde canlandı.

Tekrar yılana dönüşebilecek mi? diye sormuştum.

Beyaz saçlı Kraliçe parmak uçlarını yanağımda gezdirmiş, sevgili torununa ne kadar benzediğimi fısıldamıştı. Ancak soruma yanıt vermemişti.

Ben de tekrar sormuştum.

Kazan söylemedi, küçük kızım. Bunu büyük bir soğukkanlılıkla mırıldanmasına rağmen gözleri seğirmişti.

Ama sen bunu yapabileceğine inanıyorsun, değil mi?

Evet. Ancak, birkaç gün daha bu biçimde kalması daha iyi olur. Şekil değiştirmenin onu huzursuz etmesinden korkuyorum.

Korktuğu şey bu muydu yoksa o da benim gibi annemin kendini surlara doğru uzanan ve okyanusa dökülen tuzlu derelerden birine atmasından mı korkuyordu? Ben daha soramadan, beni refakatçilerimle baş başa bırakarak Daya'nın odasına doğru ilerlemişti.

Başka bir dizi uzun, desenli kapıya açılan geçitten aşağı inmeye başlarken zihin bağımızdan Lore'a uzandım. ***Babamdan haber var mı?***

Yanıtının şakaklarımın arasında yankılanması sadece birkaç saniye sürdü. ***Hayır. Bana cevap vermeyi reddediyor.***

Alt dudağımı ısırdım. ***Lore, onu bir ebedi-Karga'ya dönüştürmen için sana yalvarsa bile bunu yapmayacağına yemin et.***

Ne yazık ki babanın insanlığını elinden alabilecek güce sahip olan tek kişi ben değilim.

Kaburgalarım öyle gerildi ki sardıkları o küt küt atan kas yığını parçalanacakmış gibi geldi.

Muhafızlar uzun kapıları açarken eğilerek selam verdiler. “Siz hazır olana kadar burada bekleyeceğiz, Prens.”

Prens... Bana böyle hitap edilmesi ne tuhaftı.

“Teşekkür ederim,” dedim Shabbe dilinde. Kalbim hâlâ endişeyle çarpıyor olsa da eşimin yakınlığını hissetmek beni biraz olsun sakinleştiriyordu.

Kapılar kapandıktan sonra ayakkabılarımı girişe fırlattım, ardından geniş bir yatak odasına açıldığını bildiğim işlemeli bölmenin arkasına geçtim. Aynı şekilde bir duvarın tamamen güneştaşı sütunlarla ayrılmış kemerli pencerelerden oluştuğunu da biliyordum.

Nasıl mı? Çünkü Behati sarayın sekiz köşeli bir yıldız gibi inşa edildiğini ve her bir köşesinin aynı şekilde tasarlandığını, aynı malzemelerden yapıldığını ve aynı özel bahçeyle tamamlandığını anlatmıştı. Daha önce Shabbe’nin üzerinden uçarken Kazan’a o kadar odaklanmışım ki mimariye dikkat etmemiştim ama bir dahaki sefere gökyüzüne çıktığımda hepsini doya doya inceleyecektim.

Şatonun bana ayrılan kanadı en az anneminki kadar görkemliydi; güneştaşı döşemeleri, rengârenk kuşlar ve daldan dala sallanan avuç içi kadar maymunlar görünen yemyeşil manzaralı pencereleri vardı.

Daya’yla ikimiz daha önce gösterilerini izlemiş ve ikimiz de aynı şaşkınlığa kapılmıştık. O an Daya’nın önceki yaşamına dair hiçbir şey hatırlamadığını anlamıştım, ancak hatırlama mührünün geçmişine dair bazı parçaları geri getireceği umuduna sarılmıştım. Daya’nın Priya’nın kanını parmaklarına bulayıp hepimizinki kadar pembe ve kıvrımlı olan diliyle yaladığı an duyduğum hayal kırıklığının tadı hâlâ ağızımdaydı.

Lore’a öğleden sonramla ilgili her şeyi anlatmak istiyordum ama yalnız olmadığını fark ettim. Aoife, uzun ve geniş, rengârenk yastıklarla –odada onlar dışında renkli bir şey yoktu– dolu sedirin karşısında, Lore’un oturduğu iki pelüş koltuktan

birinin önünde dikiliyordu. Ne konuştuklarını duymasam da eşimin yüzündeki gerginlik konunun pek de neşeli olmadığını gösteriyordu.

Yaklaşmaya başladım ama başka birinin varlığını fark edince durdum; ayaklarının dibinde bej bir kumaş parçası olan bir kadındı bu.

“Prenses.” Reverans yaptı.

Kaşlarımı çattım.

“Kral Ríhbiadh beni çağırttı.” Gözleri saraydaki her kadın gibi pembeydi.

“Öyle mi?” Bir kaşımı kaldırıp eşime baktım.

“Selma ölçülerini almaya geldi. Burada kalacağımız için yeni bir gardıroba ihtiyacın olacak.” Mum ışığının loşluğunda bile alnındaki yorgunluk ve endişe gözümünden kaçmamıştı. “Akşam yemeğinde görüşürüz, Aoife.”

Terzi oda boyunca ilerleyip bana doğru gelirken ben Aoife’in gidişini izledim.

Şu anda elbise provası yapacak durumda olmasam da Shab-beli kadının Phoebus’un bu sabah benim için kapattığı küçük saten düğmeleri açmasına izin verdim.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde elbise vücudumdan kay-mıştı. İç çamaşırı giymiştim ama göğsüm çıplaktı. Refleks olarak ellerim memelerine gitti ve kadının bakışlarından saklamak için onları örttüm. Alt yarımı, kaşındıran bej bir kumaşla koza gibi örttükten ve kan çizgileriyle işaretledikten sonra kollarımı indirmemi istedi.

Söylediğini yaparken Lore’un bakışlarının çıplak sırtımda gezindiğini hissettim. Kadın beni daha fazla kumaşa sardıktan ve daha fazla kan çizgisi çizdikten sonra, akşam yemeğinden önce ilk elbisemle geri döneceğini söyledi. Dikişi mühürle mi diktiğini sormak istedim ama çoktan kapıya varmıştı bile. Sonra gitti ve Lore’la nihayet yalnız kaldık.

Odaya göz gezdirdim. *Yalnızız, değil mi?*

Yalnızız. Neredeyse çıplak olan bedenime baktı ve bu onu kasvetinden kurtarmasa da altın gözlerinin biraz parıldamasını sağladı. **Yaklaş, aşkım.**

Ona yaklaştım, bakışlarının yoğunluğu meme uçlarımı sert kulelere dönüştürmüştü. Açılmış kalçalarının arasında durduğumda toparlanarak dik oturdu. Dirseklerini sandalyenin kollarından kaldırdı ve ellerini kalçalarıma doladı.

“Savaşı kazanmak, seni kazanmanın yanında sönük kalır.” İrileşen göz bebekleri onun gözlerini karartırken benim bacaklarımın arasını nemlendirdi.

Dudağımın kenarında küçük bir gülümseme belirdi. “Peki ödülün ben miyim?”

Gözleri tüm kıvrımlarımın üzerinde gezinerek yüzüme ulaştı. “Evet, aşkım. Sen benim ödülümsün. En büyük hazinemsin.”

“Savaşı ganimeti mi yani?”

Koltuğuna geri yaslandı, parmakları bacaklarımın iç taraflarında nazikçe dans ediyordu. “Eh, bir zamanlar beni düşmanın olarak görüyordun.”

Gülümsemem genişledi ama sonra bir bacağımyı yerden kaldırıp ayağımı kolçağa koyduğunda donup kaldım.

“Şimdi ödülümün tadını çıkarma zamanı,” diye mırıldandı, cinsel organımı örten siyah danteli tutup kenara çekerken.

Öne doğru eğilip diliyle yarığımı okşadığında omuzlarını kavradım. **Tanrılar aşkına, Lore.**

Tırnaklarını yüksekteki bacağımyın iç kısmında gezdirdi ve yalamalarla, hafif dokunuşlarla yavaşça klitorisimin tadını çıkarmaya devam etti.

Aklımı başımdan alan zevk karnımın derinliklerine doğru kıvrılmaya başladığında kaslarım gerildi. Tam boşalmak üzere olduğumu düşündüğüm anda Lore popomu kavradı ve kalçalarımı eğdi. Dilini klitorisimden çekip içime daldırdı. Parmaklarım, onun usta diliyle vahşileştirdiği duvarlar kadar sertleşip kenetlenmişti.

Tırnaklarım uzamış olmalıydı çünkü gömleğinin kumaşı yırtıldı ve Lore inledi. Onu yaraladığımdan endişelendiğim için geri çekilmeye çalıştım ama onunla savaşmayı bırakana kadar beni ağzına doğru çekmeye devam etti.

Görüşüm karardı... sonra her şey bembeyaz oldu... ve ardından diliyle hazzın doruğuna ulaştım.

Ufak dokunuşlarıyla birleşen alçak memnuniyet iniltisi içimi yeniden hareketlendi ve ikinci kez orgazma ulaştım. Sakinleştiğimde, alev alev yanan yarığımı tekrar yaladı ve klitorisime ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan bir öpücük kondurdu.

“Yüce Kazan, Lore,” diye mırıldandım, ayağımı dikkatle indirirken. Kaygan, şişmiş dudaklarının görüntüsü kalbimi macuna dönüştürmüştü.

“Dön, Küçük Kuş.”

Ama dönmedim. Diz çöktüm. Pantolonunun bağcıklarına alışkın olduğumdan hızlıca çözdüm, sonra kemerini aşağıya doğru çekerek şişmiş ucunu açığa çıkardım. Dilimi etrafında dolaştırırken, eşim dizlerimin altındaki taşı titreten bir zevk iniltisi çıkardı.

Damarlarla dolu erkekliğinin daha fazlasını ağzıma alırken gergin kesesini de avucuma aldım. Ucu boğazımın arkasına değdiğinde, onu tekrar emmeden önce başımı kaldırdım.

“Bana bak.” Titrek bir nefes aldı, sonra hırıldayarak adımı söyledi.

Gözleri yüzümdeydi ve saçlarımla oynayan, kafa derime değen parmakları serindi. Bana sunduğu küçük tuz taneciklerini yutarken onun göz bebekleri nabız gibi atıyor, deriyle kaplı kalçası yarı yılana dönüşmüş gibi takırdıyordu fakat benim eşim tam bir Karga’ydı.

“Siktir,” diye inledi onu daha da derine aldığımda. “*Siktiir.*”

Kelimeyi uzatınca tohumunu boğazımdan aşağı akıtmak üzere olduğunu düşündüm ama o öne eğildi, beni yerden kal-

dırıp döndürdü. Sonra sıırıslıkılam olmuş iç çamaşıırımı çelik pençesiyle kesti ve beni devasa, ıslak erkekliğinin üzerine oturttu.

Ve Kutsal... Yüce... Ulu... Kazan... İçime girip çıkarken gözlerim arkaya doğru yuvarlandı resmen. Belli ki canavarı serbest bırakmıştım çünkü bütün kontrolünü kaybetmişti.

Saçlarımı tuttu ve kulağıma, “Kontrol tamamen bende, Küçük Kuş,” dedi, “ama haklısın, canavarı serbest bıraktın.” Elini tekrar belime götürdü ve vücudumu kasıklarının ritmine göre hareket ettirirken belimi tuttu.

Omurgamı büken ve tüylerimi diken diken eden bir kükremeyeyle boşaldı. Titreyen duvarlarıma ılık oklar fışkırırken başparmağı klitorisimi –iki kez– okşadı ve o da bu canavarı uyandırdı.

Onun aksine ben kükremedim; inledim.

Sonra seks tanrıma yaslandım ve başımı onun gergin boynuyla kaslı omzunun arasındaki çukura koydum. Burnumu tenine dayayıp kokusunu içime çektim; gök gürültüsü ve saf erkek kokusunu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım Karga dilinde, sonra bunu iki kez daha tekrarlardım; Luce ve Shabbe dillerinde.

Ellerini bedenimde gezdirdi, küt tırnaklarıyla memelerimin altını, kaburgalarımın kavisini, kalça kemiklerimin çıkıntısını okşadı. Başını çevirip dudağıma bir öpücük kondurdu. “Aşk, sana olan hislerimin derinliğini anlatmaya yetecek bir kelime değil, Kraliçem.”

Onun kraliçesi olma düşüncesi iç geçirmeme neden oldu. Beni yaratan adam dönene kadar Lore’la evlenmeyecektim.

Eşim düşüncelerimi anlamış olmalı ki, “Bir planım var, Küçük Kuş,” diye mırıldandı.

“Anlatır mısın?”

Lore'un planı, Aodhan adlı Karga'yı akşam yemeğinde Daya'nın yanına oturtmaktı. O adamın yanında bir dakika geçirince Lorcan'ın onun için neden, *Obsidiyen formunda olmasını tercih ederim*, dediğini anlamıştım. O kadar iğrenç biriydi ki ona eşlik etmek acı vericiydi. Yine de Daya onun bitmek bilmeyen –hepsi de kendisiyle ilgili– gevezeliklerine nezaketle ve sessizce katlanıyordu.

Güneşte olgunlaşmış sebzeler, gevrek ekmekler ve renkli soslardan oluşan dev tabaklar, sarayın halka açık bahçelerinden birindeki sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen taş masanın üzerine bırakıldığında gözlerimiz buluştu. Eşimden, Aodhan'e eşlik etme işkencesine bir son vermesini rica etmek üzereydim ki göklerden bir gölge indi ve yere çarparak bir adama dönüştü.

Kara gözleri, vahşi saçları ve kötü bakışlarını gizlemeyen gür sakalı olan bir adama.

Lore dizimi sıktı. *Sana planımın işe yarayacağını söylemiştim.*

Babam bir elini Aodhan'ın omzuna atıp, “Benim yerimde oturuyorsun,” diye homurdandı. Daya ise kara gözlerini eski eşinin öfkeli yüz hatlarında gezdirerek onu izliyordu.

Aodhan kendi kendine mi ayağa fırladı yoksa onu babam mı ayağa kaldırdı bilmiyordum ama iğrenç Karga bir anda kalktı, sonra masanın ilerisine, Phoebus'un Connor ve Sybille'in arasında oturduğu yere doğru gitti.

Cathal Báeinach annemin yanındaki sandalyeye çökerken herkes ona baktı.

“Uçuşun nasıldı, kardeşim?” diye sordu Lore, yumuşak bir sesle.

“Sağaltıcıydı.” Cathal'ın gergin dudakları yumuşadı. “Gittiğim için üzgünüm, kızım.”

“Affedildin, Dádhi. Şey” –öne doğru eğildim, zümrüt rengi elbisemin ipeksi kumaşı bir yaz esintisi gibi hışırdadı– “affedildin ama sadece temelli döndüysen.”

ÖLÜMCÜL YEMİNLER EVİ

Babam arkasına yaslanırken dudağının bir köşesi yükseldi ve kara gözlerini annemin daha da kara gözlerine çevirdi. “Temelli döndüm.”

Zendaya ve Cathal’ın bağı kopmuş olabilirdi ama Karga Yılan’ı, Yılan da Karga’yı izlerken havada bir elektrik vardı.

TEŞEKKÜRLER

Fallon'ın maceralarının bittiğine inanabiliyor musunuz? Ben inanamıyorum! Geçen yıl bu dünyayı ve bu karakterleri yarattığımda, neyle karşı karşıya olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yazar olduğum ve yazarlar *her şeyi* bilmesi gerektiği için bu size çok saçma geliyor olmalı.

Bildiğim tek şey Fallon'm Lore'la birlikte olacağı ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklarıydı. Eh, bir de Dante'nin yok olacağı. Ama hepsi bu kadardı. Geri kalan sürprizleri ve dönemeçleri ben de hiç tahmin etmemiştim, bu da macerayı benim için epey heyecanlı hâle getirdi, umarım sizin için de öyle olmuştur.

Fallon'ın annesiyle ilgili büyük açıklama nedir peki? Bunu tamamen alfa okurum Maria yaptı. Elbette, bu ona Yılanların Annesi onursal ünvanını kazandırdı. Maria'dan bahsetmişken... Hanımefendi, hevesiniz ve zekânız için teşekkür ederim. Bu seri siz olmasaydınız aynı olmazdı ve bunu içtenlikle söylüyorum. Şimdi de Zendaya ve Cathal'ın ikinci şans romantizmini yazmak için sabırsızlanıyorum. Umarım hazırsınızdır. Özellikle de tekrar ziyaret etmek için can attığınızı bildiğim Shabbe'de geçeceği için.

Dilbilgisi polislerim Laetitia ve Rachel'a, sizi övmekten –pardon, size gaklamaktan– asla vazgeçmeyeceğim. Sadece benim çılgın programıma katlanmakla kalmıyorsunuz, aynı zamanda *birçok* kez tekrar okuduktan sonra bile hâlâ gözden kaçırdığım bütün o sinir bozucu olay örgüsü boşluklarını ve yazım hatalarını bulmayı da başarıyorsunuz.

Beyin fırtınam ve yazma kankam Katie'ye, telefonda ve takoculara margarita eşliğinde olay örgüsünü ve hayatı tartışarak geçirdiğimiz saatler için teşekkür ederim. Arkadaşlığın benim için dünyalara bedel.

Lore'a ve yılanbalığının vahşi takipçilerine, yani benim Karga Ho3'larıma teşekkürler; yaratık-gif mesajlarınız kalbimi sevgi ve kahkahayla dolduruyor. Gelmeye devam edeceklerine söz verir misiniz?

Kat, Debbie, Shannon, Chenay, Leanne, Christina; bu koca bebeği rekor bir hızla cilalamama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Facebook sokak ekibime ve okur grubuma; kendimi bir yazma tanrıçası gibi hissetmemi sağladığınız için teşekkür ederim. Özellikle de kendimi tam bir sahtekâr gibi hissettiğim günlerde. Bana verdiğiniz cesaret ve acayip hikâyelerime olan sevginiz yazmayı büyük bir keyif hâline getiriyor.

Ailem, kabilem, her şeyim; benimle gurur duyduğunuz, bana çalışmak için zaman ve alan tanıdığınız için teşekkür ederim. Karakterlerimle daha fazla vakit geçirmek için annelik ve eşlik görevlerimden kaçmamın hepiniz için ne kadar zor olduğunu biliyorum.

Siz, onursal Kargalarım; bir kuş kralının aşk hikâyesine şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Sırada koca dikenli, şekil değiştiren bir kirpi imparator var. Şaka yapıyorum.

Sırada: *MY DARK BEAST*, içinde tanrılar ve gangsterler olan bir Hades ve Persephone yeniden anlatımı, ondan sonra da *THE HOUSE OF SHIFTING TIDES*!